

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and mustache, wearing a white button-down shirt, is shown from the chest up. He is resting his chin on his hand, looking thoughtfully at the camera. The background is a solid teal color.

Dare to LOVE ME

An *Opposites* attract romance

ROSA LUCAS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Beni Sevmeye Cesaret Et

Zıt kutuplar birbirini çeker romantizmi

Rosa Lucas

Telif hakkı © 2025 Rosa Lucas

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya işletmelerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazarın niyetiyle ilgili değildir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın veya yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

30.03.25

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfürlü dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

DARE TO LOVE ME e-kitabı yalnızca Amazon'da mevcuttur.

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Kapak tasarımı: Kari March Designs

Metin düzenleme: Britt Tayler

Web sitemi ziyaret edin: www.rosalucasauthor.com

İçindekiler

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[BÖLÜM 37](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[BÖLÜM 40](#)

[BÖLÜM 41](#)

[BÖLÜM 42](#)

[BÖLÜM 43](#)

[BÖLÜM 44](#)

[BÖLÜM 45](#)

[BÖLÜM 46](#)

[BÖLÜM 47 SON SÖZ](#)

[Rosa Hakkında](#)

[Rosa'nın diğer eserleri](#)

BÖLÜM 1

Daisy

Başarıyı hayal ederken *tam olarak* böyle bir şey düşünmemiştim.

"İki dakika!" Saygıdeğer yapımcımız Simon stüdyoda bağılıyor.

Sahte banyo setine adımımı attığımda, topuklarım aşırı cilalanmış zeminde kayıyor.

Bu sefer sahne donanımı *gerçekten* kendini aşmış. Havlular küçük bulutlar kadar kabarık. El yapımı sabunlar, küçük, işe yaramaz kuğular şeklinde oyulmuş. Ve en önemlisi: altınla kaplanmış ve ilham verici sözlerle damgalanmış tuvalet kağıdı.

Sinirlenerek, Britanya'nın en vatansever striptizcisiymişim gibi Union Jack bayrağıyla kaplı pileli eteğimin kenarını çekiştiriyorum.

Kıpırdamıyor. İşe yaramaz.

"Kelly," diye gardıroba sesleniyorum. Telefonuna yapışmış, muhtemelen setteki herkese duyduğu derin nefreti yansıtan memleri arıyor. "Bunu kaynar suda yıkadın mı? Dün olduğundan en az beş santim kısalmış. Artık bir kemer gibi."

"Yeni stok," diye mırıldanıyor, başını kaldırmadan. "Simon'ın emri."

Lanet Simon. Televizyon reytinglerinin, görünen uyluk miktarıyla doğru orantılı olduğuna inanan bir adam.

Muhtemelen haklıdır, ama yine de... Siktir et onu.

Bu uzunlukta, tek gereken bir hapşırık ve seyirciler annemin ısrarla "hassas bölgelerim" dediği yerleri bedavaya izleyebilecekler.

"Kelly," diye tekrar deniyorum, kalan azıcık haysiyetimi toplayarak. "Bu az giyinmiş sunucu tavrının sofistike olduğunu sanmıyorum."

Sonunda gözlerime bakarak, "Burası BritShop, BBC değil" der.

Haklı. Haklı olmasına sinir oluyorum.

En yakın aynada yansımamı görüyorum ve örgümden kopan asi bukleleri düzeltmeye çalışıyorum. Bukleler geri sıcıyor, doğanın bana hiçbir şeyi kontrol edemediğimi hatırlatan küçük bir hatırlatması gibi.

Ama işte bu. Gece vardiyasından kurtulup gündüz televizyonunun altın ışığına adım atma şansım.

Üç yıl boyunca sabahın 3'ünde, şehvetli emeklilere profesyonel kalitede çit kesme makinesinin o saatte kesinlikle gerekli olduğunu ikna ettim. Dürüst olalım, bahçecilik ipuçları için izlemiyorlar.

Sadece benim "dikkat dağıtıcı varlıklarım"ı birazcık görebilmeyi umuyorlar, sadık bir izleyicinin el yazısı mektubunda sevgiyle detaylandırılmış çizimlerle çok güzel ifade ettiği gibi. Ne dersiniz deyin, bu eski usul bir sapkınlık bağlılığı ve biraz saygıyı hak ediyor.

Eğer el yazısı bu kadar kusursuz olmasaydı, gücenirdim.

Mesleki olarak, budama makaslarına seksilik katan kadın olarak tanınıyorum. Bunu özgeçmişinize yazın ve nereye varacağını görün.

Ancak bugün durum farklı. Gece vardiyasındaki cehennemimden, gündüz televizyonunun sert ve acımasız ışığına geçiyorum. Sapıklara elektrikli aletler satmak yerine, saygın ev hanımlarına lüks banyo aksesuarları tanıtıyorum.

"Bir dakika!"

Midem bulanıyor. Büyük çıkışıma böyle hayal etmemiştim.

Gece vardiyalarında hayal ettiğim o romantik fantezilerde, insan hakları zirvesinde Amal Clooney'nin duruşuyla sete süzülerek girdiğimi hayal ederdim. Oysa, *BritShop'un kraliçesi* Sharon'ın hastalık izni alması nedeniyle üç saat önce yataktan kaldırıldığımdan beri, bitkinlik ve çaresizlik içindeyim.

Hazırlıksız olmak, durumu anlatmaya yetmez bile.

Dün gece, sessizce öfkeyle yastığıma bakarak geçirdiğim otuz dakikayı da sayarsanız, bir saatlik uykuyu zar zor uyuyabilmiş olabilirim.

Altmış dakika. Hayatta kalmak için tek ihtiyacım olan bu. Felaket yok. Bunu yapabilirim.

Ama gözlerim sürekli bideye kayıyor. Evet,
lanet olası bide.

Orada duruyor, stüdyo ışıkları altında parıldıyor. Kendini beğenmiş. Parlak.

Benimle alay ediyor.

Gözlerimi ayıramıyorum. Gözlerim ona çekiliyor, zihnim şu anda yeniden yaşamak istemediğim anılarla dolup taşıyor. Amal Clooney düzeyinde bir duruş sergilemem gereken bir anda değil.

Tamam. Nefes al. Odaklan. Başarabilirsin. Profesyonel ol.

"Canlan biraz, Daisy," diye bağıyor Simon. "Sanki daha önce hiç görmemiş gibi ona bakmayı kes!"

Bayanlar ve baylar, her zaman cesaret verici patronum. Terli elini karnına sürüyor.

"Üzgünüm patron. Hazırım!" Kamera ekibi yerlerine yerleşirken cıvıldırım.

Birinci kameranın kırmızı ışığı yanıp söner.

Simon, sanki benim varlığım ona kişisel olarak ülser yaptırmış gibi burnunun köprüsünü sıkıştırarak inliyor. "Tanrı aşkına, akşamdan kalma mısın? Berbat görünüyorsun. *Michelle!* Birisi onun terini silmeden önce yaşamak istememden vazgeçmeden önce."

Dudaklarımı sıkıştırıp, Simon'a hayır, akşamdan kalma değilim, çok teşekkürler, demek için duyduğum dürtüyü bastırıyorum. Sadece çok yorgun ve duygusal olarak bitkinim. Arada fark var.

"İyiyim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Sadece... karaktere girmeye çalışıyorum."

Makyaj sanatçımız Michelle, elinde pudra ponponuyla yanımda belirir.

"Kıpırdama," diyor ve sanki duvar sıvamış gibi yüzüme vuruyor. Rujunu çıkarıyor — tabii ki parlak kırmızı. Ruju sürüyor sonra bana bir mendil uzatıyor. "Salla."

Yansıma bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Biraz daha hafifletebilir miyiz?"

Ben banyo malzemeleri satıyorum, burlesk şovda rol almıyorum."

"O sahneye ev hanımı gibi görüldüğün için çıkmıyorsun," diye bağılıyor Simon odanın diğer ucundan. "Şimdi acele et lan!"

Kaba.

Michelle geri adım atarak yaptığı işi değerlendirir ve yüzüme son bir kez agresifçe vurur. "Tamam, canım. Elimden gelenin en iyisi bu. Hazırsın."

Düzeltilme: Hazır *değilim*.

Ben, o saçma sapan bideye her baktığımda çözülen, karmaşık bir endişe yumağıyım.

Dün gecedan beri başarıyla gömdüğümü sandığım tüm duygular, şimdi kötü şarap gibi boğazıma kadar çıkmaya çalışıyor.

Yüzüme, çivilenmiş gibi sert bir gülümseme takınıyorum.

Şimdi olmaz. Simon'ın, ekibin ve banyolarını yenilemek umuduyla izlemeye başlayan, birkaç bin kişilik canlı yayın izleyicisinin önünde olmaz.

"Sakinim. Zen'im," diye fısıldıyorum, son dakikada enerjimi yeniden düzenlemeye çalışıyorum.

Simon, sanki BritShop'ta kullanılmış tuvalet fırçaları için özel bir tanıtım yapmışım gibi bana sert bir bakış atıyor.

"Ne tür bir varoluşsal kriz yaşıyorsan, bir an önce kendine gel. Bu akıllı banyoların komisyonu, hala işinde olmanın tek nedeni, bu yüzden insanlara hayatta kalmalarının bunlara sahip olmalarına bağlı olduğuna inandırmanı öneririm."

Başımı sallıyorum, örgülerim hissetmediğim bir coşkuyla sallanıyor ve ona başparmağımı kaldırıyorum.

Televizyonda çalışmanın göz alıcı olduğunu söyleyenler, sahte bir banyo setinde durup, Kent'ten Karen'ı, tuvaletinin bu mucizeye kıyasla ortaçağdan kalma bir lazımlıktan bir adım öteye geçtiğine ikna etmeye çalışmamışlardır.

2.999 sterlinlik, ortam aydınlatması ve ısıtılmalı koltuğu olan bu mucizevi üründen bir adım önde olduğunu ikna etmeye çalışmamış.

Artı nakliye ücreti. Nakliye ücretiyle sizi *gerçekten* mahvediyorlar.

Ekip, her zamanki içten içe ölü enerjilerini yayarak yerlerine dağılır. Kameraman Pete, çok fazla "mucizevi" alet görmüş bir adamın boş bakışlı ifadesini takınmıştır, her biri ruhundan küçük bir parça koparmıştır.

Hepimiz blender tanıtımları ve devrim niteliğindeki paspas sistemleri arasında kendimizden bir parça kaybettik. Ve bu parçaları yakın zamanda geri alabileceğimizi sanmıyorum.

Simon monitörlerin etrafında dolaşıyor. "Bide ayarlarının net bir görüntüsünü aldığımızdan emin olun. İzleyicilerin kendilerini orada hissetmelerini ve popolarının gelecek haftaya kadar güçlü bir şekilde yıkanmış gibi hissetmelerini istiyorum."

Elini kaldırır, gömleğindeki ter lekesi rahatsız edici derecede net bir Britanya Adaları haritasına dönüşürken kaşlarını çatarak somurtur. "Canlı yayın beş, dört, üç, iki..."

Kırmızı ışık yanıp söner.

Cihaz kraliçesi gülümsememi takınıp, kameraya doğru ıslıl ıslıl gülümserim.

"Banyo deneyiminizi devrimsel bir şekilde değiştirmek için hazır mısınız?" diye cıvıldıyorum. "Eski, mikroplarla dolu klozetlere veda edin ve hijyenin geleceğine merhaba deyin."

Houdini'ye yakışır bir hareketle, uzaktan kumandadaki düğmeye basarım, izleyicileri bu porselen harikasıyla şaşırtmaya hazırım.

Ve... hiçbir şey

olmaz. Aslında,

hiçbir şey değil.

Tuvalet kapağı yavaşça

kaplanmaya başlar.

Acı verici bir şekilde.

Tuvalet çanağından düşük, uğursuz bir gürültü geliyor — korku filmindeki perili bataklıktan çıkacak türden bir ses.

Ama ben bir profesyonelim. Ya da en azından öyle olduğuma dair yıpranmış bir yanılgıya sarılıyorum. Bu yüzden, tam da bu tür durumlar için aynada çalıştığım, her şey yolunda gibi görünen en göz kamaştırıcı gülümsememi takınıyorum ve işime devam ediyorum.

"AutoToiletPro ile bir daha asla kirli bir yüzeye dokunmak zorunda kalmayacaksınız - sadece bir düğmeye basmanız yeterli, gerisini o halleder -" Uzaktan kumandayı daha sert bir şekilde bastırıyorum, lanet şeyin hızlanmasını istiyorum.

Kapak yarıya kadar inip donuyor. Seçeneklerini değerlendiriyor. Sonra, sanki kariyerimi santim santim sabote etmeye çalışıyormuş gibi, buz gibi yolculuğuna devam ediyor.

Bu anda iğrenç bir şiir var. Bir tuvaletle empati kuruyorum.

İkimiz de mücadele ediyoruz ve boktan durumdayız.

"Ne kadar şık, modern ve verimli olduğuna bakın — dürüst olmak gerekirse, tamamen oyunun kurallarını değiştiren bir ürün — ve sadece bugün için, kaçırmak istemeyeceğiniz bu son teknoloji harikası ürün için özel bir fırsatımız var!"

Porselen boşluktan bir başka gürültü yükseliyor.

Bir gürültü daha duyarsam aklımı kaçıracam. Sırada bide var.

Yavaşça yaklaşıyorum, midem düğümleniyor. Histerik bir kahkaha atma ya da gözyaşlarına boğulma dürtüsü boğazımı sıkıyor, ama bunu bastırıyorum — çünkü bu *canlı yayın* ve Simon, kafamın otomatik sifonlu klozete sokulmuş halini hayal eder gibi bana dik dik bakıyor.

"Ve bugün!" Sesim çatlıyor. Bunu görmezden geliyorum. "Bugün ayrıca Smart Bidet Deluxe'ü tanıtıyoruz! O kadar gelişmiş bir bide ki, bir daha tuvalet kağıdına dokunmak zorunda kalmayacaksınız."

Kamera, ruhu yakıcı stüdyo ışıkları altında göz kamaştırıcı bir parlaklığa sahip bideye yakınlaşıyor.

Boğazımda kalın, ağır bir yumru oluşur, yutmam imkansızdır.

Haydi ama.

Duygusal bir çöküntü yaşayacağım onca yer varken, *neden burada?* Bu sette? Ve onca saçma tetikleyiciden *neden lanet olası bir bide?*

Suçlu olan armatüre bakıyorum, artık duymadığım kelimeleri mırıldanıyorum. "Şık tasarım" gibi bir şey.

Boğazım düğümleniyor.

Bide parıldıyor, kendini beğenmiş ve tertemiz, ve aniden...

Yine dört yaşındayım.

Küçük, gözleri fal taşı gibi açılmış bir hayalperest, hala Diş Perisi'ne ve prenses / astronot / aktris olma gibi son derece gerçekçi hayat hedefime tamamen bağlı.

Cavendish malikanesine ilk kez gelmişim, sarmaşıklarla kaplı, İngiltere'nin yarısını yutmuş ve tatlı olarak Galler'i gözüne kestirmiş gibi görünen devasa bir evdi.

Annem kesin bir kural koymuştu: büyük evden uzak dur. Benim, büyük kuzenim Billy (işe yaramaz bebek bakıcısı) ile birlikte personel evinde kalmam gerekiyordu.

Ama bazı söylentiler duymuştum. Özellikle, beş yaşında olmasına rağmen şimdiden sosyete dedikoducusu olan Sophia Cavendish'ten, en sevdiği midilli üzerine yemin ederek kalede gerçek periler olduğunu söylemişti. Ve gerçekten, kendine saygısı olan dört yaşındaki bir çocuk perilerin vaadine karşı koyabilir mi?

Ev büyüdü. Tavanlar o kadar yüksekti ki bulutları gıdıklayabilirdi. Duvarlar, yargılayıcı ataların devasa resimleriyle kaplıydı. Ve giriş salonunun tam ortasında, tamamen çıplak bir heykel vardı. Erkek anatomisini ilk kez gördüm: soğuk, keskin hatlı ve son derece yanıltıcı.

Büyük merdivenleri sessizce çıktım, minik ayakkabılarımın her gıcirtısı beni bir davetsiz misafir olarak ele veriyordu, çocukları annelerine koşturup, tahnitçilik ve tozlu avizelerle ilgili kabuslar görmelerini sağlayacak şekilde tasarlanmış odalara burnumu sokuyordum.

Sonra ana banyoyu buldum. Kapıyı itip açmadan önce parmaklarım altın kaplama kolun üzerinde bir an durdu.

Ve işte oradaydı.

Charles "Charlie" Cavendish, tüm şık ihtişamıyla, kişisel hizmetçisi tarafından tuvaletten bideye törenle eşlik ediliyordu.

Peki ya o hizmetçi? Annemden başkası değildi.

Dondum kaldım, dört yaşındaki Charlie'nin hafifçe sinirli bakışları altında, o yavaşça ve utanmadan geçişini yaparken.

Ve neden utanç duysun ki? Charlie için bu, Chez Cavendish'te sıradan bir gündü, burada eşlik eden bir serseri temel bir insan hakkıydı.

Geriye dönüp baktığımda, trajik bir şekilde etkilenmeye açık, peri avcısı kalbimin çarpıp, iç çekip, "*Bu benim hayatımın aşkı*" dediği anın o an olduğunu düşünüyorum.

Çekil kenara Romeo ve Juliet. Bu gerçek bir trajik aşk hikayesiydi: temizlikçinin kızı ve bideyi kullanmak için kişisel asistana ihtiyaç duyan malikanenin gelecekteki sahibi.

Tanrım, ne aptalmışım.

Yutkunarak kendimi şimdiki zamana geri getiriyorum, yabancılara pahalı tuvaletleri satın almaları için ikna etme görevine.

"Smart Bidet Deluxe," diyorum, sesim mucizevi bir şekilde sabit. O şık pislik için özlemle harcadığım onca zaman.

Profesyonel bir ürün tanıtımcısının tüm sakın zarafetiyle, bide'nin pürüzsüz, kıvrımlı formunu okşamak için elimi uzatıyorum. Ancak elim kayıyor ve bir şişe "özel bide temizleme solüsyonu" setin üzerinde kayıyor.

"Ve sadece bir düğmeye dokunarak," gürültüyü görmezden gelerek devam ediyorum, "en üst düzey temizlik konforunu yaşayabilirsiniz."

Charlie'nin verdiği sözler. Hepsi saçmalık.

"Hepsi beni uyarmıştı."

Durun. Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Kontrol paneline dokunuyorum. Bide, benim tavrımdan açıkça rahatsız olmuş, o kadar agresif bir su fışkırtmasıyla karşılık veriyor ki, neredeyse İkinci Kamera'yı devirecekti.

Oops, belki de bu biraz fazla coşkulu oldu.

Simon'ın sesi, zar zor bastırıldığı öfkeyle kulaklığımda cızırdar: "Daisy, hemen kendine gelmezsen, yemin ederim, seni o şeyin içine baş aşağı sokup, kabarcıklar durana kadar seni altında tutacağım."

Titrek bir nefes alıp, gözyaşlarımın akıp Michelle'in özensiz makyajının geri kalanını mahvetmemesi için deli gibi gözlerimi kırpiyorum.

Hadi Daisy, kendine gel.

"Smart Bidet, ısıtılmalı koltukla birlikte gelir - tam bir lüks - ve çığır açan PowerJet teknolojimizle, su basıncını 'hafif yaz sisi'nden 'endüstriyel basınçlı yıkama makinesi'ne kadar seçebilirsiniz."

Yarım saniye boyunca sözlerim takılır, ama bunu, sanki yüzyılın en önemli icadını sunuyormuşum gibi, abartılı, çılgın bir el hareketi ile örtbas ederim.

"Kıçınızın hak ettiği beş yıldızlı muameleyi gördüğü geleceğe hoş geldiniz. Kraliyet tuvaleti diyebiliriz. Kaşındırıcı tuvalet kağıdına veda edin ve sıcak, yatıştırıcı suyun nazik okşamasına merhaba deyin."

Nazik. Charlie'nin parmaklarını yanağımda gezdirdiği gibi, çılgınca hassas, sanki her tüy kadar hafif dokunuşunda ciddiymiş gibi. Tüm o parlak vaatler, ben de aşk açlığı çeken bir aptal gibi onları yalayıp yuttum.

Yalanlar. Her biri lanet olasıca yalanlar.

Beni sanki bir hiçmişim gibi nasıl bir kenara atabildi?

Ah, tabii ya, çünkü ona ve ailesine göre ben bir *hiçtim*. Sadece temizlikçinin kızı. Geçici bir eğlence. Keyiflenip, parlaklığı kaybolduğunda atılacak bir yenilik.

"Şimdi sipariş verirsiniz, yatıştırıcı aloe vera ve hafif lavanta kokusu içeren özel bide temizleme solüsyonumuzdan bir şişe hediye alacaksınız!"

Ne kadar da *sinir bozucu*.

İçimde öfke kabarıyor — sıcak, vahşi, durdurulamaz. Kendimi durdurmayı düşünemedim bile, yumruğum bide kontrol paneline Charlie'nin çenesi gibi çarpıyor.

Bide, sanki sıhhi tesisat cehenneminin derinliklerinden eski bir tuvalet iblisini çağırmışım gibi gürültüyle çalışmaya başlar. O kadar şiddetli bir su fışkırtır ki, stüdyo setinin her yerine sıçrar, arka planı, zemini ve tabii ki beni de sırlıslam eder.

Siktir.

Ekip topluca dehşet içinde nefesini tuttu.

Ve lanet şey devam ediyor, sanki benim bastırdığım tüm öfkeyi, küçümsenmiş bir kadının gazabını sıhhi tesisat şeklinde kanalizasyon ediyormuş gibi su fışkırtıyor.

Orada duruyorum, sırlıslam, ağzım açık, fırtınada yağmur damlalarını yakalayan aptal bir salak gibi.

Ama bu yağmur değil.

Bide suyu.

Bu, şüphesiz, yeni bir kişisel rekor.

Tamam, bunu tersine çevirebilirsiniz.

"Gördüğünüz gibi," diyorum, "PowerJet teknolojimiz çeşitli güçlü ayarlar sunuyor."

İçimde bir yerlerde, kalan son onur kırıntım uzun, yorgun bir inilti çıkarır, küçük duygusal valizini toplar, bideye "*Kendi başınasın dostum*" yazan kibar bir not bırakır ve sessizce arka kapıdan çıkar.

"Smart Bidet Deluxe," diyorum, ıslak parmaklarımdan kayıp giden kelimeleri tırmalayarak, "şudur..." Tereddüt ediyorum, beynime bir cümle kurması için yalvarıyorum, tam o sırada Simon'ın sesi kafamda patlıyor.

kulaklık, o kadar yüksek sesli ki sanki elektrik şoku yemiş gibi irkiliyorum: "Mutfak setine geçin, hemen — Daisy, bunu tamir edilemeyecek kadar mahvettin!"

Kamera Bir'e donuk bir şekilde bakarken çenemden su damlıyor.

Lavanta kokulu bir an için dünya durmuş gibi görünüyor. Ve içimdeki bir şey kopuyor.

Siktir et Charlie Cavendish'i.

Gösterişli ailesini de siktir et. Titizlikle düzenlenmiş hayatını, kusursuz dişleri, mükemmel dağınık saçları ve *Town & Country* dergisinden koparılmış gibi görünen mide bulandırıcı nişan fotoğraflarıyla resim gibi mükemmel nişanlısını da siktir et.

Hazır başlamışken?

Bu pahalı, huysuz, lavanta kokulu, cehennemden çıkma bideyi de siktir et.

Kaosun içinde, kulaklığımın sessizleştiğini fark ettim. Ya Simon terli bir öfkeyle onu kopardı ya da kontrol panelinin arkasında bayıldı.

Her iki durumda da, sessizlik kulakları sağır ediyor.

BÖLÜM 2

Daisy

"Sence kovuldum mu?" diye soruyorum Lizzie'ye, daracık kot pantolonumu giyerken.

Sette giymemizi istedikleri saçma sapan pileli Union Jack eteklerinden nefret ediyorum. Taytlardan bahsetmeye bile gerek yok. Sahip olduğum her tayt yayın sırasında yavaşça aşağı kayıyor ve sonunda dizlerimin etrafında sarkıyor, sanki her adımda beni aşağı çeken büyük, sarkık labialarım varmış gibi görünüyorum.

On beş yaşındaki halim, yirmili yaşlarımda hala pileli etekler ve taytlarla uğraştığımı öğrense dehşete kapılırdı.

Lizzie dolabını hafif bir tıklama ile kapatır. "Hayır, bebeğim. Ama bir süreliğine sapıklara çit kesme makinesi satmaya geri dönebilirsin."

Bir şey, herhangi bir olumlu şey söylemek için açıkça bir şeyler ararken duraksıyor. "Sihhi tesisat sorunları olması senin suçun değil. Dürüst olmak gerekirse, sen iyiydin! Her yere sıçrayan su, gösteriye belli bir *je ne sais quoi* kattı. Sanki... performans sanatı gibi."

Saçımı dağınık bir topuz haline getirirken keskin bir sesle güldüm. "Daha çok *je ne sais ne halt yediğimi bilmiyorum* gibi. Ağladım Lizzie. Bir bide yüzünden. Kariyer uçurumu diye bir şey varsa, ben de ondan kuğu dalışı yaptım."

"Belki kimse fark etmemiştir?" diye dener, ancak sesi, kendisinin bile inandırılmayacak bir yalanla titrer. Sonra başını eğip sorar:

"Orada aslında ne oldu?"

"O aptal bide bana Charlie'yi hatırlattı. Ve sinirlendim. Dün gece sosyal medyada onun kendini beğenmiş nişan fotoğraflarını görünce ... Sinirime hakim olamadım."

Lizzie gözlerini kırptırır. "*Bide* eski sevgilini mi hatırlattı?"

"Uzun hikaye," diye mırıldanıyorum, BritShop eteğini dolabıma tikiştirirken. "Muhtemelen bir gün terapistin koltuğunda anlatacağım bir hikaye, ama Cavendish malikanesinin her banyosunda bir tane var."

"Tuhaf." Burnunu kırıştırdı. "Bideyi hiç kullanmadım bile. Bide sahibi olan kimseyi de tanımıyorum."

"Evet, ben de büyürken pek çok tuhaf şey gördüm. Bir keresinde Bayan Cavendish'in bıçak ve çatalla muz yediğini izlemiştim. Zenginler de bizim gibi iki göz ve bir burun sahibi olabilirler, ama tamamen farklı bir tür. İnan bana, bide onlar için en az tuhaf olan şey."

"Evet, Edward'dan da aynı izlenimi almıştım."

Charlie'nin ağabeyinin adı geçince sırtım dikleşti.

Lizzie benim tepkimi fark eder ve sırtarak şöyle der: "Onun yanında bir cümle kurmaya çalışırken kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum, bu yüzden sadece başımı sallayıp acınası küçük kıkırdamalar çıkarıyorum, umarım Tanrı'dan, beynimin çalıştığını kanıtlayacak bir şey söylememi beklemez."

"Bana mı anlatıyorsun. Tanrı korusun, onun yanında kimse mükemmel olmaktan başka bir şey olamaz. Adam muhtemelen ameliyat yaparken hemşirelerin gramer hatalarını düzeltiyordur."

Londra, kalabalığın içinde kaybolabileceğiniz, geniş ve kaotik bir şehir olması gerekmez mi?

Siktir et.

Nedense, nereye gidersem gideyim, Cavendish hanedanının altın çocuğu Charles'ı hatırlatan şeyler bana pusu kuruyor. Arkadaşları ona "Charlie" der. Kralı saymazsak başka Charlie tanıdığım yok, ama onu da hızlı aramaya eklemiş değilim.

Aile, 2,9 milyar sterlinlik serveti, toprak sahibi aristokrasi ve küçük soylularla, absürtlük sınırında bir zenginlikte.

Ve kaderin muhteşem bir cilvesi olarak, BritShop'taki en iyi arkadaşım, ayakları yere basan Lizzie, Edward Cavendish'in en iyi arkadaşının kız arkadaşıyla çok yakın.

Liam McLaren adında, özel sermaye mogulu, milyarder, muhtemelen bir pislik olan büyük bir finans adamı.

Peki Edward? Benim her şeyimi onaylamadığını acı bir şekilde belli etmeden bana bakmıyor bile - onun değerli küçük kardeşiyle çıkma cüretini gösteren yürüyen felaket.

"Yine de," diyor

Lizzie. "Yine de ne?"

"Yakışıklı, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer o tür şeylerden hoşlanıyorsan."

"O tür şeylerden mi? Uzun boylu, esmer ve yakışıklı demek mi istiyorsun? Tabii, peki, ne dersen o, canım."

Bir homurtu çıkarırım. "Hepsini siktir et. Hepsini."

Lizzie elimi sıkar, alaycı tavrı daha yumuşak bir tona dönüşür. "Hey, sadece nişanlandığı için bu kadar hassas davranıyorsun. Ama hâlâ Charlie'yi sevmiyorsun, değil mi? Yani, gerçekten... Onunla bir yuva kuracağını hiç düşünebilir miydin?"

Mesele şu: Kesinlikle yapabilirdim.

Yıllar önce, bununla ilgili tüm hayallerimi kurardım, okul defterlerimin kenarlarına *Bayan Charles Cavendish'in* adını, kalplerle birlikte karalardım. Sanki Viktorya dönemi romantik bir kahramanın rolünü seçmelere katılıyormuşum gibi - dirseklerini masadan uzak tutan ve eğlence için çiçek düzenleyen türden bir kadın.

Ama en çok canımı yakan şey, kendimi kandırmış olmam değil, kimsenin buna inanmamasıydı. Sanki Charlie'nin dünyasına uyum sağlamam çok gülünç, neredeyse absürt bir fikirmiş gibi.

Derin bir nefes veriyorum. "Neden herkes bunun imkansız olduğunu düşünüyor? Sanki ben yeterince iyi değilmişim gibi?"

Lizzie'nin gözleri dehşetle büyüdü. "Aman Tanrım, hayır! Sen onun için *fazla* iyisin."

"Hayatım boyunca insanlar beni uyardı. *Dikkatli ol, Daisy. Umutlanma, Daisy.* Sanki kendi aptallığından korunması gereken naif bir aptalmışım gibi."

Dudaklarını ısırarak yüzünü buruşturur. "Öyle değil..." Tereddüt eder.
"Sadece

... onlar bizim gibi değiller, değil mi? Normal bir erkekle daha iyi olursun. Gülebilen, bara gidebilen, "bide ve tüm o şık saçmalıkları kullanmayan" biri.

"Yıllarca onun kirli sırrı olarak kalmadan önce biri bana ipucu verseydik ne güzel olurdu," diye mırıldanarak çantamdan pudra kutumu çıkarıyorum.

Kirpiklerime savaş boyası gibi maskara sürüyorum, çünkü görünüşe göre, içimden bir parçam hala kirpiklerimi düzgün yaparsam Cavendish'lerin beni sonunda kabul edeceğini düşünüyor.

Sanki bir kat daha MAC sürmek beni "personel evinden" "konak"a yükseltecekmiş gibi.

Evet, bunun ne kadar acınası olduğunu biliyorum.

Ama mantık, yıllarca yeterince iyi olmaya çalışmanın izlerini silmiyor.

Hayallerimin kadınıyla tanıştım, diye Instagram'da övünmüştü Charlie, Cavendish malikanesinin bahçelerinde o kendini beğenmiş sırtışıyla poz verirken, ve tahmin edin fotoğrafın köşesinde ne görünüyor — evet, eskiden tavşanlar gibi seviştığımız bahçıvan kulübesi. *Her bakımdan benimle omuz omuza duran bir kadın. Cavendish ismine şeref veren biri.*

Çeviri: Halılardan kırmızı şarap lekesini çıkaran ürünleri bilen temizlikçi kadının kızı değil.

En kötüsü ne biliyor musun? Ondan kaçış yok.

Annem hala Cavendish'ler için çalışıyor. Ve ben, Bayan C'nin bu fikre karşı zar zor gizlediği dehşetine rağmen, kız kardeşinin düğününde baş nedimeyim.

Bu da, düğünle ilgili her etkinlikte yeni nişanlısını sergilediği sırada ön sırada oturmam anlamına geliyor.

Ve hayır, onu hala sevmiyorum. Yıllar oldu. Ama o pislik beni küçük düşürdü ve bunu ona *asla* affetmeyeceğim.

"Bara gitmek ister misin?" diye soruyor Lizzie. "Kederini unutmak için bir içki içmeye?"

Pudra kutumu kapatıyorum. "Olmaz. Seksi Doktor'la buluşacağım. Üçüncü randevumuz ve henüz tam bir pislik olduğunu göstermedi, bu da bir ilerleme sayılır."

Lizzie onaylayarak başını sallar. "O doktor yakışıklı. Git ve dene."

"Oh, kesinlikle öyle yapacağım," diye cevap veriyorum, sesime hissetmediğim bir cesaret katarak. Çünkü bu cesur tavrımın altında, onun benim push-up sütyen, alaycı tavırlar, Tesco'nun sattığı en ucuz maskara ve kırılğan bir özgüvenle ayakta durduğumu ne kadar sürede anlayacağını merak ediyorum.

Ve evet, seks'i bir başa çıkma mekanizması olarak kullanmanın sağlıklı olmadığını biliyorum.

Ama yardımcı oluyor.

Kesinlikle becerilmek, zihni temizleyen, diğer tüm saçmalıkları unutturan bir şey var - en azından terli, nefes nefese geçen yarım saat kadar için.

Ve ben seks yapmayı gerçekten çok seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, belki de uygunsuz denebilecek kadar çok seviyorum. Beynim her zaman en kötü zamanlarda en müstehcen köşelere kayıyor.

Mesela Tesco'da indirimli ürünlerin olduğu reyonun üzerinde dururken, balık parmaklarının hala iyi olup olmadığını merak ederken, aynı anda birinin beni dondurucu reyonuna sıkıştırdığını hayal ediyorum.

Ya da köpük banyosunda uzanıp, köpükten çıkan dizlerime bakarken, boktan bir tek yataklı Londra dairesinin depozitosunu biriktirmek için kaç tane bide satmam gerektiğini kafamda hesaplarken, sonunda tüm bideleri satmam gerektiği gerçeğiyle yüzleşirken. Dünyadaki tüm bideleri.

Ya da sabahın üçünde uykusuzlara bahçe aletlerini gösterirken, kertenkele beynim her zaman orada, en iğrenç ses tonuyla beni rahatsız ediyor: *Ama en son ne zaman biri seni düzgünce, iyice mahvetti?*

Lizzie veda etmek için bana sarılır ve ondan yayılan acıma duygusunu neredeyse hissedebiliyorum.

Aynaya dönüp kendi bakışlarımla karşılaşıyorum, o hüznü, ela kahverengi gözler bana bakıyor, asla bulamayacağım cevapları arıyor. Neden yetmediğimizi anlamak için yalvarıyor. Neden Cavendish gibiler için asla yeterli olamayacağımızı.

Çünkü sen sıradan birisin, Daisy. Çünkü sen, annelerinin seçtiği kızla evlenmeden önce yattıkları kızsın.

Derin bir nefes alıyorum, yüzümü sertleştirmeye çalışıyorum.

"Tamam o zaman," diyorum aynadaki yansımama. "Bir doktorun kapsamlı bir muayene yapmasının zamanı geldi."

BÖLÜM 3

Daisy

Ağzımdan çıkanları MARTİNİLERE bağlıyorum. "Peki, günde kaç tane serseriye bakıyorsun?"

Benim için bile bu, yeni bir flört dönemi başlıyor. Ama "eski sevgilim yeni nişanlandı ve ben canlı yayında bide yüzünden kriz geçirdim" çukuruna geri dönmek için beni sarsacak bir şeye ihtiyacım var.

Bu tür bir duygusal yıkımdan bir fincan çay ve bir bisküviyle kurtulamazsınız.

Seksi Dr. Spencer hiç irkilmiyor. Bar taburesinde yer değiştiriyor, kalın, dalgalı saçlarını eliyle tarıyor. Waterloo East'te gastroenterolog ve son bir saatte edindiğim bilgilere göre, o temelde endoskoplu bir James Bond.

Dudakları tembel bir gülümsemeye bükülür. "İşle ilgili mi yoksa... eğlenceyle ilgili mi konuşuyoruz?"

İçkimi neredeyse boğazıma kaçırıyordum. "Mesleki kapasite," diye açıklığa kavuşturuyorum, ancak hayal gücüm şu anda lateks eldivenler ve uygunsuz pozisyonlar içeren yerlere gidiyor.

Gülüyor. "Günde yaklaşık on kolonoskopi yapıyorum."

Gözlerimi kırıştırarak, bu rakamın büyüklüğünü sindirmeye çalışıyorum. "On kış. Her gün."

"Bu hayranlık mı yoksa dehşet mi?"

"İkisi de biraz," diye itiraf ediyorum, içkimin kalanını karıştırarak. "Bu, insanlara bakışını değiştiriyor mu? Yani, hepimiz senin için artık sadece yürüyen... tıbbi vakalar mıyız?"

Aslında sorduğum şey, daha sonra kıyafetlerim yere düştüğünde, zihinsel olarak beni klinik bir ölçekte derecelendirecek mi? Çünkü beş kokteyl içtikten sonra, parmakları uyluklarımın üzerinde tembel desenler çizdiğinde, bu gece tam da o noktaya doğru gidiyor.

"İş çıkışı doktor modunu kapatabilirim." Eğilir, geniş omuzları benim kişisel alanıma girer, ama bu hiç de umurumda değildir.

Bir an durur, gözlerindeki şakacı ışıltı keskinleşir. "Her popo parmak izi gibidir, ikisi aynı değildir."

Kahkaha patlar içimden. "Bunu NHS posterlerine yazdırmalısın."

O da gülüyor, neon mavisi kokteyli kaldırıyor ve endişe verici bir kolaylıkla içiyor.

Onu yarı meraklı, yarı endişeli bir şekilde izlerim, karaciğeri çelikten mi yapılmış acaba, yoksa yarınki hastalar samimi muayenelerini ciddi olarak ertelemeli mi diye merak ederim.

Bebek yüzlü bir çekiciliği var, parasetamol alırken hala kimlik sorulup sorulmadığını merak etmeme neden olan türden.

Doktor olmak için çok genç, diye düşünürsünüz.

Ama sonra konuşmaya başlıyor — o net, şık Westminster aksanı, kesik kesik sesli harfler ve eski para kokan kibarlığıyla...

Sanki Charlie kafamın içinden çıkıp randevumun ortasında bana tokat atmış gibi. Bu düşünce, özenle oluşturduğum heyecanımı yerle bir ediyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve Dr. Spencer yaklaşırken gerçekliğe geri dönüyorum.

Az önce söylediği şeyi tamamen kaçırdım.

"Biraz yavaşla dostum," diyorum, boş bardağını bara geri koyarken ona doğru başımı sallayarak. "Yarın sabah doktorluk işlerini yapman gerekmiyor mu? Hastane yataklarını gerçek hastalar için saklasan iyi olur, sadece kaçınılmaz akşamdan kalma halin için değil."

Yanlış deliklere parmak sokmanı istemeyiz.

Güven ve çekicilik dolu bir gülümsemeyle bana bakar. "Aww, benim için mi endişeleniyorsun? Çok tatlısın ama inan bana, bu işi uykumda bile yapabilirim."

Onun endişe verici tıbbi kibirine bir cevap veremedi, son sipariş zili çaldı.

"Tamam o zaman," diye mırıldanır. "Gidelim mi?"

Ayağa kalkarım ve kalabalığın arasından geçerken eli belimin alt kısmına dokunur.

Dışarıda, serin gece havası bizi sarar, ferahlatıcı ve ayılttırıcıdır, ama Spencer'ın bana yaklaşmasından anladığım kadarıyla çok da ayılttırıcı değildir.

"Benim evimde bir içki içmek ister misin?" diye fısıldadı. "Primrose Hill'in hemen yanında oturuyorum."

Primrose Hill mi? Londra'nın Beverly Hills'i sayılabilecek bir yerde yaşayabiliyorsa, genç doktorların maaş protestoları onun için iyi sonuç vermiş olmalı. Eminim komşusu Harry Styles'tır.

"Yarın izinliyim," diyorum, nabzım hızlanmasına rağmen sorumlu davranmaya çalışarak. "Yani bu fikre tamamen karşı değilim. Ama sabah 8'de işin başlamıyor mu?"

"Evet," diye mırıldanıyor. "Ama birinin yanında uyursam çok daha iyi uyurum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani senin evine gitmek bir nevi kamu hizmeti mi olacak?"

NHS'nin daha büyük iyiliği için mi?"

Ciddiyetle başını sallıyormuş gibi yapıyor. "Aynen öyle. Aslında hayır işi."

Onun elinden kurtulup, telefonumu biber gazı gibi sallayarak, "Bekle, Doktor Feel-Good. Kimliğini görmem gerek. Arkadaşım senin bilgilerini alıyor." dedim.

Gerçek suç podcast'ine konu olmamaya çalışırken aynı zamanda seks yapmaya çalışmanın eski ritüeli başlar.

Spencer, sanki daha önce kimse onun kimliğini sorgulamamış gibi gözlerini kırıştırır. "Sürücü belgemi gösterebilirim?"

Dramatik erkek cebi arama rutini başlar. Bir dakika boyunca tüm ceplerini üç kez aradıktan sonra, ehliyetini çıkarır ve zafer dolu bir hareketle bana uzatır.

"Bu yeterli," diye mırıldanırım ve Lizzie için bir fotoğraf çekerim. "Sadece Spencer the Ripper'ı karanlık bir sokağa takip etmediğimden emin olmak için. Bu günlerde arkadaşlık uygulamalarında çok fazla tuhaf insan var."

Ona en tatlı, en masum gülümsememi göstererek ekliyorum: "Oh, bu arada, kardeşim hapisten yeni çıktı. Çok yakın zamanda. Ağır yaralama suçundan on yıl yattı. Beni çok korur. Hapishanedeki spor arkadaşı Big Mike ile beni kontrol etmeyi sever. Hani şu

Demir parmaklıkları dişleriyle büküyor. Yani... kimsenin endişelenmesine gerek yok."

Spencer gülüyor, ama duruşunda ince bir değişiklik fark ediyorum — aramıza dikkatli bir şekilde bir santimlik mesafe giriyor.

Konuşmaya öylesine bir eski mahkum kardeş karakteri eklediğinizde erkeklerin ne kadar çabuk ayıldıklarını görmek şaşırtıcı.

Gülümseyerek elini tutuyorum. "Önden buyurun, Doktor."

BÖLÜM 4

Daisy

KEDİNİZİ YALATMAK — YA DA, daha nazik ve düzgün bir ifadeyle, cunnilingus — doğru yapıldığında, biz kadınlar için ruhsal bir uyanış gibidir.

Dışarıda bir yerlerde, bu yetenekli erkekler var. Ama klitorisin Galler'in yakınlarında olduğunu düşünen erkekler ile onu büyükannelerinin en güzel halısından kırmızı şarap lekesini çıkarmaya çalışan erkekler arasında kaybolmuş durumdalar.

Ne yazık ki, böyle birini bulmak neredeyse imkansızdır.

Uyluklarımın arasında sallanan kafaya bakıyorum. Adamın dili, tam güçte çalışan bir bahçe hortumu gibi çırpınıyor.

Dizimle kafasını hafifçe iterek, ince bir rota düzeltmesi yapmaya çalışıyorum.

Acaba sonsuz hastane nöbetleri mi onun nişan alma yeteneğini bozuyor, yoksa daha önce içtiğimiz kokteyller mi koordinasyonunu mahvediyor, bilmiyorum, ama her halükarda bir şey acı bir şekilde açık: bu olamaz.

Tam da sonunda bir ipucu bulduğunu düşündüğüm anda, yine çılgınca rotadan saparak, kesinlikle daha fazla araştırmaya gerek olmayan alanları keşfetmeye başlıyor.

Durumu kurtarmak için son bir çaba göstererek, belki, sadece belki, dilini olması gereken yere yönlendirebilirim umuduyla kalçalarımı eğiyorum

ama bu, onun yanlış yönlendirilmiş çabalarını ikiye katlamasına ve az önce bir su birikintisi bulan golden retriever köpeği gibi ıslak ıslak yalamasına neden oluyor.

Yine de, üzerinde asılı duran beyaz doktor önlüğü dışında tamamen çıplak olduğu için çok seksi görünüyor.

Ama şimdi dikkat ettiğimde, biraz... bol duruyor.

Sanki babasının iş gardırobundan kıyafet giyiyormuş gibi. Ya da hastanenin kayıp eşya bürosundan çalmış gibi. Bu mutlaka bir tehlike işareti değil, ama belki hafif pembe bir tehlike işareti.

Tıbbi bir fantezideki seksi hasta gibi hissetmek yerine, ben soğuk ve çıplak bir şekilde onun devasa yatağında uzanmış durumdayım, Dr.

McDreamy ise sanki ilk kez otopsi yapıyormuş gibi beceriksizce uğraşıyor.

Bununla birlikte, bu adanmışlığa saygı duymak gerekir. Teknik olarak şüpheli, evet. Ama *coşkusu* yadsınamaz.

Mesele şu ki, bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum. Bu romantizm değil, karşılıklı nesneleştirme. Onun gibi erkekler, yani şık doktor tipleri, şişeden şarap içip *doğru düzgün* inleyen kızlarla kısa süreli ilişkiler yaşamayı severler, ama sonunda kendi kombucha'sını yapan ve merlot ile malbec arasındaki farkı bilen kardiyoloji bölümünden Sarah ile evlenirler.

Durumun daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, parmaklarını da işin içine katmaya karar veriyor.

Self servis kasada, sabırsız bir deli, sanki kuvvet uygulayarak ekranın daha hızlı çalışacağını sanıyormuş gibi agresif bir şekilde ekrana vurmaya başladığında ne hissettiğinizi bilir misiniz?

Evet. Aynen öyle. Tek fark, benim vajinamın herhangi bir dokunmatik ekrandan çok daha hassas olması ve bunun tek yaptığı şeyin, bana "torba alanında beklenmedik bir öge var!" diye bağırıp geceyi bitirmek istememi sağlaması.

O bir doktor, Tanrı aşkına. Anatomiye daha iyi bilmesi gerekirdi. Ama belki de haftada 60 saat çalıştıktan sonra her şey bademcik gibi görünmeye başlıyordur.

Onun yanlış yönlendirilmiş coşkusundan uzaklaşmak için kıvranıyorum, gözlerim dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için yatak odasında dolaşıyor.

Burası... çok erkeksi.

Duvarlar lacivert, kömür grisi ve muhtemelen *Midnight Aristocracy* denen bir tonun tonlarında. Gerçek maun

. IKEA'nın maun gibi görünen mobilyaları değil. Pencerenin yanında, "Sadece ciltli kitap okurum" enerjisi yayan deri bir koltuk var.

Bir başka haylaz dil hamlesinden kaçınıyorum. Klitorisimle telepatik olarak iletişim kuruyorum, sessizce özür diliyor ve moral veriyorum. *Harika gidiyorsun. Bunu birlikte atlatacağız.*

Odanın diğer tarafında, bir vale standında mükemmel ütülenmiş gömlekler dizili, her biri benim tüm gardırobumdan daha pahalı görünüyor.

Dağınıklık yok. Karışıklık yok. Tek bir terk edilmiş çorap bile yok.

Sadece titizlikle seçilmiş pahalı mobilya ve dekor koleksiyonu var.

Mesele şu ki... bu oda Spencer'a hiç uymuyor.

Burası, yumurta Benedict yerken *Financial Times* okuyan ve beş yıllık planını düşünürken düşünceli bir şekilde kaşlarını çatan bir erkeğe ait bir mekan.

Şirinlerin kanına benzeyen kokteyller sipariş eden birine değil.

Bu oda, aslında Primrose Hill'deki dört katlı bu konak, Spencer için fazla olgun geliyor.

Ama yine de, burayı kardeşi ile paylaştığını söylemişti ve ben de gerçek yetişkinin kardeşi olduğunu düşünmeye başladım.

Aşağıdan gelen bir ses beni irkiltir.

Kardeşinin bu gece evde olmayacağını söylemişti.

Ama yine de, aşağıda ne yaptığını bildiğini de söyledi, bu yüzden onun güvenilirliğini sorgulamaya başlıyorum.

Sorun değil. Ses çıkarmıyoruz ki. Bu odadaki tek ses kafa karışıklığı.

Ses tekrar geliyor. Ayak sesleri.

Yalnız başına evdeyken, evin hayaletli olmadığını kendine inandırmak için söylediğin "Rahat ol, sadece borular" ayak sesleri değil.

Hayır, bunlar ağır gürültüler. Birinin orada olduğu belli olan ayak sesleri.

"Spencer," diye tıslıyorum, dizlerim refleks olarak kafasını sıkıştırıyor, sanki onu UFC boğma hareketiyle boğacakmışım gibi. "Lütfen bana orada kocaman bir kedi dolaştığını söyle, yoksa kardeşin evde mi?"

Ama Spencer kendi dünyasında kaybolmuş, benim hassas bölgelerimi yalıyor. Kendi dilinin coşkusundan başka bir şey duyabileceğinden emin değilim.

Tamam, Daisy, mantıklı düşün. Hırsızlık olamaz. Bu yerin güvenlik sistemi lanet bir telefon numarasından daha fazla rakam içeriyor.

Ama o ayak sesleri?

Yaklaşıyorlar.

Daha yüksek.

Merdivenlerden yukarı

çıkıyor. Kapının hemen

dışında.

Bu onun kardeşi olmalı. Açıkçası. Sadece normal, tehditkar olmayan bir insan, uzun bir günün ardından eve geliyor, yatmaya hazırlanıyor.

"Spencer?" Tekrar

deniyorum. Kapı açılıyor.

Ve yemin ederim, ruhum bedenimden ayrıldı.

Ne. Lanet. Olsun.

En çılgın kabuslarımdan ya da GQ dergisinin en parlak sayfalarından çıkmış gibi duran kişi, Edward Cavendish'ten başkası değil — lanet olası Edward Cavendish.

BÖLÜM 5

Daisy

EDWARD'IN YÜZÜ Ahlak dışı bir suçu izleyen bir adamın portresi. Dürüst olmak gerekirse, öyle sayılır. Spencer'ın oral becerileri lanet olası bir savaş suçu.

En kötüsü ne biliyor musun? Spencer, misafirimiz olduğunun farkında bile değil. Sağ labiamı sanki kanlı bir resüsitasyon mankeniymiş gibi emiyor.

Kıpırdayamıyorum. Statik olmayan, tutarlı bir düşünce bile kuramıyorum.

Oda, Spencer'ın acımasızca emişinin grotesk sesleriyle doluyor.

Ve benim. Ciyaklamam.

Edward Cavendish burada ne arıyor?

Buz mavisi gözleri beni olduğum yere çiviliyor. Koyu kaşları o keskin yüzünde çatılıyor, çenesi o kadar sıkı kapanıyor ki, sakalının gölgesinde kaşları dalgalanıyor, sanki bir saniye sonra dişlerini kıracakmış gibi.

Acı verici bir yavaş çekimde, ceketinin kolları parmaklarından kayar ve yumuşak bir sesle yere düşer.

Yüzündeki ifade mi? Oh, bir şaheser. Öfke. Şaşkınlık.

Saf, filtrelenmemiş tiksinti.

Sonra...

Oh.

Bakışları aşağıya kayar.

Spencer'ın bana yapıştığı yere.

Sıcak ve karmaşık bir an için, o buz gibi mavi gözlerde bir şey parıldadı. Sıcaklık.

Onun göğsü şiddetle altında o beyaz beyaz gömleğin Adam'ın elma, sanki vahşi ve iğrenç bir şeyi yutmaya çalışıyormuş gibi sallanıyor.

Sonra, birdenbire, her şey yok oldu. Gözleri benden uzaklaştı, sanki bakmaya dayanamayacağı bir izmişim gibi, odanın diğer ucundaki deri ciltli kitaplara doğru kaydı.

"Spencer," diye tıslarım, saldırı sayılabilecek kadar güçlü bir şekilde kafasını iterek.

Spencer çığlık atar ve yataktan onursuz bir şekilde yuvarlanır.

Hemen ayağa kalkıp yorgana uzanıyorum, ama kral boyundaki bu canavar işbirliği yapmayı reddediyor ve inatla bacaklarıma dolanıyor.

"Doktor önlüğünü ver," diye Spencer'a bağırırım. Spencer, muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiş, sersemlemiş bir halde yerden bana bakıyor.

Tanrım, kahretsin, bu Edward Cavendish, tanıdığım en korkunç adam, kapıda durmuş, *olanları* izliyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırıyorum.

Edward'ın yüzü granit gibi sert. "Ben mi? Asıl ben sana bunu sormalıyım."

Öfkeyle, kumaşı göğsüme doğru çekiyorum. "İnsanların yatak odalarına sapık gibi dalmanın kabalık olduğunu bilmiyor musun?"

Kravatını çekiştirir, sanki jilet yutuyormuş gibi yüzünü buruşturur, bu hareket gömleğini o heykel gibi omuzlarına sıkıca sarar. "Bu durumda sapık olan *ben miyim?*"

Burada çok fazla şey oluyor.

Çok fazla lanet olası şey. Cehennemdeyim ve burada maun mobilyalar var.

Spencer, işe yaramaz uzuv yığını, kendini yerden kaldırıyor. Davetsiz misafirimize dönüyor, yüzü parıldıyor.

Onun başarısız olan vajina yalama girişiminin kanıtı ve ruhumun göğüslerimden dışarı fırlamaya çalıştığı kadar büyük bir bomba atıyor.

"Kahretsin, çok üzgünüm Edward Amca."

. . . *Bekle.*

Bekle.

Yorganla boğuşurken donakalıyorum. Gözlerim dehşet içinde ikisi arasında gidip gelir.

"AMCA?" Kesinlikle yanlış duymuşum. "Bu bir tür iğrenç şaka mı?"

Edward'ın buz gibi bakışları aramızda gidip gelirken, her utanç verici detayı içine çekiyor.

Normalde, giyinik ve vücudumu sergilemediğim halde, bu adamın yanında mantıklı bir cümle kurmakta zorlanıyorum. Ama bu? Bu affedilemez bir şey.

Spencer, o aptal, orada öylece duruyor, saçma sapan büyük beden doktor önlüğünün altında penisi sallanıyor, ben ise yorgana karşı çırpınıyorum, onu bir toga gibi bir şeye dönüştürmek için çaresizce uğraşıyorum.

Edward boğazını temizliyor — bu, "affedersiniz" gibi ince bir ses değil.

Hayır. Bu, bir adamın nefes borusundaki tüm iğrençliği çıkarmaya çalıştığı ses.

Eğiliyor, attığım elbiseyi başparmağıyla işaret parmağıyla tutuyor ve onu, bir sapığın tertemiz zeminine bıraktığı kullanılmış prezervatif gibi havaya kaldırıyor. "Sanırım aradığın şey bu?"

Öne doğru atıyorum — ya da bu yorgan kozasının izin verdiği kadar — ve elbiseyi ondan kapıyorum.

Onun mühür yüzüğü yatak odasının ışığında parıldıyor, aile arması sanki benim tam bir rezalet olduğumu biliyormuş gibi bana sırtlıyor.

"Üzgünüm, E Amca," diye mırıldanır Spencer, tatlı dilli Casanova havası, acınası, sızlanan bir dağınıklığa dönüşür.

"Amcan neden burada?" diye bağıriyorum, yorganı yerinde tutmak için mücadele ederken aynı zamanda elbiseyi giymeye çalışıyorum - lojistik bir kabus. "Ve ne zamandan beri o senin amcan? Bu nasıl mümkün olabilir?" Edward'a suçlayıcı bir şekilde parmağımı doğrultuyorum.

Spencer cevap veremedi Edward araya girer, ses tonu cinayet işlemekten kendini zorla alıkoyduğunu gösterir. "Hangi soruyu önce cevaplamamı istersin? Neden kendi evimde olduğumu mu?"

Midem sadece batmakla kalmaz, yerden üç kat aşağıya düşer, dünyanın merkezinden geçer ve Avustralya'nın ortasında bir yere iner.

Edward Cavendish'in evinde.

"Birisi şunu da sorabilir," diye devam eder Edward, her hecede küçümsemeyle, "yeğenim neden benim yatak odamda doktorculuk oynuyor, benim iş önlüğümü giyiyor?" Bir süre durur, tüm bu saçmalığın havada asılı kalmasına izin verir. "Ama belki de bu konularda eski kafalıyım."

Spencer, yerin onu yutmasını diliyor gibi görünüyor. "Ben... gerçekten üzgünüm," diye mırıldanıyor.

Edward'ın yatak odası.

Az önce yattığım yatak... Aman Tanrım.

Bir itfaiyeciyi gururlandıracak kadar çılgınca bir kararlılıkla elbiseyi başımdan çekiştiriyorum. Bir yerinden dikişleri yırtılıyor ve elbise tamamen ters dönüyor — etiket göğsümü çiziyor — ama umurumda bile değil. Edward'ın buz gibi bakışlarından bir santim bile uzaklaşmak için elbiseyi ters giyer, kıcımlı yukarı kaldırır ve düğümler atarım.

"Burada kardeşinle yaşadığını söylemiştin," dişlerimi sıkarak Spencer'a tıslıyorum. "Yalancı küçük pislik."

Ağzını açıyor, ama çıkan tek ses acınası bir hırıltı.

"Tam olarak öyle değil. Yeğenim öğrenci yurdunda yer bulana kadar burada kalıyor," Edward onun yerine cevap veriyor.

"Öğrenci..." Kelime boğazında takılıp kalır.

Spencer Edward'a döner. "Lütfen anneme söyleme."

Anne mi?

Gözlerimi kırpıştırırım. "Bu çocuk kaç yaşında? Biri bana açıklasa iyi olur."

"O Cressida'nın oğlu, Millie'nin kardeşi," diyor Edward soğukkanlılıkla. Millie, vefat eden karısı... onun yeğeni. Kahretsin. "Yirmi yaşındaki yeğenim. Ve vaftiz oğlum. Sanırım yatak odamı kirletmeye karar vermeden önce yaş gibi önemsiz ayrıntılarla vakit kaybetmedin."

Ağzımı elimle kapatmama rağmen, dehşet dolu bir çığlık kaçıyor. "Yirmi mi?"

Ben bir cougar'ım.

"Aynen öyle." Edward, Spencer'a sert bir bakış atar.

"Yirmi dokuz yaşında olduğunu söyledi! Waterloo East'te gastroenterolog!"

Edward, bu konuşmaya katılmak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi keskin bir nefes verir. "O, gelecek vadeden bir gastroenterolog. Şu anda King's College'da tıp fakültesi öğrencisi ve tıp diplomasını almak için çalışıyor."

Dikkatini Spencer'a çevirir, sesi ölümcül bir sakinliğe bürünür. "Ceketimi ve gözlüğümü çıkar. Ve lanet olası kıyafetlerini giy. *Hemen.*"

Aniden anlıyorum: gözlükler, ceket, hepsi Spencer'ın acınası doktor kılığına girme oyununda çaldığı aksesuarlar.

"Seni pislik," diye tıslıyorum, gözlerimi kısarak.

Edward'ın emirlerini yerine getirmek için aceleyle ceketini çıkarır ve kot pantolonunu arar, çıplak penisi sallanır ve bu felaketi daha da kötüleştirir.

"Sırf seks yapmak için amcanın kimliğini mi çaldın?"

"Edward amca kıdemli bir gastrocerrah, gastroenterolog değil," diye mırıldanır Spencer, sanki bu küçük düzeltme onu bir şekilde aklayabilecekmiş gibi.

"Oh, açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler," diye karşılık veriyorum.

Bunu düzeltmenin bir yolu yok. Ne demem gerekiyor ki? "*Oops, bizim hatamız, Mısır pamuğundan çarşaflarında hızlı bir oral seks için ugradık mı?*"

Yani, gerçekten.

"Bak," diye başlıyorum, kalan azıcık haysiyetimi toplayarak, "burada açıkça büyük bir karışıklık var - kelime oyununu bağışla - ve buranın senin evin olduğunu bilseydim, asla..."

"Ne?" Edward sözümü keser. "Yatağымda yeğenimle birlikte *olmaz* mıydın?" Buz mavisi gözleri parlar. "Ne kadar da düşüncelisin."

Yüzüm o kadar şiddetli bir şekilde kızardı ki, onun parke zemininde kendiliğinden alev alıp Daisy şeklinde bir yanık izi bırakacağıma neredeyse ikna oldum.

Onun küçümsemesine alışkınım — bu bizim fabrika ayarımız — ama bu Edward'ın *öfkesi*.

Ve bu, yepyeni bir korkutucu seviye.

Ayakkabılarımı ve çantamı alıyorum, tek kaçış yolumu tıkayan onun heybetli varlığının acı verici farkındalığıyla.

"Seni dışarıya kadar geçireyim," diyor Spencer, kot pantolonuyla uğraşırken.

Edward'ın yanında, tam da olduğu gibi görünüyor: amcasının kıyafetlerini giyip rol yapan aptal bir çocuk, Edward içeri girer girmez önceki tüm havası uçup gitmiş.

"Yapmayacaksın," diye bağırarak parmağımı ona doğrultuyorum. "Seni polise şikayet etmeliyim. Doktor kılığına girmek? Bu yasadışı olmalı. Ya da en azından, son derece etik dışı."

Spencer'ın gözleri panikle şişer. "Özür dilerim, tamam mı? Sen çok güzelsin ve ben, eğer ben..."

"Bu aşk hikayesi ne kadar ilgi çekici olsa da," Edward sözünü keser, derin, keskin sesi odayı doldurur. "Yarın erken kalkmam lazım, bazılarımızın bakması gereken gerçek hastaları var."

Keskin bir nefes verir, burnunun köprüsünü sıkıştırır, sanki bu durumla başa çıkabileceğine fiziksel olarak inanamıyormuş gibi. "Daisy'ye taksi çağırayım."

"Gerek yok," diye mırıldanırım, ona bakmaya bile zorlanarak. "Ben hallederim. Her şey için özür dilerim. Şimdi, izin vererseniz, utançtan ölecek kadar sessiz bir köşe bulmam lazım." Bide üzerinde ağlamak benim en kötü anımdı sanıyordum. Meğer o sadece başlangıçmış.

Ve sonra külotumu görüyorum.

Yatak direğine bayrak gibi asılı duruyor. Hem de Union Jack külotu.

Lizzie'nin şaka hediyesi fikri. Vatanseverlik gösterilecek günlerden *biri*.

Onları alıp çantama tikiştiriyorum, Edward'ın bu yeni aşağılanmayı fark ederken yavaşça göz kırpmasını fark etmemiş gibi davranıyorum. Kalın, koyu saçlarını eliyle tarıyor, son on dakikayı beyninden silmeye çalışan bir adam gibi görünüyor.

"Gitmeden önce... kendinizi tazelemek ister misiniz?" diye sordu, sesi kibar ama gergindi.

"İyiyim." Elbisemi, toplayabildiğim tüm gururla çekiştiriyorum - ki bu pek de fazla değil, çünkü iç çamaşırsızım ve öz saygım Avustralya'ya kadar gitmiş durumda.

Çenemi dik tutarak, onun yanından geçip, bacaklarımın mermer spiral merdivenlerden aşağı inmesini sağlıyorum.

Spencer'in sesi merdivenlerin tepesinden aşağıya doğru süzülüyor.

"Mahkum kardeş olayı şakaydı, değil mi?"

Buna cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Gerçi dönüp ona GBH'nin neye benzediğini tam olarak göstermeyi düşünüyorum.

Hayatımın en onursuz çıkışını yapamadan, Edward arkamda belirir.

"Sana taksi çağırdım."

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Sorun değil. Ben hallederim."

"Zaten yolda. Seni güvenli bir şekilde içine bindirene kadar buradan ayrılmayacaksın."

Tanrım, şu lanet tonu.

Beni gömmek istediğim bir anıya geri götürüyor.

Yıllar önce, Edward Charlie ve beni bir partiden almıştı. O partide, ucuz prosecco ile kaliteli cin karıştırmak gibi parlak bir seçim yapmıştım — inan bana, yapma. Edward'ın tertemiz Land Rover'ının arka koltuğunda, Charlie'nin kucağına uzanmış, kıkırdayan, dağınık bir haldeydim.

"Kardeşimin kucağından kalk," demişti, her kelimesinde soğuk bir onaylamama vardı.

Yıllar sonra bile, Edward'la her karşılaşmamda, sanki o arabaya geri dönmüşüm ve onun yargısı altında küçülüyormuşum gibi hissediyorum.

Ama bu sefer öyle değil.

Bu sefer omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdım ve rahat, kaygısız bir ses tonu kullandım. "Eminim ameliyathanede daha kötü şeyler görmüşsündür. Bu kadar şok olmuş gibi davranmana gerek yok."

"Ciddi misin?" Sesinde inanamama duygusu belirgin. "Ağzından çıkanlarla beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Her hafta karmaşık ameliyatlar yapıyorum, ama nedense bu saçma sahne, görmek istemediğim şeylerin başında geliyor."

Kaba.

Sinirlenerek, bir şekilde onun şık askısına dolanmış olan paltomu almaya döndüm.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diyorum öfkeyle, daha sert çekerek. "Beni kandıran oydu."

Kapa çeneni, Daisy. Sadece ucuz paltonu bu kaşmir kabusundan kurtarmaya odaklan ve buradan git.

"Ah, Tanrı aşkına," diye homurdanıyorum, çünkü yine takılıyor, bu sefer de ceket askısının yarısını gürültüyle aşağı çekiyor. Harika. Sadece yaşlı bir adamla birlikte olan sapık değilim, aynı zamanda mobilya vandaliyim da.

"İzin ver," diyor Edward, onu durduramadan araya girerek. Dağınıklığı düzeltmek için eğilirken geniş göğsü sırtıma geliyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Ne kadar güzel koktuğunu ya da omuzlarıma bastırıldığı göğsünün ne kadar sert olduğunu fark etmemeye çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum.

O da kaskatı kesildi, sanki bana bu kadar yakın olmak tüm vücudunda bir tepki yaratmış gibi.

Ağır, acı dolu bir iç çekişle, sonunda paltomu kurtarır ve bana uzatır. "Senin yanlış bir şey yaptığını hiç söylemedim," der, elini çenesine sürterek. "Yeğenimle ben ilgilenirim."

Bir anlık sessizlik oluyor, ondan beklediğim o tanıdık yargılayıcı bakışla dolu. "Belki bu, bir sonraki flört maceran için bir ders olabilir."

Oh, hayır, bunu yapmadı.

Ceketimi göğsüme sıkıca sarıyorum, sinirlenerek. "Ne, şimdi tanıştığım her erkeğin yalancı olduğunu mu varsaymam gerekiyor? Yoksa bu tavsiye sadece lüks mahallelerde yaşayanlar için mi geçerli?"

"En azından, randevularını biraz daha dikkatli bir şekilde incelemeyi düşünebilirsin ve belki de kimin yatak odasına girdiğini iki kez kontrol etmelisin. Sadece bir fikir."

Ağzımı açıp sert bir cevap vermek için hazırlandım, ama o benden önce davrandı.

"Ciddiyim, Daisy. Kişisel güvenliğini daha dikkatli düşünmelisin."

"Önlem aldım," diyorum, ne kadar acınası geldiğimi bilsem de. "Kimliğini aldım ve arkadaşşıma gönderdim."

Edward inanmaz bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Bu yeterli değil. Ve belli ki doğum yılını bile kontrol etmemişsin."

"Ben düşünmedim..."

"*Sorun da bu,*" diye sözümü kesiyor, sesinde keskin bir onaylamama var.

Göğsümde bir isyan alevlendi.

Bu adam kendini ne sanıyor, sanki yaramaz bir kız öğrenciymişim gibi bana ders mi veriyor?

Ben yirmi altı yaşında bir kadını ve evet, erkekler konusunda kötü kararlar verme konusunda yetenekliyim, ama bu konumuzun dışında.

"Ne dersin de, *baba*," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, alaycı bir tonla. Alnındaki damar atıyor. Oh. Bundan nefret ediyor.

"Hiçbir şeyi ciddiye almıyor musun?" diye soruyor. "Hiç almadın mı?" diye karşılık veriyorum.

Bana bakışından, cevabın "*asla*" olduğu anlaşılıyor.

"Yanlış adama güvendikleri için ameliyat masamda ölümün eşiğine gelen kadınlar gördüm. Bu yüzden, güvenliğe karşı kayıtsız tavrını komik bulmadığım için beni affet."

Sesindeki yoğunluk tüylerimi diken diken ediyor. O emir veren cerrah tonunu kullandığı için onu lanetliyorum.

Ve haklı olduğu için iki kat lanet olsun.

"Mesaj alındı," diye mırıldanıyorum. "Resmi olarak azarlandım." "Öyle mi?" Ses tonu hala ikna olmadığını gösteriyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum."

"Bundan ciddi şüphelerim var."

"Oh, ben biliyorum. Beni, nabızı atan ve soyadı Cavendish olan her şeye kendini atan çaresiz bir fahişe olarak görüyorsun."

Kaşları yukarı kalkar. "Bir... *fahişe* mi? Ben öyle bir şey demedim. Bu kelime benim kelime dağarcığımda kesinlikle yok. Ya da Oxford İngilizce Sözlüğünde."

"Olması gerekmez," diye homurdanırım. "*Yüzün* söylüyor. Burun deliklerin. Kaşların. Çenen..." Bütün kafasını belirsiz bir şekilde işaret ederim. "Bunlar çok yargılayıcı özellikler. Hepsi beni yargılıyor. Her biri."

"Saçmalama. Burun deliklerinden yargılayıcı bir ifade okunmaz."

"Oh, seninkileri açık ve net bir şekilde okuyabiliyorum. 'Daisy, sen bir aptalsın' diye bağırırlar."

O ölçülü bir nefes verir. "Bu konuşma aptallığın sınırında. Ama hayır, Daisy, senin aptal olduğunu düşünmüyorum. Düşüncesiz mi? Evet. Pervasız mı? Kesinlikle. Arka plan araştırmalarında şüpheli kararlar mı? Şüphesiz. Ama aptal değil."

"Vay canına, teşekkür . parlak
psikolojikdeğerlendirme Dr.
Cavendish."

Benim tuhaf davranışlarımdan açıkça bıkmış bir şekilde tekrar iç geçirir.
"Ne?" diye homurdanırım. "Beni yargılayacaksan, en azından yüksek sesle yap. Burun deliklerin fazla çalışıyor."

Çenesi gerilir. "Yeğenim."

"Evet, Edward, yeğenin," diye karşılık veriyorum, savunmacı tavrım aşırı hıza geçiyor. "Bunun bir anlamı mı var, yoksa sadece rastgele aile üyelerini haykırarak oyun mu oynuyoruz? *Evet*, yeğeninle birkaç kez çıktım. Çok geç olana kadar senin yeğenin olduğunu fark etmediğim yeğeninle. Ne demek istiyorsun?"

"O daha genç."

Göğsüm sıkışır, birini hayal kırıklığına uğratmanın o eski, tanıdık acısı içimi keser.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Tanrı aşkına, sanki onu kreşten kaçırmışım gibi davranmayı bırak. İkimiz de yirmili yaşlarımızdayız! Aslında tarih öncesi çağdan kalma olan sensin."

"Ben otuz dokuz yaşındayım."

"Aynen öyle. Bir ayağın mezarda."

Burun delikleri genişliyor, bu da beni çok memnun ediyor.

Onu kızdırmak için sırtıyorum. "Ayrıca, yeğenin aslında oldukça çekici olabilir. Bilirsin, seni taklit ederken. *Senin* çekici *olduğundan* değil. Ama o eğlenceli. Beni Soho'da bir caz konserine ve buraya yakın sevimli bir şarap barına götürdü."

"Öğrencilerin bu tür saçmalıklara vakitleri vardır. Kimlik sahtekarlığı yapmakla meşgul olmadıkları zamanlarda."

"Oh, pardon, kolonoskopi izlemeye davet ederek mi bana iyi vakit geçirmesini isterdin?"

"Benim adıma davranarak seni hiçbir yere götürmemesini tercih ederim," diye dişlerini sıkarak söyledi. Çenesi daha da gerildi. "Ve Spencer'ın tıp fakültesini bitirmesini birkaç yıl beklemeyi planlıyorsan, yakın gelecekte kolonoskopi gözlemi yapma ihtimalin yok."

Görünüşe göre, benim süper gücüm Edward Cavendish'i hayal kırıklığına uğratmak için yeni ve yaratıcı yollar bulmak.

"Bu hiç olmamış gibi davranalım," diyorum, bu durumu kontrol edebilen biri gibi görünmeye çalışarak.

O, mükemmel dikilmiş bir takım elbise içinde, lanet bir Ralph Lauren reklamı gibi dururken, ben ise ters giyilmiş dar bir elbise giyiyordum. "Bu, karşıdaki kişiyi bir daha asla görmek istemediğin anlardan biri. *Asla*."

Edward'ın dudakları seğiriyor. Gülümseme şeklinde değil. "Maalesef senin için bu mümkün olmayacak."

Doğru. Sophia'nın düğün partisi.

Sanki hatırlatılması gerekiyormuş gibi.

İkimiz de bu partideyiz, yani onu tekrar tekrar göreceğim.

Nişan partisi. Prova yemeği. Düğün.

Bunu nasıl atlatacağım?

"Araban burada." Keskin bakışları üzerimde dolaşıyor ve şu anda tamamen giyinik olmama rağmen, hala çıplak hissediyorum. "Tüm eşyalarını topladın mı?

. . eşyalarını topladın mı?"

Bu duraklama fark edilmeden geçmedi. Bu bağlamda eşyalar, açıkça benim Union Jack külotum. Gerçekten ulusal bir utanç.

Başımı sallıyorum, zorlukla yutkunuyorum.

Şu anda kendimi hiç bu kadar yersiz hissetmemiştim — benim için fazla sofistike bir dünyada hayal dünyasında oynayan aptal bir küçük kız gibi.

İlk kez ona bakıyorum ve yakışıklı yüzünün keskin hatlarına kazınmış yorgunluğu, sessiz bir yorgunlukla donuklaşmış keskin gözlerini fark ediyorum. Çenesini karartan gölge. Önemli bir işte çalışmanın getirdiği türden bir yorgunluk.

"Yarın önemli cerrahi işlerin vardır herhalde," diye mırıldanıyorum. "Akşamını mahvettiğim için özür dilerim."

Çenesi gerildi. "Laparoskopik anterior rezeksiyon ameliyatım var."

Tabii ki vardır. Aferin sana, Daisy.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, ama önemli bir şey gibi geliyor." Nefesimi veriyorum. "Bazı zavallı insanlar, cerrahları akşamlarını Merkür'ün geri hareketinin yürüyen vücut bulmuş haliyle uğraşarak geçirdikleri için, organları yanlış sırada uyandılar."

Kaşlarını çattı. "Merkür ne?"

"Boş ver," diye mırıldanarak elimi sallarım. "Çok niş bir konu."

O beni kapıya kadar geçirirken dişlerimi sıkıyorum, varlığı üzerimde derin bir yargılayıcı fırtına bulutu gibi duruyor.

Odanın diğer ucuna kadar olan kısa mesafe sonsuz gibi geliyor. Tam anlamıyla utanç yürüyüşü.

"Lütfen ben yokmuşum gibi davran," diye mırıldanıyorum. "Sen bunu imkansız hale getiriyorsun."

Ona sert bir bakış atıyorum. "Bunun bir hakaret olduğunu biliyorum. Aptal değilim." Açıkçası, şu anda bu tartışılabilir bir konu.

"Daisy." Sesinde, tüylerimi diken diken eden o otoriter ton var.

"Hayır, a n lıyorum," diye araya giriyorum, elimi kaldırarak. "Ben bir felaketim.

İnan bana, bu yeni bir haber değil."

Elini saçlarının arasından geçirir. "Şu anda seninle bunu yapacak zihinsel kapasitem yok. Eve tek başına gidebilir misin?"

"Evet," diyorum sertçe, çenemi yukarı kaldırarak. "İyi olacağım."

Kapıya doğru adım atıyorum, lanet olası bir Rubik Küpü gibi kapı kolunu beceriksizce çevirip, ona dönerek tekrar yüzünüze bakıyorum. "İyi akşamlar, Edward. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ve... çok güzel çarşaflarınızı izinsiz kullandığım için."

Onun cevabını beklemeden, geceye adım atıyorum, serin hava aşırı ısınmış tenime çarparak, onu ve yargılarını geride bırakıyorum.

Ama...

Hâlâ gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Ben gittikten çok sonra bile.

BÖLÜM 6

Edward

EĞER BU LAPAROSKOPIK ANTERİOR rezeksiyon mükemmel olmaktan uzaksa, bunun tek sorumlusu Daisy Wilson'dır.

Bir hastanın karın boşluğunu incelerken sahip olmam gereken zihniyet bu değil.

Ve yine de, işte buradayız.

Ekibim sessizce hazır bekliyor, bir sonraki emri bekliyor.

Dikkatimin dağılması söz konusu olamaz. Dün geceki kaosun performansımı etkilemesine izin vermeyeceğim.

Laparoskopi dikkatli bir hassasiyetle ayarlıyorum. Yüksek çözünürlüklü monitör, karmaşık bir doku ve damar manzarasını büyütür.

İki saatlik titiz bir diseksiyonun sonucu bu; geri dönüş yok. Nabzım sabit, ama altında adrenalin vızıldıyor; duyularımı keskin tutan sessiz bir akım.

"Kan basıncı, 110/70," diyor Hemşire Yang.

"Güzel. Böyle devam edelim." Gözlerim ekrandan hiç ayrılmıyor. Stabilite çok önemli.

Bağırsağın hastalıklı kısmını izole etmek için hassas bir iş başlıyorum. Tek bir yanlış hareket, haftalarca süren cerrahi planlamayı tehlikeye atabilir.

"Emme."

Ameliyat hemşiresi verimli bir şekilde hareket eder, cihazın hafif tıslaması alanı temizler.

"Neredeyse bitti," mırıldandım mırıldanıyorum, engelliyorum dışarıda dışarıda kontrol kontrollü hareketlerimi. "Matthews, zımbayı hazırla."

Ekran her ayrıntıyı netleştiriyor: kırılğan damar ağrı, bağırsağın eğriliği, bağlantının tam noktası.

Zimba yerine oturur. Sessiz bir tıklama.

Küçük bir ses.

Başka bir yerde önemsiz.

Burada ise çok önemli.

"Anastomoz güvenli," diye mırıldanıyorum, son bir değerlendirme yapıyorum.

Kan akışı sağlam. Sızıntı yok. Her şey olması gerektiği gibi.

"Dr. Matthews," derim, dikkatim hala ekrana odaklanmış halde.

"Benim için kapatın."

"Evet, efendim," diye cevaplar Matthews.

"Standart kapatma. Her şeyi ayrıntılı olarak belgelendirin." Geri adım atıyorum, vücudum ameliyat sonrası rutinin alışılmış ritmiyle hareket ediyor. "Hemşire Yang," diyorum, ona kısa bir bakış atarak, "önümüzdeki dört saat boyunca saat başı gözlem yapın. Herhangi bir sapma olursa hemen beni çağırın."

ofisimde belgeleri tamamlayacağım."

"Elbette," diye cevaplar, her zamanki gibi verimli, ancak gözlerindeki yorgunluk belirtisini gözden kaçırmam.

Ameliyathaneye göz gezdiriyorum; her yerde yorgunluğun ince işaretleri var. Omuzların çökmesi, aletlerin toplanırken hareketlerdeki hafif gecikme, kimsenin fark etmediği sessiz iç çekmeler.

Onlara minnettarım. Daha sonra, uygun bir zamanda, bunu onlara ifade edeceğim. Bunun için zaman olduğunda.

Şimdilik, hala yapılacak işler var.

Matthews'un dikişlerini son bir kez kontrol ediyorum. Anestezi uzmanı ile Bayan Patterson'ın ameliyat sonrası ağrı yönetimi hakkında kısa bir görüşme yapıyorum — her şeyin optimal iyileşme için hazır olduğundan emin olmak için.

Lateks eldivenleri çıkarırken çıkan ses, her zamanki gibi tatmin duygusu veriyor — başka bir başarılı işlemin sonunu işaret eden bir ritüel.

Ve sonra — *evrak işleri*.

Her zaman evrak işi vardır.

Bayan Patterson'ın emin ellerde olduğuna ikna olarak tiyatrodan çıkıyorum ve hastanenin düşük uğultusu beni tekrar kendi ritmine çekiyor. İşlem bitti. Odak noktam değişmeli. Omuzlarım gevşemelidir.

Ama öyle olmuyor.

Yirmi dakika sonra, masamın arkasında çökmüş durumdayım, son ameliyat notlarını yazmışım.

Geriye yaslanıp, saatlerdir göğsümde sıkışmış gibi hissettiğim nefesimi yavaşça veriyorum. Daha doğrusu, dün gecedan beri.

O *olay*.

Daisy.

Parmaklarım kol dayanağını sıkıca kavırıyor, anılar istemeden, istenmeden, sinir bozucu bir ısrarla geri gelince çenemi sıkıyorum.

Bu beni tahammül edemeyeceğim bir şekilde dengesiz bırakıyor.

Kabul edilemez. Bir cerrahın kontrolü mutlak olmalıdır. Bundan daha azı tehlikelidir.

Parmaklarımla şakaklarımı sıkıştırıyorum, zihnime yeniden düzen getirmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Millie öldüğünden beri ilk kez ameliyat öncesi rutinimi bozdu. Yeterince uyumadım. Şafak sökmeden uyanıp kafamda prosedürü, olası tüm komplikasyonları, tüm acil durum planlarını gözden geçirmedim.

O kadar büyük bir ihlald ki, başkasına yapsa onu parçalardım, kendime yapmasına ise tahammül edemezdin.

Hastalarım, yatağında uzanmış çıplak bir kadının anılarıyla dikkati dağılmış bir cerrahı hak etmiyorlar.

Ameliyat kusursuzdu, evet, ama bu hiçbir teselli sağlamıyor.

Hata yapmamış olmak, disiplinsizliği mazur göstermez.

Millie'nin ölümünden sonra yatağıma giren ilk kadındı ve benim için orada bile değildi.

Millie bu duruma gülmekten ölürdü. Öbür dünyaya inansaydım, o şimdi orada keyif çatıyor olurdu.

Ve Spencer ile, tüm o lanet olası insanlardan.

Tüm erkekler arasından, bu saçmalığın gelişebileceği tüm yollar arasından. Daisy gittikten sonra onunla konuştum. Sert sözler söyledim.

Beni taklit etmek mi? Kadınları baştan çıkarmak için mi?

Bu acınası olmanın ötesinde. Saygısızlık. Bir amca olarak nerede hata yaptığımı merak etmeme neden oluyor.

Bir yanımda bunu tipik üniversite aptallığı, genç erkeklerin yaptığı düşüncesiz, kibirli bir numara olarak görmezden gelmeye çalışıyor.

Ama diğer tarafım, bana güven ve hayranlıkla bakan *küçük* bir *çocuğu* hatırlayan tarafım, daha ağır bir şey hissediyor.

Hayal kırıklığı.

Parmaklarımla şakaklarımı daha sert bastırıyorum, ama bu, Daisy Wilson'ın çarşafplarımın üzerinde uzanmış görüntüsünü kafamdan silmeye yetmiyor.

Şokla genişleyen ela gözleri.

Parlak siyah saçlarının yastıklarına dökülerek kalp şeklindeki yüzünü çerçevelemesi.

Görmemem gereken kremsi kıvrımları.

Gözlerimi kapatıp inledim. Bir kadının vücudunu canlı olarak görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. *Çok uzun zaman.*

Daisy Wilson. Kız, doğanın gücü gibi hayatın içinden geçip gidiyor, 1,5 metrelik boyuyla kaos yayıyor.

Bir parçam — zihnimin yorgun, açıkça çılgın bir köşesi — Millie'nin bunu mezarından düzenlemiş olabileceğini merak ediyor. Bu tam ona göre bir şey olurdu.

Ancak Millie bile yeğenimizin kafasını Daisy'nin bacaklarının arasına koymak konusunda sınırını çizmiş olabilir.

Keskin bir nefes verip, bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum.

Daisy, aklından geçen her düşünceyi, sonuçlarını hiç umursamadan, olduğu gibi söylüyor. Filtre yok. Sınır yok. Aşılmaması gereken çizgiler kavramı yok.

Aynı Daisy, bir zamanlar Sophia ile birlikte benim malikanemi darmadağın eden, vahşi, küçük bir baş belası, hep koşan, hep kuralları çiğneyen.

Charlie'ye o kadar açık bir şekilde aşık olan Daisy ki, bunu görmek acı vericiydi. Yeğenimle birlikte yatağında bulduğum Daisy. *Yirmi yaşındaki*

yeğenimle yatakta bulduğum Daisy.

O küstah ağzıyla bana baba diye seslenmeye cüret etmesi. Sanki kasıtlı olarak sabrımın sınırlarını

ve *kendi evimde* otoriteye meydan okurmuş gibi.

Ve en kötüsü neydi?

Yarım saniye boyunca içimden bir şey tepki gösterdi.

Benden on üç yaş küçük ve uygunsuz olan onu görmek... "Uygunsuz" kelimesinin bile yetersiz kalacağı türden bir uygunsuzluk.

Duvarlarımızı tıbbi sertifikalarla süsleyebilir, garajlarımıza eski model Aston Martin'ler park edebilir, operaları izleyebilir ve *The Economist*'i kutsal kitap gibi okuyabiliriz. Ama tüm bunları bir kenara bırakırsak, altında yatan şey yine de hayvanlık. Kibarlık umurunda olmayan dürtülerle hareket eden hayvanlık.

İki yıl oldu.

Ellerimin altında bir kadının teninin sıcaklığını hissettiğimden, havada parfüm ve kadınsı uyarılmanın baş döndürücü karışımını yakaladığımdan bu yana iki yıl geçti.

Kravatımı çekiştiriyorum, kumaş boynuma sürtünüyor.

Ofis boğucu geliyor.

Lanet sistemi tamir ettirmem gerekecek.

BÖLÜM 7

Daisy

"Şimdi dubstep ile yeniden mikslemişler," diyorum, bas sesleri tam da bide yüzüme su püskürttüğü anda duyulunca, inanamadan telefonuma bakıyorum. "Bu kabusu hak edecek ne yaptım ki?"

Bide Olayı'ndan bu yana üç gün geçti ve evet, Edward Cavendish'in beni yeğeniyle epik bir şekilde utanç verici bir durumda yakaladığı o küçük an. Şimdi internet benim utanç verici durumumla eğleniyor. Her biri bir öncekinden daha saçma olan yeni memler ortaya çıkmaya devam ediyor. Görünüşe göre, Union Jack mini etekli bir kadının bideyle ıslatılması, dünyanın arzuladığı kaosu ta kendisi.

Tamam, belki tüm dünya değil, ama kesinlikle birkaç feed'i rahatsız edici bir coşkuyla tıkıyor.

Kanepeye daha da gömülerek, buna daha ne kadar dayanabileceğimi merak ediyorum. Hayatım, Daisy'nin hatalarının aralıksız bir özeti haline geldi. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun suçlusu ben değilim de kim?

Televizyonda kriz geçiren dahi benim, her ne kadar bu olay bilinmeyen bir kanalda yayınlanmış olsa da. *Sahte bir doktorla son derece şüpheli bir ilişki kurmanın* iyi bir öz bakım yöntemi olacağını düşünen benim.

Meğer iki yanlış bir doğru yapmıyormuş. Benim durumumda, bir meme yapıyorlar.

Ve şimdi, Edward Cavendish'in yüzü — o keskin, onaylamayan, tiksinti ile burun deliklerini genişleten yüz — hafızama kazındı. Onun burnunun bana verdiği travmayla başa çıkmak için bir terapist ihtiyacım olabilir.

Arkamda, Lizzie ve Jamie benim kişisel fıstık galerim olarak kamp kurmuşlar.

Jamie, iki yıldır ev arkadaşım olan ve Londra'da ev arkadaşlığı süresi açısından neredeyse sonsuza kadar sürecek olan kişi, telefonunda gezinirken bir çocuk gibi kıkırdıyor.

Ekranda, biri kendi başına görüntüleri iyileştirmeye karar vermiş ve bideye yapay zeka ile oluşturulmuş bir patlama efekti eklemiş.

Yüzümü ellerimle kapayarak inliyorum. "Bu benim mirasım. Ben Bidet Kızıyım. İnsanlar Tesco'da beni durdurup kurudum mu diye soracaklar."

Gülüyorlar ama bu hiç komik değil.

Korkuyla midem burkulurken kendimi kanepeden kaldırıyorum. "Hazırlanmam lazım. Geç kalacağım. İnternet hala benimle dalga geçerken, ben de bu abartılı nişan partisine gitmek zorunda olduğuma inanamıyorum."

"Sorun olmaz," diyor Lizzie, sesi pek inandırıcı değil. "*Sophia'nın* partisi."

"Biliyorum." Zorla gülümsüyorum. Normal şartlarda, Sophia'nın nişanını kutlamak için çok mutlu olurum.

Ama bunlar normal koşullar *değil*.

Sophia Cavendish — çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşım ve maalesef Edward ve Charlie'nin kız kardeşi.

Annesi, kızının hizmetçilerle arkadaşlık kurması düşüncesine bayılmak üzereyken beni savunan Sophia.

Sophia, Cavendish hanımın, sosyal çevresinde personel evlerinden daha az, malikanelerden daha fazla insan olması gerektiği yönündeki açık imalarını görmezden geldi.

Edward, Sophia'ya evinde *yaşanan olayı* anlatırsa, benim işim biter. Sahte Dr. Spencer'ın Edward'ın *yeğeni* olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Londra erkeklerle dolu, ama hayır, tabii ki, Cavendish DNA'sıyla doğrudan bağlantılı biriyle yanlışlıkla izinsiz oral seks yapmak zorunda kaldım.

Ve şimdi, her şeyin üstüne, Sophia evleniyor ve ben de düğün töreninde yer alacağım. Sadece düğün töreninde değil. Baş nedime olarak. Yerine getirmekten çok korktuğum çok önemli bir rol.

Bu gece Cavendish malikanesinde nişan partisi var. Yani, internetin en son meme fenomeni olmanın yanı sıra, şu partide bulunmam bekleniyor:

a) Eski sevgilimin tüm ailesi orada olacak.

b) Beni yatağında yakalayan Edward da orada olacak, burnu havada, en sert yargılarıyla.

ve c) Edward'ın yeğeni, sahte diplomalı doktor da partiye katılabilir, ancak navigasyon becerilerini göz önüne alırsak, muhtemelen tamamen yanlış eve gidecektir.

Belki acil bir kaş laminasyonu yaptırabilirim — yüzümün yarısını arkasına saklayabileceğim kadar kalın ve vahşi bir şey yapabilirim. Devasa bir gözlük takarsam, işte, Sophia'nın Kamboçya'da geçirdiği ara yılda tanıştığı gizemli arkadaşı olurum.

Tek tesellim, Charlie'nin orada olmayacak olması. Hayır, o ve parlak yeni nişanlısı *yatlarında* gezintiye çıkmışlar.

Cavendish ailesi doğal olarak çok mutlu. En küçük çocukları evleniyor, herkes için masal gibi bir son.

Ben hariç. Cinderella, hala personel kulübesinde sıkışıp kalmış durumda.

Ama bu gece bir planım var. Geniş bir gülümsemeyle, tüm kadeh kaldırmalarda kadehimi kaldırıp, gerektiği gibi başımı sallayacağım ve en önemlisi, hayatım buna bağılıymış gibi tüm Cavendish erkeklerinden uzak duracağım.

Bu, kesinlikle ulaşılabilir bir hedef.

Elbette.

BÖLÜM 8

Daisy

CAVENDISH MALİKÂNESİ, İngiltere'nin işçi sınıfına orta parmağını gösteren bir dev gibi, tüm ihtişamıyla önümüzde yükseliyor.

Richard'ın eski iş kamyonetinden inerken, siyah elbisemin eteğini çekiyorum, sanki kumaşa bir santim daha eklemek beni mucizevi bir şekilde Cambridge Düşesi'ne dönüştürecekmiş gibi.

Richard, beni dengelemek için kolumu tutuyor, elleri yıllarca Cavendish arazisini mükemmel bir şekilde korumaktan nasırlaşmış. "Harika görünüyorsun," diyor o rahat gülümsemesiyle. "Oradaki en güzelisin, hiç şüphesiz."

"Teşekkürler," diyorum, sırtarak. "Sadece annemin bunu duymasına izin verme, o da orada."

"Oh, haklısın." Gülüyor, sesi o kadar rahat ki neredeyse kıskançlık duyuyorum.

O, uzun zamandır malikanenin bahçıvanı, neredeyse ağaçlar gibi bir sabit unsur, ama Lady Cavendish'e sorsanız, onu muhtemelen ithal ettiği İtalyan mermer heykellerin altında bir yere koyardı.

O ve annem beş yıldır birlikteler, dünyanın en sabırlı, yavaş gelişen aşkı. Annemin sağlam birine sahip olmasına seviniyorum, babam öldüğünden beri ilk kez gerçek bir ilişki yaşıyor.

Bu günlerde, ana evden uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Richard beni istasyondan alıyor ve doğrudan personel evlerine götürüyor — Cavendish ailesi, mülklerini işler halde tutan insanları rahatlıkla unutabilecekleri kadar iyi gizlenmiş evlere.

Sophia ile buluştuğumda, her zaman Hampstead'daki "küçük evinde" oluruz — ailesi, onun yirminci yaş gününde ona 4 milyon sterlinlik bir konağı hediye etmiştir. Evet, *yirminci*.

Bizler, sütümüzü, şampuanımızı ve bazen de erkek arkadaşlarımızı çalan ev arkadaşlarımızla kirayı paylaşıırken (sana bakıyorum, Plymouth'lu Anna, seni arkadan bıçaklayan inek), Sophia, hiç kullanmaya niyeti olmayan mutfağına mermer mi granit mi daha çok yakışır diye kafa yoruyordu.

Titrek bir nefes alıyorum, topuklarım çakıl taşlarına batarken sallanıyor.

Arkamda bir yerlerde bir tavus kuşu çığlık atıyor. Evet, burada lanet olası tavus kuşları var.

Devasa ön kapıya yaklaşıyorum ve uşak Gerry dışarı çıkıp beni sıcak bir kucaklamaya çekiyor. "Şu haline bak," diyor, gülümseyerek beni baştan aşağı bir kez süzdükten sonra.

"Teşekkürler, Gerry. Annem bu gece çalışıyor mu?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyorum. Paha biçilmez antikalar kendiliğinden tozlanmaz.

"Evet, canım. İçeride iyi eğlenceler." Hiç şansı yok, ama yine de ona gülümsüyorum.

Tanımadığım bir hizmetçi içeri dalar ve göz açıp kapayana kadar paltomu kapar. Koridorun sonunda, şık kahkahalar bana doğru gelir, alçak ve boğuk, midemi düğümler.

Cavendish malikanesi bir ev değil. Aşırılığın tapınağı. Kimsenin gerçekten ihtiyacı olmayan, geniş bir oda labirenti.

Bayanların incilerini sıkıca tutup, kimin kiminle yattığını ve hangi kuzenin hangi vasiyetten çıkarılacağını fısıldadıkları bir salon var. 1800'lerden beri açılmamış deri ciltli kitaplarla dolu bir kütüphane var, belki Edward hariç.

Güneşin ışınlarıyla dolu sabahları ipek bornozlarla kahvaltı yapmak için ayrılmış sabah odası; Cavendish erkeklerinin puro içip

ve *egolarını* okşadıkları sigara odası; en az bir cinayete tanık olmuş bilardo odası; ve en değerli mücevher, büyük balo salonu, çünkü Tanrı korusun, lüks partileri için uygun bir yerleri olmasın.

Burada, Chanel çantalarla dolu bir denizde Primark çantası gibi göze çarpıyorum. Ama bu gece benimle ilgili değil, Sophia ile ilgili.

Balo salonuna doğru ilerliyorum. Beklendiği gibi, salon absürt derecede lüks: Işıltılı avizeler, ortada köpüren şampanya çeşmesi ve havayı şık ve zarif bir müzikle dolduran bir yaylı dördlü.

Baktığım her yerde, konuklar tasarımcı elbiseleri ve özel dikim takım elbiseler içinde dolaşıyor, sadece yan etkilerini değil, gerçek anlamda tadını çıkararak, kibirli bir memnuniyetle zarif kadehlerinden yudumluyorlar.

Elbisemin yakasını oynatıyorum. Evimde yatak odamın aynasında şık görünüyordu. Bu acımasız spot ışıkları altında ise Magaluf'ta bir bekarlığa veda partisi gibi görünüyor.

"İşte benim Daisy'im. Bir papatya kadar taze." Oh, lanet olsun.

Dönüp baktığımda, Sophia'nın büyük amcası Bernard'ın bana, açık b fedeki son karides kokteyliymişim gibi baktığını görüyorum.

Adam viski, puro ve belirsiz bir ilaç kokuyor ve dağınık beyaz sakalı benim için Noel'i resmen mahvetti.

Bernard, yaklaşık 20 mil uzaklıkta yıkık dökük bir malikaneye sahip ve şüpheli derecede genç, şüpheli derecede çekici temizlik ilerle  alışıyor. Annem, oranın   pl ge dönüşmesini önlemek için bir *ordu* dolusu temizlik iye ihtiyaç duyulduğunu düşünerek, oranın biyolojik tehlike arz ettiğine yemin ediyor.

"Geçen hafta önerdiğin  it kesme makinesini aldım," diyor, sanki kirli bir komplo içindeymişiz gibi gözleri parıldayarak.

Bernard amca hakkında ilginç bir bilgi: BritShop TV programlarına takıntılı. Onları dini bir titizlikle izliyor. Tatlı, değil mi? Tabii, beni budanması gereken  itmişim gibi bakarken o kadar da tatlı gelmiyor.

"İşe yaradıklarına sevindim," diyorum, bir adım geri çekilerek. "İzninle..."

Ama Bernard o kadar kolay vazgeçmiyor. "Bir ara beni ziyarete gel. Küçük Sophia'yla birlikte."

Tanrım, yardım et. Sophia onu sevimli bir yaşlı beyefendi sanıyor. Cavendish ailesi "sevimli haylaz"larına hayran. Bence o tam bir sapık.

Nadiren bir konuda bu kadar haklı olurum, ama bu konuda? Kesinlikle eminim.

Onun nemli eli sırtıma dokunmadan önce, bir adım yana çekilip geçen bir garsondan bir şampanya kadehi kapıyorum — şu anki sinir durumuma bakılırsa, muhtemelen on yedi kadehten ilki olacak.

Kalabalığın arasından geçerek Sophia'yı ararken, arkamda yüksek sesli, at gibi bir fısıltı duyarım: "Hayatım, bak, o burada. Edward Cavendish burada."

Oh, harika. Midem son zamanlarda yaptığı o aptalca taklaları yapıyor. Bu çok *saçma*, çünkü elbette o burada. Bu, kız kardeşinin nişan partisi.

Bardağımdan uzun ve sakın bir yudum alıyorum, odanın kenarında durup çaresizce rahat görünmeye çalışıyorum.

"O dul." Ses, zar zor bastırılmış bir şehvetle titriyor.

Bu üst sınıf tiplerle ilgili bir şey var: Onları trajik bir kahraman kadar heyecanlandıran başka bir şey yok, özellikle de isminin önünde "Dr." unvanı olan, geniş bir malikanesi ve çok yakışıklı bir yüzü olan biri.

Edward'ın karısı Millie gerçek bir insandı; sıcak, nazik, hiç çaba sarf etmeden insanı rahat hissettiren türden biriydi. Bu da gösteriyor ki, yumurtalık kanseri soy ağacını hiç umursamıyor.

Üniversitede tanışmışlar, uzun süre arkadaşlık etmişler, sonra da daha ciddi bir ilişkiye dönüşmüş. Büyük bir düğün yapılmış. Ve sonra hayat, her zamanki gibi, bu ilişkiye büyük bir darbe indirmiş.

O öldükten sonra Edward'ı sadece birkaç kez gördüm — genellikle tesadüfen, geçerken, malikanede. Ve *Tanrım*, yorgunluk yüzünün her çizgisine kazınmıştı. İyi bir gece uykusuyla geçmeyecek türden bir yorgunluktu.

Ona ne söyleyeceğimi hiç bilemedim. Bu yüzden sadece başımı sallardım, o da başını salladı ve biz de kederin onun üzerinde kara bir bulut gibi asılı durmadığını varsaymaya devam ederdik.

Şimdi, Sophia'ya göre, buradan İskoçya'ya kadar tüm sosyete, Edward Cavendish 2.0'ın eşi olma şansı için sıraya girmiş durumda. Onun hayatına yeniden ışık getirecek kişi olmak için.

Omzumun üzerinden gizlice bir bakış attım ve onları gördüm: iki kadın şampanya kadehlerini sıkıca tutmuş, balo salonunun karşısına bakıyorlardı. Onların bakışlarını takip etmeden önce sıkı bir gülümseme attım.

Oh.

Nefesim kesildi.

Çünkü o oradaydı.

Edward Cavendish kalabalığın üzerinde yükseliyor, sanki klasik bir Hollywood filminden çıkmış gibi görünüyor — siyah beyaz bir filmde, başrol oyuncusunun bir elinde viski bardağıyla grand piyanonun üzerine yaslandığı bir filmde.

Ağzına bakmayı kes. Kes şunu. Hemen.

"Dul kalması çok üzücü," diye iç geçiriyor içlerinden biri. "Böyle yakışıklı bir cerrah... Ne yazık." Sanki bayılmak üzereymiş gibi konuşuyor — muhtemelen onun gelip kendisine kalp masajı yapmasını umuyor.

"Çok yoğun biri, değil mi?" At sesli kadın düşüncelere dalıyor. "Sanki buradaki herkesten sıkılmış gibi."

"Bana doğu kanadındaki kütüphanede onunla on dakika ver, ben bu durumu düzeltirim," diyor arkadaşı.

"Seni yaramaz kız!"

Gözlerimi devirmek üzereyim ki, ortam birden değişir. "Affedersiniz," der At Sesi, ardından omzuma hafifçe vurur. "Affedersiniz," der yine, bu sefer daha keskin bir sesle. "Yakında daha fazla ördek trüf mantarlı kanepeler getirecek misiniz?"

Ona göz kırptım. "Ben burada çalışmıyorum."

"Oh!" Gözlerini kısarak bana bakar, sanki beni kandırdığımı düşünüyormuş gibi. "Özür dilerim, sadece... On dakika önce servis tabağı taşıdığını gördüğüme yemin edebilirim."

"Hayır," dedim kısa bir şekilde. Yemek servisi yapmanın yanlış bir yanı yok, tabii insanlar senin, içine girmeye çalıştığın partide

"Ona çok benziyorsun." Parmakla işaret etti ve annem, kanepelerle dolu bir tepsiyle kalabalığın arasından geçerek, yanımdan geçerken bana hızlıca göz kırptı ve sessizce "*görüürüz*" dedi.

Gerginliğimi gidermek için, ya da en azından bu geceyi atlatacak kadar kafayı bulmak için, büyük bir yudum şampanya içiyorum.

Sonra hissediyorum — omurgamdan yavaşça yukarı doğru yayılan, karıncalanma hissi. Kafamı kaldırıyorum ve Edward'ın gözleri odanın diğer ucundan benimkilere takılıyor.

Sıcaklık boynumdan yukarı doğru tırmanıyor, yüzümü yakıyor. O, Olayı düşünüyor.

Biliyorum.

Hiç şüphem yok, o olayı kirli kareler halinde tekrar tekrar izliyor.

Bakışlarımı başka yöne çevirirken parmaklarım kristali sıkıca kavradı.

Normal davran. Bir yudum. İki yudum. Kendine hakim ol.

Görünüşe göre hiç kendimi kontrol edemiyorum çünkü tekrar ona bakıyorum. Oh, kahretsin. Hâlâ bakıyor.

Bu, odaya gelişigüzel bir bakış atma havası değil. Bu, her şeyi hatırlayan bir adam. Brezilya ağdası yaptırdığımı ve hatta Spencer'ın çok ilginç bulduğu sağ labiamın tam yerini bile hatırlıyor.

Daha fazla şampanya içerken kulaklarımda nabzım hızla atıyor.

Köpekler b o gazımı yakıyor ama sorun değil. Her şey iyi.

İhtiyacım olan... İhtiyacım olan...

Neye ihtiyacım var ki? Yangın çıkışı mı? Defibrilatör mü?

Ne olduğunu anlayamadan, bir garson yanıma gelip, kuş pisliği gibi görünen gümüş bir tepsi ile ortaya çıktı. "Hanımefendi, bildircin yumurtası ve beluga havyarımızı denemek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım. Şu anda ihtiyacım olan şey kesinlikle bu değil.

Edward'ın yanında, sanki üzerine dikilmiş gibi görünen, dalgalı mavi bir elbiseyle ıslıl ıslıl parlayan Sophia'yı görüyorum. Bu arada, ben buradayım, sanki birinin ördek kanepesini doldurmak ya da ekstra peçete dağıtmak üzereymişim gibi görüyorum.

Topla kendini, Daisy.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak, Sophia'ya doğru tehlikeli yolculuğa çıkıyorum. Midem, şampanyayla

şampanyayla hiçbir ilgisi yok, Edward'ın gözlerinin beni kanlı avındaki bir tilki gibi takip etmesiyle ilgili.

Sophia beni görür ve yüzü aydınlanır, başları döndüren bir çığlık atar. "Hayatım!" der. "Herkes Daisy'yi tanıyor mu?"

Gülümserim ve grubu tararım — bazıları kibarca başını sallar, birkaçı yarı ilgilenir gibi sırtar.

Sonra Edward var. Gözlerimiz buluşuyor ve çenesi sanki acı bir şey yutuyormuş gibi geriliyor.

Göz teması kurmadan, şampanya kadehini kaldırır ve sanki benim varlığımı *tolere etmek* için alkole ihtiyacı varmış gibi yavaşça, dikkatlice bir yudum alır.

"Merhaba, Daisy," diyor, sesi alçak ve sert.

"Merhaba Edward," diye cevap veriyorum, ses tonumu aynı derecede soğuk tutarak.

Sophia, gerginliğin farkında olmadan gülümser ve kolunu koluma takar. "Daisy ve ben birlikte büyüdük, ayrılmazdık, değil mi canım? Seninle birlikte olmak en güzel şeydi."

"Oh, evet," diyorum, Edward'ın bakışları beni delip geçerken zorla bir gülümseme daha takınıyorum.

Sanki kötü bir günün ardından tavus kuşlarının pislediği bir şey gibi bana bakıyor. Bir yudum daha alırken burun delikleri genişliyor — o yargılayıcı piçler.

"Daisy! Seni tekrar görmek ne güzel!" neşeli bir ses araya girer ve aniden Imogen üzerime atlar — kolları çırpınır, havada öpücükler uçar: sağ yanak, sol yanak, yine sağ yanak.

"Merhaba Imogen," diyorum, o geri çekilirken irkilmemeye çalışarak. Belki birkaç kez karşılaşmışızdır, ama enerjisi her zaman on birde. Yine de, o Sophia'nın yakın arkadaşı ve bir başka nedime, bu yüzden *seni gördüğüme sevindiğimi gösteren* bir gülümseme takınıyorum.

"Harika görünüyorsun," diyor coşkuyla. "Bu yeni Christopher Kane koleksiyonundan mı?"

"Şey... hayır." Christopher Kane moda tanrısı da olabilir, malikanenin tesisatçısı da, hiç bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu elbisenin onun elinden çıkmadığı, telaşla bir mağazadan alındığı.

"Oh, peki, çok mütevazı," diyor, başını eğip gülümsüyor. "Onun tarzına çok uygun. Ama belki birkaç sezon öncesinin tarzıdır."

"Belki," diye mırıldandım.

"**H a t** ırlat bana, Sophia ile nerede tanıştınız? St. Catherine Akademisi'nde, değil mi?"

İşte bu. Imogen'ın klasik hamlesi: tatlı bir soruya gizlenmiş sinsi sınıf kontrolü. St. Catherine's'e gitmediğimi çok iyi biliyor. Ben, annem aile yadigarlarını parlatırken mutfaktan bisküvi çalan kızım.

Ve işte bu yüzden Imogen beni sinir ediyor.

Çenemi kaldırıp, pazar günkü pazarda Deano'dan aldığım "sınırlı sayıda üretilmiş" sahte çanta değil, gerçek bir Birkin çantaya sahip biri gibi davranıyorum.

"Okulda tanışmadık," diyorum, sesim hafif. "Annem burada hizmetçi. Bir keresinde, Bayan C'nin kaşmir bornozunu alıp pelerin gibi bağladım ve merdiven korkuluğundan kayarak 'Ben Noel Baba'yım, aptallar, hediyelerinizi getirdim!' diye bağırdım, sonra da onların devasa Fortnum & Mason Noel ağacına çarptım. Sophia bunu gördü, araya girdi ve olay bitti."

Al sana kapak olsun, Imogen.

Sophia, bunu ilk kez duymuş gibi kahkahalar atıyor. "Aman Tanrım, annemle başımız büyük belaya girdi!"

Imogen'ın gözleri bir anlığına parladı. "Bu... çok tatlı."

Sophia kolumu sıkıyor ve her şeye rağmen gülümsemeden edemiyorum. Cavendish'ler hakkında ne dersiniz deyin, Sophia annemin onların tuvaletlerini temizlemesini hiç umursamadı. "O bir arkadaşın çok bir kardeş gibiydi," diyor, sıcak ve duygusal bir şekilde.

"Daha çok kötü bir etki gibiydi," diye alay ediyorum, onu dürterek. "Onu hep yaramazlıklara sürüklerdi."

Sophia gülüyor, ama sesi kasıtlı bir boğaz temizleme sesiyle hemen bastırılıyor. Edward.

Ona bakıyorum ve yine bana baktığını görüyorum.

"Evet," diyor, sesi keskin. "O zamanlar oldukça zorlu bir çocuktun."

Kirpiklerimi kırıp gülümsüyorum. "Ne derler bilirsin, uslu kadınlar tarih yazmaz."

"Evet," diyor, elimdeki şampanya kadar kuru bir sesle. "Tarih cesurları hatırlar. Ve küstahları."

"Küstahlığı kötü bir şey gibi söylüyorsun. Şahsen, bence bu benim en iyi özelliğim."

Dudakları hafifçe seğirir. "Kesinlikle en... akılda kalan özelliğin."

"Edward Amca" ile yatak odasında geçirdiğim o geceye dair ani ve canlı bir anı aklıma gelir. Yanaklarım şimdi alev alev yanıyor.

Tanrıya şükür Sophia araya giriyor. "Daisy, bu Bernice, sanırım tanışmadınız," diyor ve kahverengi bukleleri dağınık, sessiz bir kıza doğru başını sallayarak gülümsüyor. "Bernice benim diğer nedimem. Kamboçya'da yetimhaneler inşa ettiğimiz hayır işleri sırasında tanıştık."

Oh, işte başlıyoruz. Hayırseverlik Çalışmaları.

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum, hemen ardından suçluluk duygusu geliyor. Sophia'yı çok seviyorum, ama o lanet yılı bir kez daha duyarsam... Asla sadece "Kamboçya'da tanıştık" demez. Hayır, her zaman "Kamboçya'da yetimhaneler inşa etmek için yaptığım hayır işi" der, sanki yasal olarak eklemesi gereken bir son ekmiş gibi.

"Ve Daisy televizyonda çalışıyor," diyor Sophia gururla.

Bernice'in gözleri büyüdü. "Vay canına! Televizyon sunucusu gibi mi? Gördüğüm bir şey olabilir mi?"

"Uh... tam olarak değil," diye mırıldanıyorum, bardağımdaki baloncuklara dikkatle bakarak. "BritShop TV. Bir ev alışveriş kanalı. Muhtemelen...

... evet, bilmezsin."

Bernice kaşlarını çatarak, bunu hatırlamaya çalışıyor. "BBC'de mi yayınlanıyor?"

Evet, Bernice. *Akşam haberlerinden* hemen sonra, çit kesme makineleri ve meyve sıkacakları ile ulusu büyüleyen bana geçiyorlar. *Son dakika haberi: Greater Manchester bölgesinde meyve sıkacağı satışları %300 arttı.*

Rahatsız bir şekilde kıpırdanırım, suni deri kayış bileğimi kesiyor. "Hayır, BBC'de değil. Daha çok... niş bir kanal."

"Bu konuda harika," diye araya girer Sophia, sesinde gururla dolu bir sıcaklık vardır. "Nasıl yapıyor bilmiyorum, en sıkıcı şeyleri gözlerini ayıramayacağın bir şeye dönüştürüyor."

Ona dişlerimi sıkarak gülümsüyorum — *lütfe*n, *sus*.

"Sen şu küçük Union Jack eteklerini giyiyorsun, değil mi?" Imogen bana gülümser. "Çok cesursun. Ben asla böyle bir şeyi giyemezdım. Bunun için... özgüvenin olması lazım."

Çeviri: *Utanç duymamak gerekir.*

Ben sertleşirim. "Evet, BritShop'ta biz böyleyiz, aşırı vatanseveriz." Başımı eğip, onun tatlı ses tonuna uyum sağlarım. "Programı izlemişsin gibi konuşuyorsun Imogen. Sakın bana en sadık izleyicilerimizden biri olduğunu söyleme?"

Gülümsemesi değişmez — Imogen'ınki sosyal baskı altında çatlamaz. "Oh, seni görmek isterdim ama o gece yarısı yayınları ..." Cümlesini bir ilmek gibi havada bırakır. "Ve, şey, sattığınız ürünler gerçekten *benim tarzım değil.*"

Neden bilmiyorum ama şimdi kendimi fahişe gibi hissediyorum.

Sıcaklık boynuma kadar yükseliyor. Bir cevap bulmaya çalışıyorum — herhangi bir şey

— Imogen'ın eli alaycı bir şaşkınlıkla ağızına gider, gözleri teatral bir şekilde büyür. "Oh!"

"Ne?" diye soruyorum, çarpışmaya hazırlanarak.

"Hiçbir şey, sadece..." Sesi uzar, herkesin dikkatini çeker. "Gördüm..."

İşte geliyor.

"Memleri," diye araya giriyorum, kabul etmenin daha iyi olduğuna karar vererek. "Evet, o benim — Bide Kızı."

Edward bir nefes verir—neredeyse duyulmayacak kadar hafif, ama ben hissediyorum. Onun tarafına bakmaya cesaret edemiyorum.

"Sadece bir tesisat sorunu," diyorum, hissettiğimden daha rahat bir omuz silkmeye konuyu geçiştiriyorum. "En azından bideye parlama şansı verdim - tam püskürtme, maksimum kaos. Aslında bir kamu hizmeti. Umarım yarın bu dedikodu unutulur."

Yarısı gerçek, yarısı acıma dolu bir kahkaha dalgası yayılır.

"Hoşuna gitse de gitmese de, o kadar çabuk arka plana karışmayacaksın," der derin bir ses, sohbeti keserek.

Durduramadan başım birden yukarı kalkıyor. Benimle alay mı ediyor? Öyle olmalı, değil mi?

Taştan oyulmuş gibi olan ifadesi, bana pek bir ipucu vermiyor.

Ama o derin mavi gözler? Sanki beni ameliyat masasına yatırmış, her kusurumu ameliyat ışıkları altında büyötmüş,

her güvensizliğim onun incelemesi için ortaya çıkmış gibi.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Edward Cavendish, hayattaki herkesten daha fazla sinirimi bozar. Ama beni alay edebileceğini düşünüyorsa, sert bir uyanış bekliyor onu. Kimse beni kendimden daha iyi alay edemez.

"Oh, tabii ki," diyorum neşeyle. "Union Jack etekli bir kızın televizyonda bideyle hesaplaşmasını unutmak zor. Gerçekten İngilizlerin gurur duyduğu bir an."

Grup hafifçe gülüyor — nazikçe, kibarca, "zavallı Daisy" diye düşünerek.

Edward'ın gözleri kısılr, ifadesi daha da sertleşir, mümkünse daha da onaylamayan bir ifadeye bürünür.

Onu görmezden geliyorum.

En azından, görmezden gelmeye *çalışıyorum*.

Şampanya kadehimi kaldırıp, sinirlerimi yatıştırmaya *hiç de yardımcı olmayan* bir yudum alıyorum.

Ve sonra Charlie'yi görüyorum. Odaya büyük adımlarla girerken, eli yeni nişanlısının beline hafifçe, sahiplenircesine konmuş.

Ne. Lanet. Olsun.

Onun burada olmaması gerekiyor. Atlantik'in ortasında, süslü şemsiyelerle süslenmiş pahalı kokteylleri yudumlarken olması gerekiyor. Buna hiç hazır değilim.

Imogen — artık beni işkence etmek için bu dünyaya gönderildiğine ikna oldum — onlara el sallayarak tiz bir "Coo-ee! Buraya bakın!" diye bağıyor.

Parmaklarım flütün etrafında sıkılaşıyor.

Sadece gülümse. Hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi.

Gözleri benimkilerle buluşur.

Bir anlığına, yüzünde bir şey belirir — sanki beni görmek ona rahatsızlık veriyormuş gibi bir yüz buruşturma. Sonra bu ifade kaybolur, *ona* bir şey fısıldamak için eğilirken sıkı bir gülümsemeyle yumuşar, eli hala sırtına yapışık. Sanki ikinci kez bakmaya bile değmezmişim gibi.

Biri adımı söylüyor — muhtemelen Imogen. Muhtemelen beni Charlie'nin nişanlısıyla tanıştırmak için hazırlanıyor, sanki tüm lanet olası hikayeyi bilmiyormuş gibi davranıyor.

Yapamam. Burada durup, onların mükemmel hikayesindeki acınası bir figüran gibi sırtarak, indirim reyonundan aldığım elbisenin "buraya ait değilim" diye bağırmasına tahammül edemem.

buraya ait olmadığımı haykırıyor.

Çok hızlı bir şekilde döndüm ve Sophia'nın nişanlısı Giles'a çarptım. Elimdeki bardak kaydı ve şampanyanın havada bir yay çizerek, onun bembeyaz gömleğine altın rengi bir patlama gibi sıçradığını dehşetle izledim.

"Giles. Aman Tanrım, çok üzgünüm," diye kekeliyorum.

Lekeye, sonra bana bakar, ifadesi yumuşak ama şaşkındır. "Sorun değil, Daisy, gerçekten. İyi misin? Nasıl..."

"İyiyim!" diye bağırırcasına sözünü keserim.

Charlie nişanlısıyla birlikte yaklaşmaktadır.

"Siktir," diye tıslıyorum. "Ben... gitmeliyim."

Cevap beklemiyorum. Zaten hareket halindeyim, kalabalığın arasından geçmeye çalışırken özür dileyerek mırıldanıyorum, ipek kollu elbiselere dokunuyorum ve parlak bir meze tepsisini neredeyse uçuruyordum.

Veranda kapısından dışarı çıkıp serin gece havasını içime çekiyorum, sanki bütün gece nefesimi tutmuşum gibi.

BÖLÜM 9

Daisy

Derin ve dengesiz bir nefes alıyorum. Cavendish'in çimleri önümde uzanıyor, geniş ve tertemiz.

Sophia'nın nişan partisini, *Love Island*'dan reddedilmiş bir yarışmacı gibi terk ettiğime inanamıyorum.

Şimdi ne yapacağım? Hiçbir şey olmamış gibi geri mi döneceğim?

Ya da yalana sarılmak mı? Belki de şiddetli ishal geçirdiğimi söylemek? Bu, Charlie'nin yeni nişanlısını sergilemesini görmeye dayanamadığım için kaçtığımı itiraf etmekten daha az utanç verici olabilir.

Sophia burada olmayacaklarına yemin etmişti. Öyleyse neden uyarmadı?

Bu onun çarpık bir şekilde gösterdiği sert sevgisi mi? İçten içe, Charlie ile olan ilişkimizi hiçbir zaman ciddiye almadığını biliyorum. Onun için bu sadece geçici, aptalca bir kaçamaktı.

Gözlerim çimlerin üzerinde dolaşıyor ve alacakaranlıkta gizlenen eski bahçıvan kulübesine takılıyor. O kulübe. Bekaretimi kaybettiğim yer — ve geriye dönüp baktığımda, sahip olduğum tüm sağduyumu da.

Geriye dönüp baktığımda, pembe parıltı kaybolmuş ve Charlie'nin kurnaz sözleri gerçek yüzünü göstermişti. "Şimdilik bunu gizli tutalım," derdi. "Annemin nasıl biri olduğunu biliyorsun..."

Çeviri: Senden utanıyorum, ama gizlice seninle sevişmeye devam etmek istiyorum, şerefe.

O kulübe benim için ilk uyarı işareti olmalıydı. Ne tür bir erkek sevdiği kişiyi gübre kokan küflü bir kulübeye götürür ki?

Senden utanan bir adam, işte o. O kadar safmışım ki, düşünmek bile acı veriyor.

Şimdi bile, onu bir anlık görsem ya da eski bir fotoğrafını görsem, o gece büyük balo salonunda yaşadıklarım bir anda gözümün önüne geliyor. Bu gece durduğumuz yerde, tüm klanının önünde beni mahvettiği gece. Elbette, bu yıllar önceydi, ama kimse beni daha önce bu kadar derinden incitmemişti.

Üniversiteden gelmişti, kolunda yeni kız arkadaşı vardı, ilişkimizin bittiğini haber vermemişti. Hepimiz oradaydık, aile, personel, herkes, büyük bir sürpriz karşılama için dışarıda sıraya girmiştik. O ise sanki ben görünmezmişim gibi *onunla birlikte* havalı havalı yürüdü. En kötüsü neydi? En çok acı veren şey aşağılanmak değildi, kimsenin bunun beni ne kadar kırdığını fark etmemesiydi. Sanki benim acım hiç önemsenmemişti. Sanki *ben* hiç önemsenmemiştim.

Önümde uzanan Cavendish hayvanat bahçesinin absürtlüğüne bakarak iç geçirdim. Üç tavus kuşu, sanki bir doğa belgeseli için seçmelere katılmış gibi çeşmenin yanında yürüyüş yaparken, gerçek bir devekuşu etrafta zıplıyordu.

Lizzie'ye de söylediğim gibi, zengin insanlar sanki başka bir gezegenden gelmiş gibiler.

Soğuk taş korkuluğa yaslanarak (burada büyüdüğüm için öğrendiğim süslü bir terim) hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Sophia dramayı sevmez ve onun nişan partisinden kaçmam tam da bunun tanımı sayılır.

Aferin Daisy. Bravo.

Arkamda birisi boğazını temizliyor.

Omuzlarım gerginleşir. Kim olduğunu bilmek için arkamı dönmeme gerek yoktur. Teslim olmuş bir nefesle, topuklarımın üzerinde dönerim. "Sophia'nın nişan partisinden fırlayıp çıktığım için bana nutuk

atmaya geldiysen, zahmet etme

. İnan bana, zaten kendimi berbat hissediyorum."

"Sana nutuk atmaya niyetim yoktu," diyor o tanıdık soğukkanlılıkla.

"Aslında, sana ait bir şeyi geri getirmek için geldim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, şaşkınlıkla, o cüzdanından ince gümüş bir zincir çıkarıyor. Benim gümüş zincirim. O kara deliğe kaybolduğunu sandığım zincir

kaybolduğunu düşündüğüm zincir.

"Bu benim yatak odamdaydı. Sanırım bu senin."

Ağzım, her zamanki gibi, beynimden önce davrandı. "Ne, o kadar az seks yapıyorsun ki rastgele bir mücevherin benim olduğunu mu varsayıyorsun? Bu, aşk hayatın için pek de parlak bir referans sayılmaz, Edward. Özellikle de birlikte yatmadığımızı düşünürsek."

Yüzünü buruşturur, uzun boylu vücudu gölge oluşturur, başımı geriye eğip ona bakmak zorunda kalırım. "Ya senin ya da yeğenimin. Tabii, başka bir çift izinsiz olarak yatağımı kullanmadıysa. Belki de güvenlik kamerası taktırmalıyım."

Dudaklarımı ısırıp, kıkırdamayı bastırıyorum. "İnan bana, bunun kaydedilmesini istemezsin."

Spencer'in yaptıklarından sonra, onu otobüsün altına atmakta hiçbir sakınca görmüyorum.

Edward inleyerek elini yüzüne götürdü. "Tanrı aşkına." "Üzgünüm," diye mırıldandım.

Aramızda oluşan sessizlik ağır ve garip, sadece uzaktaki bir baykuşun ötüşü ve rüzgarda hışırdayan yapraklar bu sessizliği bozuyor.

Boğazımı temizlerim ve bu felaket anı sona erdirmek için çaresizce zinciri uzatırım. Parmaklarım onun parmaklarına değdiğinde, lanet olsun, omurgamdan aşağıya doğru bir titreme geçer.

"Teşekkürler," diye ciyakladım ve kolyeyi sanki yanıyormuş gibi geri aldım. "Zaten Claire's Accessories'tan aldığım ucuz bir şey."

Kafam karışır. Edward Cavendish neden kendi yatak odasında seks yapmıyor?

Onun gibi bir adam - uzun boylu, otoriter, yakışıklı - bol bol seks yapıyor olmalı. İsteddiği yerde, istediği kişiyle birlikte olabilir. Belki de sadece kendi evinde sevişen, çarşaflarını tertemiz tutan türden biridir. Ya da belki...

Oh, kahretsin.

Tabii ki neden seks yapmadığını biliyorum.

"Üzgünüm," diye patladım, zihnimde kendime kızarak. "Seks yapmadığınla ilgili yorumum muhtemelen... şey, duyarsızcaydı, şey..." Elimi tavus kuşlarına doğru salladım, sanki *onlar* cümlemi tamamlayacakmış gibi. "Seks yapıp yapmadığını bildiğimden değil. Yani, *bu beni ilgilendirmez.*

. *Bol bol* yapıyor olabilirsin! Sadece, bilirsin, şey ile... şey ile...

."

Kapa çeneni, Daisy.

"Sorun değil," diyor Edward sertçe. Bir anlığına, belki de keder gibi bir şey gözlerinde parlıyor, ama hemen ardından her zamanki soğuk maskesini takıyor.

Zinciri parmağımda çevirerek oynuyorum. "Geçen gece beni ele vermediğin için teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Eğer daha kötü bir şekilde yakalanmanın yolu varsa, bunu öğrenmektense ölmeyi tercih ederim."

"Evet, yeğenimin seni sahte bahanelerle geri getirdiği için özür dilerim. Bu kabul edilemez."

"Mesele onun doktor olmaması değil," diye açıklamaya ihtiyaç duyuyorum. "Yani, doktor olmaması umurumda değil. *Grey's Anatomy* gibi bir şey beklemiyordum. Sadece... yanıltıcıydı, anlıyor musun? Bir de senin yatağını ödünç alma meselesi vardı, ki bunu biliyorsun çünkü o *senin yatağın*, ve aman Tanrım, hala konuşuyorum. Neyse, senin hatan değil, özür dilemene gerek yok."

Ruhum burkuluyor.

"Belki de değil." Kaşlarını çatır. "Ama Cavendish'ler böyle yetiştirilmez. Biz kadınlara saygılı davranmak için yetiştirildik."

"Beni kandırabilirdin," mırıldanıyorum, Charlie'nin kendini beğenmiş sırtışı durduramadan kafamda parıldıyor.

Edward'ın çenesi gerilir. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey," diye geri adım atarak, zayıf bir omuz silkmeye konuyu geçiştiriyorum. "Her neyse, Doktor Spencer ile işler pek yolunda gitmiyordu zaten." Zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Ben onu kullandığım kadar o da beni kullanıyordu."

"Bilmek istemiyorum," diye keskin bir şekilde araya girer, sanki yeğeniyle yaşadığım cinsel maceralarımı ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlayacakmışım gibi.

Haklı. Onun yerinde olsam ben de bilmek istemezdim.

Omuzlarını geriye doğru çekiyor, bu rahat hareket gözlerimi göğsüne sıkıca oturan gömleğine çekiyor. Kumaş hareket ediyor, altındaki kasları ortaya çıkarıyor ve... oh hayır. Bunu yapmayacağım. Dikkatimi başka yere çeviriyorum ama çok geç; fark ettim ve artık görmezden gelemem.

"Acaba... bunu hafızandan silebilir misin? Her şeyi hatırlayan Cambridge'in seçkin beyinlerinden birine sahip olduğunu biliyorum, ama lütfen zihnindeki sabit diskinden bu görüntüyü sil."

Cevap vermiyor.

Uzakta bir tavus kuşu ciyaklar, çığlığı gerginliği keser.

"Biliyorsun, senin zihnindeki benim görüntüm..."

"Tanrı aşkına Daisy, hangi görüntüyü kastettiğini çok iyi biliyorum," diye tersler, sonunda bana dönerek. Gözleri, hayal kırıklığı ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir duygu karışımıyla parlıyor. "Bir beyefendi olarak, sana söz veriyorum, bir daha asla bahsetmeyeceğim. Onu mezara götüreceğim."

Rahat bir nefes alıyorum. "Teşekkür ederim..."

"Ama bir erkek olarak," diye sözümü keser, sesi gergin, "konuyu değiştirmemizi öneririm."

Bir erkek olarak mı? Bu ne anlama geliyor? Çünkü beyefendi ile erkek arasındaki bu ayrım, olması gerekenden çok daha fazla anlam yüklü geliyor.

Sözler havada asılı kalıyor ve birdenbire kim olduğumu ve neden bu korkulukta durduğumu bile hatırlayamıyorum.

Boğazımı temizleyip, normale dönmeye çalışıyorum. "Tamam. Harika bir fikir. Konuyu değiştirelim."

Tam da o anda, başka bir tavus kuşu bir çığlık atar.

"Richard o şeyleri hiç sevmez," diyorum, dikkatimi başka yöne çekmek için.

"Hiçbirimiz dayanamıyoruz," diye mırıldanır Edward.

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Annen hariç."

"Annem onların bahçeye 'sofistike' bir hava kattığına inanıyor."

"Köpekler daha kolay olurdu," diyorum, özellikle saldırgan bir tavus kuşu çeşmedeki kendi yansımasına meydan okurken. "Tavus kuşunu kucaklayamazsın. İnan bana, denedim."

Bu sözüm ona kaşlarını kaldırmasına neden olur. Tam bir gülümseme değil - Tanrı korusun - ama ağzının köşeleri sanki buna direniyormuş gibi seğirir. "*Denedin mi?*"

"Küçükken," omuz silkerek söylüyorum. "Hepsi renkli ve şen şakrak, o yüzden 'Ah, ne tatlılar!' diye düşünüyorsun. Meğer onlar sadece

gereksiz yere saldırgan ve aşırı hak iddia edenler."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Gereksiz yere saldırgan, hak iddia eden ve sarılmak imkansız mı? Az önce ailemin yarısını tarif ettin."

Gözlerimi kırıyorum. Edward Cavendish az önce şaka mı yaptı?

"Bu sana da dahil mi?" Soruyu kendimi tutamadan ağzımdan kaçıyorum.

Duraksıyor. "Benim de kucaklanma ihtimalim olduğunu düşünmek isterim

...sarılmamın imkânsız olduğunu düşünmek istiyorum."

Oh. Şimdi Edward'ı kucakladığımı hayal ediyorum, gerçekten düşünmemem gereken düşünceler.

Bakışlarımı kolyenin tokasının üzerine indiriyorum, birdenbire onun küçük, anlamsız detaylarına hayran kalıyorum.

"Kardeşimin ortaya çıkmasının senin aceleyle çıkmanla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum," diyor.

Patlayıcı ishal bahanesini kullanmayı düşünüyorum. Ama hayır, bu benim için bile çok onursuzca.

"Bir etkisi olmuş olabilir," diye cevap veriyorum.

O, alaycı bir sesle homurdanır, sanki duygusal kırılğanlığım onu rahatsız etmiş gibi. "Senin daha sert bir karakterde olduğunu sanıyordum."

Gerginleşiyorum. "İnsan olduğum için özür dilerim. Gerçek duygularım olduğu için özür dilerim. Bir süre onunla çıktım, biliyorsun."

"Seni takip eden pek çok hayranın var," diyor, sesi kesik kesik. "Kardeşimi özlemeye gerek yok."

"Peşimde mi?" diye tekrar ediyorum, inanamadan. "Sanki erkeklerin peşimde olmasını *istiyormuşum* gibi. Ve görünüşün aksine, yaşayan akrabalarıyla çıkmak için çaresizce uğraşmıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama neden *yaşayan* akrabalarını açıklığa kavuşturman gerektiğini anlamadım."

"Büyük amcan Bernard yüz yaşına yaklaşıyor. Her ihtimale karşı açıklığa kavuşturmam gerektiğini düşündüm."

Bu sözlerim ona küçük bir gülümseme kazandırır, sert görünüşünün ardında bir parça eğlence belirir. Ama bu kısa sürer. "Tamam, Daisy. Eğer kardeşimle ya da diğer Cavendish'lerle ilgilenmiyorsan, o zaman ne istiyorsun?"

Ona bakıyorum. Ne yoğun bir soru.

Tanrım, o gerçekten bu soruya mantıklı bir cevap bekliyor.

"Ben sadece... Bilmiyorum. Sanırım beni olduğum gibi kabul eden birini istiyorum. Senin ya da Sophia gibi her şeyi halletmiş değilim, tamam mı? Kariyerimin ne olacağını bilmiyorum. Nerede yaşayacağımı bilmiyorum. Kiminle birlikte olacağımı bilmiyorum. Ama bir şeyi biliyorum, ben Sophia gibi değilim. Yanlış şeyler söylüyorum, olmaması gereken yerlerde dağınık davranıyorum ve çok fazla hata yapıyorum."

Bir duraklama oldu. *Uzun* bir duraklama. Varoluşsal krizimi pahalı ayakkabılarına kusmuş olduğumu fark etmem için yeterince uzun bir duraklama.

"Kesinlikle katılıyorum."

Ona sert bir bakış attım. "Bana bu kadar kolayca *hak* vermemelisin. Birisi kendini küçümsediğinde, kibarca karşı çıkman gerekir. Kural budur."

"Bunu söyleyen sensin. Ben sadece kendi değerlendirmeni kabul ediyorum."

"Normal bir insan gibi bana yalan söyle. Bana hoş ya da esprili olduğumu ya da içten gelmeyen başka saçmalıklar söyle."

"Yalan söylemek bana yakışmaz. Ama bilgin olsun, senin kendine özgü kaosunu, her zaman çekici ve kibar olan birinden çok daha çekici buluyorum. Çoğu zaman sonuçları tamamen göz ardı etsen bile."

Ağzım açılıyor ama ses çıkmıyor. O... benimle dalga mı geçiyor? Benimle flört mü ediyor?

"Ve hayatımın tamamen düzeldiğini düşünüyorsan," diye ekliyor, şimdi daha sessiz bir sesle, "yeterince yakından bakmıyorsun."

Onu izlerim, bunu anlamaya çalışırım. Çenesi gergin, gözleri ihtiyatlıdır ve ne kadar yakın durduğumuzu fark ederim.

Sanki o da bunu fark etmiş gibi, bir adım geri çekiliyor.

"Gitmeliyim," diyor, sesi yine her zamanki soğukluğuna dönüyor.

Boğazım kuruyarak, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler, Daisy. Kendine iyi bak."

O dönüp uzaklaşıyor. Ve evet, ben kesinlikle bakıyorum.

Elbette, o kasvetli, fırtına bulutu gibi yakışıklı, ama kim sürekli onaylanmamaktan hoşlanır ki? O pek *eğlenceli biri* değil. O sadece... *Edward*.

Ama cidden. O gece Spencer orada olmasaydı ne olurdu? Edward içeri girip beni yatağında uzanmış bulsaydı, annem "hassas bölgelerim" dememi isterdi, ama gerçekçi olalım, amım açık duruyordu.

Dr. Cavendish çok yakışıklı bir adam. Fiziksel olarak çekici bulduğum insanlarla, bir yere varmayacak olsa bile seks yapabileceğimi biliyorum. Onu bir barda görsem, eriyip giderdim.

Ama hepsi bu kadar olurdu, seks. O da kardeşi gibi ayrıcalıklı bir aileden geliyor.

Benim gibi biriyle daha fazlasını asla, ama asla düşünmez.

Onun tipi acı verici derecede açık: eğitilmiş, kariyer odaklı, mükemmel yetiştirilmiş, güzel.

Erkeklerin benim görünüşümü sevdiğini biliyorum. Ama geri kalanına sahip olmadığımı da biliyorum. Şıklığa. Zarıflığa. Onun dünyasında birini "kabul edilebilir" kılan her neyse ona.

Edward Cavendish gibi birini diz çöktürme gücü mü? Bu düşünce tehlikeli.

Onun kimse için diz çökeceğini hiç sanmıyorum.

Ona bakmayı bırakmalıyım. Hemen şimdi.

BÖLÜM 10

Daisy

Cavendish'lerin kapısını zar zor çaldım ki annem kapıyı açtı ve beni o kadar sıkı bir şekilde kucakladı ki, birkaç saat önce yanmış tost ve ılık çay paylaştığımızı unutmuş gibiydim.

"Salondalar," dedi.

"Teşekkürler anne. Çok çalışmayın," dedim, sanki bu konuda söz hakkı varmış gibi.

Gülerek el salladı ve ben, on yıllardır bide temizleyip egzotik kuşları çimlerden uzaklaştırdıktan sonra nasıl bu kadar neşeli kalabildiğine bir kez daha hayret ettim.

Ama yine de, bekar bir anneyseniz ve işiniz *Cotswolds Living* dergisinden çıkmış gibi bir kır evi ile birlikte geliyorsa, sanırım kalmanın bir yolunu bulursunuz. Ayrıca, Richard ile çıkmaya başladığından beri, gerçekten mutlu.

Koridorda yürürken midem düğümleniyor. Ağır meşe kapının arkasından kıkırdamalar duyuluyor. Kahretsin, dün gece nişan partisinden dramatik bir aptal gibi çıkmamalıydım. Önemli nedime görevlerine başlamak için harika bir yol. Gerçekten A+ performans.

Kapıyı itmeden önce hafifçe çalıyorum.

Sophia, Imogen ve Bernice şezlonglarda ve koltuklarda uzanmış, gelinlik dergileri ve planlayıcılarına gömülmüşler. Birkaç saat önce şampanya içen insanlar için sinir bozucu derecede zinde görünüyorlar.

Kendi buruşuk kazağıma ve yıpranmış spor ayakkabılarıma bakıyorum.

Gelmeden önce bir şeyler ütülesem ölür müydüm? "Daisy!"

Sophia ayağa fırlayarak beni sıcak bir kucaklamaya çekiyor.

"Dün gece için çok üzgünüm," diye omzuna fısıldıyorum. "Kaçmamalıydım. Kaba davrandım."

"Önemli değil," diyor, ama gülümsemesinin hafif gerginliği, durumun *tamamen* iyi olmadığını gösteriyor.

"Daha iyi misin?" diye sorar Imogen, ses tonu endişe ile ince bir iğneleme arasında bir yerde. "Hepimiz çok endişelendik, sen... ortadan kaybolduğunda." *Ortadan kaybolduğum kelimesini* uzatarak söylemesi, sanki tüm nedimelere karşı iğrenç bir suç işlemişim gibi geliyor.

"Evet," diyorum. "Muhtemelen Londra'dan tren yolculuğu yüzünden. Bazen biraz yolculuk tutar."

Onların nazik gülümsemeleri, uydurma yalanımı yüzüme vurmalarından daha çok canımı yakıyor.

"Ne güzel, değil mi?" diyor Sophia neşeyle, bu konuyu geçiştirmek için can atıyor belli ki. "Tüm nedimler bir arada."

Imogen parlak gelinlik dergisini masaya koyar. "Kızlar partisi için planlar yapıyoruz."

"Kulağa harika geliyor," diyorum gülümseyerek. "Mesela, güzel bir yemek ve ardından gece kulübü falan mı?"

Imogen çınlayan bir kahkaha attı. "Sophia sadece bir kez evlenecek. Ben biraz daha görkemli bir şey hayal ediyordum, babamın altmışıncı yaş gününü kutladığı Provence'daki muhteşem şato gibi." Gözleri hayalperest bir ifadeye büründü, sanki şimdiden ipek giysiler giymiş, yakışıklı bir Fransız ona eliyle üzüm yedirirken o da kaliteli şarabı yudumluyormuş gibi. "Ya da İzlanda'da bir buzulun içine oyulmuş bir spa var. Buz üzerinde gün doğumu yogası, ardından kaplıcalarda mimoza kokteyli. Tamamen ruhani bir deneyim."

Buzulların geri çekilmesinin bana ne kadara mal olacağını zihnimde hesaplarken sertçe başımı sallıyorum ve aynı cümlede "aşkın" ve "bekarlığa veda partisi" kelimelerini duymakla boğulmamaya çalışıyorum.

Zengin insanlar yapışkan bir kulüpte penis pipetleriyle kötü şarap içmek yerine bunu mu yapıyorlar?

Sophia gülüyor, ama gözlerinde "*Bana yardım et*" diyen bir bakış görüyorum. "Kulağa hoş geliyor," diyor diplomatik bir şekilde, "ama dürüst olmak gerekirse, ben biraz daha sade bir şey tercih ederim. Belki evime daha yakın bir yerde? Zaten her şey için çok gerginim, yurtdışı seyahati planlamak beni çileden çıkarabilir."

Rahatlama hissi içimi kaplar ve biraz fazla hevesle başımı sallarım. "Hafta sonu için rahat bir kır evi nasıl olur? Ya da yakınlarda bir spa günü? Sade, telaşsız, pasaport gerektirmeyen."

Imogen'ın yüzü seğirir — İzlanda hayali eriyip gider — ama çabucak toparlanır. "Tabii ki, hayatım. Ne istersen. Birkaç fikir bulup her şeyi hallederim. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Bunca yıldır bana karşı çok tatlıydın — en azından bunu yapabilirim."

Bir dakika.

Bu *benim* isim değil mi?

Ben buradaki baş nedimeyim.

Sophia yıllar boyunca *benim* için çok şey yaptı, benim BritShop'taki cüzi maaşımla asla ödeyemeyeceğim kadar çok şey.

Londra'ya ilk geldiğimde, hiç soru sormadan Hampstead'daki dairesinde kalmama izin verdi. Beni tatlı, düşünceli hediyelerle şımarttı ve kendim asla para harcamayacağım konserlere götürdü. Peki benim karşılığında yaptığım büyük jest neydi? Bir sürü G&T içtikten sonra sarhoşken yazdığım aptalca resimler ve özensiz şiirlerle dolu albümler. Elbette içtenler, ama tam olarak elmaslarla süslü şükran göstergeleri sayılmazlar.

Bu, onun benim için ne kadar değerli olduğunu kanıtlamak için bir fırsattı, özellikle de dün gece nişan partisini terk ederek kendimi rezil ettikten sonra.

"Ben halledebilirim," diye patladım. "Yani, bu benim sorumluluğum, değil mi? Baş nedime ve tüm o şeyler." Sophia'ya bir bakış attım, sessizce bana bir can simidi atmasını diledim. *Lütfen bana inan, şu anda ben kendime inanmasam bile.*

Imogen'ın gülümsemesi sertleşir. "Sadece emin olduğun zaman." Oh, benim işimi istiyor. Bunu saklamaya bile çalışmıyor.

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum, onun enerjisine ayak uydurarak, çünkü şimdi geri adım atarsam, nedime kuşasını ona teslim edip, buzulu, şampanyayı ve ruhsal uyanışı planlamasına izin vermiş olurum.

Sophia'nın bakışları aramızda gidip gelir, kaşları hafifçe çatılır.

"Zaten ben sadece sade bir şey istiyorum," diyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, kızlar, Daisy her zaman en eğlenceli şeyleri bulur. Biz büyürken, bize en harika şeyleri yaptırırdı ve hepsi çok basitti."

Parasız olduğunuzda böyle olur: dallar, bant ve şüpheli bir macera duygusuyla yaratıcı olursunuz.

"Merak etme, Soph. Ben hallederim. Aslında," diye ekliyorum, panik içinde aklıma gelen bir fikirle, "ev arkadaşım Jamie etkinlik yöneticisi ve her zaman bu inanılmaz hafta sonu kaçamaklarından bahsedip duruyor. Sıra dışı, alışılmışın dışında bir şey."

Imogen'ın dudakları seğiriyor — sadece bir saniye kadar, ama ben bunu fark ediyorum. "Eminim ki... muhteşem olacak," diyor.

Gözlerini kırpmadan onunla göz göze gelirim. "Elbette öyle olacak."

"Mükemmel," diyor ve tekrar karıştırdığı gelinlik dergisine dönüyor, sanki bu konuşma hiç olmamış gibi beni görmezden geliyor.

Ama ben gerçeği biliyorum. Nabzım hızlanıyor ve o gülümsemesi? Gözlerine hiç ulaşmadı.

Oh, oyun başladı. *Lanet olası oyun başladı.*

Tesco'da koridorun ortasında donup kalıyorum, elimde balık parmakları sallanıyor. Ekranı bakıyorum, Sophia'nın tarafında dans eden o uğursuz üç noktayı izliyorum.

Şimdi ne olacak? Hala somut bir fikrim yok ve ihtiyacım olan son şey daha fazla baskı.

Hiçbir iyi şey *küçük bir sohbetle* başlamaz.

Kovulacağım, değil mi?

Imogen'ı şimdiden hayal edebiliyorum, bir elinde pembe altın rengi iPhone'u, Earl Grey çayını yudumlarken, *Hen Party 2.0: Daisy'nin Felaketini Kurtarmak* başlıklı renk kodlu bir tablo dolduruyor.

Noktalar duruyor. Başlıyor. Tekrar duruyor.

Hadi ama Sophia. Beni bu ızdıraptan kurtar.

Ne? Striptizciler

mi?

Bu beklenmedik bir şey, ama karşı değilim. Hatta, bu karakter gelişimi için buradayım.

Ne oluyor lan?

"O çocuklar mı?" diye bağırırım, elinde donmuş bezelye torbası tutan yaşlı bir kadının irkileceği kadar yüksek sesle.

Balık parmaklarını yere bıraktım, bu *son derece mantıksız* öneriyi sindirmek için aniden iki elime de ihtiyacım oldu.

Ekrana sert bir bakış attım. Tabii ki Imogen yardım etmekten mutluluk duyuyordu. Eminim bu onun fikriydi, muhtemelen "Merak etme canım, ben hallederim" tonuyla devreye girmek için mükemmel anı bekliyordu.

"Lanet olsun," diye tıslarım.

Öfkemi yanımdaki tramvayda oturan kızıl saçlı bir bebeğe yönelttiğimin farkına varıyorum.

O da bana bakıyor ve metal tutamağa minik yumruğunu vuruyor.

Annesi, bir paket Birds Eye patates waffle'ı sıkıca tutarak bana öfkeyle bakıyor.

Ben irkiliyorum. "Özür dilerim."

O, alışveriş arabasını uzaklaştırırken homurdanıyor.

Derin bir nefes alıp telefonuma bakıyorum. Mesaj hala parıldıyor.

Sadece bir bekarlığa veda partisiyken bile yeterince zordu. Şimdi ise...

Bu ne böyle? Karma bir gelin partisi mi?

Panik başlıyor. Başparmaklarım içgüdüsel olarak hareket ediyor.

Ne eğlenceli bir fikir! Düzenlemekten mutluluk duyarım, merak etme! X

Gönder tuşuna basıp dehşetle mesaja bakıyorum. Bunu kim yazdı? Ben değildim. Bu, geçici olarak bedenimi ele geçiren yetkin bir nedimenin hayaleti idi.

Ortak bir hafta sonu.

Sophia'nın en büyük ağabeyiyle bütün hafta sonu yakın mesafede geçireceğim düşüncesi beni bir anda sarsar. Evet, bu hiç de garip olmayacak.

Kızıl saçlı bebek, hala bana bakarak, arabasıyla yanımdan geçip gitti. Hala yargılıyordu, o minik eliyle sessizce onaylamadığını gösteriyordu.

Ona hafifçe başımı salladım. *Biliyorum dostum.*

"Buldum. Mükemmel bir yer. Onların şık küçük beyinlerini uçuracak," diyor Jamie.

Telefonumdan başımı kaldırıp, YouTube'da "*Nasıl Güzel Ağlanır*" başlıklı bir eğitici videonun yarısını izliyorum. BritShop'ta geç vardiyam başlamasına üç saat var ve yararlı bir şey yapmak yerine, burada zarif gözyaşları dökme sanatını mükemmelleştirmeye çalışıyorum. Ne zaman tekrar işime yarayacağı belli olmaz.

"Ne oldu?" diye soruyorum, sadece yarı dikkatle dinleyerek.

"Glamping," diyor, sanki büyük bir keşifmiş gibi bu kelimeyi söylüyor. "Burası yepyeni, özel ve lüks bir yer. O şık kuşlar buna bayılacak."

"Zenginler ne zamandan beri kamp yapıyorlar?"

Kişisel olarak alınmış gibi görünüyor. "Bu *glamping*. Arada fark var. Bunu biliyorsun, o yüzden ukala davranma."

Bu nedime ve sağdıç partisini planlamak için bir haftamı boşa harcadım ve elime geçen tek şey, "iflas etmeden zengin insanları nasıl eğlendirebilirim" gibi çılgın aramalarla dolu bir tarayıcı geçmişi oldu.

Zaman geçiyor.

"Cavendish'ler için bir fark yok," diye mırıldanıyorum.

"Bu çadırlarda gerçek mobilyalar var," diye ısrar ediyor. "Dört direkli yataklar. Her şey var."

"Dört direkli yataklar mı? Çadırda mı? Hadi oradan dostum."

"Şuna bir bak." Ekranı burnumun dibine sokuyor. "Burası, bir kraliyet mensubunun üçüncü kuzeni falanın arazisi. Tarımla ilgisi olmayan bir şey yapmak için boş arazilerini değerlendirmek zorundaydılar. Çok şık."

Merak, alaycılıktan üstün gelir ve ben eğilirim.

Fotoğraflar muhteşem. Peri ışıklarıyla parıldayan çadırlar, lüks yatak takımlarıyla donatılmış ve yastıklarla süslenmiş. Cilalı ahşap zeminlerin üzerine serilmiş muhteşem halılar. Sanki biri çayırın ortasına beş yıldızlı bir otel dikmeye karar vermiş gibi.

"Sophia buna bayılırdı," diyorum içimden, çocukken onun bahçesinde kamp yaptığımız anılarım gözümün önüne geliyor — o şeytani tavus kuşları ortaya çıkmadan önce. Bu da öyle olabilir, ama yetişkinlere uygun ve muhteşem.

Kendimi şimdiden o dev yataklardan birinde uzanmış, peri ışıkları parıldarken, elimde şampanya ile hayal edebiliyorum.

"Ayrıca," diyor, sırtışı kendini beğenmiş bir hal alıyor, "iki yıl boyunca tamamen dolu, ama son dakika iptaliyle ilgili içeriden bilgi aldım."

Sihirli kelimeler. Zengin insanlar için, *bir şeyi elde edemeyeceklerini* söylemekten daha çekici bir şey yoktur.

"Ne kadar?" diye soruyorum, kendimi hazırlayarak. "Ve indirim için bağlantılarını kullanabilir misin?"

Jamie telefonunu çevirip fiyatı gösteriyor.

Ouch. Hoşça kal, önümüzdeki altı ay boyunca tost ve fasulye dışında hiçbir şey yiyemeyeceğim.

Ama başka seçenek var mı? Imogen'ın araya girip benim dünyanın en kötü nedimesi olduğumu kesinleştirmesi mi? Hayır, olmaz.

"Tamam," diyorum, fazla düşünmeden. "Rezervasyon yap." Al *sana*, Imogen.

Jamie rezervasyonu onayladığında, göğsümde küçük bir gurur dalgası yükseldi. Bir kez olsun, her şeyi kontrol altına almıştım. Ve bunu başaracaktım. Sophia'ya, hatta belki kendime bile, hayatımı düzene sokamayan, dengesiz, dağınık bir arkadaş olmaktan daha fazlası olduğumu kanıtlayacak bir şey.

Ve... kim bilir? Belki Edward da fark eder. Tabii ki bunun bir önemi yok.

Önemli değil.

Belli ki.

BÖLÜM 11

Daisy

"MUHTEŞEM!" diyorum, sesim heyecandan titriyor.

Yaklaşık kırk adet küçük konik çadır tarlayı süslüyor, beyaz kanvasları ay ışığını yakalıyor ve peri ışıkları altında yumuşak bir şekilde parlıyor. Gilded Glade Retreat, web sitesinde vaat edilen her rüya gibi özelliği karşılıyor: romantik, tuhaf, neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmel.

Ateş çukurları gruplar halinde titriyor, etrafında ise *oturup en rahat hayatınızı yaşayın diye* haykıran yumuşak battaniyelerle dolu ahşap banklar var.

Günlerdir ilk kez, içimde bir rahatlama hissediyorum.

"Burası lüks bir yer olacaktı demiştin," diye mırıldanıyor Imogen arkamda.

Rahatlamam bir anda yok oluyor.

Ona dönüp bakıyorum. Imogen sadece etkilenmemiş görünmüyor, sanki bir kabusu girmiş gibi görünüyor. Glamour bir glamping cenneti yerine yanlışlıkla bir bataklıkta hafta sonu rezervasyonu yaptığını keşfettiğinde duyacağın türden bir dehşet.

Daha da kötüsü, o kötü niyetli davranmaya çalışmıyor bile. Pasif-agresif iğnelemeler yok. Sadece saf, dürüst bir dehşet var.

Burası lüks *bir yer* — normal insanlar için. Ama İzlanda'daki beş yıldızlı bir buzul tatil köyü değil, ki bu da onun "kabul edilebilir" için temel kriteri.

"Rustik şıklık!" diyorum, çaresizce. "Glamping şu anda çok moda."

"Kamp yapmayı seviyorum," diyor Sophia, melek gibi. "Bu harika bir fikir."

Ona minnettar bir bakış atıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, *kamp* kelimesi olmasa da olurdu.

Imogen, sanki tuvalet kağıdı rulosu ve kafa lambasıyla çalılıklarda çömeldiğini hayal etmiş gibi gözle görülür şekilde *irkilir*.

Diğerlerine bakıyorum, umutsuzca en ufak bir onay işareti arıyorum, glamping hayalimden nefret etmediklerini gösteren herhangi bir şey.

Ama şansım yok. Kızlar, bir Uber çağırmak için tek bir peri ışığı eksikmiş gibi görünüyorlar.

Arkamızda, Giles ve Hugo ağır adımlarla yürüyorlar, şikayet etmenin bir anlamı olmadığını öğrenmiş erkeklerin sessiz yenilgisini yansıtıyorlar. Hugo, flört etmenin anlamını, nefes alan her şeye göz kırpmak olarak gören damat sağdıçı

—Imogen'in cankurtaran botu olarak da kullanılabilecek kadar büyük valizini taşıyor.

Parlayan çadırlara bir kez daha gizlice bakıyorum, kehribar rengi ışıkları sanki beni sakinleştirmek istercesine yumuşak bir şekilde yanıp sönüyor.

Hadi ama, sihirli glamping alanı, üzerine düşeni yap. Beni şimdi hayal kırıklığına uğratma.

Edward henüz gelmedi — hastanedeki vardiyasından sonra arabayla geliyor — ve sağduyuma aykırı olarak, tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum.

Çadırlardan birine giriyoruz ve —*tanrıya* şükür— mükemmel. Yumuşacık, bulut gibi yatak takımlarıyla dolu bir çift kişilik yatak, kenarlarına asılmış parıldayan ışıklar, her şey Hallmark filmlerinden çıkmış bir sahne gibi görünüyor.

"Bu çok şirin!" diyorum, umarım heyecanım bulaşıcıdır.

Imogen içeri girer, stilettoaları zeminde tıklatır. Durur, çoğu insanın kimliği *belirsiz* lekelerle dolu şüpheli Airbnb'lere karşı duyduğu türden bir ihtiyatla mekanı tarar.

"Burada uyumanın güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu, duvarları hırsızlar, katiller veya belki de çalıların arasında gizlenmiş, seyahat boyu Dyson saç kurutma makinesini çalmak için fırsat kollayan *bir kurt adam* varmış gibi kaşlarını çatarak.

"Ne? Tabii ki güvenli!" derim.

"Güvenlik yok." Silahlı bir muhafızın ortaya çıkmasını beklermiş gibi girişi işaret eder.

Dışarıya bakıyorum, birkaç personel dolaşıyor, açıkça eğitilmiş suikastçılar değiller ama kesinlikle *insanlar*. "Bak, insanlar var.

.. insanlar. Onlar, şey, gözlerini dört açacaklar."

Daha iyi bir argüman bulamadan, Bernice söz alır. "Bu bölgede mutant süper sıçanların ortaya çıktığına dair bir makale okudum. Görünüşe göre, kediler kadar büyükler."

Oh, haydi ama... süper sıçanlar mı? Dalga mı geçiyorsun? "Ne? *Hayır*. Bu saçmalık," diyorum aceleyle, "Buradaki sıçanlar normal boyutta. Hatta *minicik*! Eminim çok sevimlidirler. Mesela... *çizgi film fareleri* gibi."

Elimi havada sallıyorum, sanki yelekli, sağlıklı bir fare imgesini fiziksel olarak çağırıyormuşum gibi. "Burası *tamamen* güvenli."

Sophia bana minnettar bir gülümseme atıyor, ama bu gülümseme zoraki — *en iyi hafta sonu geçirmekten çok paniğe kapılmamaya çalışıyorum*. Bakışları Imogen ve Bernice arasında gergin bir şekilde gidip geliyor, sanki eğlenmekten çok onlar için endişeleniyormuş gibi. Ya da belki Bernice'in mutant farelerinin sürpriz saldırısına hazırlık yapıyor.

Çadırların ötesinden, boğuk bir kişneme sesi geceyi yırtıyor.

Herkes donar. Ben bile.

"Bu da neydi böyle?" diye bağırır Imogen.

Ses tekrar duyulur, bu sefer daha yüksek, karanlığı titreten bir ses.

Gözlerimi kısarak kaynağını bulmaya çalışıyorum. "Bir eşek," diyorum sonunda, ama sesimde ikna edici bir ton yok. "Sanırım."

"Bir eşek mi?" Bernice, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde tekrarlar.

"Neden bir eşek var?" "Burası kırsal bölge," derim, sanki bu yeterli bir açıklama gibi ellerimi havaya kaldırarak

"Eşekler... olur işte."

Sert bir içkiye ihtiyacım var. Burası kesin işimdir sanmıştım, ama şimdi eşekler ve hayali fareler yüzünden başımız belada.

Derin bir nefes alıp, kalan iyimserliğimi topluyorum. *Hadi Daisy. Toparlan*. "Bak, muhtemelen sadece dost canlısı bir çiftlik hayvanıdır. Kırsal cazibeyi artırır, değil mi?"

"Ya da *saldırmak için bekleyen* vahşi bir hayvan," diye mırıldanıyor Bernice, kollarını kavuşturmuş, tasarımcı çantasını son savunma hattıymış gibi sıkıca tutuyor.

Zafer buraya kadarmış.

"Bayanlar nerede?" diye bağırır Imogen.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bir saniye boyunca, "*Tanrım, nedimelerden biri kayboldu mu?* Onlardan biri dışarıda, eşeklerin dolaştığı karanlıkta çaresizce dolaşıyor mu?" diye düşünüyorum.

Sonra anlıyorum — *tuvaletleri* kastettiğini. Tarlanın ortasında "*Bayanlar* tuvaleti yok mu?" diye bağırır. "Unisex olduğunu söyleme sakın!"

"Bayanlar tuvaleti yok mu?" diye bağırır. "*Unisex* olduğunu söyleme sakın!" "Var! Tabii ki var. İçinde GHD'ler bile var! Ve lüks sabunlar bile var. Her şey yolunda."

Burnundan soluyor. "Gördüğümde inanırım."

"Öyle yapacağız," diye cevap veriyorum, sesim gergin ama acı verici bir şekilde neşeli—sanki bir uçuş görevlisi, acil inişin tamamen normal bir durum olduğunu herkese ikna etmeye çalışıyor gibi. "Zamanı gelince. Şimdilik, hepimiz sadece... rahatlayalım."

Görünüşe göre sorumlu olan bir adam görüyorum — şükürler olsun. "Bir saniye. Hangi çadırların bizim olduğunu öğreneceğim."

Tercihen süper fareler buraya gelmeden önce.

Ona doğru büyük adımlarla yürürüm, sinirlerim bozuk ve henüz eşyalarımızı bile açmamış olsak da zorla gülümserim. "Merhaba. Yeni geldik."

O da coşkuyla gülümser. "Daisy'nin grubu, değil mi?"

"Evet, biziz," diye onaylıyorum, bu hafta sonu için heyecanlanan biri olduğu için rahatlamışım.

"Harika. The Gilded Glade Retreat'e hoş geldiniz." Parlak bir broşürü elime tutuşturur. Broşürde yemyeşil doğa manzaraları ve gülümseyen yüzler vardır, ama bunların hiçbirisi geride bıraktığım huysuz nedimelere benzememektedir.

"Yakında size tam bir tur vereceğim," diye ekledi, "ama önce yerleşin. Yerinizi çiftlik evinin hemen arkasında."

Harika. Karanlıkta gizemli bir şekilde kişneyen şeyin hemen yanında.

Onu takip ederek büyüleyici çiftlik evinin önünden geçiyorum ve o, sanki Narnia'nın perdesini açar gibi, çadırın kapısını açıyor — görünüşe göre bizim çadırımız.

"Burası senin," diyor neşeyle. İçeri giriyorum.

Ve birden duruyorum.

Tek kişilik yataklar askeri hassasiyetle sıralanmış. Gözlerimi kırpiyorum.

Burası bir yatakhane. Gerçek bir yatakhane. Okul gezilerinde gördüğünüz türden. Bir yatakhane görevlisinin ortaya çıkıp ışıkları kapatma emri vereceğini bekliyorum.

"Burası... bizim mi?" diye soruyorum, sesim neredeyse bir inilti gibi.

"Harika değil mi?" Kendinden gurur duyarak kollarını göğsünde kavuşturur.

Tabii, teknik olarak sevimli. Ama bir grup yetişkin için, içlerinden biri "hızlı bir sıfırlama" için Maldivler'de özel villalar kiralayan bir grup için? Bu bir kabus. Terli, horlayan, osuran, paylaşılan bir alan kabusu.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, sanki bunu yok sayabilirmişim gibi başımı sallayarak. "Bu doğru değil. Özel çadırlarımız olmalıydı, ön tarafta bulunan lüks çadırlar."

Gülümsemesi sönüyor. Telefonunu çıkarıyor, kaydırıyor... kaydırıyor... kaydırmaya devam ediyor.

Sonra son darbeyi vurur. "Sen bunu rezerve ettin."

Yatakların sıralarını görünce kalbim göğsümde çarpmaya başlar. "Ama bunlar çok daha basit. Bu doğru olamaz. Bir hata var. Faturaya bak, açıkça görülüyor ki bizim lüks olanlarda kalmamız gerekiyor."

Telefonumu alır, rezervasyon onayına bakar, sonra Imogen ile uğraşmak zorunda olmayan birinin kayıtsız rahatlığıyla omuz silker. "Bu fiyata olmaz. Bu, o çadırların fiyatının yaklaşık dörtte biri."

Ağzım açılır.

Hiç ses çıkmaz.

Titanik büyüklüğünde bir hata yaptım.

Herkesi buraya sürükledim, bu hafta sonu için heyecanlandırıdım ve onları *lüks bir gençlik yurduna* yerleştirdim.

Imogen içeri girdiğinde yüzündeki ifadeyi şimdiden görebiliyorum.

Yavaş, inanamayan bir göz kırpma. Kaçınılmaz "*Daisy, ne yaptın sen?*" ve

Bernice? Bayılacak.

Ve... Tanrım... Edward.

Londra'nın en iyi hastanelerinden birinde çalışan çok kıdemli bir cerrahı bir yatakhaneye yerleştirdim.

"Anlamıyorsun," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Arkadaşlarıma burada kalacağımızı söyleyemem."

Adam, sanki neden bir mağarada yaşamaya mahkum edilmişim gibi davrandığını anlamaya çalışır gibi, gerçekten şaşkın bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Burası çok konforlu. Birçok insan bu ortak yaşam tarzını seviyor."

"Bu insanlar değil!" diye boğuk bir sesle söylüyorum, duvarlar üzerime çöküyormuş gibi hissederek sesim yükseliyor. "Evinde yüz yirmi odası olan bir kızdaki bahsediyoruz. Bir sürü midilli ile büyümüş arkadaşlarından. Çok pahalı, çok rahat bir yatakta uyuyan dünya çapında bir cerrah."

Kelimeler, durduramadığım çılgın bir çığ gibi dökölüyor. "Lütfen, yalvarıyorum. Ne istersen yaparım, tüm çimleri biçerim, dışarıdaki eşeği güreştiririm, sadece bunu düzelt, yoksa tarihin en kötü nedimesi olacağım."

Yüzündeki ifade yumuşar. Sonunda anlar. Kurtuluş geliyor.

"Üzgünüm," der. "Diğerleri dolu. Bu mümkün değil." Hayır, hayır, hayır.

"Bir yolu olmalı. Biriyle takas edebiliriz? Ya da... ya da rüşvet verebiliriz?"

"Korkarım ki hayır."

"Lütfen," diye yalvarırım, ciddi ciddi diz çökmeyi düşünürüm. "Sadece... bir kez daha kontrol et. Bir kez daha."

Sabrı tükeniyor. "Üzgün olduğunuzu anlıyorum, ama rezervasyonunuz bu. Olmayan bir yeri sihirle yaratamam."

O haklı. O yapamaz. Sadece benim ben yapamayacağım büyü büyü yetenekli doğru çadırı

Kalbim sıkışıyor.

Bu başka bir grup olsaydı — Jamie, Lizzie, hatta sadece ben ve Sophia — çoktan bu duruma gülmeye başlamış olurduk. Buna "hostel şıklığı" der ve kimin en yüksek sesle horlayacağına dair bahisler yapardık.

Ama bu ekip? Onlar şakaya gelmezler.

"Başka bir çadır bakmam lazım," diyor, ses tonu kesik kesik, sanki benim çılgınlığım ona migren yapıyormuş gibi. "Hemen dönerim." Ve sonra gidiyor.

Bacaklarım titreyerek dışarı çıkıyorum. Hayal ettiğim mükemmel hafta sonu — rahat çadırlar, mutlu arkadaşlar, nedime olarak parıldayan ben — Daisy Wilson'ın tipik bir felaketine dönüştü. Gözyaşları hızla akmaya başlıyor, ellerimle gözlerimi kapatırken göğsüm her nefes alışımında sıkışıyor. Durduramıyorum.

Her şeyi mahvettim. Onlara söz verdiğim, kendimce çok emin olduğum rüya gibi hafta sonu, bir anda yok oldu. Onu, düşük bütçeli bir korku filminin setine dönüştürmeyi başardım.

Ne halt yiyordum ben? Canlı yayında bideyi gösterirken bile sinirlerim bozuluyor, şimdi bunu başarabileceğimi mi sandım? *Onlar* için glamping gezisi mi düzenleyeceğim?

Beynim bu karmaşayı çözmeye çalışıyor:

Çadır gerçeği: Korku hosteli şıklığı

Ödenen fiyat: Görünüşe göre bir paket cips fiyatına eşdeğer

Süper fare tehdit seviyesi: Görünüşe göre artıyor

Nedime statüsünü koruma şansı: Hızla azalıyor

Tamamen panik halindeyken Jamie'yi arıyorum. İki kez çaldıktan sonra telefonu açıyor ve rahat bir "Alo" diyor, ben de kendimi bırakıyorum — ağlayarak, çadırlar, beklentiler ve tam bir başarısızlık hakkında söyleniyorum.

Onun tarafında uzun, acı verici bir "Ummmmmm" sesi duyulur. Bir fare tıklaması duyarım — lanet bilgisayarının başında.

"Ohhhhh lanet olsun," diyor sonunda, çok sakın bir şekilde.

"Oh shit mi?" diye bağıriyorum, neredeyse hırlayarak. "Bu mu, Jamie? Oh shit mi?"

Onun tarafında keskin bir nefes alma sesi duyulur, birinin taktiksel bir hata yaptığını fark ettiği anın sesi. "Tamam, tamam, özür dilerim! Ama şu anda web sitesine bakıyorum ve çadırlar güzel görünüyor. *Rahat* görünüyorlar."

"*Rahat mı?*" diye tıslıyorum, sesim vahşi bir tona dönüşüyor. "Zenginler *rahatlık* peşinde koşmazlar. Onlar avizeler ve altın bide peşinde koşarlar!"

"Kahretsin," diyor yine, bu sefer daha sessizce. "Üzgünüm, Daisy. Gerçekten.

Ama... evet."

Geri alamayacağım bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum.

Hıçkırarak, kamp girişine doğru ağır adımlarla yürüdüm, sanki bana ihanet etmişler gibi çim kümelerine tekmeledim.

"Daisy?"

O ses — derin, kararlı, eşsiz — beni donduracak kadar etkiliyor. Tabii ki Edward Cavendish şimdi ortaya çıkıyor.

Yüzümü silerek çöküşümün izlerini gizlemeye çalışıyorum ama dürüst olalım, lekeli yanaklar ve sümüklü burunlardan kurtulmak imkansız.

Hâlâ iş gömleği giyiyor, uzun bir günün ardından beyaz kumaş hafifçe kırışmış. Yine de, her şeye rağmen, beynim bir an durup gömleğin geniş omuzlarında nasıl gerildiğini ve kollarının, sanki... bilemiyorum, *tıbbi erotizmde* yer alan ön kolları ortaya çıkarmak için yeterince kıvrıldığını fark ediyor.

"Kamp alanına takım elbise mi giydin?" diye soruyorum, sesim titriyor ve garip bir şekilde suçlayıcı.

Koyu renkli kaşlarından biri kalkar. "Hayır. İşe takım elbise giydim, sabah toplantılarına katıldım, şafak vakti acil bir bağırsak rezeksiyonu ameliyatı yaptım, bir safra kesesi ve ardından bir apandisit çıkardım, bir hastaya neden apandisitini hatıra olarak saklayamayacağını açıkladım ve sonuç olarak buraya gelmeden önce üstümü değiştirecek vaktim olmadı..."

"Kamp alanına bir göz attı. "... büyüleyici tatil yeri."

Peki, tamam o zaman.

Bakışları üzerimde dolaşüyor, yüzümdeki her lekeyi inceliyor.

"Ne oluyor?" diye sordu, yaklaşarak. "Diğerleri, bir süredir konaklama yerini ayarlamakla meşgul olduğunu söylediler."

"Ben sadece..." Burnumu

çekiyorum. "Her şeyi mahvettim."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Nasıl yani?"

Ayakkabılarına bakıyorum — şık deri ayakkabılar, şimdi çamurla lekelenmiş, benim kaosumun bir başka kurbanı. "Yanlış çadırları rezerve ettim," diye mırıldanıyorum, daha çok yere bakarak.

Bir an sessizlik olur.

"Anlıyorum," diyor yavaşça. "Peki bu neden gözyaşlarına neden oldu...?" "Kötü bir durum," diyorum öfkeyle. "Gerçekten çok kötü."

Beni inceliyor, yüzü ifadesiz. Bariz yetersizliğim hakkında keskin bir yorum yapmaya hazırlandım.

Ama o, tamamen beklenmedik bir şey yapar.

Eli bir saniye kadar havada asılı kaldıktan sonra, başparmağının ucuyla yanağımdan süzölen bir gözyaşını nazikçe sildi.

Hâlâ, toprağın içine gömölmek ile onun dokunuşunun sıcaklığına yaslanmak arasında kalmış durumdayım.

"Oopsie Daisy yine yaptı," diye mırıldanıyorum, sesim kalınlaşmış.
"Amcan Bernard'ın dediğı gibi."

"Göster bana."

Küçük bir eşeğı devirebilecek kadar ağır bir iç çekişle, dönüp yatakhane çadırına doğru ağır adımlarla yürüdüm.

Edward beni takip eder, girişin hemen içinde durur. Kollarını kavuşturur, çerçeveye yaslanarak her şeyi içine çeker — sonsuz tek kişilik yatak sıraları, okul gezisinin tüm korkunçluğu.

Sessizlik işkence gibidir.

"Kötü, değil mi?" diye soruyorum, ona gergin bir bakış atarak.

"Hayır," diye cevapladı sonunda, sesi o kadar kuru ki, alaycı tavrını neredeyse fark edemedim. "Daha keyifli bir uyku düzeni hayal edemiyorum. Otuzlu yaşlarının sonlarında olan hangi erkek, kız kardeşinin arkadaşlarıyla bir çadırda sıkışıp kalarak geceyi geçirme fırsatını kaçırmak ister ki? Bu... harika bir şey."

Bozuk ama minnettar bir kahkaha patlar içimden. Alaycı tavrı, komik olacak kadar acıtır ve nedense bu yardımcı olur.

"Süper fareler de var," diye ekliyorum.

"Süper fareler." Elini saçlarının arasından geçirir. "Sormak bile istemiyorum."

"Muhtemelen en iyisi."

Nefesini verir. "Burada sorumlu kim?"

Sefil bir şekilde başımı sallıyorum. "Adam tamir edilmesinin imkânsız olduğunu söyledi. Vaktini boşa harcıyorsun. İstedığın kadar öfkelenip sinirlenebilirsin, ama umut yok."

"Ben homurdanıp puflamam. Kurt değilim. Şimdi, nerede bu adam?"

Yorgun bir el hareketiyle uzaktaki bir çadırı işaret ettim. "Orada bir yerde."

Başka bir şey söylemeden, geniş omuzları öfkeyle gergin bir şekilde karanlığa doğru büyük adımlarla uzaklaşır.

Onun kayboluşunu izledikten sonra, bitkin bir halde çimlere çöküyorum.

Sophia yıkılacak. Elbette hiçbir şey söylemeyecek, bunun için fazla kibar biri, ama bunun her şeyi mahvedeceğini biliyorum. Sonunda pahalı, ruhsuz bir otelde kalacağız ve bu gezi, tarihe bir başka Oopsie Daisy Felaketi™ olarak geçecek.

Bu düşünce beni güldürdü. Nemli yüzümü silerek kendimi toparlamaya çalışırken, üzerime bir gölge düştü.

Yukarı bakıyorum.

Edward, ışık zincirlerinin yumuşak ışığına karşı silüet olarak orada duruyor. Elini uzatıyor. Bir an için, bana yardım etmek için mi uzattığını yoksa beni bu ıstıraptan kurtarmanın en iyi yolunu mu düşündüğünü gerçekten anlayamıyorum.

"Çözüldü."

Ona bakarak gözlerimi kırıştıyorum. "Ne?"

"Kalkacak mısın?" Geniş bacaklı duruşu, benim dramatik tavırlarıma sabrı olmadığını açıkça gösteriyor.

Uzatılmış eline aptalca bakıyorum ve sonunda onu tutuyorum — bu kriz anında uygunsuz olacağı için, elinin ne kadar sıcak ve güçlü olduğunu *kesinlikle* fark etmiyorum.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi ayağa kaldırır.

"Öndeki çadırlardayız. Herkesin kendi çadırı var."

Ağzım açık kalır. "Nasıl? Edward, ona rüşvet mi verdin? Ömür boyu ücretsiz ameliyat falan mı?"

"Hallettim," diye mırıldanıyor, çenesini oynatarak başka yere bakıyor. "Endişelenme."

Aman Tanrım. Kesinlikle öyle yaptı. Oraya yürüdü, emir verici ve sert bir tavırla, muhtemelen birkaç santim kalınlığındaki kredi kartını gösterdi ve adam pes edene kadar "*düzeltin*" diye bağırdı.

"Diğerlerine söylemene gerek yok," diye ekledi.

Ağzımı ellerimle kapatıp, bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Ciddi misin?" "Evet. Şimdi şu lanet çadırlara gidelim. Uzun bir gün geçirdim.

Düğün partisi, kız kardeşim için olsa bile, ihtiyacım olan *son* şey.

İçimde bir şey değişir, çözülmesi imkansız, çok hızlı şişen karmaşık bir duygu yumağı. Düşünmeden, mantığım ya da onurum beni durdurmadan, hayatımda yaptığım en aptalca şeyi yaparım.

Kendimi ona atıyorum.

Tam koala modunda, kollarımı boynuna doladım, bacaklarımı beline doladım, sanki aklımı kaçırmışım gibi. Ki, evet, muhtemelen kaçırmışımdır.

Beni yakalar, refleksleri devreye girer, elleri otomatik olarak uyluklarımı kavrar.

Bütün vücudu kaskatı kesildi. Her kasını kilitledi.

Peki ya yüzü? Paha biçilemez.

Sanki ameliyatın ortasında biri ona canlı bir el bombası atmış gibi. Yakışıklı yüz hatları şoktan donmuş, elleri sanki hareket etmekten, göz kırpmaktan veya nefes almaktan korkuyormuş gibi uyluklarımı sıkıca kavırıyor.

Kokusu bana çarpar, odunsu ve baharatlı. Bütün gün ameliyatta geçirdikten sonra bu kadar güzel kokmak haksızlık. Vücudumdaki her sinir aniden yüksek alarmda, her duyum maksimum seviyede.

Midemdeki kelebekleri hissettiren bir şeyin farkına varıyorum. Edward'a karşı bu içgüdüsel, elektriksel farkındalık? Bu yeni bir şey değil. Hep oradaydı, gölgelerde saklanarak, doğru anı bekliyordu. Sanki vücudumun hain bir parçası beynimden bir sır saklıyormuş gibi.

Ve şimdi, deli bir keseli hayvan gibi ona sarılmışken, bu sır ortaya çıktı. Yüksek sesle.

"Daisy," diye homurdanıyor, sanki sadece benim adımı söylemek için tüm iradesini kullanıyormuş gibi. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Seni öpebilecek kadar mutluyum," diyorum, ağzım kendiliğinden konuşuyor. "Öpeceğim demek değil tabii! Tanrı aşkına, hayır. Yani... özür dilerim. Bunu benim için değil, Sophia için yapıyorsun. Ama yine de... teşekkür ederim."

Çenesi sıkılır, burun delikleri genişler. "*Çekil.*"

Sözleri neredeyse *boğazından* çıkar.

Ve yine de... ellerini, mucizeler yaratan ellerini, uyluklarımın üzerine sıkıca koyar. Beni hareket ettirecek kadar değil. Ama beni orada tutacak kadar.

Edward Cavendish'in üzerine oturmuş durumdayım. Bir tarlanın ortasında.

Tamamen, uyluklarımla sarılmış, göbeğim ona bastırılmış, her santimini hissederek üstüne oturmuş.

Ama kıpırdamıyorum.

Kıpırdamıyorum. Aman

Tanrım.

Bu his... *iyi.*

Sadece iyi değil, tehlikeli. Uygunsuz, suçlu, "eski sevgilinin kardeşiyle böyle bir şey olmamalı" kadar iyi.

Aramızdaki her temas noktası cızırtılı, lanet olası bir sıcaklıkla canlı. Ve ona bastırıldığım yer... oh.

Oh, lanet olsun.

Cebindeki kesinlikle stetoskop değil.

Nefesi kesiliyor — bu ses doğrudan kalbimin derinliklerine ulaşıyor ve şu anda kesinlikle susması ve fikir beyan etmemesi gereken bazı kısımlarımı ateşliyor. Bu ses, ondan başka ne tür sesler çıkarabileceğimi öğrenmek istememe neden oluyor.

Ama elleri olduğu yerde kalıyor, parmakları bacaklarıma biraz daha sert basıyor

biraz daha sert bastırıyor — sanki bir karşı argüman sunuyormuş gibi.

Göğsü benimkine karşı sert granit gibi ve ah, tatlı cehennem, göğüslerim sanki sonsuza kadar kalacakları yeri bulmuşlar gibi ona yapışmış durumda.

İnce bluzumun içinden her şeyi hissediyorum: gergin kas hatlarını, düzenli nefes alıp verişini, soğukkanlı görünüşünün aksine hızlanan kalp atışlarını.

Ve tanrım, Edward Cavendish tamamen farklı bir erkek kategorisi. Charlie veya Spencer ile karşılaştırıldığında - ne düşünüyordum ki? - o bir ERKEK. Büyük E ile. Yetişkin, testosteron dolu, *muhtemelen sadece bakarak genç doktorları ağlatan* bir erkek.

"Sabrımı zorluyorsun, Daisy."

Bu bir rica değil, bir emir. Beni bir saniyede ondan uzaklaştırması gereken bir emir.

Çelik mavisi gözleri benimkilere kilitleniyor ve tüm evren bu tek, elektrikli bağlantı ipliğine daralıyor.

O gözlerde tehlikeli bir şey var. Ham bir şey.

Cılalı, cerrah gibi mükemmel görünüşünün altında zar zor kontrol altında tutuluyor.

Beni yere indirirken elleri kayıyor, parmak uçları uyluklarımin üzerinde tam da tüm vücudumu titretmeye yetecek kadar uzun süre kalıyor.

Ayaklarım yere değdiğinde, dizlerim beni zar zor tutuyor.

"Gidelim. Hemen," diyor, tereddüt etmeye yer bırakmayan bir ses tonuyla.

Onun peşinden sendeleyerek yürüdüm, bacaklarım titriyor, başım dönüyor, kalbim çarpıyordu — ve bunun artık çadırlarla hiçbir ilgisi yoktu.

BÖLÜM 12

Edward

MUHASEBECİMİ AĞLATACAK BÜYÜK BİR MALİ APTALLIK YAPTIĞIMDAN EMİNİM.

Grup, onları ortak konaklama yerine taşıma teklifime hemen atladı. Tabii ki öyle yapmalıydılar, çünkü verdiğim rakam birkaç çadırı boşaltmak için ödenecek bir bedelden çok, birleşme anlaşmasına daha uygun bir rakamdı.

Parasal yönü önemli değil.

Daisy Wilson'ın o ifade dolu ela gözlerinden akan gözyaşları dayanılmazdı. Yüzündeki o yenilgi ifadesini silmek için tüm malikaneyi ona verirdim. Çünkü Sophia'nın en yakın arkadaşının bu halde olması, kız kardeşimin kutlamasını gölgeleyebilirdi ve bunu kabul edemezdim.

Yine de, ona her şeyin halledildiğini söylediğimde, bana bakışı, yüzünde bir erkeği yere serip yatıracak kadar rahatlamış bir gülümseme belirdi. Bu, banka hesabımdaki darbeyi neredeyse mantıklı bir karar gibi hissettirdi.

Hâlâ vücudunun her yumuşak kıvrımının benimkine bastırıldığını hissedebiliyor olmamın hiçbir önemi yok. Tamamen alakasız. Cep boyutunda bir tehdit için şaşırtıcı bir güçle belime sarılan o uylukların rahatsız edici hatırası da öyle.

En küçük kız kardeşim her an oradan geçebilecekken, onun glamping alanının ortasında bana atlamasına izin veremem.

Birisi o kıza kendini kontrol etmeyi öğretmeli.

Ama belki de bu ders için en uygun aday ben değilimdir.

Vücudumun ona verdiği tepkiyi gördükten sonra...

Tamam. Elimi yüzümden aşağı doğru geçiriyorum. Bir içkiye ihtiyacım var. Tercihen, onun yasal olarak içki içmesine izin verilmeden önce meşe fıçıda yıllandırılmış bir içki. Daisy Wilson ve benim akıl sağlığımı sistematik olarak bozma misyonunu düşüncelerimden silip atacak kadar güçlü bir içki.

Kıyafetlerimi eşofman ve tişörtle değiştiriyorum, bunu kafamdan atmaya ve aklımı toplamaya çalışıyorum.

Bütün bir hafta sonu. Kız kardeşimin arkadaşlarıyla ve onunla kapalı bir alanda mahsur kalmak.

Kendimi görevlendirilmiş yetişkin, refakatçi gibi hissediyorum. Ya da Daisy'nin sinir bozucu ve kışkırtıcı bir şekilde ifade ettiği gibi, *baba* gibi.

Ben baba değilim.

Ancak buradaki herkes yirmili yaşlarında, ben ise kırklı yaşların eşliğindeyim.

Şu anda Liam ile yelken açıyor olabilirdim. Gemma ile birlikte olduğundan beri, hayatın tadını çıkarmak için özel sermaye şirketi Ashbury Thornton'dan daha fazla izin alıyor.

Ya da elime almadığım laparoskopik anterior rezeksiyon teknikleri hakkındaki makaleyi bitiriyor olabilirdim. *British Journal of Surgery*, kamp acil durumları için uzatma vermiyor. Bunun yerine, burada, diğer günahlarının yanı sıra, yaşımı en kötü şekilde hissettiren bir grup milenyal için isteksiz bir kamp danışmanı rolünü oynuyorum.

Kendimi hazırlayıp çadırımın kapısından içeri giriyorum ve tabii ki o da orada.

Daisy Wilson, banklardan birinde uzanmış. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve... duruyor. Çenesi gevşiyor ve bakışları üzerimde dolaşıyor.

"Ne?" diye soruyorum, istemeden daha keskin bir sesle. "Hiçbir şey." Başını sallıyor.

Tanrım. O şortu, birkaç kamu ahlakı yasasını ihlal ediyor gibi görünüyor.

"Sizi bu kadar rahat görmeye alışkın değilim," diye alay edercesine, battaniyelerin birinden sarkan bir ipliği çevirir. "Smokinlere ve özel dikim takım elbiselere o kadar alışkınım ki."

"Glamping smokinim şu anda kuru temizlemecide," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum ve onun karşısındaki koltuğa oturuyorum. Aramızda kamp ateşi çıtır çıtır yanıyor; bu, onun benim sakinliğim üzerinde yarattığı rahatsız edici etkiye karşı hoş bir tampon görevi görüyor. "Üç parçalı yürüyüş kıyafetim ve vahşi doğa papyon koleksiyonum da öyle."

Kaşlarını kaldırıp, sözlerime sırtarak bakıyor. Tamam, bu benim için her zamankinden daha alaycı bir cevap oldu.

Diğerleri çadırlarından çıkmaya başlarken, Daisy çok coşkulu bir şekilde ayağa kalkıp soğutucuyu almaya gider.

"Herkes içki!" diye bağıyor, çoktan kendine gelmiş, barmenlik yapmaya başlamış. Daisy Wilson bir element olsaydı, kaos olurdu — gürültü, vahşi, kontrol edilemez.

Elinde birayla yanıma gelir, her zaman bela geldiğini gösteren o sırtışını gösterir. O ağzını açmadan önce başımı sallarım.

"Sen içmiyor musun?" diye sorar, bunu bir şekilde suçlamaya dönüştürür.

"Bu gece bitirmem gereken bir işim var. Konsantre olmam gereken bir ödev." "Ciddi misin?" diye inler Sophia. "Çalışıyor musun?"

"Korkarım öyle. Teslim tarihim var."

"Hadi ama," diyor Daisy, gülümsemesi genişleyerek şişeyi bana doğru itiyor. "Birkaç gün bekleyemeyecekleri bu dünyayı değiştirecek makale ne?"

Burnumdan nefes veriyorum, cevabımı şimdiden pişman olmuşum. "*British Journal of Surgery* dergisine göndereceğim bir makale. 'Karmaşık Laparoskopik Anterior Rezeksiyonda Sonuçların Optimize Edilmesi'."

Gözlerini kırıştırır, ela gözleri tabak gibi büyür. "Vay canına." Sonra güler.

"Bu kadar komik olan ne, Daisy?"

Kafasını alaycı bir şekilde sallayarak, koyu renk saçları omzunun üzerine dökülüyor. "Cuma gecesi bunu mu yapıyorsun? Biz diğerleri

şarap içerken, sen... az önce söylediğin şeyi optimize ediyorsun."

"Sorumluluklarım var."

"Biliyorsun, çoğu insan ateşin başında dinlenmeyi de bir sorumluluk olarak görür. Buna hayatın tadını çıkarmak denir."

Yavaşça nefes alıp sabırlı olmaya çalışıyorum. "Ben kendi yöntemlerimle dinlenirim." "Tıp dergileri okumak sayılmaz."

"Benim tarzını bozmadan daha çok eğleneceksin," diyorum, kesin bir sonuca varmak için.

"Bu doğru değil, Doktor Grump." Sesi yumuşar. "Hadi ama."

Tereddüt ettim. Gözlerim ateşin ışığında onun gözlerine takıldı, ışık yüzünde parıldıyordu. "Tamam. Bir içki."

Bana bir bira uzatır, sanki beni ikna etmek büyük bir zafermiş gibi, kendinden çok memnun görünür. Belki de öyledir.

Belirsiz bir şekilde bir şeyler mırıldanıp büyük bir yudum alıyorum.

"Yapacak bir şey yok," diye sızlanıyor Imogen, koltuğuna daha da gömülerek

. Objektif olarak çekici biri olmasına rağmen, beni sinir etmekte olağanüstü bir yeteneği var.

"Glamping'in güzelliği de bu," diyor Daisy, yüzü coşkuyla parlıyor. "Yapacak bir şey yok. Her şey açık havada vakit geçirmek, düşünmek, ateşin başında dinlenmekle ilgili. Hikayeler anlatabilir, umutlarımız ve hayallerimiz hakkında konuşabiliriz."

"Umutlarımız ve hayallerimiz mi?" Hugo hafifçe dehşete kapılır. "Ben bir muhasebeciyim."

"Ve ben gece birde bahçe aletlerini ürkütücü tuhaf tiplere satıyorum." Dramatik bir iç çekişle ekliyor. "Hepimizin hayalleri var!"

Gülüşü dalga gibi grubun içinden geçer. Gözlerimi kaçıtırım, bu sesin dudaklarımın köşelerini yukarı çekmesini görmezden gelmeye kararlıyım.

"Tamam, biraz oyun oynayalım mı?" diye önerir.

"Oyun mu?" Imogen'ın sesi, vahşi hayvanları kaçırarak kadar yüksek bir tona ulaşır. Çalılardan bir rulet masası çıkmasını beklermiş gibi etrafına bakınır. "Ne tür?"

Daisy'nin gülümsemesi genişler ve ben anında ona güvenmem. "Doğruluk mu cesaret mi. Ya da striptiz pokeri."

Hugo canlanır ve öne doğru eğilir. "Bu benim bazı hayallerimi bile gerçekleştirebilir." Muhtemelen çekici olduğunu düşündüğü bir göz kırpmaya yapar.

Çenem sıkışır. "Strip poker oynamıyoruz, Daisy Wilson."

"Ooh." Daha dik oturur. "Tam adım. Azarlandığımı hissediyorum."

"Öyle," diye cevap veriyorum. "Uslu

dur." "Hepimiz yetişkiniz, Eddie."

"Bu tartışılabilir. Ve ben Eddie diye cevap vermiyorum. Yıllarca tıp eğitimi aldım, çocuk programında sunucu gibi konuşmak için değil."

"Eddie'yi seviyorum. Sevimli. Dr. Eddie."

"Hayır, *Dr. Eddie*," diyorum sertçe. Meslek hayatımda hiç "Eddie" diye hitap edilmediğim bir yana, Birleşik Krallık'ta bir cerrahın doğru unvanı aslında "Bay"dır. Ama bu düzeltmeyi yapmaktan yoruldum artık. "Ve sizi temin ederim ki, kesinlikle hiçbir şey 'soyulmayacak'."

"Peki." Alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterdi. "Kimseyi skandala sürüklemek istemeyiz."

Dikkatimi ateş çukuruna çevirip, sanki sakinliğimi korumamın sırrı orada saklıymış gibi parlayan közlere bakmaya başladım. Bu uzun bir gece olacak.

"Neşelen biraz, Eddie." Sophia kıkırdar. "Sanki on beş yaşındaymışız gibi." Gruba dönerek, komplo kurar gibi sırtarak ekler. "Bize karşı her zaman aşırı koruyucu ve sert olmuştur. Ve çok huysuzdur!"

"İkinizin başına bir felaket gelmesini engelleyen biri olmalıydı," diye cevap veriyorum. "Bu konuda bariz bir şekilde başarısız oldum."

Mevcut kanıtlara bakılırsa, çok daha koruyucu olmalıydım. Ve çok daha huysuz.

"Tamam," diye araya girer Daisy. "Eğer Eddie" —bana ruh halimi hiç de iyileştirmeyen keskin bir bakış atar—"striptiz pokeri fikrini beğenmiyorsa, çok ciddi, çok uygun oyunlar düşünelim. İki Doğru ve Bir Yalan nasıl? Klasik bir oyundur."

Harika. Çünkü bu akşamın ihtiyacı olan şey, Daisy Wilson'ın daha fazla gerçeği ortaya çıkarması.

Şu anda, çok fazla şey biliyorum. Mesela, benim yatağımda nasıl görüldüğünü, bana sarıldığında nasıl hissettiğini ve en rahatsız edici olanı, o ağzının "*baba*" kelimesini nasıl telaffuz ettiğini...

Sophia, tahmin edilebileceği gibi, bu öneriye sevinir ve her zamanki gibi Daisy'nin yanına yaklaşır. "Oh, o oyunu çok severim!"

Imogen, küçümsemesini zar zor gizleyerek iç geçirir. "Bu biraz... çocukça değil mi?"

"Amaç da bu," diyor Daisy. "Hadi ama, eğlenceli olacak."

"Peki," Imogen dudaklarını büküyor. "Ama sadece, başka yapacak hiçbir şeyimiz olmadığı için, kelimenin tam anlamıyla vahşi doğada mahsur kaldığımız için."

Dilimi ısırırım. Devon'daki bir kamp parkının vahşi doğa sayılabileceğinden emin değilim.

"Ben başlıyorum!" diyor Daisy. "Bir bakalım... Paraşütle atladım, Greggs'ten çörek çaldım ve bir keresinde Edward'ın arabasını çaldım."

"Neden ikisi de hırsızlıkla ilgili?" diye sorar Hugo, fazlasıyla etkilenmiş görünerek.

"Belki de karanlık bir tarafım vardır." Daisy'nin gülümsemesi genişler. "Ya da belki yoktur. Bunu sen çözmelisin."

Grup tartışmaya başlar, ama ben Daisy'yi izliyorum, onun sırtışı beni onun eğlencesini bozmaya davet ediyor.

"Edward'ın arabasını çalmak açıkça yalan," diyor Imogen kesin bir şekilde. "*O kadar* pervasız olamaz."

Gülme isteğine direniyorum.

"Neden birisi suç hayatında donutları seçsin ki?" diye düşünür Bernice.

"O hiç paraşütle atlamadı," diyorum, kollarımı kavuşturarak. "Yüksekten korkuyor. Ve Greggs'in en az üç farklı şubesine borcu var."

Daisy, alaycı bir şekilde ihanete uğramış gibi göğsünü tutar. "Oyunbozan. Her şeyi mahvettin."

"Yani... Edward'ın arabasını gerçekten çaldın mı?" Hugo çok sevinmiş görünüyor.

"Evet, çaldı," diye onaylıyorum, hatıra hala o kadar taze ki gözüm seçiriyor. "Yepyeni Aston Martin'imi çaldı. On beş yaşındayken. Sophia da onun suç ortağıydı."

"Ödünç aldık," diyor Daisy. "Geri getirecektik." "Onu çitlerin içinden geçirdikten sonra mı?"

"Hepsi Sophia'nın suçu! Yola bakmak yerine aynada saçını kontrol edip duruyordu..."

"Ben mi?" Sophia kıkırdar. "Gangster özentisi gibi kambur duran sensin!"

"Ne suç dehası ama," diyorum kuru bir şekilde. "İki genç, sürücü koltuğunu paylaşıyor ve kimsenin arabamın kaybolduğunu fark etmeyeceğini düşünüyor. Tabii ki, çok uzağa gidemediler."

Daisy iç çekerek hüzünlü bir ifadeyle, "Yolun sonu," der.

Sophia şarabını yudumlarken kıkırdar. "Tanrım, onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

"Haklı olarak." Kafamı sallarım. "Çok kızgındım. Ayrıca küçük kız kardeşim, onun pervasız arkadaşı ve evet, pahalı arabamın iyiliği için de oldukça endişeliydim."

Daisy dudaklarını büküyor. "Sadece araba kullanmayı öğrenmek istedim, ama kimse bana öğretmedi."

"Çünkü sen on beş yaşıydın. Ama hatırlarsan, on sekiz yaşında sana bir ders vermiştim."

"Beni ağlattın. Çok acımasızdın."

"Sana doğru sürüş tekniklerini öğretiyordum. Temel trafik kurallarına uymamakta ısrar ediyorsan ve vites kolumu arcade oyunundaki bir kol gibi kullanıyorsan..."

"*Gergindim*," diye araya girer Daisy, gözlerini devirerek. "Sürekli 'debriyaj kontrolü' ve 'ayna konumu' gibi kelimeler kullanıyordun, ben bunların ne anlama geldiğini bile bilmiyordum."

"Dinleseydin anlardın."

"Pardon, donut konusuna geri dönebilir miyiz?" Bernice, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle araya girer. "Neden pasta çalışıyordun?"

"Heyecan için," diye cevaplar Daisy, sanki bu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. "Ama artık öyle biri değilim. Tövbe ettim."

"Nasıl tövbe ettin?" diye soruyorum, eğlencemi gizleyemeden.

"Artık Greggs çalışanlarına çok kibar davranıyorum," der, bir azize gibi ciddiyetle. "Ve *her zaman* yemek paketinin parasını ödüyorum."

"Pastacı hırsızından ödeme yapan müşteriye. Dokunaklı bir kurtuluş öyküsü. Sanırım tezgahın arkasındaki arananlar posterini kaldırmışlardır."

O ise sırtarak dilini çıkararak cevap verdi. "Aslında bana bir sadakat kartı verdiler. Ben büyük bir sebzeli sosisli sandviç tüketicisiyim."

"En sonunda mallarını çalmayı bırakma kararını ödüllendirmeleri ne kadar cömertçe."

"Siz ikiniz, tartışmayı kesin!" Sophia kıkırdar. "Daisy, açıkça görebileceğiniz gibi, ailemizin bir parçası gibiydi. Edward'ın diğer küçük kız kardeşi."

Daisy ve ben, Sophia'nın asla anlayamayacağı her şeyin ağırlığını taşıyan bir bakış alışverişinde bulunuruz. Parmakları bira şişesini kavrar, her zamanki cesareti bir anlığına azalır.

Keşke sevgili, habersiz kız kardeşim ne kadar yanıldığını bilseydi.

Daisy Wilson, ailenin bir parçası mı? Hiç de değil. Annem en iyi zamanlarında bile onu zar zor tolere ediyordu; o, hizmetçinin kızından biraz daha fazlasıydı, çocukken Sophia'yı yolumuzdan uzak tutmak için uygun bir oyun arkadaşıydı.

"Ben öyle demezdim," diyorum kısa ve keskin bir şekilde, biramdan yavaşça bir yudum alırken.

Gözlerim yine Daisy'ye kayıyor, bu sefer biraz fazla uzun süre. Bir şey acı verici bir şekilde açık:

Daisy Wilson'ı küçük kız kardeşim olarak görmüyorum.

Gözlerimi ondan ayırıp içkime geri döndüm, kendimi başka bir şeye odaklamaya çalışıyordum.

Onunla ne yapacağımı, o pasta ve araba çalarken olduğu kadar bilmiyorum.

Yine de kelepçe hala geçerli bir seçenek gibi görünüyor.

Hızlıca durulanıyorum, sıcak su yorgun kaslarımı yakıyor, uzun ve yoğun bir çalışma haftasının izlerini silip süpürüyor. Belime bir havlu sarıp duştan çıkıyorum. Kafam ağırlaşmış, çok az uyuduğum için sönük bir ağrı hissediyorum. Dün gece geç saatlere kadar uyanık kalmak bir

bir hataydı — önce ateşin etrafında grubun bitmek bilmeyen sohbetine katlandım, sonra da dizüstü bilgisayarımın loş ışığında ödevimi zorlukla bitirdim. Ve tabii ki, Daisy ve Hugo yatmaya en son gidenlerdi. Onun kahkahaları, hafif ve çıldırıcı bir şekilde, sabaha kadar çadırımın dışına kadar ulaşıyordu.

Bu yüzden, duş blokundan çıkarken beklediğim son şey, kendi kişisel kaosumla neredeyse çarpışmak.

Tam da ihtiyacım olan şey.

O, suçlu derecede kısa şortuyla dört ayak üstünde, kıcını, boğazımı utanç verici bir şekilde kurutan bir açıyla kaldırmış durumda.

Donup kalıyorum.

En azından bu sefer yatağımın üzerine uzanmamış, ama bu pozisyon da akıl sağlığım için pek iyi değil.

O, benim varlığımdan habersiz gibi görünüyor, yaptığı tuhaf ritüele dalmış durumda. O yere çömelip, sanki çimlerle iletişim kurmaya çalışır gibi parmaklarıyla çimlerde desenler çizmeye başladığında, hem büyülenmiş hem de hafifçe dehşete kapılmış bir şekilde duruyorum.

"Ne yapıyorsun sen?"

O, şaşkın bir çığlık atarak ayağa kalkıyor. "Bunu yapma! Beni çok korkuttun."

Elini göğsüne bastırıp nefesini topladıktan sonra, tamamen samimi bir şekilde ekledi: "Reiki yapıyordum. Dünyanın doğal titreşimleriyle bağlantı kuruyordum. Buradaki ağaçlar inanılmaz bir enerjiye sahip. Çok topraklayıcı."

"Enerji," diye yavaşça tekrar ettim, "duş bloğunun dışında. Kimyasal tuvaletlerin yanında."

Tanrım, bana güç ver.

"Onlar kimyasal tuvalet değil!" diye itiraz etti, öfkeyle. "Onlar lüks tuvaletler. Lüks sabunlar ve... diğer lüks şeyler var. Bide olmadığı için onları aşağılamak zorunda değilsin."

"Eminim bunu kişisel algılamayacaklardır."

Karşılık vermek için ağzını açar, ama tereddüt eder — çünkü gözleri aşağıya doğru kayar.

Ve çıplak göğsüme takılır. Kendini toparlayıp bakışlarını başka yöne çevirmeden önce, bakışları bir süre orada kalır.

Havluyu daha sıkı tutuyorum, tüm kaslarım bu tek parça kumaşı onurumla felaket arasında tutmaya odaklanmış durumda.

"Her neyse, burası çok sessiz," diyor Daisy omuz silkerek. "Başka kimsenin uyanık olacağını sanmıyordum. Ayrıca, bu çim parçası üçüncü göz çakran için inanılmaz iyileştirici özelliklere sahip."

Ona bakıyorum. İnanamama ve insan anatomisi hakkında doğaçlama bir ders vermeye başlama dürtüsü arasında kalıyorum. "Ne?"

"Üçüncü göz çakran," diye tekrarlar, sanki saçma sapan konuşan benmişim gibi sabırlı bir sesle. Alnının ortasına dokunur. "Son zamanlarda tıkanmış durumda, muhtemelen BritShop'taki tüm negatif enerji yüzünden. Ama bu çim," der, eliyle açıkça normal İngiliz çimi olan şeyi işaret ederek, "ruhsal DNA'mı yeniden hizalamama yardımcı oluyor."

Yavaşça nefes alıyorum. "Ruhsal DNA," diyorum, genellikle TikTok üzerinden kendi kendilerine teşhis koyan ve ülseratif kolitlerinin aslında bağırsaklarını rahatsız eden glüten intoleransı olan atalarından kaynaklandığına ikna olarak muayenehaneme gelen hastalara gösterdiğim türden bir inanmazlıkla. "On beş yıl insan anatomisi okudum, Cambridge'de burslu eğitim aldım ve binlerce ameliyat yaptım. Size tıbbi olarak kesin olarak söyleyebilirim ki, 'üçüncü göz çakrası' diye bir organ yoktur."

Bana gözlerini kısarak bakar. "Çok kaba davranıyorsunuz, Dr. Cavendish." "Dün gece ben parlak zırhlı şövalyeydim."

"İnsanlık anlarınız oluyor. Bazen." Başını eğiyor. "Geri kalan zamanlarda ise sadece acımasızsınız."

"Zalim değilim. Sadece tıbbi gerçekleri söylüyorum. Zalimlik ile bilimsel doğruluk arasında fark vardır."

Etkilenmemiş bir şekilde homurdanır. "Ah, zavallı, dar görüşlü adam. Enerjiyi görememen, onun orada olmadığı anlamına gelmez." Bir an durur, bakışları hiç de incelikli olmayan bir şekilde üzerimde dolaşır. "Gerçi şunu söylemeliyim ki, şu anda oldukça yoğun bir enerji yayıyorsun."

Havluyu daha sıkı kavradım.

"Gördüğün şey," diyorum dişlerimi sıkarak, "çakralarla hiçbir ilgisi yok, tamamen benim

sabahın yedisinde sen sahte bilimsel saçmalıkları tartışırken benim burada havluyla durmamla ilgili."

"Ooh, auran çok kırmızı oldu."

"O benim auram değil, hızla tükenmekte olan sabrım."

"Bu kadar gergin olmana şaşmamalı. Enerji merkezlerin muhtemelen tıkanmış."

"Enerji merkezlerim," diyorum, keskin bir nefes alarak, "tıkanık değil."

"Bu tam da çakraları tıkanmış birinin söylerdi." Ağırlığını kaydırıyor ve şortu imkansız bir şekilde bir santim daha yukarı çıkıyor.

Tanrım.

İş arkadaşlarım beni şu anda görebilselerdi, hayatımın en uygunsuz ereksiyonuyla boğuşurken ruhsal kabızlık hakkında tartışıyor olurum.

"Daisy, ben gerçeklerle ilgilenirim, değil..." Onun kutsal toprak ilan ettiği çim parçasını belirsiz bir şekilde işaret ediyorum. "Bu. Bu tamamen saçmalık."

Yüzündeki ifade değişir ve bir anlık incinmişlik sezerim.

İçimde bir suçluluk duygusu uyandı. Onu bastırdım. Daisy Wilson'ın büyük, yalvaran gözleri yüzünden bilimsel ilkeleri terk etmeye niyetim yok.

"Beni bilimden vazgeçip masallara yönelmem için ikna edemezsin," diyorum, havluyu daha sıkı tutarak, "ne kadar ikna edici 'çakra hizalama' rutinin olursa olsun."

Gözlerini devirir, ama nereye bakacağına karar veremiyor gibi görünür — göğsüme, yüzüme ya da... daha aşağıya. "O havluyu daha sıkı tutarsan paramparça edersin."

Sırıltısı sinir bozucu. Bir kez olsun Daisy Wilson'ı yerine oturtmak istiyorum.

"Bırakmamı mı istersin?"

Kavramamı gevşetiyorum. Biraz. Yeterince.

Gözleri büyüdü, o akıllı ağzı birdenbire... sessizleşti. Tüm o cesaret, sabah sisi gibi dağıldı.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Cevap verme. Şaka yapıyorum."

Yanaklarındaki kızarıklık onu ele veriyor, ama çabucak toparlanıyor. "Tanrım, çok gerginsin," diyor, abartılı bir kayıtsızlıkla geriniyor.

"Hiç sadece... bırakmak istemez misin? Ayakkabılarını çıkar, çimlerde dans et? Özgür hissetmek?"

"Kendi düşünümde bile dans etmek istemedim. Yani hayır, çıplak ayakla tarlalarda koşup oynamak için hiçbir istek duymuyorum. Dün gece o kalitesiz roze şarabı bu kadar beğendiğin halde bu sabah ayakta olmana bile şaşırdım."

Sanki şarap seçimini olduğu kadar karakterini de aşağılamışım gibi öfkeleniyor. "Bu sadece reiki'nin işe yaradığını kanıtlıyor. Kendimi iyi hissediyorum. Bu arada, bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?"

"Koşmaya gittim."

"Etkileyici. Ne kadar koştun?"

"Beş mil. Ben alışkanlıkların insanıyım. Her cumartesi sabahı bunu yaparım. Kamp alanı olsun ya da olmasın."

"*Kamp alanı* değil, *glamp alanı*." Dudakları sinsi bir gülümsemeye kıvrılır, gözlerine yaramazlık geri döner. "Sen de cuma geceleri tıp makaleleri yazıyorsun. Glamp alanı olsun ya da olmasın."

Kaşlarım seğirdi. Söyleyiş şekli beni sıkıcı bir yaşlı adam gibi gösteriyor.

Belki de haklıdır.

Ben alışkanlıklarına bağlı biriyim. Uzun saatler çalışırım. Ameliyat yapmadığım zamanlarda araştırma yaparım. Kaynak gerektiriyorsa bazen Latince de araştırırım. Mümkün olduğunda yelken açarım. Yelken açmanın gerektirdiği odaklanma ve zihni boşaltma hissi gibisi yoktur. Spor yaparım. Liam ile sessizce bir şeyler içerim, ama sadece siyaset konuşmayacağına söz verirse. Imperial College London'da misafir öğretim üyesi olarak ders veririm. Okurum — genellikle tarih veya felsefe. Satranç oynarım, ama değerli bir rakip bulmak nadirdir. BBC haberlerini izleyerek rahatlarım. Bu güvenilir bir ritüeldir, vücuduma günün bittiğini ve dinlenme zamanının geldiğini bildirir.

Ve programım izin verdiğinde - ki bu nadiren olur - tatile çıkarım. St. Moritz'de kayak yaparım. Cotswolds'da bir hafta sonu geçiririm. Ama bunlar lüks, ihtiyaç değil.

Ama burada durup, sabah havasından saçları dağınık olan Daisy Wilson'a bakarken, çok uzun zamandır yapmadığım bir şey aklıma geliyor.

Onun varlığıyla görmezden gelmesi giderek zorlaşan bir şey.

"Kalkıp beş mil koşabildiğine göre iyi uyumuş olmalısın," diyor.

"Şafak vakti çiftlik hayvanlarının serenadı eşliğinde uyuyabildiğim kadar iyi uyudum," diye mırıldanıyorum.

Gülümsüyor. "Sanırım eşek de biraz tatmin olmuş olabilir.

Ya o ya da süper fareler."

Kaşlarımı kaldırıyorum, ifadesiz bir yüzle. "Ah. Bu, çadırın dışında bulduğum küçük pelerinleri ve maskeleri açıklıyor."

Kıkırdıyor, sabahın bu saatinde çok neşeli bir ses.

Korku ve kabullenme karışımıyla, sadece Daisy Wilson'ın beni kahvaltıdan önce azgın eşekler ve sıçanlar hakkında bir sohbe çekebileceğini fark ettim.

"Yurtta daha kötü olurdu," diye devam ediyor. "Ve gece seslerinden bahsetmişken, sen horluyorsun. Duvarın arkasından sesini duydum. Tam bir sis düdüğü gibi. İlk başta eşek sandım."

"Kamp yapmanın keyifleri," diye mırıldanıyorum. "En mahrem kusurlarımızı paylaşmak gibisi yok. Bilgin olsun, ben uyku apnesi hastasıyım. Sert bir yatak olmadan, gece boyunca nefes nefese kalmaya mahkumum."

"Yüzüncü kez söylüyorum..." "*Glamping*" diye mırıldanıyor, ama dudaklarının yukarı doğru kıvrılmaya devam etmesi öfkesini gölgeyor. "Şimdi eşek benzetmesi yaptığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Yıllar boyunca bana daha kötü şeyler söylediğine eminim."

"Bazen hak ediyorsun," diyor sessizce ve ses tonundaki bir şey beni susturuyor. "Sadece reiki'nin tadını çıkarmak istedim. Bunun sahte bilim ya da her neyse olduğunu söylemene gerek yoktu. İnsanların kötü enerji ve iyi enerji yaydığına inanıyorum. Enerjinin insanı iyi ya da kötü hissettirebileceğine inanıyorum. Bunun için beni aptal gibi hissettirmene gerek yoktu."

Bunun üzerine ayakkabılarını alıp uzaklaşır ve beni orada tam bir pislik gibi hissettirerek bırakır.

Tanrı aşkına. Bunun için henüz çok erken.

Ya da belki de onun b e n i etkilemeye başladığını kabul etmek için çok erken.

BÖLÜM 13

Edward

GÖLDE GEÇİRMEK İÇİN MÜKEMMEL BİR HAVA. Devon kırsalı önümüzde uzanıyor, yıllardır doğru dürüst tatil yapmadığımı hatırlatan pitoresk bir manzara. En azından Millie'nin ölümünden beri.

Ama ilk gerçek cumartesi günümü hayal etseydim, Daisy Wilson'ın Hugo Morrison ile utanmadan flört ederken, bir teknede kalitesiz bir şişe roze şarabı bitirmesini izlemek kesinlikle bu hayalin bir parçası olmazdı.

Onun o beyaz sundresi... Tanrım. Kumaş, sanki özellikle işkence etmek için tasarlanmış gibi her esintiyi yakalıyor, vücuduna yapışıp sonra da dalgalandırılarak dikkatimi tamamen dağıtan bir şekilde hareket ediyor.

Kürekleri daha sıkı tutuyorum, kaslarımı gererek sağlam kürek çekiyorum. Bu... rahatsızlığı yararlı bir şeye dönüştürmek için her şeyi yaparım.

Arkamda, Imogen ve Bernice bahçe yenileme çalışmaları hakkında derin bir tartışmaya dalmışlar — benim katkım gerekmiyor. En azından uygun göl görgü kurallarının konuşulmamış kurallarını anlıyorlar: beni kimseyi boğmayı düşünmeye sevk etmeyecek bir sessizlik hissini nasıl koruyacaklarını.

Ancak, bir tekne bu tür bir kısıtlamaya uymuyor.

Dışlerimi sıkıp küreklerin ritmine odaklanıyorum. İçeri. Dışarı. İt. Çek. Tekrarla.

"Bizi devireceksin!" Daisy'nin kahkahası havayı kesiyor, çok gürültülü, çok... kışkırtıcı.

Kürekleri daha sıkı tutuyorum.

Hugo, kendini beğenmiş bir pislik gibi sırtarak, "doğru kürek çekme tekniğini" göstermek bahanesiyle eğilir. Bu adamın kendi küvetinde bile yolunu bulabileceğinden şüpheliyim, bir tekneyi bırakın.

Küreklerim suya kuvvetle batıyor, her kürek çekişimiz bizi onların teknesine yaklaştırıyor.

"Hugo," diye uyarıyor Daisy, yine gülerek - *her zamanki gibi kahrolasınca gülerek* - sesi, muhtemelen farkında bile olmadığı o boğuk, çıldırtıcı tona bürünüyor. "Yemin ederim, seni sonsuza kadar takip edeceğim. Göl hayaleti olacağım."

Kavrayışımı düzeltiyorum, elleri küreklerdeki ellerini kapattığında çenem daha da sıkılıyor.

En az iki kadeh o berbat roze şarabı içmiş, yanakları pembeye dönmüş, koyu saçları tokadan kurtulmuş, çıplak omzunun üzerine dökülmüş. Beyaz elbisesiyle tam bir kaos tablosu.

Kürekleri suya batırıyorum, daha sert çekmek için kaslarımı gerginleştiriyorum. Tekne ileriye doğru sıçırıyor, keskin bir sıçrama yapıp teknenin yanından geçerek koluma çarpıyor.

"Edward, bizi ıslatmamaya çalış." Imogen iç geçirerek kolunu siler.

"Özür dilerim," mırıldanırım, ama dikkatim hala

Gölün üzerinde gelişen denizcilik farsı.

Üçüncü teknede, Giles ile açıkça mutlu olan Sophia'ya bakıyorum. En azından bu var.

Daisy, tekneleri tekrar eğildiğinde çığlık atar. Hugo'nun koluna tutunur ve bu kargaşada elbisesi biraz kayarak beyaz tangasını ortaya çıkarır.

Kürekleri daha sıkı tutuyorum.

Hugo, tahmin edilebileceği gibi, en çılgın ergenlik fantezisi gerçekleşmiş bir adam gibi görünüyor. Ağzı açık kalmış, dili dışarı sarkmış gibi.

Bu utanç verici.

Parmak eklemlerim tahtaya beyaz beyaz basarken, kürek çekişlerimi kontrollü bir ritme benzetmeye çalışıyorum.

Bunun için çok yaşıyım. Burada oturup, Daisy Wilson'ın bu hafta sonunu doğaçlama bir ıslak sundress yarışmasına çevirdiğini fark etmemiş gibi davranmak için çok yaşıyım.

Onun kahkahalarının sesini engellemeye çalışırken çenemi sıkıyorum.

Giles benden sağdıç olmama izin istediğinde, onur duydum. On yıl boyunca giderek karmaşıklaşan göğüs cerrahisi prosedürlerinde ona rehberlik etmek, karşılıklı saygı ve profesyonel dostluk bağı kurmamızı sağladı. O, Sophia'nın ihtiyacı olan istikrarlı, akli başında bir adam.

Ama bu bitmek bilmeyen düğün hazırlıkları? Tanrım. Nişan partileri, şimdi de bu... Birbirlerine bağlanmak için yapılan göl kenarındaki tatil. Aşırı. Gereksiz. Yorucu.

Sophia tamamen çığırından çıktı. Bazen, sosyete hanımı rolünü oynarken, Cambridge'den aldığı işletme diplomasının tozlandığını hatırlıyor mu diye merak ediyorum. Hayat sadece şampanya kadehleri ve çiçek aranjmanlarından ibaret değil - annemiz onun aksini düşünmesini sağlamak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor.

Daisy, nişan partisinde terasta Sophia ile kendini karşılaştırdı, ama gerçek şu ki, Daisy hiçbir zaman kız kardeşim gibi olmadı. Her zaman kendi ayakları üzerinde durdu. Her zaman çalıştı. Her zaman başardı. Kaosun vücut bulmuş hali olabilir, ama her zaman kendi kişiliğini korudu.

Arkamda Imogen inliyor. "O berbat eşekler bütün gece beni uyutmadı. Tamamen bitkinim."

"Çadırıma yaklaştığını düşünüyordum. Korku filmi gibi," diye ekledi Bernice titreyerek.

"Eminim eşekler çadırına girmeye çalışmak için çaresizce planlar yapıyordu," diyorum, sesim alaycı bir tonla.

Sessizlik.

Birbirlerine bakışıyorlar, ses tonumdan açıkça şaşkınlar.

Omuzlarımı silkiyorum ve keskin bir nefes veriyorum. Bugün beni tuhaf bir ruh hali sarmış durumda; zaten sınırlı olan saçmalıklara tahammül gücümü daha da azaltan keskin bir ruh hali.

"Hugo!" Daisy, tekneleri tehlikeli bir şekilde bir tarafa eğildiğinde çığlık atıyor.

"Giriyoruz, Daisy Duke! Kaderini kabul et!" diye bağıyor, kendinden çok memnunmuş gibi.

Göğsüm nefesle kabırır.

Kaçınılmaz felaket tam da beklendiği gibi gerçekleşir. Hugo, bir okul çocuğunun olgunluğunu sergileyerek tekneyi daha da sert sallarken, Daisy de doğal olarak onu cesaretlendirir.

Sonunda tekne alabora olduğunda ortaya çıkan sıçrama etkileyici.

Saniyeler sonra, su yüzüne çıkarlar, öksürerek ve nefes nefese kalarak, hala kahkahalar atarak.

"Soğuk!" diye çığlık atar Daisy, ellerini yüzünden sıırılsıklam saçlarını çekerek. Beyaz sundresi, hayal gücüne *hiçbir* şey bırakmayacak şekilde vücuduna yapışır. Tamamen şeffaf.

Lanet olsun.

Çenemi sıkarak kürekleri kavradım. Onun yüzme bildiğini çok iyi biliyorum — gençliklerinden beri açık denizde Sophia'yı geride bıraktığını gördüm — ama yine de, içimdeki bir içgüdü devreye girerek bizi daha yakına yönlendirmemi sağladı. Elbette güvenlik nedeniyle.

Hugo'nun elleri zaten onun belinde olduğu için değil.

Aklımda dolaşan hoş olmayan düşünce yüzünden de değil: *Bu gece Hugo ile yatacak mı?*

Eğer beni onların... faaliyetleriyle uyanık tutarlarsa, doktorluk ruhsatım üzerine yemin ederim ki, biri seçimlerinden pişman olacak.

"Su nasıl?" Sophia teknesinden sesleniyor, açıkça gösteriden keyif alıyor.

Daisy suda yüzüyor, yüzündeki ıslak saçları silerek gülümsüyor. "Harika!"

Gözleri fal taşı gibi açılır ve çığlık atar. "Ahhhhhh! Süper bir fare var! Bernice, başından beri haklıydın!"

Aşırı bir sıçrama ile su altında kaybolur. Bir saniye sonra, nefes nefese su yüzüne çıkar. "*Bütün* bir süper fare kolonisi! Dipten yüzerek geliyorlar, *saldırmaya hazırlar!* Mahvolduk. MAHVOLDUĞUMUZ!"

"Umarım şaka yapıyorsundur!" diye bağıır Imogen, sanki kemirgenler teknemizde belirmiş gibi ayaklarını bankın üzerine çeker.

"Bu sıçanların yaramazlığı. Koloni değil. Kesin konuşmak gerekirse," diye kendimi durduramadan söylüyorum. "Ama bunun bir önemi yok, çünkü hiçbir

bize doğru yüzmüyor."

Daisy dönüp bana göz kırparak bakar, sonra gözlerini devirir. O gözler. Ela kahverengi, parlak ve yaramazlıkla dolu gözler... Ben kendi odama girip onu davetsiz misafir olarak yatağımda uzanmış bulduğumda, o narin kalp şeklindeki yüzünün çerçevesine oturan, şoktan büyümüş gözler. Beni çok rahatsız eden, uykularımı endişe verici sıklıkta rahatsız eden bir anı.

"Kemirgen sosyolojisi dersini takdir ediyorum, Dr. Eddie," diyor, sesi eğlenceyle dolu.

Hugo onun arkasında yüzüyor, elleri sanki ona dokunmak için izin bekliyormuş gibi belinin yakınındaki su yüzeyini okşuyor.

Daisy beyaz sundressinin eteğine uzanır, tek bir hareketle onu başının üzerinden çıkarır.

Islak kumaş, onu çekerken vücuduna yapışır ve neredeyse uygunsuz denebilecek beyaz bir bikini ortaya çıkar.

Lanet olsun.

Bu kadının göğüslerini ikinci kez görüyorum. Tanrı aşkına, benim yanımda onları saklayamaz mı? Ve neden, neden böyle bir şey olduğunda her zaman lanet olası bir aile üyesi orada oluyor? Önce Spencer, şimdi de Sophia.

Kendimi tutamıyorum. Onlara bakıyorum.

Vücudum bana çok uzun zamandır meme emmediğimi hatırlatıyor ve şimdi, görünüşe göre, tek istediğim şey bu.

Tanrım. Başka yere bak. Tamamen başka bir yere bak.

Sen bir cerrahsın. Binlerce vücut gördün. Bu seni etkilememeli. Başka bir şeye odaklan. Herhangi bir şeye.

Elbisesi arkasında bir iz bırakarak teknemize doğru yüzüyor.

Arkamda, Imogen boğazını temizliyor.

"Edward," diyor, sesi düz. "Yine bizi ıslatıyorsun."

"İşte," diyor Daisy, teknemize ulaşıp sırlıslık elbisesini kaldırarak. Bir eliyle teknenin kenarını tutuyor, su damlacıkları boynundan aşağı akıyor, kayboluyor... *Odaklan.* "Bunu tutabilir misin? Hugo'nun onu çalmayacağına güvenmiyorum."

"Edward?" Elbiseyi sallıyor ve ben ona bakakaldığımı fark ediyorum. "Ver şunu bana," diyorum, sesim utanç verici bir şekilde kısık çıkıyor.

Onun elinden ıslak kumaşı alıyorum, soğuk suyun bikininin üzerinde meme uçlarını sertleştirdiğini fark etmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Sizin suya girmediğinize inanamıyorum." Diye iç geçirir ve sırt üstü suya uzanır, yavaş ve tembel hareketleri kanımı kaynatır. "Bu kesinlikle muhteşem."

"İğrenç. Hayır," Imogen alaycı bir şekilde gülümser. "Pis olmalı."

Benim boğmaya çalıştığım düşünceler kadar pis değil.

"Gerçekten çok rahatlatıcı," diye mırıldanır Daisy, kollarını başının üzerine uzatarak.

Orada yüzerken sudan damlalar cildinden akıyor, güneş ışığı her damlayı yakalıyor ve onu sanki benim akıl sağlığımı test etmek için özel olarak tasarlanmış bir su perisi gibi parlatıyor. Göğüsleri her nefes alışında yükselip alçalıyor, o saçma sapan mayo onu zar zor tutuyor.

Erkekler üzerinde yarattığı etkiyi çok iyi biliyor. Daisy Wilson, erkeklerin özenle kurdukları kontrol mekanizmalarını yıkmak için yaratılmış, günahkar bir vücuda sahip ve cinselliğini her zaman bir silah gibi kullanıyor. O kıvrımlar, o dudaklar, uzun kirpiklerinin arasından bakışları... Her şey, ardında kaos bırakmak için hesaplanmış.

"Daisy," diye seslenir Hugo, yüzerek yaklaşırken. "Bunu daha eğlenceli hale getirmek ister misin? Çıplak yüzmek gibi?"

"Kesinlikle hayır," diye bağırırım ve ikisi de şaşkınlıkla başlarını kaldırır.

Onun bu gölde soyunacağını, o ince beyaz bikinisini çıkaracağını, çıplak teninin suyla ıslanacağını düşünmek bile... Hayır.

O bikini tam olarak olduğu yerde kalmalı.

"Kimse çıplak yüzmeyecek," diyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. "Ve o kadar şarap içtikten sonra yüzmemelisin. Hiç güvenli değil."

Daisy başını geriye eğdi, gözleri parıldıyordu. "Rahatla, baba." Hareketsiz kaldım.

Bana öyle seslenmeyi bırakması lazım.

"Eminim başım belaya girerse, siz güçlü erkeklerden biri beni kurtarır," diye devam eder, hiç çaba harcamadan suda süzülür. "Neyse, ben iyiyim. Bu kadar keyif kaçırma."

Kürek çekmeye odaklanırım. Göl birdenbire lanet olası bir çay fincanı kadar küçük gelir bana.

Başka bir şeye odaklan. Vergi beyannamen.

Onu bu tekneye çekip, bana o ses tonuyla baba dememesi gerektiğini tam olarak öğretmenin ne kadar kolay olacağını düşünme.

Ancak vücudum başka türlü düşünüyor. İradem dışında penisim sertleşiyor, sanki daha önce hiç kadın görmemiş, hormonları tavan yapmış bir ergen gibi şortuma baskı yapıyor.

Ahşap koltuğa yaslanarak, bana sağladığı az da olsa gizlilik için minnettarım. Bu kesinlikle olamaz. Ben yetişkin bir adamım, başarılı bir cerrahım. Daisy Wilson bikini giyiyor diye sertleşmem.

Artık çok geç. Vücudumun ihaneti utanç verici bir şekilde ortada, şortuma baskı yapıyor. Tek bir yanlış hareketle herkes Daisy Wilson'ın kontrolümü nasıl tamamen yok ettiğini görecektir. Hem de kız kardeşim ve nişanlısının önünde. Tanrım.

"Edward," Imogen arkamda ciddi bir şekilde diyor, "o kürekleri kıracaksın."

Anatomimin belirli kısımları hemen sakinleşmezse kırılma tehlikesi olan tek şey onlar değil.

"Belki de yüzmem gerek," diyorum, sesim gerginlikten titriyor.

Tercihen Kuzey Kutbu'nda bir yerde.

Gömleğimi çıkarmak için uğraşıyorum, omuzlarımı silkiyorum.

"Edward!" Imogen nefesini tutuyor tekne sallanıyor hareketlerimden

hareketlerimden. "Her yere su sıçrattın..." Sözleri aniden kesildi.

Tam zamanında başımı kaldırıp, ağzı hafifçe açık, kasıklarına bakan onu yakaladım.

"Ölmezsin," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Daha fazla düşünmeden — çünkü düşünmek tehlikeli hale geldi — göle dalıyorum. Soğuk su vücudumu şok ediyor ama derimin altında yanan ateşi söndürmeye yetmiyor.

Nefes nefese yüzeye çıkıp, gözlerimdeki suyu silkeliyorum.

"Sonunda dayanamadın," diye bağırır Daisy, bana doğru yüzerek. "Öyle bir şey," diye mırıldanırım.

"Su güzel, değil mi?" Daha da yaklaşır, suda yüzerken uylukları benimkine sürtünür. Soğuk suya rağmen penisim daha da sertleşir.

O küçük bir iç çekişle nefes verir.

Lanet olmak böyle bir şey olmalı: Daisy Wilson ile bir gölde mahsur kalmak.

Başını eğip beni inceler, sonra kıkırdar. "Acı çekiyormuş gibi görünüyorsun. Penisin biraz üşüdü, değil mi?"

Tanrım.

"Sen gerçekten hiç filtre kullanmıyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyorum. "Yüzmeye gidiyorum."

Ondan uzaklaşıp, sanki şeytanlar tarafından kovalanıyormuşum gibi suda ilerliyorum. Gerçi burada tek bir şeytan var: beyaz bikinili, 1,50 boyunda, benim hayatım boyunca uyduğum tüm kuralları yıkmaya kararlı görünen bir baştan çıkarıcı.

Daisy, Millie'yi özlememi sağlıyor — beklediğim şekilde değil, keskin bir kederle değil, ama sahip olduğumuz şeye karşı sessiz bir özlemle. Millie sıcaklık ve istikrar demektir. Kaos yoktu. Sadece sessiz, karmaşık olmayan bir arkadaşlık. Onun yanında kanım asla kaynamazdı, ama kendim gibi hissederdim. Sessiz bir uyum içinde birbirimize uyuyorduk ve ben mutluydum.

Daisy ve benim hiçbir ortak yanımız yok. *Hiçbir şey.*

Ben kesin ve kanıtlanmış gerçeklere göre yaşarım; aldığım her kararın arkasında onlarca yıllık tıbbi araştırmalar vardır. O ise ruhani enerjiye ve kimyasal tuvaletlerin dışındaki kanlı çimlerle iletişim kurarak aydınlanmaya ulaşmaya inanır.

Hayatımı düzen ve kontrol üzerine kurdum. İtibarım yıllarca süren disiplinime dayanıyor. O ise hayatı bir doğa gücü gibi yaşıyor, canının istediği her şeye göre kararlar alıyor. Hayatım dikkatle ayarlanmış programlara göre ilerliyor; onunki ise dürtüler ve kör talihle işliyor gibi görünüyor.

Ben her gün sabah beşte koşmak için uyanırım; o ise önceki gece ilgisini çeken herhangi bir maceradan şafak vakti eve sendeleyerek gelir. Ben tıp dergileri okurum; o tarot kartları okur. Ben Aston Martin sürerim; o beni deli eder.

Temelde uyumsuzuz.

Bu da ona karşı tepkimi daha da sinir bozucu hale getiriyor.

Onun kendine özgü kaosunu giderek daha çekici bulmam... bu konuyu çok yakından incelemek istemediğim bir teşhis.

Sophia düşüncelerimin yönünü bilseydi, beni asla affetmezdi.

Daisy kesinlikle yasak. Dokunamayacağım tek kadın. Bir hasta kadar yasak.

Ya da belki de tam da bu yüzden o kadar tehlikeli. Daisy Wilson, kontrol edemediğim her şeyi, istememem gereken her şeyi temsil ediyor.

BÖLÜM 14

Daisy

Gölde serinledikten sonra, kampımıza dönmeden önce bacaklarımızı açmak için tarlalarda tembel bir yürüyüş yaptık.

Yüzmek, tahmin ettiğimden çok daha eğlenceliydi — tabii, her güldüğümde Edward'ın burnunu kıvrarak gösterdiği o meşhur küçümseme ifadesini görmezden gelmeyi başardığımda.

Bu adam hiç rahatlayamıyor mu? Hiç mi?

Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yarım şişe roze şarap beni suda sakar yapmadı, aksine bana stil kattı. Su sıçratmıyordum, süzülüyordum. Bir kuğu kadar zarif.

Onu Bernice ve Imogen ile birlikte o teknede otururken izlemek, iki rahibenin yargılayıcı bir kardinal ile çay içmesini izlemek gibiydi. Açıkçası, adamın suya gireceğini hiç beklemiyordum.

Ama girdi. Ve aman Tanrım.

Adam, sanki Olimpiyat sponsorluğu için seçmelere katılıyormuş gibi suda süzülüyordu. Tüm gücü ve hassasiyetiyle. Muhtemelen zihninde her kurbağalama vuruşunun verimliliğini hesaplıyordu.

Sonra sudan çıktı ve ben neredeyse aklımı kaçıracaktım.

O *kalçalar*. Islak kumaş vücudunun her yerine yapışmış, kendini rıhtıma çekirken kasları gerilmişti. Neredeyse

Ve diyelim ki, orada etkileyici bir şeylerin olduğu konusunda ciddi kanıtlar var, ne demek istediğimi anlıyorsunuz.

Yarım dakika kadar somurtmayı bıraksaydı, yıkıcı derecede yakışıklı olabilirdi.

Eve gittiğimde, vibratörümü kıracak kadar uzun bir mastürbasyon maratonu yapacağım.

Muhtemelen bir kadeh daha rosé şaraba ihtiyacım var. Ya da bütün şişeye. Edward'ın karın kaslarından aşağıya, sanki hangisi beni daha çok ezecek diye yarışıyormuş gibi *akan* su damlalarına takıntılı olmayı bırakmak için ne gerekiyorsa.

Cavendish'lerin en büyüğüne bu kadar susamış *olmamam* gerekirdi. Ama görünüşe göre libidom bu mesajı almamış.

Bu sertlik. Bana tarif edilemez şeyler yapıyor. Kesinlikle yüzmek gibi sevişiyor: hassas, odaklanmış, plan yapıyor ve *uyguluyor*.

Tanrım, uzanmam lazım. Yüzüstü.

Bu sadece aptalca, hormonların etkisiyle oluşan bir aşık olma hali, belli ki. Sahip olamadığım şeyi istiyorum.

Bunu kafamdan atmaya çalışıyorum, şezlongumda uzanıyorum. Ayağımda bir acı hissediyorum — göldeki sevimli küçük kayalıkların hediyesi olan bir su toplama.

Tam da o anda, dün geceki kamp organizatörü yanıımızdan geçiyor. "İyi günler millet!" diyor.

Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. Ah, bu adamı hatırlıyorum. Bizi yatakhane yataklarından daha iyi bir yere geçirmeyi reddeden adam. Cavendish'lerin en büyüğüyle on dakika yalnız kaldık ve voilà, çadırlarımız oldu. Çünkü görünüşe göre, dünya Edward Cavendish'in önünde eğiliyor. Açıkçası, bu çok aşağılayıcı.

"Ana çadırdaki domuz kızartıyoruz," diye gururla duyurur.

Imogen gözle görülür şekilde geri çekilir, burnu sanki biri ona yol kenarında ölü bir hayvanı yemesini önermiş gibi buruşur. "Yani, hepimiz bir domuzu *paylaşacağız* mı?"

Giles kamp sandalyesinden gürültülü bir kahkaha atarak başını sallar. "Evet, Imogen, aynen öyle. Hepimiz

bir domuz için kavga ediyoruz. Kendi özel domuzun yok." Kendini açar ve gerinir. "Hadi, açlıktan ölüyorum."

Yüzümü buruşturdum, kızartılmış herhangi bir şeyden bahsedilince midem sıkıştı. "Ben vejeteryanım," diye mırıldandım, daha çok kendime.

Gözlerim, bir parça umuda tutunarak yemek çadırına kayar. Elbette, akşam boyunca hayatta kalmam için üzücü bir salata ya da en azından yalnız bir parça ekmek vereceklerdir.

"Şu lanet kuyruğa bakar mısın," diye mırıldanır Giles. "O domuza yaklaşabildiğimizde, teneke kutunun dibini kazıyacağız."

Haksız değil. Kızarmış domuz için sıra, şimdiden tam bir beslenme çalgınlığına dönüşmüş durumda. Manchester grubu, ki %80 eminim ki bizim ortak çadırlarımızı kapmışlardır, sanki Black Friday'de domuz pastırması indirimi varmış gibi ön saflarda yerlerini almışlar.

Hugo soğutucuya bakar ve keskin bir küfür eder. "İçkilerimiz neredeyse bitti. Cidden akşam yemeğini ayık mı yiyeceğiz?"

"Edward'ın çadırında viski var," diye araya giriyor Sophia. "İyi mal da — arkadaşşı Patrick'in İskoçya'daki içki fabrikasından gelen pahalı bir parti. Biri gidip alsın."

Kimse almaya gönüllü olmaz. Hepsi, kömürleşmiş domuz eti için ilkel bir şehvetle, vahşi bir koşuşturma içinde domuz çadırına doğru koşmakla meşguldür. Hatta Imogen, yani "İğrenç, Ortak Et" hanım bile, saygınlığını bir kenara bırakıp, tertemiz spor ayakkabılarıyla koşmaktadır.

Geriye kalan... ben. Yalnız vejetaryen.

Zengin ya da fakir, et yiyenler hep aynıdır. Biri kızarmış hayvanlardan bahsettiği anda, herkes kendi başının çaresine bakar.

İç çekerek Edward'ın çadırına doğru dönüyorum. Bir süredir ortalarda yok — iş görüşmesi, sonra da gölde düş almak gibi bir şeyden bahsediyordu. Belki de bizi tamamen kaçınıyor.

Yaklaştıkça yavaşlıyorum, çadırın girişi rüzgarda hafifçe dalgalanıyor. Tereddüt ederek, yanağımın içini ısıırıyorum. Öylece içeri gireyim mi? En kötü ne olabilir ki? Yanlışlıkla onun yatağında çıplak kalmışken, çadırına dalmak neredeyse sıradan bir şey gibi geliyor.

Çadırın ağzını hafifçe açıp içeriye bakıyorum. Evet, tam da hayal ettiğim gibi.

Benim çadırım bir suç mahalline benziyor, Edward'inki ise titiz bir şaheser. Yorganı düzgünce serilmiş ve kenarları sıkıca toplanmış. Spor çantası sıkıca kapatılmış, dışarıya dökülmeye cesaret eden çorap ya da gömlek yok. Seyahat boyu tuvalet çantası bile kendini beğenmiş bir şekilde üstün görünüyor.

İçeri girdiğimde, pahalı bir kolonya kokusu - odunsu ve sıcak, altında erkeksi bir koku - duyularımı dolduruyor. Birisi nasıl olur da ıssız bir yerde bu kadar güzel *kokabilir*? Ne cesaret!

Parmaklarım onun eşyaları üzerinde titriyor.

Parlak, pahalı görünümlü kol düğmeleri. Yatağının üzerinde düzgünce dizilmiş kağıt yığını. Dün gece üzerinde eğildiği "önemli iş" olmalı.

Merakımdan, üstteki sayfayı sadece bir göz atacak kadar kaldırıyorum. Üç cümle okuduktan sonra, beynim tıbbi jargonla dolup taşıyor — işkence aleti gibi birbirine bağlanmış büyük, gösterişli kelimeler.

Kenarları tam olarak eşleşecek şekilde dikkatlice yerine geri koyuyorum.

Edward, en ufak bir sapma olsa bile kesinlikle fark ederdi.

Gözlerim birkaç santim ötedeki iPad'ine takılır. Onun gibi bir adamın ekran koruyucusu ne tür olur acaba? Tertemiz bir çayırda koşan bir polo atı mı? Geceleyin hastanesinin karanlık, ışıklandırılmış bir fotoğrafı mı?

Merakıma yenik düşerim, onu alıp ekrana dokunurum, şifreyi girmeye hazırlanırım.

Yok. Anında açılıyor ve neredeyse esnememe neden olacak kadar sıkıcı etiketlere sahip bir klasörler tablosu ortaya çıkıyor.

Ama sonra duruyorum.

Küçük resimlerden birinde, uyumsuz bir şey var. O kadar küçük ki, neredeyse hayal gördüğümü düşünmeye başlıyorum. Olamaz. Gözlerim beni yanıltıyor.

Yaklaşıyorum. Gözlerimi kısıyorum.

Ve orada, o küçük karede, benim bir resmim var.

BÖLÜM 15

Daisy

Titreyen parmağımla klasörü tıklarken nefesim kesiliyor, boğazımda takılıyor. Klasör açılıyor.

Oh, *kahretsin*.

Ben.

Sıradan ben değilim, Union Jack etekli, Çılgın Alışveriş Kanalı'ndaki ben. Bide Olayı'ndan. Binlerce memi (tamam, belki yüzlerce) ortaya çıkaran ve banyo armatürleri tanıtımları dışında ciddiye alınma şansımı tek başına yok eden video.

Ağzım açık kalıyor. Neden? Neden Dr. Edward Cavendish — yargılayıcı burun delikleri olan Bay Büyük Beyin — bunu iPad'ine kaydetmiş?

Durun. Bir dakika bekleyin. Bu... Bu benim düşündüğüm şey mi?

Olamaz.

Olamaz.

Ama işte orada, bana bakıyor, inkar edilemez. Ben... Tanrım... Edward Cavendish'in özel porno koleksiyonunda mıyım?

Bir sıcaklık dalgası içimi kaplar, ardından neredeyse histerik bir kahkaha dalgası gelir, elimi ağızıma kapatarak zar zor bastırıyorum.

Mükemmel yapılmış yatağında yatıp, pahalı banyo armatürleri için ağladığımı mı izliyor?

Bu... *bir şey*. Ama tam olarak ne olduğunu, kafama silah dayasan bile sana söyleyemem.

Ekрана bakarak zorlukla yutkunuyorum. Orada, net bir HD görüntüsünde duruyorum: kızarmış, maskarası akmış, o aptal etek yukarı sıyrılmış, bide'nin "şiddetli püskürtme fonksiyonu" ile boğuşuyorum. Video o kadar net ki, su beni şaşırtarak vurduğunda tüylerimin diken diken olduğunu neredeyse görebilirsiniz.

Durmaliyim.

Bu zaten çok fazla. Kesinlikle daha derine inmemeliyim.

Parmağım, ellerim titreyerek, onun video klasörünün üzerinde yaklaşık bir milisaniye durduktan sonra, klasörü açtım.

Gerçekten, gerçekten yapmamalıyım. Çok geç.

Girdim bile.

Aman Tanrım.

Tam bir tapınak gibi. Her video benimle ilgili. *Daisy Wilson Koleksiyonu: En Harika Göğüsler ve Parçalar'a* hoş geldiniz. *Bu koleksiyonda*, Lord'un şık görünüşünün altında bir ateş yakıyor gibi görünen Union Jack eteğiyle başrolde ben varım.

İşte ben, bahçe makinesinin üzerine eğilmişim - hiç istemediğim kadar müstehcen bir poz. İşte ben, ısıtmalı kuş banyosunun etrafında zıplıyorum, "spor sütyeni al" diye bağırان hareketler yapıyorum. Ve, oh bakın, uzatmalı bir testereyi tutuyorum, geriye dönüp bakınca, sanki müstehcen bir şakadan çıkmış gibi görünüyor.

Vay vay vay.

Görünüşe göre Dr. Cavendish, vatansever mini etekli sıradan kızlara oldukça ilgi duyuyor.

Bu züppe piçin zevki var.

Hayal görmüyorum da – beni yatağında yakaladığında gözlerinde o bakışı gördüm. Kontrolünü yeniden ele geçirmeden önce gözlerinde parlayan o ateş. Garip bir amca-yeğen sandviçine katılmak istediğini sanmıyorum ama gördüğü şeyden kesinlikle hoşlanmıştı.

Bu hiçbir şeyi değıştirmez. Edward Cavendish gibi erkeklerin benim gibi kızlara nasıl davrandığını biliyorum. Onlar eğlenceli kısımların,

pis kısımları, bağlanmadan olan kısımları istiyorlar, gerçek beni değil. Onun için ben sadece yürüyen bir fanteziyim: bahçe aletlerini tanıtan ve onu tahrik eden, yaşayan, nefes alan vatansever bir pin-up kız.

Cambridge diplomam yok. Hayatım buna bağlı olsa bile biftekle şarabı eşleştiremem ve dış politika ya da onun gibi insanların pahalı kaz ciğeri yerken saçmaladıkları konular hakkında bir tartışmada kaybolurum. Benim zanaatkar ekmeği versiyonum, Tesco yerine M&S'den bir somun almak. Çoğu gün yatağımı bile yapmıyorum, sadece kırıksıklıkları düzeltiyorum.

Ama yine de... görünüşe göre, *o eteği giymem* onu etkiliyor.

Belki de okullu kız-ulusal gurur estetiğine bir ilgisi vardır. Belki de bana doğru davranışlar hakkında bir iki şey öğretme fantezisini gizlice besliyordur. O heybetli duruşu, hiç çaba sarf etmeden odayı dolduran sıkı kontrolü. Ve *o sesi*. Hoşnutsuz olduğunda tehlikeli, düşük bir tona düşen sesi.

Oh, o gerçekten mükemmel bir öğretmen olurdu.

Aklım çılgına dönmüşken ayak sesleri duyuyorum. Hızla yaklaşıyorlar. Ekran patlayacakmış gibi ona bakıyorum.

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

Bunu nasıl eski haline getirebilirim? Ekranı çılgınca vuruyorum, parmaklarım birdenbire beceriksiz ve işe yaramaz hale geliyor.

Onun gizli video koleksiyonunu karıştırırken beni burada yakalamasına izin veremem. Gördüğümü anlayacaktır. Sonra ne olacak?

Ayak sesleri yaklaşıyor. Siktir, siktir, siktir. Ekranı dokunurken ellerim titriyor.

Hadi ama Daisy, seni aptal. Toparla kendini.

Belki de itiraf etmeliyim? *Hey, Edward, hızlı bir soru: Bide arızasını mı yoksa bahçe makası kazasını mı tercih edersin? Sadece izleyici geri bildirimi topluyorum. Ayrıca, bu garip cinsel gerilimi konuşmalı mıyız yoksa yokmuş gibi davranmaya devam mı etmeliyiz?*

Tanrım. Yapamıyorum. Yapamıyorum.

Aramızdaki *bu* şeyi kabul ettiğimizde, geri dönüş yok. Artık güvenli, rahat bir mesafe yok. Sadece Edward Cavendish'in televizyonda kendimi rezil ederken beni izlemekten zevk aldığı

ve benim içimdeki çarpık bir parçanın bu bilgiyle heyecanlanıyor olması.

Çadırın girişi hışırdar.

Şarapla ıslanmış beynim, mevcut tek mantıklı seçeneği seçer ve ben onun gardırobuna dalarım.

Çömeli, mükemmel asılmış takım elbisesinin altına sıkışırım.

Edward içeri girer ve yeni sığınağımdan bile kokusunu alabiliyorum — duştan yeni çıkmış, pahalı sabun kokusu ve yaklaşılmaz Edward havasıyla.

Neden onun gardırobunda saklanmanın, onun iPad'iyle yakalanmaktan daha iyi olduğunu düşündüm ki? Umarım şu anda çamaşır yıkamaya karar vermez.

Çadırın kapısını kapatıyor ve midem bulanıyor. Harika. Kapana kısıldım.

Küçük bir aralıktan bakınca, lambayla uğraştığını görüyorum. Işık yumuşuyor, sıcak ve rahat bir parıltı yayıyor... Bir dakika, gerçekten bir atmosfer mi yaratmaya çalışıyor? Boğazımdan o kadar yüksek bir yutkunma sesi çıkıyor ki, kamp alanında yankılanmadığına şaşıyorum.

Tiştörtünün eteğine uzanır ve yukarı çeker. Sırt kasları dalgalanır ve aniden tiştört kaybolur ve geriye sadece... o kalır. Orada sadece şortuyla durmaktadır.

Boğazımdan çıkmaya çalışan tamamen yakışıksız sesi durdurmak için elimi ağzıma kapatıyorum. Çünkü *lanet olsun*.

Edward Cavendish, VÜCUTLU biridir.

Gürültücü, spor salonuna takıntılı, "protein shake"lerle besleniyorum" tarzında değil, ama güçlü. Yetenekli.

Utanmadan her ayrıntıyı içime çekiyorum, kendimi bir çukura attığımı ve daha da derine battığımı çok iyi biliyorum.

Kolları ve omuzları, kadınların aklını kaçırmalarını sağlamak gibi çok özel bir niyetle birisi tarafından şekillendirilmiş gibi görünüyor.

Ve o karın... Tanrım. Belirgin kasları ve günahkar bir hazine haritası gibi aşağıya doğru uzanan koyu renkli kıl izleri...

Tanrım, evet.

İşte bu bir şişkinlik.

Bu vücut dayanıklılık için yaratılmış — saatlerce ameliyat masasında eğilerek ya da... şey, başka uğraşlar için.

Birinin İngiltere'nin en zeki insanı olması ve canlanmış bir Yunan heykeli gibi görünmesi suç sayılır.

Gardırop kapılarının dar aralığından, onun deodorant sürmesini izliyorum. Her hareketi kasıtlı, hesaplı... sanki sadece koltuk altlarının terlemesini önlemek yerine ameliyat yapıyormuş gibi. Ona neşter emanet etmelerine şaşmamalı.

Kapağı hassas bir şekilde kapanır.

Sonra döner.

Doğruca gardıroba doğru. *Bana* doğru.

Nefesim boğazımda takılır. Kapıyı açacak. Beni göreceksin. Peki o zaman ne diyeceğim?

Ama kapıya uzanmıyor. Bunun yerine, başparmaklarını şortunun beline takıyor ve... oh.

Oh, *lanet olsun*.

Şortu yere düşüyor ve beynim kısa devre yapıyor. Tam bir sistem arızası.

Edward Cavendish ayakta önünde önünde önünde
gömlek dolabın aynasının önünde, tamamen çıplak ve
benim varlığımdan habersiz.

Benim gözlerim genişliyor şok şok şok ben
gördüğümde şoken en ve en muhteşem sik.

Peki.

Bu, onun kendine güvenini açıklıyor. Adam açıkça hayatta başarılı.

Ağzım sulanıyor olabilir. Hayır, durun... Ağzım sulanıyor.

Çünkü onun penisi mi? O lanet olası bir şaheser. Dünyanın sekizinci harikası, tam orada. Kalın, uzun ve inkar edilemez bir şekilde mükemmel, her damar ve çıkıntı açıkça belirgin.

Bu iki elle tutulacak bir durum. Belki de benimki gibi narin elleriniz varsa üç elle. Kalınlığı bacaklarımı birbirine bastırıyor.

Bayan Cavendish'in mermer heykelini unutun, taşta ölümsüzleştirilmesi gereken şey bu.

Aynada sakallarını kontrol ediyor, bana hayatımın en özel, en samimi gösterisini sunduğunun tamamen farkında değil.

Vücudum, son derece uygunsuz bir şekilde titremeyle tepki veriyor. Ama gerçekten, bir erkeğin dolabında çıplak olarak saklanmanın hangi kısmı

uygun kabul edilebilir ki?

Ne düşünüyordum ki? iPad'i bırakıp, viski aramakla ilgili belirsiz bir şeyler mırıldanıp, yarı normal bir insan gibi kaçabilirdim. Ama hayır, panikledim ve kendimi onun gardırobuna attım, bu da tüm durumu yaklaşık yedi bin kat daha kötü hale getirdi.

Bundan geri dönüş yok. Şimdi neşeyle "Sürpriz!" diyerek ortaya çıkıp, uzaklaştırma emri dışında bir şey bekleyemem.

Aralıktan bakınca, onun yatağa doğru yürüdüğünü ve iPad'i aldığını görüyorum. Midem taş gibi ağırlaşıyor. Ekрана bakıyor, kaşlarını çatıyor ve kalbim deli gibi atmaya başlıyor. Biliyor. Birinin onun kirli küçük zulasına göz attığını *biliyor*.

Ekрана birkaç kez dokundu, parmakları camın üzerinde dans etti ve sonra...

Sesim çadırı doldurur, "devrim niteliğinde banyo teknolojisi" hakkında cıvıldaarak konuşurum!

Gerçekten bayılabiliyim.

Ses seviyesini kısmak için düğmeye basıyor, ama yine de arka planda "nazik temizleme etkisi" hakkında gevezelik ettiğimi duyabilecek kadar yüksek.

Eli aşağıya doğru kayıyor ve... oh, *lanet olsun*.

İfadesi değişir, karanlık ve yoğun bir şeye dönüşür. Hayır.

Bu olamaz. Bu *olamaz*.

Ama yüzde yüz oluyor. Ve gözlerimi ayıramıyorum.

Nefes aldığımdan bile emin değilim.

Muhtemelen tiyatrodaki kullandığı türden bir konsantrasyonla iPad'ine bakıyor: kaşları çatılmış, ağzı kararlı bir çizgi halinde. Şu anda laparoskopik bir şeyleri düşündüğünü sanmıyorum ama.

Parmaklarını penisinin gövdesine dolayarak, tabandan uca doğru tembelce okşuyor ve kalp atışlarını çılgın bir ritme dönüşüyor.

Hayır. Hayır. Olamaz.

O değil. O olamaz. Bu olamaz.

Bakmayı bırak, Daisy. Tanrı aşkına, BAKMAYI BIRAK.

Ama gözlerimi, elinin penisi üzerinde hareket eden büyüleyici görüntüsünden, dokunuşuyla şişip sertleşirken sıkılaştan tutuşundan ayıramıyorum.

Çenesindeki kas - ben uygunsuz bir şey yaptığımda her zaman seğiren kas - ritmik bir şekilde kasılıyor.

Penisine tükürüyor, bu pis hareket içimde saf şehvet dalgaları yaratıyor. Neredeyse gardırobu tekmeliyordum. Siktir. Bu gördüğüm en seksi şey. Bu olay örgüsünü beklemiyordum.

Nefesi ağır, düzensiz, istikrarsız ve yine de - bir şekilde hala sinirli görünüyor.

Sanki ihtiyaçları olduğunu cesaret ettiği için kesinlikle öfkeliymiş gibi. Muhtemelen daha saygın bir şey yapmayı planladığı halde, tıbbi bir dergi okumak ya da düşünceli bakışını mükemmelleştirmek gibi, temel dürtülerinin kurbanı olduğu için sinirli.

Kaşları çatılmış, çenesi sıkılmış ve yakışıklı yüz hatları, öfkeye çok yakın bir ifadeye dönüşmüş.

Sanki öfkeyle mastürbasyon yapıyormuş gibi.

Sanki bu, Mükemmel Duruşlu Lord'a geri dönmeden önce tamamlaması gereken bir tür acil durum prosedürüymüş gibi.

Elimi ağızma kapatıp dişlerimi parmak eklemlerime geçiriyorum. Tek bir ses, tek bir biraz fazla yüksek nefes, ve işim biter.

Karın kasları gerginleşir, ön kolundaki kaslar sanki kendi penisiyle şiddetli bir halat çekme yarışına girmiş gibi şişer. Onunla başa çıkma şekline bakılırsa, onun demirden dövülmüş olduğuna yemin edebilirsiniz.

Ağız yumuşak, boğuk bir iniltiyle açılır, bu ses başımdan ayak parmaklarıma kadar içimi ısıtır, bacaklarımin arasında zonklayan, ısrarcı bir ağrı gibi yerleşir.

İngiltere'nin en çekingen, en sert adamı çöküyor.

Benim yüzümden.

Televizyonda yayınlanan bide krizim yüzünden. Videomu izliyor.

Tekrar tekrar.

O lanet olası bideyi her gösterdiğimde, nefes alış ı daha da düzensiz hale geliyor. Sprey ayarları konusunda duygusal bir kriz geçirmeye başladığımda, baş ı geriye düşüyor, o mükemmel boğaz ı ortaya çıkıyor ve ben de kendimi inlemekten gibi inanılmaz aptalca bir şey yapmaktan fiziksel olarak alıkoymak zorunda kalıyorum.

Aman Tanrım. Bu, hayatımın en heyecan verici ve aynı zamanda en utanç verici anı. Tüm vücudum elektrikli tel gibi titriyor ve tek düşünebildiğim, bu gardıroptan fırlayıp ona bu ellerin bahçe aletlerinden başka neler yapabileceğini göstermek. *Çekil kenara Edward, yıllarca süren ürün tanıtımları bana müthiş bir kavrama gücü kazandırdı.*

Ama hareket edemiyorum. Dr. Cavendish'in benim kontrolümü kaybetmemi izlerken kendi kontrolünü kaybetmesini izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Bacaklarım sıvılaşmış, cildim yanıyor ve vücudumdaki her sinir ucu dikkat çekmek için çığlık atıyor.

Edward Cavendish'in gardırobunda saklanırken, onun benim videolarımı izleyerek tatmin olması ironisi bana da kaçmıyor. Bu kesinlikle bir tür modern Shakespeare. "Bir Yaz Gecesi Rüyas ı" ya da "Bide Hakkında Çok Gürültü".

Gerçekten, bu temelde bir araştırma. Union Jack eteklerinin üst sınıf erkeklerin izleme alışkanlıkları üzerindeki etkilerine dair çok önemli bir veri toplama çalışması.

Ve bu bana neyi gösteriyor biliyor musun? Edward gibi şık erkeklerin bile, derinlerde, sıradan kızlara karşı bir ilgisi var. Meğer bir erkeği Cambridge'den çıkarabilirsin, ama pileli etekli bir kıza olan ilgisini elinden alamazsın.

Penisini tutmayan eli iPad'i sıkıca kavrar, gerginlikten parmak eklemleri beyazlaşır.

"Siktir," diye homurdanıyor. O kadar yoğun bir ihtiyaçla doludur ki, içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor.

Dudaklarımı ısıırıyorum, kaçmak üzere olan iniltiyi bastırmaya çalışırken dişlerim yumuşak ete batıyor.

Varlığımın her zerresi çığlık atıyor, acıyor, onun elini benim elimle değiştirmek için yalvarıyor. Onun sıcak, ağır ve nabız gibi atan ağırlığını avucumda hissetmek için.

Bir daha bideye eskisi gibi bakamayacağım. Ya da Edward'a.

Ya da Union Jack'e.

Ama tanrım, buna değer. İnanılmaz, dünyayı sarsacak kadar değer.

B

u O ses çıkarırken, ben iki elimi ağızıma kapatıyorum.

n

u.

kendi kadınlık hayal bankama sonsuza kadar giriyor ve karnının her yerine boşalıyor.

iPad'ini bir kenara atıyor, cihaz yatakta sönük bir sesle yere düşüyor ve bir havluya uzanıyor. Kendini temizliyor, kontrolünü kaybettiği anın tüm izlerini siliyor.

Sonra kolaylıkla kot pantolon ve tişört giyer, ardından hızlıca tıraş losyonu sıkar.

Bundan sonra nasıl bu kadar sakin görünebilir?

O ayakkabılarını giyerken, ben donmuş bir şekilde oturuyorum, içimde inanamama duygusu yayılıyor. Son olarak, yakasını rahatça düzelttikten sonra, çadırdan çıkıyor.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Kapak kapanır ve bacaklarım sonunda pes eder. Gardıroptan düşerim ve yere yığılırım.

On dakika önceki kadın değilim artık.

BÖLÜM 16

Edward

Ateşin başında otururken, yirmili yaşlarındaki bir grup insanın düğün web sitesinin "gösterişli" mi yoksa "pratık" mi olduğunu hararetle tartışmasını yarı dinlerken, içime karanlık bir farkındalık yerleşir: Ben, şüphesiz, kurtarılamaz bir piçim.

Onlar dijital RSVP'lerin yararlarını tartışırken ben dinlemediğim için değil - gerçi bu saçmalığı bir tur daha dinlemek zorunda kalırsam, kendimi bir marshmallow çubuğuyla şişlemeyi ciddi olarak düşünebilirim.

Onun yüzünden.

Kaos. Union Jack etekli insan kasırgası.

Ben lanetlenmeye mahkumum çünkü ben... Lanet olsun, ilk okul gezisinde bir ergen gibi çadırdaki mastürbasyon yaptım. Kız kardeşimin düğün partisi birkaç metre ötede domuz kızartmasını beklerken.

Onu yetişkin olarak ne kadar zamandır tanıyorum, beş yıl mı? Vahşi bir küçük terörden tam bir seks sembolüne dönüştü ve bu değişim çok rahatsız ediciydi. Şimdi, cinselliği her yerde, görmezden gelmek imkansız. Hareketlerinde, sana bakışında, nefes alışında

Nefes alışında. Göldeki o beyaz bikini. Bu sabahki şort. Bu acımasızca.

O, sinemanın altın çağındaki aktrisler için olan, nadir ve zamansız bir güzelliğe sahip. Koyu saçları, soluk teni, ela gözleri... Her dönemde sinemaları doldurur türden bir yüz.

Ve bir de ağız var. Zevk için yaratılmış bir ağız. Utanmam gerek.

Utanıyorum *da*.

Ama belli ki, ellerimi belimin üstünde tutacak kadar utanmıyorum.

Daha kötüsü ne? Daisy Wilson'ın içinde olduğumu hayal ederek çadırda mastürbasyon yapmış olmam mı, yoksa ikinci raunt için en uygun zamanı hesaplamaya başlamış olmam mı?

Herkesin erken yatma olasılığını, ortamdaki gürültü seviyesini göz önünde bulundurarak... Tanrım, mastürbasyon yapmak için cerrahi bir planlama yapıyorum.

Hayır. Bu burada bitiyor. Artık uygunsuz düşünceler yok ve kesinlikle artık akılsızca açık havada mastürbasyon seansları yok.

O yasak bölge. Kesinlikle yasak. O özel şeftali koparılmayacak, ne olursa olsun... Kahretsin, bu metaforlarla düşünmeyi bile bırakmam lazım.

Bir kadınla yakınlaşmayalı iki yıldan fazla oldu. Beynimin gitmemesi gereken yerlere kaymaya başlaması şaşırtıcı değil.

Millie ve ben, sonunda eşlerden çok ev arkadaşı gibi olmuştuk. Önemli olan her konuda birbirimize çok uyumluyduk: benzer eğitimler, ortak hedefler ve hayata karşı aynı yaklaşım. Mizah, sıcaklık ve samimi sevgi vardı. Beni hiç kimse onun kadar iyi tanımamıştı ve muhtemelen tanımayacaktı da.

Gençlik aşkı gibi her şeyi yakıp kül eden bir aşk değildi, ama sağladı. Güvenilirdi.

Ve ben bu güvenilirliğin beni sakinleştirmesine izin verdim. Bu rahatlığın içine çok fazla battım.

Rutin hayatımızdan o kadar rahattım ki, kıvılcımın sönmesine izin verdim.

En büyük pişmanlığım onu kaybetmiş olmak değil, sonun gelmeden önce ilişkimizin bu kadar sessiz bir hale gelmesine izin vermiş olmam.

Lucia ile yeniden hazır olabileceğimi düşündüm. Parlak, müthiş Lucia. Ama hastane politikaları mayın tarlası gibidir ve ben cerrahi salonunda dedikodu konusu olmak istemiyorum. Dahası, ona çok saygı duyuyorum ve ilişkimizi riske atmak istemiyorum.

Bu yüzden kendimi işe gömdüm. Yıllarca tüm enerjimi mükemmel bir profesyonel olmak için harcadım.

Sonra Daisy Wilson ortaya çıktı ve tüm bu çabaları paramparça etti.

Beni, homurdanıp, beyni zar zor çalışan, sanki ateşi keşfetmiş gibi zihinsel olarak parmak eklemlerimi yerde sürükleyen bir Neandertal versiyonuma dönüştürmesi yirmi dört saatten az sürdü... ve yoga şortları.

Ve tam da özdenetimime yapılan bu topyekûn saldırıdan kurtulduğumu düşündüğüm anda, o *lanet olası* beyaz bikinisiyle ortaya çıktı — tek başına benim lanet olası adımı, hatta mantıklı düşünme yeteneğimi bile benden çalan bikini.

Yatılı okula gittiğimden beri bu kadar cinsel olarak tatminsiz olmamıştım.

Kadınlar, glamping'in ikinci gecesinde güneş batmaya başlarken, düğün web siteleriyle ilgili heyecan verici tartışmayı bırakıp, daha da saçma bir şeye geçtiler - tabii bu mümkünse.

"Benim iyi bir sorum var!" diye duyurdu Bernice. "Galler'de bir kalesi olan, ağız kokusu olan bir dükle mi, yoksa mükemmel dişleri olan, olağanüstü flat white kahve yapan ama Croydon'da yaşayan bir barista ile mi evlenmek istersiniz?"

Tanrım, bana güç ver.

İçimi kaplayan iniltiyi bastırıp, içeceğimin kalanını bir dikişte içiyorum. Liam'la birlikte olsaydım, önümüzdeki seçimlerin inceliklerini ya da benzer mantıklı konuları tartışıyor olurduk, prefrontal korteksimin evrimsel amacını sorgulamama neden olan anlamsız varsayımlar üzerine tartışmak yerine.

"Bir dakika, Croydon'u artık ilişkiyi bitiren bir faktör olarak mı görüyoruz?" Daisy gülüyor. "Eminim ki posta kodum, flört hayatımdaki en önemsiz sorun. Baristayı seçeceğim."

"Evet, ama hangisi daha seksi?" Sophia kıkırdar.

"Biri beni bu ızdıraptan kurtarsın," diye mırıldanır Giles yanımda. Sonunda, mantıklı konuşan biri çıktı.

"Edward?" Imogen bana dönüyor. "Çok sessizsin. Bu aptalca oyunlarla tamamen delirdiğimizi düşünüyorsun herhalde."

Sert bir gülümseme takınıyorum. "Varsayımsal evlilik senaryoları benim uzmanlık alanım değil. Ancak, *tamamen* tıbbi açıdan bakıldığında, ağız kokusu genellikle Galler'deki bir kalenin çare olamayacağı altta yatan sağlık sorunlarının göstergesidir. Ve bir partneri kahve yapma becerilerine göre seçmek, açıkçası, endişe verici düzeyde kafein bağımlılığını akla getiriyor."

"Ve," diye devam ediyorum, çünkü görünüşe göre bu konuyu burada bırakamıyorum, "öncülde önemli veriler eksik. Dükün ağız kokusunun tedavi edilebilir olduğunu mu varsayıyoruz, yoksa kronik mi? Baristanın dişlerinin mükemmelliği lisanslı bir ortodontist tarafından doğrulandı mı, yoksa sadece Tinder profiline yazdıkları saçmalıklara mı güveniyoruz? Ve en önemlisi" —bekleyen yüzlerine bakıyorum— "aranızda son zamanlarda Croydon'a giden var mı? Önemli bir kentsel yenileme geçirdi. Emlak değerleri yükseliyor."

Bir anlık sessizlik olur ve ben bu saçma oyunu nihayet bitirdiğimi umarım, *dua ederim*.

Ama hayır. Grup kahkahalara boğulur.

Komik miyim, yoksa bir cerrahı kendi iradesine aykırı olarak sosyal aktivitelere katılmaya zorladığınızda olan şey bu mu, emin değilim.

"Edward," diyor Sophia, koluma hafifçe vurarak, "bunu *biraz fazla* düşünüyorsun. Bu eğlenceli bir şey olmalı."

"Biraz çocukça," diye Imogen de aynı fikirde olduğunu belirtir ve bana, sanırım baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü bir gülümseme atar. Sanki hayali bir baristanın diş hekimliği niteliklerini sorgulamak yerine, Shakespeare'in bir sonesini okumuşum gibi.

Sanırım benim öfkemi flört olarak yanlış yorumluyor. Bu hafta sonu ilk kez olmuyor.

"Bu tam olarak benim normalde oynadığım türden bir oyun değil," diyorum, dudaklarım sıkı bir gülümsemeye. "Ve... uzun bir hafta oldu."

"Oh, tabii ki!" Imogen yaklaşarak, şeker gibi tatlı bir sesle konuşmaya devam etti. "Böyle hayatları elinde tutmanın ne kadar yorucu olduğunu hayal bile edemiyorum."

. Sorumluluk, baskı... Bu sadece..." Sesi kesilir ve sanki benim bir neşter çıkarıp burada, ateşin başında acil bir ameliyat yapmamı beklermiş gibi bana bakar.

Yüzündeki ifade, benimle ilgili sinematik bir fanteziyi yansıtıyor: gündüzleri hayat kurtaran, geceleri kadınları baştan çıkaran cesur cerrah.

Gerçekte ise, tabii ki, durum o kadar da göz alıcı değil. Bu hafta yaptığım en romantik şey, bir emekli kadının market poşetlerini indirmesine yardım etmektir.

"Bütün bir ekip gerekiyor," diyorum. "Bu hafta en karmaşık vakamda üç hemşire, iki anestezi uzmanı ve bütçe toplantılarının gerçek ameliyattan daha önemli olduğuna inanan, özellikle inatçı bir idareci vardı."

"Çok mütevazısın!" diyor Imogen. "Yaptığın işin önemi... çok büyük olmalı."

Yanında duran Daisy gözlerini devirir. Bakışlarımız kesişir.

İlk önce o gözlerini kaçırır, boynu kızarır, sonra Imogen'e o kadar kararlı bir şekilde döner ki, sanki benimle göz teması kurmak onu *fiziksel olarak* yakmış gibi.

Bu gece... farklıydı. Her zamankinden daha telaşlıydı, belki şaraptan dolayı. Ya da belki...

Hayır. Bu benim vicdan azabımın yansıması. Bana bakıp bunu *anlayabileceği* imkansız.

Onun hakkında *düşünmemem gereken* şeyler düşündüğümü bilmesinin *imkanı* yok.

Lanet olası bir sapık gibi davrandığımı.

"Onun egosunu daha da şişirmek istemiyorum," diye Giles gülümseyerek araya girerek, merhametli bir şekilde düşüncelerimi kesintiye uğrattı. "Ama evet, Edward'ı iş başında görmek... bambaşka bir şey. Onun yarısı kadar iyi bir cerrah olabilirim, kendimi şanslı sayarım."

"Yakında beni geçeceksin," diyorum, omzuna hafifçe vurarak. "Ama güven oyuna teşekkür ederim."

"İkiniz de inanılmazsınız," diyor Sophia, şarap kadehini felakete davetiye çıkaran bir şekilde sallayarak. "Gerçek hayattaki süper kahramanlar."

"Neşterli Süpermen," dedi Daisy yumuşak bir sesle. Beni alay ediyor mu, emin olamadım. "Yaptığın şey gerçekten etkileyici."

"Süpermen mi?" Kaşlarımı çattım. "Hiç de değil."

Şanslıydım — doğru aileye doğdum, doğru okullara gittim, doğru fırsatları yakaladım. Akademik mükemmelliği korumaktan başka bir şey için endişelenmeme gerek olmadı. Cavendish adı, ben kapıyı çalmasını öğrenmeden önce kapıları açtı. Bu birçok şeyi açıklıyor.

"Sen hayat kurtarıyorsun," diye ısrar ediyor Daisy. "Bizler sabah yataktan kalkabildiğimiz için kendimizle gurur duyarken, sen gerçek mucizeler yaratıyorsun."

Hareket ederek ensemi ovuşturuyorum. Kurtarılan her hayat için, aklından çıkmayan vakalar da vardır. Planlandığı gibi gitmeyen vakalar. "Geçimimi insanları keserek sağlıyorum ve uygun olandan çok daha fazla zamanımı bağırsaklara bakarak geçiriyorum. Mucize arıyorsan, Lourdes'a gitmelisin." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdi, devam edelim mi?"

Gülüyorlar. Konuşma başarıyla başka yöne çekildi.

En azından öyle düşünüyorum.

Çünkü Daisy, her zaman sorunların habercisi olan şekilde dudaklarını büzüyor.

İç çekerim. Belki de konu tam olarak değiştirilememiştir.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor, öne eğilerek, bağırsaklardan bahsetmeden önce yaşadığı geçici telaşını açıkça atlatmış bir şekilde.

"Daisy, bunun gerçek bir izin isteği gibi davranmayalım.

Benim cevabım ne olursa olsun, sen yine de isteyeceksin."

"Peki." Birayı yavaşça yudumlarken, sabrımı sınamak için anı uzatıyor. Bundan pişman olacağımı zaten biliyorum.

"Peki," diyor, gözleri parlayarak, "çekici hastaları ameliyat ederken - çünkü o önlüklerin altında aslında çıplaklar - hiç 'Vay canına, ne kadar güzel. Belki de iç organlarını yeniden düzenledikten sonra akşam yemeğine çıkmak ister' diye düşündün mü?"

"Daisy!" Sophia, kahkahasını bastırmakta başarısız olarak, nefesini tuttu.

"Ne?" Daisy omuz silkiyor. "Sadece, aklından geçmesi gerektiğini söylüyorum.

Cerrahlar da insan, en azından bazıları."

Ona düz bir bakışla karşılık veriyorum. "Bu çok profesyonelce olmaz. Hastane, hastalarla dostluk kurma konusunda çok katı kurallara sahiptir."

"Yani... hayır mı demek istiyorsun?"

İçkimi yavaşça yudumladım. "Bu, 'bu konuşma bitti' demek." "Bu hayır demek değil! Kesinlikle var! Çok şüpheli bir cevap, Dr.

Cavendish. Gerçekten çok şüpheli."

Bardağımı sertçe masaya bıraktım. "Tofunu ye."

Dudakları seğirdi. "Bütün güzel hastalara böyle mi diyorsun? 'Tofunu ye ve sabah beni ara' mı?"

"Bu soruya cevap vermeyeceğim."

"Peki." Geriye yaslanıp, bunu ne kadar zorlayabileceğini düşünürcesine başını eğdi. "Bu, hassas duygularınıza fazla geliyorsa, sadece şuna cevap verin: Ameliyat sırasında zihniniz hiç başka yerlere kayıyor mu? Yaramaz düşünceler değil, Tanrı korusun, ama mesela akşam yemeği planları gibi? Mesela, bir adamın safra kesesinde beş parmağınız varken birdenbire 'Hmm, şu anda bir köri yiyebilirim' diye düşünüyorsunuz."

Ona bu saçmalığı yeniden düşünmesini sağlayacak bir bakış attım.

Olmalı.

"Tiyatrodayken akşam yemeği, içki ya da *başka hiçbir şeyin* önemi yoktur. Elimde olan görevden başka hiçbir şeyin önemi yoktur. Her zaman mutlak bir odaklanma içindeyim."

Gözleri ellerime kayar, sonra tekrar yüzüme döner. "Öyle yapıyorsun," diye mırıldanır.

Dudakları tekrar bardağına değiyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey," diyor, çok hızlı bir şekilde. O nefes nefese tonu hala devam ediyor. "Sadece... Ne kadar odaklandığını tahmin edebiliyorum. Ne yapıyorsan... " Duruyor, kasıtlı bir ara veriyor. "Ne yapıyorsan. Ne yapman gerekiyorsa."

Göğsümde sıcak ve hoş olmayan bir sarsıntı hissediyorum. Çadırda ne yaptığımı bilemezdi.

... Yapabilir mi?

Bu düşünce üzerinde durma fırsatım olmadı, çünkü Imogen kıkırdayarak araya girdi. "Oh, Daisy, zavallı Edward'ı rahat bırak. Eminim senin İspanyol Engizisyonu'na maruz bırakmadan da yeterince derdi vardır. Herkes senin gibi doğaçlama yapıp ayakları üzerinde durabilecek kadar şanslı değildir."

Daisy'nin omurgası düzelir. Bu onun işaretidir — kavga etmeye hazırlanırken kendini dikleştirme şekli.

"Uçmak mı?" diye sorar, sesi sakindir.

"Eğlenceli bir işi olan tek kişi sensin, değil mi?" Imogen'ın sesi hafif, ama altında gizlenen iğneleyici tonu açık. "Geri kalanımız 'sıkıcı, ciddi işlere' takılıp kalmış durumdayız, biliyorsun — avukatlar, muhasebeciler ya da..." Sophia'ya bakar. "Hayır işlerine yatırım yapanlar."

"Haklısın," diye cevaplar Daisy yumuşak bir sesle. Gözlerinde yanan ateşin izi sesinde hiç görünmüyor. "Eğlenceli. Saygın İngilizler pub'dan eve dönüp pijamalarını giyerken, ben sabahın üçünde vatansever bir etek giyip akıllı bideler ve bahçe aletlerini tanıtıyorum. Çok eğlenceli. Özellikle de Denis adında seksen yaşındaki erkeklerden, günlerini neşelendirdiğimi söyleyen samimi mektuplar aldığım da."

Kendini küçümseme onun zırhı, rahatsız edici bir sarsıntıyla fark ediyorum. Başkalarına fırsat vermektense kendini incitmeyi tercih ediyor.

"Daisy, kes şunu," diye azarlıyor Sophia. Dişlerimi sıkıyorum.

"Canlı yayın televizyonun kendine özgü baskıları vardır herhalde," diyorum. "Tek çekim, hata yapma lüksü yok. Herkesin böyle bir ortamı kaldıracak cesareti yoktur."

"Evet, akşam haberleri için belki..." diye başlıyor Imogen.

"Aslında," diye sözünü keserek devam ediyorum, "Daisy'nin canlı yayında bazı... diyelim ki, *beklenmedik durumlarla* başa çıktığını gördükten sonra, onun pozisyonunun olağanüstü kriz yönetimi becerileri gerektirdiğini söyleyebilirim."

Daisy başını bana doğru çevirir, gözleri şüpheyle kısıılır. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." Kaşlarım otomatik olarak çatıldı, ama içinde bir parça öfke de vardı.

Beni inceler, dudaklarını şüpheci bir şekilde birbirine bastırır. "Tamam o zaman. Teşekkür ederim," der, zorlukla.

Ona teşekkür etmesine gerek olmadığını söylemek istiyorum. Dikkatli olan herkes benim değerlendirmemin doğruluğunu anlayacaktır. Daisy kaos gibi olabilir, ama işinde çok iyidir. Hatta *olağanüstü* bile *denebilir*.

"İşini seviyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet," diye cevaplar Daisy, çok hızlı bir şekilde. "Bariz aşağılanmalara rağmen. Ruhsuz bir ofiste sıkışıp kalmaktansa bunu yapmayı tercih ederim. Beş dakikalık şirket hayatı benim için yeterliydi, teşekkürler."

"O zaman önemli olan tek şey bu."

Imogen'a bakıp, genellikle kendilerini zor duruma sokmak üzere olan aşırı kendine güvenen genç doktorlara ayırdığım bakışla ona bakarım. Daisy'nin kariyer seçimleri hakkında daha fazla yorum yapmanın tavsiye edilmeyeceğini güçlü bir şekilde ima eden türden bir bakış.

Kimse cevap veremeden, geveleyen bir ses gerginliği bozdu.

"Hey, Daisy Duke!"

Hugo çadırından sendeleyerek çıkar, elini saçlarında gezdirir. "Edward'ın çadırından çalman gereken viski nerede?"

Daisy'nin tüm vücudu kaskatı kesildi. "Şey..."

Hugo, içki içmekten kafası çok bulanık olan birinin zorlu çabasıyla odaklanmaya çalışarak aramızda gözlerini kısar. "Üzgünüm dostum, umarım sorun etmezsin. Sadece bir şişe ödünç alacaktık..."

Daisy'nin gözleri belirgin bir panikle büyüdü. "Ben, şey. Anlamadım. Ben...
... unuttum."

Aklım biraz önceye gider. Çadırım. Yatağımın üzerinde bıraktığım iPad'imın neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir kayması. O anda bunu yorgunluk ve dikkatsizliğe bağlayarak önemsememiştim. Ama şimdi...

"Çadırımda mıydın?" Sesim dikkatlice tarafsız, ama kalbim hızla atıyor.

"Hayır," diye ciyaklıyor. *Ciyaklıyor*. "Viskiyi almayı unuttum."

Ona bakıyorum, her bir ipucunu gerçek zamanlı olarak izliyorum — gözlerime tam olarak bakmaması, bira şişesini parmaklarıyla sinirli bir şekilde okşaması, boynuna yayılan hafif kızarıklık.

Yalan söylüyor.

Ve bunu çok kötü yapıyor.

Soru, benim çadırımda olup *olmadığı* değil. Bu çok açık. Asıl sorular, *ne zaman* orada olduğu...

Ve daha da önemlisi, *tam olarak ne gördüğü*.

Daisy

Belki de akşamdan kalma halimle, tuvaletlerin yanında yoga yapmak için sabahın köründe yataktan kalktım. Ve belki de, sadece *belki*, bunun nedeni sadece bazı ağaçların muhteşem manzarasını sunması değildir.

Kafamda bir sürü fil Zumba yapıyor gibi hissetsem de ve o lanet eşekler bütün gece agresif bir şekilde anıarak uyum sağlamaya çalıştıklarını varsayabileceğim bir şekilde vakit geçirsem de, işte buradayım. Kimse bu kadar akşamdan kalma bir halde hayal bile edemeyeceği pozlara girmeye çalışıyorum.

Tabii ki, 30 günlük yoga hedefime bağlı olduğum için buradayım. Hepsi bu. Bir gün bile kaçıraramam. Edward'ın erken ayrılması ve onu bir süre göremeyeceğim gerçeğiyle kesinlikle hiçbir ilgisi yok.

Dün gece Hugo beni ifşa ettiğinde neredeyse bayılacaktım. Kirli sırrınızın kızarmış marshmallows eşliğinde ortaya çıkma ihtimali kadar adrenalin pompalayan başka bir şey yoktur. Soğukkanlı davranmaya çalışırken yüzümde kamp ateşinin ısını hâlâ hissedebiliyorum.

Gözümü bile kırpmadım. Orada yatıp, Çadır Olayını zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. O videoya bakarkenki hali... kendi işini kendi eline almıştı. Sadece kızgın değildi. *Öfkeliydi*. Sanki bana karşı kendi biyolojik tepkisiyle kişisel olarak hakarete uğramış gibiydi.

Yani, hadi ama. Kim mastürbasyon yüzünden o kadar sinirlenir ki? Dostum, bu zevkli bir şey olmalı. Kendinle baş başa kalıyorsun. Rahatla. Solo performansı keyfini çıkar. Eğlenmene bak.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Kahretsin. Doğal davran.

O kadar hızlı öne eğildim ki neredeyse ikiye bölünecektim, burnum neredeyse dizlerime yapışmıştı. Tamamen normal. Tamamen masum.

Tanrım. Geliyor.

Siktir.

Yutkunarak, yüzüme umarım sakın ve aydınlanmış bir ifade takınmaya çalışıyorum, ama *kesinlikle senin mastürbasyon yaptığını görmemiş bir Zen tanrıçası gibi* gülümsemiyorum.

Bu çok kötü bir fikirdi. Belki de hala sarhoşum.

"Daisy." Koşmaktan biraz nefes nefese kalmış, göğsü dikkat dağıtıcı bir şekilde inip kalkıyor. Yüzünü silmek için tişörtünün eteğini kaldırıyor ve terden parlayan karın kaslarını kişisel bir saldırı gibi gösteriyor. Pis numara.

"Günaydın!" diye cıvıldıyorum, baş aşağı duran felaket pozumdan aptalca bir el sallayarak.

"Uygun iyi miydi?" diye sormayı başardım. Bakışlarımı dizlerime indirdim, birdenbire dünyadaki en ilginç şey onlar olmuştu.

"Evet. İyi." Su şişesinden uzun bir yudum alır, adem elması sallanır.

"Artık eve gitme zamanı!" diye ciyakladım, sesim yeni, köpek düdüğü yüksekliğine ulaştı. Hızla ayağa kalktım. "Hafta sonun eğlenceli geçti mi?"

"Kesinlikle... farklıydı." Gözleri keskin ve değerlendirici bir bakışla üzerimde dolaştı. Sonra kaşları çatıldı. "Daisy, konuşmamız gereken bir şey var mı?"

Midem yoga pantolonuma kadar iner.

Yutkunuyorum, bunun için yeterince akşamdan kalma değilim ama bununla başa çıkacak kadar da ayık değilim.

"Oh!" diyorum, biraz fazla yüksek sesle. "Bize aldığın yükseltmeyi mi kastediyorsun?" Gülümsüyorum. "Çok teşekkür ederim!"

Bana bakıyor, çenesi o çok seksi olan küçük sıkma hareketini yapıyor.

"Tamam," der sert bir şekilde, belli ki bir şeyle mücadele ediyor. "Ben... .. yani ..." Normalde çok net konuşan adamın dili tutulur ve düzenli olarak ölüm kalım ameliyatları yapan bir adam için, birdenbire tutarlı bir cümle kurmak imkansız hale gelir.

Kaşlarını çatır ve bir an için o kadar içten endişeli görünür ki, neredeyse ona acıyorum.

Ve işte buradayız. Şafak vakti, lüks portatif tuvaletlerin yanında garip bir şekilde duran iki insan: Birimiz diğerinin kendisiyle bir *an* yaşadığını görmüş olabilir, diğeri ise bu konuda bir şey biliyor mu diye sormak için çaresizce bir yol arıyor.

Aramızda gerginlik var. Yemin ederim, bunu tenimde hissedebiliyorum, kollarımın arkasında tüylerim diken diken oluyor.

"Tamam," diyor sonunda, sesi kesik kesik. "O zaman hoşça kalın. Duşa girip Londra'ya döneceğim."

Gereksiz yere uzun bir yudum su içtikten sonra, duşlara doğru dönerken kısa bir baş sallama.

"Edward," diyorum.

Durur. Geri döner. Yüzündeki ifade, dehşet ve kabullenmenin mükemmel bir karışımıdır, sanki bir adam, ağzından çıkacak her türlü çılgınlığa hazırlıklıymış gibi.

Vücudumun her hücresi bana *çenemi kapatmamı* haykırırsa da, en küstah gülümsememi takınırım. "Ne olursa olsun... Gururum okşandı."

Bana bakar, kaşlarındaki kırışıklıklar derinleşir, yakışıklı yüzünde endişe belirir. "Neden bahsediyorsun?" diye sorar yavaşça.

"Tabii ki ürün tanıtım becerilerim hakkında söylediklerin," diyorum neşeyle, gözlerimi sahte bir samimiyetle kocaman açarak. "Dün gece. Benim... tekniğimi bu kadar takdir etmen gururumu okşadı."

Sözler aramızda canlı bir el bombası gibi düşüyor.

Göz kırpıyorum. Gerçekten göz kırpıyorum, bu müstehcen anın etkisini uzatmak için.

Sonra ona sırtımı dönüyorum, aşağı doğru köpek pozuna geçiyorum ve insan ünlem işareti gibi kıcıımı havaya kaldırıyorum.

Arkamda boğuk, boğulma sesi duyulur. Edward sanki su şişesini bir dikişte içmeye çalışıyormuş gibi, hırıldayan bir ses çıkarır.

Karşılığında alacağım karmik ceza ne olursa olsun, kesinlikle buna değer.

BÖLÜM 17

Daisy

TELEFONUMUN ÇALAN ZİL SESİ beni uykumdan uyandırır. Körü körüne etrafımı yoklarım, bir su şişesini ve vibratörüm gibi hissettiren bir şeyi deviririm.

Parmağım sonunda rahatsız edici cihazı bulur. Şarj cihazından çıkarırım, ekranı yüzüme bir santim yaklaştırırken tek gözümü kısıyorum.

Saat 7:00

BritShop'ta sekiz saatlik vardiyamı bitirdikten sonra beni arayan bu hasta, sapık herif de kim?

Beynim hala Edward'la ilgili bir rüyadan kurtulamadı. Bazen bu rüya, yarı ıslak rüya, yarı suçluluk duygusu içeren bir porno filmi gibidir. Diğer zamanlarda ise, beni gardıroptan çıkararak süper fareler ve bir eşekle işbirliği yaparak beni öldürmeye çalıştığı bir kabustur. Çünkü en azından, onun çadırına girdiğimi *biliyor*.

Arayan kimliğini gördüm. Sophia.

Eğer bu yine bir nedime elbisesi kriziyse, *yemin ederim*, onu bize giydirdiği saten fiyonklardan biriyle sandalyeye bağlayıp, bize gönderdiği "mükemmel gelin görünümü" ile ilgili tüm çılgın TikTok eğitim videolarını gözleri kanayana kadar izlemeye zorlayacağım.

Patlıcan mı, mor mu? İkisi de değil, Sophia. İkisi de değil lan.

Bütün hafta boyunca böyle oldu. Glamping'den döndüğümüzden beri. Cevap vermek için ekranı kaydırıyorum. "Birinin ölmüş olması iyi olur," diye alıcıya homurdanıyorum.

Ama Sophia'nın her zamanki neşeli, düğün takıntılı gevezelikleri yerine, karşılaştığım şey... tam anlamıyla ağlama.

Kahretsin. Bu patlıcan kuşağıyla ilgili bir şey değil. Bu ciddi bir durum.

"Soph?" Birden dikleşip, neredeyse başımı yatak başlığına çarpıyordum. "Ne oldu?"

"O... Büyük amcam Bernard!" Hıçkırıklar arasında boğuk bir sesle söylüyor. "O... o öldü." Hoparlörden yüksek sesli bir burun çekme sesi geliyor.

"Oh, şükürler olsun," diye patladım, uykusuz ağzım beynimden önce davrandı.

Hat sessizliğe büründü. Arama kesilmediğinden emin olmak için ekrana baktım.

"Hayır! Demek istediğim..." Sesim üç oktav yükselir. "Başka birini kastettiğini sandım! Anneni, Giles'ı ya da... Bilmiyorum... Ölümcül kanser olduğunu falan!" Sözler ağzımdan sel gibi dökülür. "Bu da kötü değil değil. Çok kötü. Tamamen yıkıcı."

Ağlaması yeniden başlar, o kadar yüksek sesli ki telefonu kulağımdan çekiyorum. Haklı. Her desibeli hak ediyorum. Hıçkırıklar arasında Sophia gözyaşlarıyla ıslanmış bir konuşmaya başlar: Kimsenin bunu tahmin edemediği, onun her aile partisinde neşe kaynağı olduğu, ne kadar enerjik olduğu.

Sanki fiziksel olarak kaçmak isteyen düşünceleri tutabiliyormuşum gibi, elimi alnıma bastırıyorum.

Adam doksan üç yaşındaydı. Hayatta kalmasını sağlayan tek şey viski, son derece uygunsuz şakalar ve -eğer birikimim olsaydı hayatımı ortaya koyardım- Viagra'ydı. Asıl şok edici olan onun ölmesi değil, yıllar önce bir yığın eski *Playboy* dergisine dalmışken ölmemiş olması.

Tabii ki bunu yüksek sesle söylemiyorum. Tamamen canavar değilim. Bunun yerine, uygun şekilde sempatik sesler çıkarıyorum — "oh," "hmm," "hayır."

Kesinlikle cehenneme gideceğim, ama yapmayın *ama*.

Elbette, Sir Bernard Cavendish 70'lerde bir beyin cerrahisi efsanesiydi, sayısız hayat kurtardı, falan filan. Ama son zamanlarda? Onun ana

hobisi, ürkütücü yaşlı bir sapık olmak, aile toplantılarında beni köşeye sıkıştırıp, kaşlarını oynatarak basınçlı yıkama makinelerinin "etkileyici itme gücü" hakkında coşkuyla konuşmaktı.

"Nasıl oldu?" diye soruyorum, sesimi kasvetli bir tona zorlayarak.

"Kalp krizi," diye hıçkırıyor. "Sabahın üçünde televizyonun önünde. Yalnız başına, zavallı şey."

Hangi kanal olduğunu sormamak için dilimi *sertçe* ısıyorum.

Çünkü Büyük Amca Bernard'ın bu dünyadaki son görüntüsünün, benim o Union Jack mini eteğiyle ortalıkta zıplamış halim olup olmadığını gerçekten, gerçekten bilmek istemiyorum.

"Bu... çok kötü," diyorum. "Gerçekten çok kötü. Çok üzüldüm tatlım."

"Cenaze üç gün sonra." Sophia burnunu çekiyor. "Sana ayrıntıları ayrıntıları gönderirim."

Siktir. Ben... katılmak zorunda

mıyım? "Oh... Hmmm."

"Daisy?"

"Önemli değil! Bana ayrıntıları gönderin yeter," diyorum, son büyük bilimsel çalışması benim dekoltemdeki yerçekimi gücü olan bir adamın vefatı üzerine sahte bir yıkım gösterisi yapmak için şimdiden kendimi hazırlıyorum.

"Teşekkürler. Sana sarılmam lazım."

Şimdi kendimi tam bir inek gibi hissediyorum. Sophia o yaşlı sapığı *seviyordu* ve şimdi burada hıçkırarak ağlarken, benim beynim tamamen başka bir yere kaymış durumda: Son dakika tren bileti için parayı nereden bulacağım?

Bu biletler ucuz değil ve banka hesabım sonsuz düğün davetleri yüzünden zaten mahvolmuş durumda. Ve şimdi, görünüşe göre, buna cenaze masrafları da eklenecek.

Bu arada, ne giymem gerekiyor?

Sophia'nın nişan partisinden kalan siyah elbise mi? Kesinlikle olmaz. O şey resmen baştan çıkarma diye bağırıyor. Kırmızı ruj sürüp göğüslerime "*Cenaze Fahişesi*" yazısı assam daha iyi olur. Zihnimde dolabımı karıştırıp, biraz olsun kederli bir şey arıyorum. Tam bir çorak arazi. Görünüşe göre Zara yine paramı alacak.

Hepsi benim aptalca hatam.

Karmaya çok inanırım. Hinduizm, Budizm ve yazılmış hemen hemen tüm kişisel gelişim kitaplarının öğrettiği gibi, "ne ekersen onu biçersin" mantığına inanırım.

Olumlu eylemler olumlu sonuçlar doğurur. Olumsuz eylemler mi? Onlar da şuna yol açar: Charlie ve Edward Cavendish'e sürekli maruz kalmak, her ikisi de kendine özgü duygusal yorgunlukları ile.

Açıkçası, berbat bir nedime olmanın kozmik sonuçlarını yaşıyorum.

Çünkü gerçekçi olalım, Sophia hakkında bazı gizli, merhametsiz düşünceler besliyorum. Mesela, bu düşünüy insanlık tarihinin en önemli olayıymış gibi ele alması gibi.

Stresli olduğunu biliyorum. Uyuyamadığını *biliyorum*.

Ama ona destek olan bir arkadaş olmak yerine, burada oturmuş "*Tanrı aşkına Sophia, bunlar sadece çiçekler. Bir renk seç ve hayatına devam et*" diye düşünüyorum.

Destek olmak yerine, zehirli bir enerji yayıyorum. Havam çok kötü.

Ve şimdi, evren benim kötü tavrımı fark etti ve beni mümkün olan en yaratıcı, sadistçe şekilde cezalandırmaya karar verdi. Edward'ın o korkunç derecede büyük penisi olduğunu bilirken, nasıl onun gözlerine bakabilirim ki?

Huzur içinde yat, Bernard amca, melekler viskiyle ıslanmış ruhuna merhamet etsinler. Ve kendi lanet güvenlikleri için hepsi endüstriyel sınıf iffet kemeri taksınlar.

Edward

Büyük amcamın cenazesinde, kız kardeşimin glamping hafta sonu gezisinde olduğumdan daha rahat hissettiğimi söylemek gerekir. Ama yine de, heyecanlı yirmili yaşlarındaki gençlerden çok, emekli cerrahlarla dolu bir odada daha çok ortak nokta olduğunu düşünüyorum.

Salon, cerrahi öncüler, hastane müdürleri, akademisyenler gibi yas tutanlarla dolup taşıyor. İngiliz tıbbının önde gelen isimleri, kendi aralarından birini onurlandırmak için bir araya gelmişler. Bernard'ın gerçek çağdaşlarının çoğu, elbette, çoktan aramızdan ayrılmış, Bernard'ın kendini beğenmiş bir gülümsemeye sık sık belirttiği gibi, ondan daha uzun yaşamışlar.

Kalabalığın içinde dolaşarak el sıkışıyorum. Bu insanlarla, çoğu erkek olan, pek çok ortak noktam olsa da, cenaze ya da parti fark etmez, kalabalık sosyal ortamlar beni her zaman yorar.

"Çok büyük bir kayıp," diyor Sir James Wright, elinde viskisini tutarken eli titriyor. Doksan üç yaşında, muhtemelen ölüm meleğinin listesindeki bir sonraki kişinin kendisi olabileceği düşüncesiyle mücadele ediyor.

Ancak cenazeler, ölüm meleğinin sadece yaşa göre ayırım yapmadığını hatırlatır.

"Evet," diye cevap veriyorum sessizce. "Annem özellikle çok zorlandı."

"Amcanız unutulmayacak," diyor, gözleri buğulanmış. "İngiltere'de ilk kez anahtar deliği ameliyatı yapan adam. Küçük adamızdaki cerrahinin kanlı manzarasını sonsuza dek değiştirdi. Mezar taşına yazılacak ne güzel bir şey."

"Aynen öyle. O kadar çok miras var ki, hepsini mezar taşına sığdırmakta zorlandık."

Yaşlı adam kahkahayı bastırarak, içkisini neredeyse döküyordu.

Ama bu abartı değil. Çocukken Bernard'ı idolüm olarak görürdüm. Benim için o bir süper kahramandı; ameliyathanedeki kahramanlık hikayeleri herhangi bir çizgi romandan daha heyecan vericiydi.

O sadece büyük amcam değildi, yaşayan bir efsaneydi. Adı ders kitaplarında ölümsüzleştirildi. Cambridge'deki hocalarımın saygıyla bahsettiği yenilikleri, modern İngiliz cerrahisinin temelini oluşturuyor. Her laparoskopik ameliyat yaptığımda, onun izinden gidiyorum.

Ancak miraslar aldattıcıdır. İlham verirler, evet. Ama aynı zamanda ağır bir yük oluştururlar, özellikle de efsanenin ardındaki adamın *acı verici bir şekilde* insan olduğu ortaya çıktığında.

İşte bu yüzden, İngiliz tıbbının öncülerinden birinin bir şişe

bir şişe yağlayıcı ve diğerinde televizyon kumandası ile son bulduğu asla kamuoyuna açıklanamaz.

Odanın diğer ucunda, Bayan Hayes'in kapının yanında durduğunu görüyorum, sanki istifasını vermek üzereymiş gibi görünüyor. Aslında anlaşılabilir bir durum. İşverenin öldüğünü keşfetmek, durumun ek karmaşıklıkları olmadan da yeterince üzücü bir olaydır.

"İzninizle, efendim," diyerek omzuna hafifçe dokundum. "Acil bir işim var da."

Toplanan yas tutanların arasından ilerleyerek Bayan Hayes'e doğru yöneliyorum. Ona yaklaştığımda yüzü biraz solgun görünüyor.

"Bayan Hayes," diye sesleniyorum ona ulaştığımda. "Bir dakika konuşabilir miyiz? Özel olarak."

O da başını sallar. "Elbette, efendim."

Onu babamın çalışma odasına götürdüm, evin gizlilik garantisi olan tek odası.

Bayan Hayes, sanki onu daha fazla travmadan koruyacakmış gibi el çantasını sıkıca tutuyor. Yüzündeki ifade, hiçbir hizmetçi eğitim kılavuzunun onu hazırlayamayacağı şeyler gördüğünü gösteriyor.

"Başınıza gelenler için en derin taziyelerimi sunmak istiyorum," diyorum.

Ancak, hiçbir sempati, o yaşlı adamın son anlarında... eğlenirken ölü bulunmuş görüntüsünü silemeyecektir.

Beni ilk arayanlar hizmetçilerdi, acil servis değil. Bu karar için hem minnettarım hem de sonsuza kadar vicdan azabı çekeceğim. Onun görüntüsü ve hala oynayan o lanet televizyon programı...

"Sorun değil," diye somurtarak mırıldanıyor. "Sadece... onun ölümü çok trajik."

"Gerçekten."

Masa çekmecesinden bir zarf çıkarıp cilalı yüzeyin üzerinde kaydırıyorum. İçindekiler, onun gizliliğini ve belki de buradan uzak bir yerde çok ihtiyaç duyduğu bir tatili garanti altına alacaktır. "Bu benzersiz hassas durumu ele alışınız için bir teşekkür hediyesi."

İçine bakıyor, sessiz bir takdirle kaşlarını kaldırıyor. "Çok cömertsiniz efendim. Bize karşı her zaman iyi davrandınız. Bu sizin için de kolay olmamıştır."

"Önemli değil."

Zarfı katlayıp kaldırır. "Merak etmeyin. Bu oda dışına çıkmayacak."

Ah, keşke ben de aynısını söyleyebilseydim.

Çünkü o sonunda unutabilir, ama ben, laparoskopik cerrahinin efsanevi öncüsü Bernard'ın Daisy Wilson'a mastürbasyon yaparken öldüğünü bilmekle lanetlenmiş durumdayım.

Bayan Hayes onu bulduğunda televizyon hala onun kanalında açıktı, ama neyse ki başka kimse bu bağlantıyı kurmadı.

İroni dayanılmaz.

Minnettarlığımı belirtmek

için başımı salladım.

"Hepsi bu kadar mı, efendim?"

O, bu günü bir an önce geride bırakmak için kapıya doğru ilerliyor.

"Evet, teşekkür ederim," diyorum, yavaşça nefes vererek. "Ve tekrar... bu durum için içtenlikle özür dilerim."

Bir elini kapı koluna koyarak durdu. "Benim yaşımda, ölümün nadiren onurlu bir şekilde geldiğini öğrenirsiniz, efendim."

Hayır, ama elbette aşağılanmanın dereceleri vardır ve bence o bile, elinde penisle yakalanmanın bu ölçekte son derece düşük bir derece olduğunu kabul ederdi.

O odadan çıkar çıkmaz, masanın üzerindeki sürahiyi alıp, "özel bir gün" için sakladığımız viskiden kendime bolca dolduruyorum.

Eh, bu kesinlikle özel bir durum sayılır.

Uzun bir yudum alıyorum, keskin ve hoş bir yanma hissi, ve babamın eski deri koltuğuna gömülüyorum.

Büyük amcam Bernard. Anahtar deliği cerrahisinin mucidi. Tıp dünyasının efsanesi. Hizmetçi tarafından penisi dışarıda ölü bulunmuş.

Skandal yönetimi de eklenmeden cenaze hazırlıkları yeterince zor.

Bir kapı çalma sesi düşüncelerimi bölüyor. Liam ve Patrick her zamanki küstah tavırlarıyla içeri giriyorlar ve McLaren kardeşlerin zamanlamasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Özellikle Liam, okuldan en eski arkadaşım, ama Patrick ile de oldukça yakınlaştık.

"İşte buradasın," diyor Liam, en yakın sandalyeye otururken.

Kravatımı gevşetip, hayatın yenilgiye uğrattığı bir adam gibi arkama yaslanıyorum. "Son birkaç gün çok zor geçti."

"Üzgünüm dostum," diyor Patrick.

"Onu kendin bulmak zorunda kalman biraz zor oldu." Liam kaşlarını çattı. "Neden ambulans çağırmadılar ki?"

Uzun bir nefes veriyorum. "Biraz... uygunsuz bir pozisyonda bulundu."

Onların ifadeleri sempati duygusundan tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Bu dönüşümü yavaş çekimde izliyorum — farkına varmanın şafağı, ardından kaçınılmaz dudak seğirmesi.

"Yapma," diye uyarıyorum, ama bunun boşuna olduğunu biliyorum.

"Orada bırakamazsın." Liam sırtımdan çalışıyor. "İhtiyacın olan tüm yasal belgeleri imzalarım, ama bize söylemelisin."

Aile meselelerini nadiren konuşurum, ama geçirdiğim bu haftadan sonra...

"Bernard'ı televizyonun önünde ölü buldukları için beni aradılar, etrafında..." Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum, şimdiden pişman oldum. "Etkileyici bir mendil ve kayganlaştırıcı koleksiyonu vardı."

Liam boğuluyormuş gibi bir ses çıkarır ve Patrick, o piç kurusu, kahkahaya boğulur.

"Dur biraz." Patrick oturur, yüzünde dehşet ve hayranlık arasında gidip gelir. "O yaşta mastürbasyon yaparken ölebileceğini mi söylüyorsun?"

"Belli bir noktaya geldiğinde," mırıldanıyorum, "*herhangi* bir şeyden kalp krizi geçirebilirsin." Duraklıyorum. "Ancak, Bernard'ın bu özel eğlenceye olan *bağlılığını* düşünürsek, şansın pek de onun lehine olmadığını tahmin ediyorum."

Dekanter'e bakarım. "Viski?"

"Tanrım, evet," der Liam.

İki bardağa bolca doldurup masanın üzerinden kaydırırım.

Bazı konuşmalar sert bir içki gerektirir.

Bu konuşma ise bütün şişeyi gerektirebilir.

"İkinizi de görmek güzel," diyorum, sonra Patrick'e dönerek, "Ne kadar süre güneyde kalacaksın?"

"Sadece bir hafta," diye cevaplar, bardağını kaldırırken o tanıdık, sorun çıkaran gülümsemesini gösterir.

"Otel inşaatı ilerliyor mu?" diye soruyorum, bunun aylardır onun takıntısı olduğunu çok iyi bilerek, Skye'daki inşaatın beklediğinden daha fazla sorun çıkardığını.

Patrick derin bir nefes alır. "İstediğimden daha yavaş ilerliyor. Görünüşe göre, Skye'da bir şey inşa etmek için yaklaşık on altı farklı çevre etüdü, hava tanrılarına kurban sunmak ve muhtemelen yerel koyunlardan imzalı izin mektubu gerekiyor. Ama başaracağız."

"İskoçya seni kalıcı olarak sahiplendi mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yoksa Londra'nın sonunda kayıp oğlunu geri alabileceği umudu var mı?"

O sırtıyor. "Hey, ben her zaman vahşi doğanın adamı oldum. İş beni Londra'ya çekiyor, ama Skye'nin de kendine has cazibesi var. Seni boğmaya ya da evini denize uçurmaya çalışmadığı zamanlarda."

Liam kaşlarını çattı. "O koşullarda helikopter uçurmak..."

"Sakin ol, anaç tavuk." Patrick göz kırpar. "Eski Bernard gibi, eğer ölürsem, en azından sevdiğim bir şeyi yaparken öleceğim."

Viski bardağıma yüzümü buruşturuyorum.

"Tatile ihtiyacın var Edward. Liam ve Gemma ziyarete geldiklerinde onlara katıl."

Liam alaycı bir şekilde güler. "Bu arada, Gemma'yı helikopterle *götürmeyeceksin*. Partnerim seninle ölüm tuzağına girecek değil."

"Sakin ol," diyor Patrick, viskisini yudumlar. "Inverness'ten sana uygun bir ulaşım aracı ayarlayacağım."

Liam'a bakarım. "Gemma nasıl?"

"O... iyi." Liam'ın yüzü anlamlı bir şekilde yumuşar. Hamilelik konusunda neredeyse batıl inançlı bir şekilde sessiz kalmıştır, sanki bunu konuşmak bir şekilde kaderi kışkırtacakmış gibi. Adam, son kutlama içkilerimiz sırasında gerçekten gözyaşı döktü — bu anı daha sonra bir silah olarak kullanmayı kesinlikle planlıyorum.

"İkinizin de yoğun programlarınız olmasına rağmen buraya geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz," diyor Patrick. "Nasılsın?"

"İyiyim. Elbette onu özleyeceğim. Ama şu anda kederlenmeye lüksüm yok. Halletmem gereken çok iş var."

Liam beni inceliyor. Daha söylemeden ne diyeceğini biliyorum.

"Millie'den bu yana ilk cenaze," diyor dikkatlice. "İyi olduğundan emin misin?"

Kafamı sallıyorum, bardağımı sıkıca tutuyorum. "Sadece yapılması gerekenlere odaklanmam lazım. Bernard'ın mirasının layıkıyla onurlandırılmasını sağlamak."

Liam, konunun etrafındaki yasak bölgeyi hissederek başını sallar. "Elbette."

Viskiyi uzun bir yudumla içiyorum, yakıcı tadı göğsümde yerleşiyor. Kuru bir kahkaha kaçıyor ağızımdan, mizahdan çok refleks olarak. "İnsanların Bernard'ı kariyeriyle hatırlamasını istiyorum. Lanet olası bir dahi olduğu için. Vazgeçtiği şekilde değil." Yüzümü buruşturuyorum. "Bu özel detay, annem ya da Sophia'nın kulağına bile fısıldanmadan benimle mezara girecek."

Liam sırtıyor. "En azından sevdiği şeyi yaparken öldü. Daha kötü ölüm şekilleri de var."

Çenemin gerildiğini hissediyorum. "En kötüsü bu bile değil." "Öyle mi?" Liam kaşlarını kaldırır.

Viskiyi bir dikişte yarısını içiyorum. "Bernard'ın Daisy Wilson'ı alışveriş kanalında izlediğinden eminim, o... bilirsin."

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyor.

"Daisy..." Liam bunu sindirmeye çalışırken beyni açıkça duruyor. "Sophia'nın arkadaşı mı? Lizzie ile çalışan mı?"

"Evet," diyorum, sanki bu kelime bana fiziksel acı veriyor gibi.

"Anlamadım," diyor Patrick, kaşlarını çatarak. "Neyi kaçırıyorum?"

"Bu demek oluyor ki," diyorum, yüzümü ellerimle kapayarak, "Bernard, Daisy'nin o gece sattıkları saçma sapan ürünü tanıtmalarını izlerken öldü, etrafında etkileyici bir dizi... malzeme vardı."

Patrick içkisini yudumlarken donar. Liam viskisini boğazına geçirir, sonra da dostluğumuzu ciddi olarak yeniden düşünmeme neden olacak türden bir kahkahaya boğulur.

Lanet olası piçler.

Yüzümü dikkatlice ifadesiz tutuyorum, ama içimden... pek de sakın değilim.

Çünkü gerçek şu ki, Bernard ile benim aramdaki karşılaştırma çok fazla gerçekçi. Saygın bir cerrah ile

ve şehvet düşkünü yaşlı bir aptal arasındaki çizgi, benim iddia ettiğim kadar net değil. Ve son zamanlarda, bu çizginin sınırında yürüyorum.

"Tanrım," diyor Liam, gözlerini silerek. "Daisy kaç yaşında?"

"Yirmi altı," diyorum, kaçınılmaz sonuca hazırlıklı olarak.

"Tanrım. Bernard'dan altmış yaş küçük."

"Aslında altmış yedi," diye düzeltiyorum. "Fazladan yedi yıl durumu iyileştirmiyor."

Viski bardağıma bakarak, daha iyi cevaplar olmasını diliyorum. "Bernard ilgisini pek de gizlemiyordu. Onunla konuşmak zorunda kaldım. Defalarca."

Bu ironiyi fark etmedim değil.

Patrick, ortalığı karıştırmaktan zevk alan bir adamın bakışıyla sırtıyor. "Bu alışveriş kanalını izlemeye başlamam gerekebilir. Erkekleri mezara sokmaya yetiyorsa, eğlenceli olmalı." Bir süre duruyor ve sonra, pisliğin teki olduğu için, daha da geniş bir sırtıyla ekliyor. "Cenazeye gelecek mi?"

"Zamanını boşa harcamayın," derim, ses tonumu sakinleştirmeye çalışarak, ama sinirimin patlamasını tam olarak gizleyemem. "O... kaotik biridir. Senin tipin değil. Ve kız kardeşimin en iyi arkadaşı. İşler karmaşıklaşır."

Patrick kaşlarını kaldırır. "Kaotik mi dedin? Umut verici görünüyor."

"Değil," diye terslerim. "Baş ağrısıdır. Güven bana."

Patrick alaycı bir şekilde ellerini kaldırır. "Uyarıldım.

Az önce saydığın tüm bu mantıklı nedenlerden dolayı."

Liam'ın yüzündeki ifade, yıllar boyunca mükemmelleştirdiği o dayanılmaz keskinlikle sertleşir. "Ama o oldukça etkileyici, değil mi?"

"Doğru," dedi Patrick, abartılı bir ciddiyetle. "Tamamen uygunsuz. İkinci kez düşünmeye değmez."

Bardağıma masaya koydum, ses odada keskin bir yankı yaptı. "Nereye varmak istediğini çok iyi anlıyorum. Ve şunu açıkça söyleyeyim, bu olmayacak."

Patrick sakallarını kaşır. "Evet, senin için. Onun için çok yaşlısın. Ben ise...

"Bu konuda Patrick'e katılıyorum," Liam yorgun bir şekilde bana baktı. "Sadece kız kardeşinin eşi olduğu

Ve dürüst olalım..." Bardağını dikkatlice masaya koyar. "Yirmili yaşlarının ortasında bir kadın? O artık senin dünyan değil. Muhtemelen bu düşünceyi kafana takmamak en iyisi."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, ama bunu söyleme şekli beni biraz fazla incitiyor. "Asla bir şey olmayacak."

Bu da beni daha da Bernard gibi hissettiriyor. Harika.

Patrick'in gülümsemesi genişler. "Peki... hangi kanalda olduğunu söylemiştin?"

BÖLÜM 18

Daisy

KİLİSE, BBC'nin dönem dramalarından çıkmış gibi görünüyordu: yıkık taş duvarlar, her yere yayılmış sarmaşıklar, benim büyüdüğüm o şirin İngiliz köylerinden birinin ortasında duruyordu.

Cavendish ailesinin cenazesi için mükemmel bir ortam.

Bu duruma uygun olmayan topuklu ayakkabılarla çakıl yolu üzerinde sendeleyerek yürüyorum — ya da martini tutarken hareketsiz durmayı gerektirmeyen herhangi bir duruma uygun olmayan ayakkabılarla. Sahip olduğum tek siyah şık topuklu ayakkabılar bunlar, bu yüzden burada, ölen sapıklara saygı adına ayak bileğimi burkma riskini göze alıyorum.

Midem, daha önce yediğim tren sandviçiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde bulanıyor. Tek istediğim, bu işi bitirip Londra'ya giden trene atlamak, Charlie, Bayan C ve Cavendish klanının geri kalanından uzaklaşmak.

Zevkli yas şapkaları denizinde annemin sarı saçlarını görüyorum.

Sarılarız ve bir an için göğsümdeki düğüm gevşer. Sonra geri çekilirim ve düğüm yeniden içime çakılır.

"Charlie'yi görmem gerek." İlerim. "Sophia'nın nişan partisinden kaçarken beni gördü. Onunla nasıl yüzleşeceğim?"

Annem tıslar — o keskin küçük ses beni anında on beş yaşıma geri götürür. "Başın dik olsun, canım."

Sanki kilise bankına çökmek yerine Royal Albert Hall'da konser verecekmişim gibi elbisenin kolunu düzeltir, eski sevgilimle göz teması kurmamak için çaresizce uğraşır.

"Zaten sen ona layık değilsin," diye ekliyor ciddi bir şekilde. "O sadece çekici, başka bir şeyi yok."

Kilise çanları çalmaya başlar — yavaş, ağır *dong, dong, dong* — ve kalabalık ilerlemeye başlar. Siyah şapkalar, sert üst dudaklar, tam bir cenaze töreni.

Kalabalığı çılgınca tarıyorum, kalbim her geçen saniye daha hızlı atıyor.

Nerede o?

Ve daha da önemlisi, aslında hangi "o"nu arıyorum?

"Sence Bernard'ın tüm 'temizlikçileri' gelecek mi?" diye mırıldanıyorum, annemin özenle görmezden geldiği *temizlikçiler* kelimesini alaycı bir şekilde parmaklarımla tırnak içine alıyorum.

"Şşş!" diye fısıldadı, dantelli mendille gözlerini silen bir kadının yanından geçerken. Kadına nazikçe başını salladı, sonra komplo kurar gibi eğildi.

"Aslında," diye fısıldadı, gözleri öne doğru kayarken, "biri var."

Onun bakışını takip ederek, uzun bacakları ve bileğinde parıldayan Rolex saatiyle yirmili yaşlarında bir güzelliği gördüm. "O mu?" diye fısıldadım, kaşlarımı kaldırarak. "Onun çoraplarını toplayarak *bunu* kazandığını mı söylüyorsun?"

"Evet," dişlerini sıkarak cevaplar, ki bu annemin

"Ancak bunu herkesin önünde konuşmayız."

"Anne, Bernard'a birazcık göz kırpsaydın, şimdiye kadar İspanya'da güneşleniyor olurdun. Marbella'daki sahil villan şimdiye kadar gerçeğe dönüşmüş olabilirdi. Harcadığın onca sangriayı bir düşün."

Bana dirsek atıyor. Açıkçası bu hiç gerek yok.

Gülmeme engel oluyorum. "Hayır, ama cidden, neden kimse odadaki devasa, skandal fili görmezden geliyor?" Sesimi alçak tutuyorum, ama görünüşe göre yeterince alçak değil, çünkü annem

gerginleşiyor. "Her zaman onun parlak tıp kariyerinden bahsediyoruz, ama nedense onun altın yıllarını köyün Hugh Hefner'ı için seçmelere katılarak geçirdiğini unutuyoruz."

"Daisy." Annemin yüzündeki ifade, sakın görünmeye çalışırken yaptığı o korkunç gülümsemeye dönüşüyor, ama daha çok çaresizce osurmayı tutmaya çalışıyor gibi görünüyor. "Ölülerin arkasından kötü konuşamazsın."

"Neden olmasın? Birinin kötü konuşmak için en iyi zaman budur. Bernard amca ne yapacak ki, tabuttan fırlayıp 'Bu ne cüret' diye bağırarak mı?"

"Bu saygısızlık," diye tısladı. "Ve aileden biri seni duyabilir."

"Ne saygısızlık olduğunu biliyor musun? Bir tıp dehası, sırt ile popo yanaklarını ayırt edememek."

Bu sözüm üzerine o kadar sert bir dirsek darbesi alıyorum ki, neredeyse çitlere yuvarlanıyordum. Durmam gerek, gerçekten, ama annemi kızdırmak artık benim ikinci doğam oldu.

Gözlerim kalabalığın üzerinde dolaşıyor. Yirmili ve otuzlu yaşlarında çok fazla kadın var, cenaze töreni için fazla şıklar. Peçe yok, makul düz ayakkabılar yok — sadece fönlü saçlar ve topuklu ayakkabılar var. Sonra anlıyorum: Bernard için burada değiller. Tabii ki değil. Cavendish kardeşler ilgi odağı.

Sanki bir not gönderilmiş gibi: *Zengin amca öldü. Yakışıklı doktor yeğen bekar. Merhum eşi trajik bir şekilde öldü. Kıyafet kodu: baştan çıkarıcı keder.*

Parlak dudaklar, dumanlı gözler, bir şekilde seksiliği haykıran mütevazı dekolteler... Eminim yarısı "seksi cenaze kıyafetleri"ni Google'da aramıştır. Yargılayan biri olduğumdan değil; ben Mary Poppins değilim.

Bakışlarım kilisenin kapılarına takılıyor ve midem bulanıyor.

Charlie ve Edward, yan yana. Cehennemden gelen karşılama sırası. Artık karanlık, kimsenin tanımadığı bir kilise sırasına kaymak yok - kaçışı engellemek için mükemmel bir konumdalar.

Boğazım düğümleniyor. Suyu ihtiyacım var. Ya da viskiye. Belki ikisine de.

Kontrast çok acımasız. Charlie kolay seçimdir — çocuksu çekiciliği, doğal gülümsemesi. Şu anda bile, yas tutan altın çocuk, kusursuz bir şekilde rolünü oynuyor. Genç halimin ona aşık olmasına şaşmamalı.

Ama Edward?

Tanrım. O tamamen başka bir şey. Charlie'nin üzerinde yükselen, sanki bir Gotik romandan çıkmış gibi — karanlık, düşünceli, güneş ışığı izi yok. O kaşlarını çatmış hali yüzüne kazınmış, kalıcı ve affetmez. Gözlerinin etrafındaki çizgiler gülmekten değil, insanın aklından çıkmayan zor seçimlerden kaynaklanıyor. Peki ya şakaklarındaki gri benekler? Onu yaşlandırmıyor, daha keskin, daha tehlikeli yapıyor.

Charlie güneşe — parlak, karmaşık olmayan — Edward gece yarısıdır. Üç kez kilitleri kontrol ettiğiniz, sonra da açıklayamadığınız nedenlerle kalbiniz çarparken yatakta uzandığınız türden bir gece yarısı.

Son karşılaşmamız zihnimde canlanıyor.

Ben, aşağı bakan köpek pozisyonunda, kırım havada, ona *göz kırpıyorum*.

Tekniğimi bu kadar beğenmen gururumu okşadı.

Bunu sadece onu uzun süre görmeyeceğimi düşündüğüm için yaptım. Zaman ve mesafe engeli varken seksi bir şekilde alay etmek kolaydır. Ama birkaç gün sonra, üç metre uzakta, o çelik mavisini gözler seni delip geçerken o kadar da kolay değildir.

Her ne kadar tüm benliğim hızlı bir U dönüşü yapıp çakıl yoldan koşarak uzaklaşmak istese de, zorla yutkunup ayaklarımın yürümeye devam etmesini sağlıyorum.

İkisine de el sıkışıp, ikisini de çıplak görmemişim gibi davranmam gerekecek.

Ve sonra onu görüyorum. Gelecekteki Bayan Charles Cavendish.

Ayaklarım çakıl taşlarına takılır ve aniden dururum. Annem neredeyse sırtıma çarpıyordu.

"Anne, bunu yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." "Siktir."

"Daisy," diye tıslar, dirseğimi tutar ve beni boyun eğdirmeye çalışıp çalışmayacağını tartıştığını anlarım. "Diline dikkat et."

"El sıkışmaktan nefret ediyorum. Ne demem gerekiyor ki?"

"Bernard hakkında güzel şeyler söyle ve taziyelerini ilet," diye kısa bir cevap verir ve beni ileri doğru yönlendirir.

"Yirmi kişiye mi? Bernard hakkında yirmi ayrı kişiye güzel şeyler mi söylemeliyim?" Karşılama sırasına elimi sallıyorum.

"Neden gruba genel bir başsağlığı dileklerini iletemiyorum? Herkesi bu zahmetten kurtarayım?"

"Uslu dur."

"Ben uslu uslu duruyorum! Ben sadece sadece deniyorum daha daha sürecini sürecini"

Annem beni görmezden gelip bluzuma saldırmaya başladı. "En üstteki düğmeyi ilikle. Biraz açık saçık görünüyorsun. Dekoltesi çok fazla."

"Yaşlı sapık buna bayılırdı."

Annem bana şarabı suya çevirebilecek türden bir bakış attı.

"Aman *Tanrım*," diye fısıldıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Edward ilk sırada. Ve *gerçekten cinayet işleyecek gibi* görünüyor."

"Saçmalamayı kes! Edward çok sevimli bir adam."

"Evet, şu anda birini ölüm cezasına çarptırmak üzereymiş gibi görünen sevimli bir adam. Şu somurtkan yüzüne bak."

"Biraz aklın olsaydı," diye tıslar annem, "o adamın küçük parmağında bile buradaki çoğu insanın bütün vücudunda olan dürüstlükten daha fazlası olduğunu görürdün. O hepimiz için çok şey yaptı."

"Ne gibi?"

Ağzını açıp kapayarak tereddüt eder. "Şey... personele karşı cömert. Gereğinden fazlasını yapıyor."

"Zengin olunca cömert olmak kolaydır."

"Daisy." Beni kiliseye doğru sürüklerken tırnaklarını koluma geçirir ve yapmacık bir gülümsemeyle mırıldanır. "Sıraya gir, hemen."

Oh, işte başlıyoruz lan.

Bu, bir dizi katili teşhis etmekten daha kötü. Bir kardeşini çadırda mastürbasyon yaparken gördüm. Diğeri ise tüm ailesinin önünde beni küçük düşürdü.

Edward ilk sırada. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, muhtemelen tıbbi bir acil durum var.

Üzerime eğiliyor. "Daisy. Geldiğin için teşekkürler."

Çok sert bir şekilde başımı sallıyorum ve elini tutuyorum.

El sıkışması sıkı ve sıcak ve... Tanrım... Bu, o şeyleri yapan el... Seksi şeyler.

Ona bakıyorum. Boş kafamda dolaşan tek düşünce: *Penisini gördüm. Kocaman. Muhteşem. Ağzıma sığar mı diye çok merak ediyorum.*

Konuş Daisy. KONUŞ.

Ama kelimeler gelmiyor ve el sıkışma tehlikeli bir şekilde *çok uzun* bir süreye uzuyor.

Eli bırakmıyor. Benimki de.

Kaşı seğiriyor.

"Kaybınız için üzgünüm," diye sonunda patladım. Tamam, güzel bir şey söyleyeyim. "Ne kadar... korkunç bir kayıp. O... harika bir adamdı. Tanıştığı herkese iz bırakmıştı."

Nefes almayı kesiyorum. "Fiziksel olarak değil!" diye panik içinde ciyaklarım. "Mesleki olarak demek istedim. Onun... tıbbi... işleriyle."

Lütfen biri beni açık bir mezara itip gömsün.

Edward'ın annesi — en büyük oğlunun korkutucu enerjisiyle adeta bir kara delik gibi olduğu için *orada* durduğunu unutmuştum — sanki Bernard'ı tahnit edip şöminenin üzerine kışkırtıcı bir pozda asmayı önermişim gibi bana bakıyor.

Edward'ın çenesi gerilir. "Teşekkür ederim," der yumuşak bir sesle, "Evet, onun...

...tıbbi mirası kesinlikle hatırlanacak."

Çok sert bir şekilde başımı sallıyorum ve sonra hala onun elini tuttuğumu fark ediyorum. Sanki yanmışım gibi elini hemen bırakıyorum.

Durumu daha da kötüleştirmeden önce, annem tam zamanında elini sırtıma koyarak beni ileri doğru yönlendirir.

Bacaklarım hareket ediyor, ama beynim? Çevrimdışı. Kimse yok.

Bayan C, ona anlamsız bir şeyler mırıldandığımda beni neredeyse fark etmiyor. Açıkçası, bu bir rahatlama — şu anda onun için var olmamayı tercih ederim.

Sophia'ya ulaştığımda, arkadaşımı gördüğüm için rahatladım ama aynı zamanda titrek dudaklarını görünce çok üzüldüm. Maskarası, eskiden mendil olan şeyle gözlerini silerek cesur ama boşuna bir savunma yapıyordu.

Onu kucaklarım. "Ah, tatlım, çok üzüldüm," diye fısıldarım.

Başı omzuma çarptı ve patladı. "Sadece... sadece ... yıkıcı!" diye ağlıyor, bana yaslanarak.

"Biliyorum," diye mırıldanarak sırtını okşuyorum. "Biliyorum tatlım. Bu çok kötü."

Onu bu halde görmekten nefret ediyorum.

Sonunda uzaklaşmayı başardım, ama kendimi yüz yüze buldum

. . .

Charlie.

Tamam, sakin ol. Bu senin anın. Zarif ol. İçindeki düşesi ortaya çıkar. Kate Middleton ne yapardı?

Ağzımdan çıkan şey... o değil. Yakınından bile geçmiyor.

"Aman Tanrım, merhaba!" Cenaze törenine katılan birinden ziyade çocuk partisi düzenleyen birinin çılgın enerjisiyle cıvıldıyorum.

Beynim dehşet içinde çığlık atıyor ve ben anında kendimi düzeltirim. "Yani," derim, sesimi cenazeye yakışır kasvetli bir homurtuya indirerek, "kaybınız için çok üzgünüm."

"Seni görmek güzel, Daisy," diyor, hiç de güzel olmadığını ima eden bir tonla. "Geldiğin için teşekkürler."

Hiç duraksamadan, Julia'ya -gelecekteki Bayan Cavendish'e- bakıp hızla ekler, "Sophia için. Eminim senin gelmene çok sevindi."

Gözleri üzerimde dolaşüyor, fark edilmediğini sandığı o ince bakışıyla. Ama fark ediliyor. Anlıyorum o bakışı: *Kız arkadaş malzemesi değilsin, ama yine de kulübede seni beceririm.* Evet, tadını çıkar, pislik. Bu elbiseyle göğüslerim muhteşem görünüyor ve ikimiz de bunu biliyoruz. Noel Geçmişinin Hayaletleri gibi seni rahatsız etsinler.

"Sen de Julia olmalısın," diyorum, hala korkunç çocuk programı sunucusu modumdan çıkamamış halde. Tek eksiğim bir dizi kukla. "Tanıştığımıza çok memnun oldum!"

"Merhaba," diyor, sert bir nezaketle, benden açıkça rahatsız olmuş bir şekilde. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Yüzü ifadesiz kalır, beni tanıdığını gösteren en ufak bir işaret bile yoktur. Benden hiç bahsetmemiştir bile.

Yutkunuyorum. Onun için bir hiçim. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorum.

Onca yıl. Onca kalp ağrısı. Peki ne için? Hiçbir önemi olmamak için.

Boynumun arkasında bir karıncalanma hissediyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum, Edward biriyle konuşmasına rağmen bana kaşlarını çatmış.

"Devam et, canım," diyor annem fısıldayarak.

Ben bırakıyorum ona bana banayol kiliseye kiliseye yüz alev alev yanıyordu. Bernard muhtemelen yukarıda sırtarak, "*İşte benim kızım*" diye düşünüyordur.

Edward ön sıradan kalkıp podyuma doğru ilerlerken kiliseye bir sessizlik çöker. Kaya gibi sert koltuğumda kıpırdanırım, aniden papazın bitmek bilmeyen İncil ayetleri karışımından daha uyanık hale gelirim.

Gerçek şu ki, ayinin çoğunu kafamda çadırdaki olayı tekrar tekrar oynatarak geçirdim. Nasıl yapmazdım ki? İçimdeki sapkın bir yanımda, bir fotoğraf çekmiş olmayı diliyordu — hayatımın geri kalanında yatmadan önce bakıp zevk alabileceğim bir şey. Yani, ben seksi seven bir kızım ve lanet olsun, onun o alarıyla yapabileceğim şeyler...

Ve şimdi, işte burada. O muhteşem cenaze kıyafetiyle. Siyah, şık, geniş omuzlarına mükemmel şekilde uyan.

Yine yer değiştiriyorum. Evet, bir çarpıntı başlıyor. Bir kilisede. Bir cenazede.

Tanrım.

Az önce... O'na doğrudan hitap mı ettim? Burada?

Tanrı'nın benim *bir konuşma başlatmaya* çalıştığımı düşünmesi, ihtiyacım olan *son* şey.

Podyumda Edward notlarını düzenliyor. Altarın arka planında, her zamankinden daha da korkutucu görünüyor. Sanki kiliselerde durması için kutsal ruhun kişisel halkla ilişkiler ekibi tarafından özel olarak seçilmiş gibi.

Mikrofonu ayarlarken sessizlik uzar.

Nefesim kesiliyor ve sanki tüm cemaat de nefesini tutmuş gibi hissediyorum. Muhtemelen hepsi onun ne kadar aptalca yakışıklı olduğunu fark ettikleri için. Çarmıhta asılı İsa bile biraz kıskanç görünüyor.

Sonra konuşmaya başlar. Sesi alçak ve yumuşak bir şekilde Bernard hakkında konuşur. Altarın üzerinde duran yaşlı adamın dev portresine

altarın üzerinde duran devasa portresine bakmamaya çalışıyorum. Öbür dünyadan beni izliyor mu acaba?

Yani, öyle *yapardı*, değil mi?

Adam tüm hayatını kadınları izleyerek geçirdi. Ölümün onun röntgencilik eğilimlerini iyileştirmesi pek olası değil.

Her ihtimale karşı tavana bakıyorum, yarı yarıya onun hayaleti vitrayın üzerine yapışmış, bana göz kırparak bakıyor diye umuyorum.

Ya şimdi seyahat edebiliyorsa? Ruhu istediği yere gidip gelebiliyorsa? Ya evime gelip vibratörümü kullanırken beni izlerse?

Bunlar kimsenin ele almadığı gerçek teolojik sorular. Yutkunup bakışlarımı Edward'a çeviriyorum.

Derin, etkileyici sesi kilisede yankılanıyor. Bernard'ın cerrahi tekniklerde devrim yarattığına dair bir şeyler söylüyor.

Vitray camdan içeri süzülen güneş ışığı, yüzünün keskin hatlarını yakalıyor ve çene hattını daha da belirginleştiren dramatik gölgeler oluşturuyor.

Kimse ölüm hakkında konuşurken bu kadar çekici görünmemeli.

"... hastalarına olan çekiciliği ve bağlılığı..." Edward'ın sesi kiliseyi doldurur, sabit ve kasvetli.

Sabahın 3'ünde BritShop izleyen sapık, beynim yardımcı olmak için çeviriyor.

"Onun sarsılmaz bağlılığı..."

Bideyi gösterirken beni izleyerek ölen sapık.

Boğazımda yükselen kahkahayı bastırmak için dudaklarımı sıkıca kapatırım.

Kes şunu. Kilisede bu tür düşüncelere kapılmamalısın.

Ve kesinlikle bu diğer düşüncelere kapılmamalıyım — Edward hakkında çok daha uygunsuz olan düşüncelere.

Rahatsız bir şekilde yerimden kalkıyorum, elbisenin eteği kilise sırasına takılıyor ve ben cemaate bakıyorum.

"Her şeyden önce," diye devam ediyor Edward, "Bernard, kişisel haysiyetin en yüksek standartlarını korumaya inanırdı. Sıkı çalışma, özdenetim ve disiplinin önemini vurgular, bu nitelikleri hepimize aşılama büyük özen gösterirdi."

Durduramadan içimden bir homurtu kopar. Hem de sevimli, zarif bir homurtu değil — hayır, bu tam anlamıyla, yemlikteki şeytani domuzun patlaması gibi bir şey.

David Attenborough bunu sessiz bir hayranlıkla anlatırdı.

Özdenetim mi? *Bernard mı?*

Edward, silah sesi duymuş gibi başını kaldırır. Gözleri bana kilitlenir. Annem kaburgalarım sertçe vurur. Cemaat, kaçak çiftlik hayvanını ararken, başları Exorcist filmindeki gibi döner. Önümdeki yaşlı kadın boynunu incitmiş olabilir.

Siktir.

Edward'ın ölümcül bakışları, sanki Bernard'ı sadece yüzüne saygısızlık etmek için dirilttiğim gibi içime işliyor.

Yüzüm alevler içinde kalıyor.

Boğazını temizliyor. Notlarına bakıyor. Tekrar bana bakıyor.

Sonra tekrar aşağıya, sanki her an çiftlik hayvanı sesleri çıkarmaya başlayacağımı bekliyormuş gibi.

Ölmek istiyorum.

Daha dik oturuyorum, yapabildiğim en ciddi, özür dilerim ifadesini takınıyorum. Kesinlikle cenazede domuz gibi sesler çıkaran bir kadın değilim.

"Bernard amca... ah..."

Konuşmayı öğrendiğinden beri muhtemelen tek bir kelime bile takılmamış olan Edward, kendi diline takılır.

Kravatını çekiştirir.

"Zavallı Edward," arkamdaki bir bayan fısıldıyor. "Duygularına çok kapılmış."

Elbette, Margaret. Aynen öyle.

BÖLÜM 19

Edward

O felaket konuşma üzerinde durmaya vaktim yok. Her zamanki gibi görev beni çağırıyor: kilise salonundaki monoton turlar, eğik başlar ve mırıldanılan basmakalıp sözlerden oluşan kasvetli geçit töreni, katlanmak zorunda olduğum şeyler.

"O burada ne arıyor?" Charlie, nişanlısı Julia annesiyle birlikte koridorda kaybolur kaybolmaz mırıldanır.

Kafamı zar zor çeviriyorum. "Charlie," diyorum, sesimi sabit tutarak, "hayatında bir kez olsun, yetiştirildiğin gibi bir beyefendi gibi davranmaya çalış. O Sophia için burada."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, gözlerim —sağduyuma aykırı olarak— Daisy'ye kayıyor.

Taş sütuna yaslanmış, o saçma topuklu ayakkabılarla dengesizce sallanıyor. Gülümsemesi nazik, gösteriş için yapıştırılmış, ama parmakları sütuna huzursuzca vuruyor, sanki kaçabileceği dakikayı sayıyormuş gibi.

"Bu çok saygısızca," diye tısladı Charlie. "Büyük amcamın cenazesine gelmek."

"Çoğu insan, en yakın arkadaşını desteklemek için cenazeye katılmayı saygının tanımı olarak görür."

"Oh, kes şunu," diye alay ediyor. "Bu Sophia ile ilgili değil. O hala bana takıntılı."

Daisy, konuşmayı duyabiliyormuş gibi başını hafifçe eğerek hareket eder. Bir anlığına bakışları benimkilerle buluşur. Ama hemen başka yere bakar. Çenem gerilir.

Charlie her zaman, nabızı atan her kadının kendisine umutsuzca aşık olması gerektiği gibi şaşırtıcı derecede yanıltıcı bir inançla hareket etmiştir. Sinir bozucu olan ne mi? Nadiren yanılır.

Bir parçam, Daisy'nin hala ona karşı hisler besleyip beslemediğini merak ediyor. Geçen yıllara rağmen. Yeğenimle olan talihsiz olaya rağmen. Charlie'nin ayrılıklarını nezaketsizce ele almasına rağmen.

Sonuçta o, Daisy'nin ilk aşkıydı.

"Evet." Alçak ve kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdar. "Bahse girerim hala bir şansı olduğunu düşünüyor. Gerçekten yazık. Artık onu beceremediğim için pişmanım. O gerçekten çok çekici."

Bana umutla bakar, sanki soyunma odasında dedikodu yapan ergenlermiş gibi.

"Denemelisin," diyorum, sesim onu irkiltten sert bir tona düşüyor, "en ufak bir onur kırıntısını bile toplayıp kadınlar hakkında saygıyla konuşmalısın. Onlar *dokunulacak nesneler* değiller."

"O da durumu biliyordu. Hadi ama. Ne bekliyordu ki? Bizim yerleşik bir hayat sürmemizi mi? Onun benim çocuğumun annesi olmasını mı?"

Ona doğru dönerek, uzun zamandır acı çeken ağabey gibi hissediyorum. "Bazen, Charlie, sen gerçekten bir pisliksin."

"Sen çok gerginsin," diye mırıldanır, şimdi savunmaya geçmiştir. "Bana ayrılmamı söyleyen sendin."

"Ve benim haklı olduğumu muhteşem bir şekilde kanıtlayan sensin," diye cevap veriyorum, öfkem daha da ağırlaşıyor. "Daisy çok ciddiye almadan önce ilişkiyi bitirmeyi önerdim, onu tek kullanımlık bir eğlence gibi davranmamamı. Ama bir beyefendi olmakla tam bir alçak olmak arasındaki farkın senin anlayabileceğinden çok daha ince olduğunu fark ettim."

"Tanrım. Ne ruh hali ama. Konuşmanı mahvettiğin için mi böyle, yoksa annem yine çöpçatanlık seferberliğine mi başladı?"

Yorgun bir nefes verdim. "Senin bir pislik olmanın yanı sıra, bu iki şey de buna katkıda bulunmuş olabilir."

Annem bugün acımasızdı, sanki bir tür ürkütücü sosyete balosuymuş gibi, uzaktan uygun görünen her kadını önümden geçirdi. Sanki cenaze töreni, torunlar ve biyolojik saatler hakkındaki pek de incelikli olmayan yorumları olmadan yeterince zor değilmiş gibi.

Çok garip bir gün oldu.

Sayırsız konferans verdim — hastanelerde, üniversitelerde, hatta televizyonda — ve bir kez bile okul çocuğu gibi sözlerimi karıştırmadım. Bir kez bile.

Bugüne
kadar. Sinir
bozucu.

Üç kişi geldi bile, hepsi yumuşak seslerle ve acıyarak, Millie'nin ölümünden bu yana ilk cenaze töreni olduğu için ne kadar zor olduğunu mırıldanarak. Haksız değiller. Zor. İki yıl oldu ve hala yas tutan bir keşiş gibi yaşıyorum.

Ama bugün kendimi kaybetmemin sebebi bu değil.

Charlie elini omzuma koydu. "Bir içki alacağım. Sen de almalısın, rahatla biraz. Bernard senin biraz hareketlenmeni isterdi, biliyorsun." Kalabalığa doğru başını salladı. "Biraz eğlen. Bu kadınların yarısı senin için burada, sanırım."

O havalı havalı uzaklaşırken, ben de yarı sinirli, yarı yorgun bir homurtu çıkararak yas tutan kalabalığı incelemeye devam ettim.

Sesler geliyor, hepsi bulanık bir gürültü. *Çok yazık. Çok ani oldu.*

Ama dikkatim sürekli Daisy'ye kayıyor.

O, yürüyen bir felaket, açıkçası dikkat dağıtıcı bir elbise giymiş ve topuklu ayakkabılarla sendeleyerek yürüyor ki, ben de o kendine zarar vermeden önce bir ortopedi uzmanını çağırmak için can atıyorum.

Çenem sıkışıyor, göğsümde gergin bir hayal kırıklığı hissediyorum. Ve bir de *şu* mesele var.

Glamping gezisinden beri içimi kemiren o rahatsız edici şüphe. Neredeyse eminim ki o benim çadırıma girmiş. iPad'imi bulmuş. Tabii ki kilidi açık, çünkü ben bir aptalım, ve tam olarak neyi, daha doğrusu *kimi* izlediğimi ortaya çıkarmış.

Sinirlenerek, damarlarımda farklı bir tür sıcaklık hissederek ona doğru yürüdüm.

Geldiğimi fark etti, gözleri bir anlığına büyüdü, panik gibi bir şey gözlerinden geçti. İyi. Bırak kıvranın. Yaptığı karışıklığın bir kısmını hissetsin - sadece bugünkü konuşmada değil, haftalardır, kelimelerle ifade edemeyeceğim şekilde.

"H-hey," diye kekeliyor, yaslandığı sütundan ayrılıyor.

"Daisy," diyorum, elimi kafasının yanındaki taşa koyarak.

Gözlerim o saçma sapan ayakkabılara kayıyor. "O topuklar, dik durmak için bile uygunsuz bir seçim gibi görünüyor, kaldırım taşlarında yürümek için ise hiç uygun değil."

Dudakları, benim bakışımı takip ederek suçlulara doğru kıvrılır. "Endişen için teşekkürler, Doktor. Bir dahaki sefere ayakkabı alırken sana danışacağım."

En azından "*baba*" demedi. "*Doktor*" demesini bir kazanç olarak kabul ediyorum.

"Bunu önleyici bakım olarak düşün. Kaçınılmaz bir düşüşün ardından seni tedavi etmek zorunda kalmak istemem."

"Teşekkürler," diye mırıldanır, ses tonunda alaycı bir minnettarlık vardır. "Bu arada, harika bir konuşmaydı. Çok... dokunaklıydı."

"Belli ki." Kaşlarımı kaldırdım, soğukkanlı ve keskin bir şekilde. "Ne kadar uygulandığını fark etmeden edemedim. Aslında, tüm cemaat senin... duygusal tepkini gördü. Görünüşe göre, İngiliz tıbbının en büyüklerinden birine içtenlikle sunduğum saygı, nasıl desem...
...senin için öngörülemez komik bir değer ifade etmiş."

Yanakları pembeye döndü. "Ne? Hayır! Çok... dokunaklıydı. Hatta çok güzeldi."

Göz teması üç saniyeden fazla sürdürebilseydi, bu cümleyi daha inandırıcı söyleyebilirdi.

"Gülüyardun, Daisy Wilson," diyorum, tam adı dudaklarımdan, bir öğrencinin suçüstü yakalayan bir öğretmen gibi ağır bir sesle dökülüyor.

"*Gülmüyordum*," diye karşılık verir, topuklu ayakkabılarının izin verdiği kadar dikleşir, ama yine de çenemin biraz altından bana bakmaya devam eder. "Böyle bir şey söylediğine inanamıyorum. Hem de amcanın cenazesinde."

Dudaklarım istem dışı seğirir. "Benim konuşmam sırasında düşüncelerin yüzüne yazılmıştı."

"Bu saçmalık." Burnunu çekerek, otorite göstermeye çalıştığını düşündüğüm bir şekilde kollarını kavuşturdu. Bu hareket, elbisesini göğsüne daha da sıkı yapıştırmaktan başka bir işe yaramadı.

Gerçek şu ki, Daisy şimdiye kadar gördüğüm en kötü poker suratına sahip.

Diğer gerçek ise, o elbiseyle yıkıcı derecede güzel görüldüğü. Elbise, bu ortamda kasıtlı olarak kışkırtıcı hissettiren bir cüretkarlıkla her kıvrımına yapışıyor. Bernard, onun varlığından, bu şekilde görünme cesaretinden, odadaki tüm bakışları üzerine çekmesinden dolayı sevinçten kendini kaybederdi.

Sadece bu düşünce bile ruh halimi karartıyor.

Gözlerimi kızarmış yanaklarına geri çeviriyorum ve kafamda dolaşan düşünceleri bir kenara itiyorum. "Devam et, beni aydınlat. Benim övgümde tam olarak neyi bu kadar komik buldun?"

O, ahlaki üstünlüğü varmış gibi kendini şişirerek homurdanıyor. "*Sana* gülmüyordum. Sadece... Bernard'ın bana bir keresinde anlattığı komik bir hikayeyi düşünüyordum. Hepsi bu."

"Öyle mi?" Sözlerime alaycı bir ton katıyorum. "Peki, beni merakta bırakma, onun vedasını bozmana neden olan bu komik hikayeyi paylaş. Dinliyorum."

"Tekrarlamak istediğim bir şey değil."

"Ne kadar da alışılmadık bir şekilde kendinizi tutuyorsunuz."

Gözleri parladı. "Konuşman sırasında özel düşüncelerim seni rahatsız ettiyse *çok özür* dilerim. Düşündüğüm için *özür dilerim*."

Bir adım yaklaşp sesimi fısıltıya indiriyorum. "Bir tavsiye? Rahatsız edici düşüncelerini gizlemeye çalışsan iyi olur. Özellikle de uygunsuz olanları."

Nefesi kesildi. Bir an için, o cesur tavrı kayboldu ve yüzünde bir tür gerginlik belirdi.

Sonra kendini toparlayıp omuzlarını dikleştirir. "Benim ne düşündüğümü bilemezsin. Çoğu zaman ben bile ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Bu acı verici bir şekilde ortada."

Kızgın bir ifadeyle bakıyor. "Zaten 'müdahaleci düşünce' ne demek ki? Hepsi sadece... düşünce değil mi? Beynimizde dolaşan rastgele sesler değil mi?"

"Arada fark var," diyorum, istemeden ders verme moduna girerek - amcamın cenazesinde, beni dengesizleştirmeye kararlı görünen tek kadınla tartışıyorum. "Müdahaleci düşünce istenmeyen bir şeydir. Davetsiz gelir ve gitmeyi reddeder. Normal düşünce ise bilinçli olarak eğlendiğiniz düşüncedir - örneğin, 'Eve giderken süt almalıyım' gibi."

Ağzımda hafif bir gülümseme belirir. "Peki ya analitik düşünce? Bu, zihninizin bir sorunu metodik olarak çözdüğü zamandır. Mesela, bu cenazeden nazikçe ayrılmanın sosyal olarak kabul edilebilir hale gelmesi için gereken nezaket sözlerinin sayısını hesaplamak gibi."

Ağzı açık kalır, yüzünde öfke belirir. "Ben öyle yapmıyordum."

"Elbette yapmıyordun. En azından kasıtlı olarak. Ama yapsaydın, sana karşı bir şey hissetmezdim."

Bir süre durdum. "Yine de, hakkını vermek gerek. Bugün Sophia için buraya gelmen? Takdir ediyorum. Her ne kadar benim cenaze konuşmamı, o oldukça... canlı duygu gösterinle rayından çıkarmış olsan da."

"Seni caydırmak istemedim," diye mırıldanır, bakışları yere düşer. Ve bir kez olsun, itiraf edebilir miyim, gerçekten pişman görünüyor.

"Eminim öyle değildi. Ama bu konuda özel bir yeteneğin var. Her nasılsa, her zaman bunu başarırsın."

"Evet, şey," diyor, sesi yumuşuyor, "Seni orada izlerken ne düşündüğümü gerçekten bilmek istemezsin. İnan bana, oldukça müdahaleciydi. Kesinlikle cenazeye uygun değildi."

Hareketsiz kalırım.

Sözleri canlı bir tel gibi çarptı, aramızdaki elektrik şakacı sataşmalardan daha keskin bir şeye dönüştü.

Gözlerimi ona dikiyorum — boğazına kadar yükselen kızarıklık, nefesinin hafifçe kesilmesi. "Daisy..."

Bakışları benimkini tutar, bana meydan okur—cevap vermem, hareket etmem, *bir şey yapmam* için bir şey yapmaya.

Kendimi durduramadan, içgüdülerimin aklımın önüne geçmesiyle, ona doğru eğildim ve aramızdaki mesafeyi kapatacak kadar yaklaştım...

"Edward!"

Ses, o anı kesintiye uğrattı.

Ne yapmaya kalkışıyordum ben? Kız kardeşimin en yakın arkadaşını lanet olası bir cenazede kilise salonunun sütununa dayayıp... Bir tür... *an mı* yaşayacaktım?

Dikleşip omuzlarımı geriye atıyorum ve sakın görünmek için boşuna ceketimi düzeltiyorum.

"İşte buradasın evlat," Bernard'ın arkadaşı Doug omzuma elini koyar ve ben onu boğazlamamak için tüm irademi kullanmak zorunda kalırım.

Bunun yerine zoraki bir gülümseme takındım. "Buradayım."

Omzunun üzerinden Daisy'nin kapıdan çıkarken gördüm.

"Çok üzücü," diyor Doug, başını sallayarak. "Bernard'ı haftalardır ziyaret etmemiştim. Şimdi tabii ki pişmanım."

"Evet," diye cevap verdim, gözlerim hala onun kaybolduğu kapıyı takip ediyordu.

"En azından elli yıl sonra şimdi Gertie'nin yanında! Düşünebiliyor musun? Ruth'um hala burada olduğu için minnettarım. O benden daha uzun yaşayacak, sözüme güven." Bir an durur, yüzünde nefret ettiğim o tanıdık acıma ve başsağlığı karışımı belirir. "Çok üzgünüm, Edward. Anlıyorsun elbette. Sevgili karın... o da aynı yaşlarda öldü, değil mi?"

Yıllardır ilk kez, Millie'nin adı geçince göğsümde her zamanki keskin acı hissetmedim. Birkaç dakika önce Daisy'ye olanlar aklımı çok meşgul ediyordu. "Öyleydi. Çok erken gitti."

O ciddiyetle başını sallar.

"Biliyor musun," diye devam eder, "her yönüyle Bernard'a çok benziyorsun."

"Bunu sık sık duyuyorum. Onun tıbbi izinden gidiyorsun."

"Oh hayır." Elini sallayarak sözümü keser. "Onu kastetmedim. Bir *erkek* olarak demek istedim."

Başımı eğdim, merakım korkuyla karışmıştı.

Gülümsüyor. "Oh evet. Tıpkı Bernard gibi. Yani, senin yaşındayken. Gerçekten çok tuhaf. Sadece kariyerinde değil, görünüşünde, tavırlarında, tüm karakterinde. Hatta..." Tereddüt eder, ifadesi ciddileşir. "Hatta trajedilerinde bile, öyle görünüyor. İkiniz de çok şey kaybettiniz. Gertie öldükten sonra hiç eskisi gibi olmadı. Kendine kapandı. İşine gömüldü."

Sertçe başımı salladım, bu karşılaştırma midemde kurşun gibi ağırlık oluşturdu. "Evet.

Öyle yaptı."

Sözler göğsüme çarptı. *Tıpkı Bernard gibi.*

Aniden, bu cümle çok daha kasvetli bir anlama büründü.

Çünkü onu nasıl bulduklarını biliyorum — pantolonu ayak bileklerinde, elinde kayganlaştırıcı.

Tanrım.

Paralellikler soğuk bir tokat gibi vuruyor — çok canlı, çok kasvetli. Bernard ve ben, aynı kalıptan çıkmışız. Aynı alışkanlıklar. Aynı yalnızlık. Ve rahatsız edici bir şekilde, Daisy Wilson'ın çılgın cazibesine karşı aynı çekim.

Sessiz bir panik beni sarıyor.

Bernard eskiden saygın biriydi. Sonra karısı öldü ve her şey mahvoldu. Zavallı adam yıllarca yakınlık özlemi çekti ve bakın bu onu nereye getirdi - yalnız başına, mendiller ve kayganlaştırıcılarla çevrili bir şekilde ölüyor.

Bu görüntü hem grotesk hem de karanlık bir komedi. *Ve rahat hissetmek için çok fazla yakın.*

Sanki kendi kasvetli geleceğimin namlusuna bakıyor gibiyim, Dickens'ın çarpık ahlak hikayelerinde olduğu gibi önümde çıplak bir şekilde.

Gelecek Noel'in Hayaleti, ama mezar taşını ciddiyetle işaret etmek yerine, kayganlaştırıcı sekiyatını ve Daisy Wilson'ın alışveriş kanalını anlamlı bir şekilde işaret ediyor. Üzücü, yalnız erkekler, sabahın üçünde coşkulu tanıtımları izlerken ölmeye gidiyorlar.

Eskiden Bernard'a acıdım. Zavallı adam, karısını kaybetmenin acısından hiç kurtulamadı. Ama şimdi bunun sadece keder olup olmadığını, yalnızlığa *teslim* olup olmadığını merak ediyorum. Çıkmak çok zor olduğu için kendini o çukura batırmış olabilir mi?

Ve bu, itiraf etmek istediğimden daha fazla beni korkutuyor.

BÖLÜM 20

Edward

HESAPLARIMI ÖDEMEK için kiliseye geri dönüyorum. Birkaç saatlik iş için oldukça yüksek bir ücret, ama Bernard'ın pek de *şerefli olmayan* vedasını anlatan bir vaaz hazırlamak için tehlike primi ödenmesi gerektiğini düşünüyorum.

Yürürken bir an durdum, yan sıralarda oturan, vitrayların kehribar rengi ışığında bir hale ile çevrili bir figür dikkatimi çekti. Bir an için, neredeyse melek gibi göründü - ta ki bardağındaki bol miktarda şarabı fark edene kadar.

Daisy.

Onun Londra'ya döndüğünü sanmıştım. Anlaşılan öyle değilmiş.

Sinir bozucu bir şekilde, kendimi rahatlamış buluyorum.

Daha da sinir bozucu olan ise, kendimi yine ona bakarken yakalamam. Daisy gibi kadınları uzaktan, bir ekranın arkasından izleyen türden bir adam olmak istemiyorum — acınası, uzak bir hayranlık. *Tıpkı Bernard gibi.*

Hâlâ hareketsiz, omuzları şüpheli bir şekilde yenilgiye uğramış gibi çökmüş durumda. Bu... rahatsız edici.

O her zaman çatlaklarını gizleme konusunda ustaydı, ama yalnız kaldığında, izlenmediğinde, çatlakları ortaya çıkmaya başlıyor.

Daha önce, Sophia'nın onu sürüklediğini, neredeyse *çekerek* Charlie'nin grubuna sürüklediğini izlemiştim, açıkçası bu düşüncesiz bir

sosyal mühendislik örneği olan bir hareketle

Bu tür olaylar her zaman aynı sıkıcı bölünmelere ayrılır: bir tarafta aile ve arkadaşlar, diğer tarafta ev personeli. Daisy kendini ikinci gruba yerleştirmişti. Annesinin yanında. Personelin yanında duruyordu.

Ta ki Sophia — her zamanki gibi mutlu bir şekilde kör — elini tutup onu o sözsüz bölünmenin ötesine, inci ve topuklu ayakkabılar giyen kadınların, Charlie'nin nişanlısı da dahil, kucağına sürükleyene kadar.

Daisy'nin omurgasının sertleşmesi, yüzündeki kısa, okunamaz bir anlık ifade... Bu benim aklımda kaldı. Elbette rolünü oynadı. Gülümsedi, dayanmaya çalıştı.

Kız kardeşimin bu dinamiklere karşı ne kadar kör kaldığı dikkat çekici.

Belki de hepimiz öyleyiz. Belki de hepimiz Daisy'nin dayanıklılığını hafife aldık.

Boğazımı temizleyerek varlığımı belli ediyorum, onu izlediğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum.

Korkar, gözleri benimkilere çevrilir.

"Merhaba," diyor, ses tonu selamlama ile meydan okuma arasında gidip geliyor.

"Merhaba tekrar." Bakışlarım onun bardağına kayıyor, kaşlarım hafifçe kalkıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Dua ediyorum. Kilisede yapılan şey bu değil mi? Ben sadece... düşüncelere dalmışım. Burası sessiz. Huzurlu." Şişeyi bana doğru itti. "Katılmak ister misin? Yoksa beni buradan kovmaya mı geldin?"

Tereddüt ettim. İkincisini seçmeliyim.

"Sadece bir dakikalığına," diyorum sonunda. "Papazla hesaplaşmam lazım, ama biraz nefes almak iyi olur. Zaten burada değil."

Onun yanındaki sıraya kayıyorum. Hafifçe kayarak, benim gerçekten oturacağımı beklemediğini belli edecek kadar yer açıyor.

"Dur tahmin edeyim," diyor, "dışarıdaki bayanlar seni kızlarıyla evlendirmek için komplo kuruyorlar, değil mi?"

İç çekerim. "Sadece başsağlığı dileklerini sunuyorlar."

"Ve bu taziyeler tesadüfen uygun kızlarla mı geliyor? Ne kadar cömertler."

Onun kendini beğenmiş ifadesini görmezden gelip, bardağına doğru başımı sallarım. "Kilise'de düşüncelere dalmak için şarap içmek pek normal bir şey değil."

Gülümsemesi genişledi, pişmanlık duymadan bardağı teatral bir hareketle çevirdi. "Ne üzerinde düşündüğüne bağlı. Ayrıca, 'alkol yasak' tabelası görmedim. Tanrının her şeyi affeden olduğunu sanıyordum."

"Tanrım mı?" diye tekrar ettim, eğlenerek.

Elini sunak yönünde salladı. "Bilirsin, tüm bunlar. Sen dindarsın, değil mi?"

"Özellikle değil. Tıp eğitimi körü körüne inanmaya pek yer bırakmaz. Onu bana teslim etme şekline bakılırsa, siz de öyle değilsiniz sanırım."

"Hayır," diyor, ama tereddüt ediyor. "Ama ben... maneviyata inanıyorum. Bizden daha büyük bir şeye. Ağaçlardaki enerji gibi. Doğa gibi. Bizim gibi."

"Etkileyici bir Wiccan olacağa benziyorsunuz," diyorum kuru bir şekilde. "Ay'a tapınmak ve ağaçlara sarılmak gibi."

Yüzü gerilir, dudakları tanıdık bir çizgiye bükülür, bu da sınırı aştığını gösterir. "Bu konuşmayı, sen onu aptalca göstermen için yapmıyorum. Yine."

Belki de bu konuda fazla zorluyorum.

Ses tonumu yumuşatırım. "Tamam. Peki tüm bunlar nasıl başladı? Senin bu... manevi yolculuğun."

Gözlerindeki savunmacı tavır kaybolur, yerini savunmasız bir ifadeye bırakır. "Annem hastalandığında ikimiz de bu işe girdik. Çoğunlukla Reiki. Gerçek olup olmadığı önemli değil, bizi daha iyi *hissettirdi*. Ve bunda gerçek bir şey var, değil mi?" Bana keskin bir bakış atar, bana meydan okur. "Ve senin gelip bunu paramparça etmene ihtiyacım yok."

Sözleri beklenmedik bir güçle etkisini gösterir ve göğsümde bir şey bükülür — suçluluk, istenmeyen ama hak edilmiş.

Tanrım, bazen gerçekten tam bir pislik olabiliyorsun.

"Özür dilerim," diyorum, özürüm biraz sert çıkıyor. "Seni üzmem istemedim, ne glampingde, ne de şimdi."

Gözleri kısılır ve özü kabul edip etmemeyi karar veriyormuş gibi beni inceler. "İyi," der, sesi kesik kesiktir. "Sen

Azarlamayı hak ettin."

Ellerimi alaycı bir şekilde kaldırıyorum. "Anlaşıldı. Ve hak ettim."

"Evet, hak ettin."

"Bak, gerçekten üzgünüm."

"Peki," diye mırıldanır.

"Sorun değil," diye tekrarlarım, sesindeki keskinliği fark ederek. "Ama sanırım söyleyeceklerin daha var. Azarlamaya devam etmek ister misin?"

Çenesi meydan okurcasına dışarı çıkıntı yapar. "Evet, aslında."

"Peki o zaman," diyorum, eğlenceli bir gülümsemeyi bastıramadan. "Tabii ki, en kötüsünü yap."

O hiç duraksamadan devam ediyor.

"Bazen çok kendini beğenmiş, her şeyi bilen bir pislik olabiliyorsun. Bana sanki aptalmışım gibi bakıyorsun. Tabii, bazen birdenbire ortaya çıkıp, beni glamping felaketinden kurtarmak gibi tatlı bir şey yapıyorsun, ama çoğu zaman, senin için sadece Aptal Daisy olduğumu hissediyorum. Lanet bir *şaka*."

Onun sözleri beni pek şaşırtmasa da, yine de iyi nişanlanmış bir yumruk gibi ağırlıklarıyla üzerime çöküyorlar.

Kilisede oturduğum sırada, ona dönerek tam olarak yüzünü görebilecek şekilde yerimi değiştirdim. "Daisy. Ben öyle düşünmüyorum. Kibirli olabileceğimi biliyorum, istediğimden daha sık, ama seni asla küçümsemedim. Bu da nereden çıktı?"

O da dönüyor, omuzlarını dikleştiriyor ve gözlerimi kilitliyor. "Oh, lütfen.

Sophia üzerinde kötü bir etki yarattığımı düşünmediğini iddia etme."

"Bazen öyle düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, bunu yumuşatmanın bir anlamı olmadığını görüyorum. "Sen onu ara sıra yoldan saptırıyorsun..."

Gözleri kısılır.

"—ve," diye ekledim, "benim arabamı çaldığını da unutmayalım." Keskin bir şekilde nefes aldı. "O *tek* seferlik bir şeydi."

"Aynı türden diğer numaraların listesini sana söylemeyeyim mi?"

Kaşlarını çatarak beni delip geçecekmiş gibi bakıyor.

"Ama," diyorum, biraz yumuşayarak, "aynı zamanda onu herkesten daha fazla ayakları yere basan tek kişi de sensin."

Gözlerini kırıştırır, hazırlıksız yakalanır, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir, sonra kendini toplar ve daha fazlasına hazırlandığını gösteren bir hareketle şarap kadehini masaya bırakır.

"Peki," diye tersler. "Peki ya Charlie? Onun için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsun."

"Bu doğru değil." Göğsümde bir düğüm oluşur.

"Onun için doğru kişi olmadığımı söyledin," diye karşılık veriyor. "Seni duydum. Kendi kulaklarımla. Sakın inkar etmeye kalkışma."

Donup kalırım, sözler boğazımda düğümlenir. Ona gerçeği söyleyemem — Charlie, birlikteyken başka insanlarla takılıyordu. Bunu ona söylememeliyim.

O aksini düşünse de, onu incitmek istemedim.

Tam tersine.

"Seninle alakası yoktu," diyorum sonunda. "Kardeşimin hayatına karışıyordum. Büyük kardeşler böyle yapar."

Kısa ve keskin bir nefes verip başını sallar. "Artık önemi yok. Aptalca olan şey, artık Charlie'yi sevmiyorum bile, uzun zamandır sevmiyorum. Ama tanrım, ikinci planda olmaktan çok yoruldum, anlıyor musun? Gece yarısı televizyon izlemek için yeterince iyiyim, ama sadece saat ikide. Sevişmek için yeterince seksiim - pardon, bunu kilisede söylememeliydim - ama anneme götürmek için asla yeterince iyi değilim. En kötüsü ne biliyor musun?"

Derin bir nefes alır ve keskin, mizahsız bir kahkaha atar. "Başka kimseyi suçlayamam bile. Bunlar ortaya çıkmadan çok önce kendime gülüyordum."

Göğsünü belirsiz bir şekilde işaret ederek, açıkça hiç de hafif olmayan bir şeyi hafife almaya çalışır.

Ve ilk kez fark ediyorum: *o gerçekten buna inanıyor.*

Bana bakmıyor, sanki bu kırılğanlığını bana açığa vurmak, itiraf etmekten daha kötü bir şeymiş gibi.

"Daisy. Bana bak."

Dönüyor.

Işık gözlerine yansıyor ve - Tanrım - nefesim kesiliyor.

"Yanılıyorsun," diyorum. "Benim kibirli bir pislik olduğumu düşünebilirsin, buna itiraz etmiyorum, ve evet, sen... " Boğazımı temizliyorum. "Senin oldukça güzel özelliklerin var." Dudakları seğiriyor. "Ama insanlar sadece bunu görüyorsa, utanması gerekenler onlardır. Başkalarının neye değer vereceğini sen belirleyemezsin, Daisy. Ama kimin değerlerinin önemli olduğuna karar *verebilirsin.*"

Cemaatin toplandığı kilise bahçesini işaret ediyorum. "Bir şey bilmek ister misin? Sen onları korkutuyorsun. Çünkü onların kurallarına uymayı reddediyorsun ve tüm paralarıyla senin doğal olarak sahip olduğu şeyi satın alamazlar."

Kaşlarını çatıyor, ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibi. "Ne? Göğüsler ve güzel bir popo mu? Tayland'a kısa bir uçuşla bu sorunu zebilirim."

"Neşe," diyorum basitçe. "Sende o cemaatteki herkesi aydınlatacak kadar neşe var."

Hareketsiz kalır. Yanakları kızarır. Nefesi kesilir. Ve bir kez olsun, her duruma uygun bir espriyi olan Daisy Wilson, söyleyecek bir şey bulamaz.

"Sophia senin gibi bir arkadaşa sahip olduğu için şanslı. Ve bunu hafife alarak söylemiyorum."

Yutkunur. "yle mi?"

"Kuşkusuz. Aslında, *hepimiz* şanslıyız."

"Biz... Sen bile mi?"

"zellikle ben."

Bu konuşma sırasında, bacaklarım yer değiştirmiş, onun bacaklarını kucaklamış. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bilinçli bir karar verdiğimi hatırlamıyorum.

O uzaklaşmıyor.

Orada oturuyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş, sessizlik yoğun ve söylenmemiş bir şeyle dolu.

Dudakları aralanıyor, nefesi düzensiz, göğsü inip kalkıyor ve bu benim kanımı daha da kaynatıyor.

Gözlerini kaçırmıyor. Ben de öyle.

Çok uzun zaman oldu. Daisy yumuşak kıvrımları, aralanmış dudakları ve dokunulmak için yalvaran teniyle karşımda duruyor. O kadar şehvetli bir şekilde ışık saçıyor ki, sevişmeyi düşünmemek imkansız hale geliyor. En son ne zaman bir kadını altımda hissettiğimi düşünmeye başlıyorum.

Ve daha da kötüsü, çok daha kötüsü, o kanlı çadırdaki yaptıklarımı, o zamandan beri çok fazla alıntı anda yaptıklarımı hatırlatıyor bana. Dayanılmaz ihtiyaca karşı gizli, utanç verici teslimiyetimi. Gece geç saatlerde kendimi okşarken, boğazımda onun adı, gözlerim kapalı, onu hayal ederken.

Bekârlık beni neredeyse vahşi bir arzu ile doldurdu.

İzlemekten bıktım. Hayal etmekten bıktım.

Bir kadının içine girmem lazım. *Onun* içine.

Kolum, onun arkasındaki kilise sırasının arkasına kayıyor, vücudum, öğrendiğim tüm özdenetim derslerini unutmuş gibi kendi kendine hareket ediyor.

"Daisy," diyorum, adı düşük bir homurtu olarak çıkıyor, kesinlikle düşünmemem gereken her şeyle dolu.

Onunla değil.

Özellikle kilisede değil.

Ama bu noktada, küfür en son endişeleneceğim şey. İhtiyaç içimde atıyor, her kalp atışında zonkluyor, ilkel ve çaresiz.

Tanrı aşkına, buna çok açım.

Kafasını eğiyor, gözleri yaramazlıkla dans ediyor. "Rahatsız edici düşünceler mi var, Edward?"

Karanlık ve mizahsız bir şekilde gülümsüyorum. "İnan bana, ne düşündüğümü bilseydin, bu kadar yakın oturmazdın."

Yutkunurken boğazı titrer. "Deneyin bakalım."

Siktir et.

Beni bir arada tutan ince nezaket perdesi paramparça olur.

Elimle çenesini tutup, sahiplenici bir tutumla yüzünü yukarı doğru eğiyorum. Nefesi kesiliyor, dolgun dudakları açılıyor, çok çekici... Ve kendimi vazgeçirmeden önce, eğilip onu öpüyorum.

Yumuşak. Dolgun. Sıcak. *Mükemmel.*

Tanrım, yardım et.

O kadar uzun zamandır bir kadının dudaklarını hissetmemiştim ki, bu basit temas beni neredeyse mahvediyor.

Öpücüğü derinleştirirken göğsümden bir inilti yükseldi, dilim onun diline açgözlülükle kaydı. Onu kendime doğru çektim, kilise sırasının tahtası dizime batarken parmaklarım saçlarına dolandı.

Onun kaçmasına izin veremem.

Ve Tanrım, *Tanrım*, her duygu *çok fazla*. Her yumuşak inilti, nefesinin her küçük kesintisi, vücudunun her *kıvrımı*...

benimkine karşı - yıllarca süren acı verici bekârlık ile daha da güçlenen.

Ağızma inliyor, çaresiz bir sesle, bu ses doğrudan sikime ulaşıyor ve aniden, kalan tüm kontrolüm lanet olası bir ipin ucunda sallanıyor.

Onu öpmek bile beni acı verici bir şekilde sertleştiriyor.

Ve şimdi durmazsam, *hemen şimdi*, sonunda çok aptalca bir şey yapacağım. Onu bu kilise sırasının üzerinde becermek gibi.

İnsanüstü bir çaba göstererek kendimi ondan ayırıyorum, göğsüm inip kalkıyor, başım dönüyor. "Daisy, yapmamalıydım. Özür dilerim."

"Sakın yapma," diye tersler.

Neler olduğunu anlamaya bile başlamadan - ki tüm kanımın beynimden daha güneydeki bölgelere akması nedeniyle bu oldukça zor - ayağa kalkar, bileğimi tutar ve beni en yakın dua köşesine sürükler.

Onu

durdurabilirdim.

Kolayca.

O çok minik. Ayaklarımı yere sağlam basarsam, her şey biter. Ama yapmıyorum.

Beni kilise sırasına itiyor — eski ahşap ağırlığının altında gıcırıyor — ve birdenbire, imkansız bir şekilde, elbisesini yukarı çekip üzerime çıkıyor.

Tanrı aşkına.

Nefesim ciğerlerimden dışarı fırlıyor.

Bu kutsal mekanda her ses yankılanıyor: Kumaşın cilde değdiği fısıltı. Topuklarının taşa çarptığı keskin ses. Bana yaslanırken nefesinin hafifçe kesilmesi.

Ve tanrım.

Onu hissediyorum. Sıcak. Yumuşak. Tam olmaması *gereken* yere bastırıyor.

"Kesinlikle olmaz," diye inliyorum, ellerim beni çoktan ele vermiş, sanki kendi iradeleri varmış gibi kalçalarına yerleşmişler.

Bu pozisyon, göğüslerini tam göz hizasına getiriyor. Vanilya ve baştan çıkarma kokuyor. Ve şarap.

"Kapa çeneni," diye fısıldadı. Sanki ele geçirilmiş gibi görünüyordu.

Lanetimi garantilemek için gelen güzel bir şeytan.

Bunu durdurmam lazım. Papaz, lanet olası annemle birlikte her an içeri girebilir.

"Bu alanlar bu amaçla kullanılmamalı." Bu bir azarlama olmalıydı. Ama boğuk bir inilti olarak çıkıyor. "Bu alanlar özel ibadet için."

Onun ağırlığı kucağımda, sıcaklığı sikime baskı yaparken mantıklı düşünceler kuramıyorum. Onunla *sarhoş* olmuş gibiyim.

O eğiliyor, dudakları benimkine değiyor. "*Beni* tapabilirsin, Dr. Cavendish."

Adımı söyleme şekli, göğsümde ilkel bir şeyin kopmasına neden oluyor. Ona tam olarak ne tür bir tapınabileceğimi göstermek istiyorum.

Aklımı tamamen kaybettim.

Ve umurumda değil.

Dudakları tekrar dudaklarıma çarptı, acil bir şekilde, ve ben de ona aynı şiddetle karşılık verdim, vücudu bana daha sıkı bastırırken, ağrıyan penisimle mükemmel bir şekilde hizalanırken, boğazından çıkan küçük inlemeleri yuttum.

İki yıl boyunca sadece kendi elim vardı ve şimdi bu... Bu çılgın, kötü yaratık kucağımda kıvranıyor, kalçalarını her kasıtlı hareketiyle beni inletiyor.

"*Edward*," diye fısıldadı ağzıma. Ve sonra harekete geçti.

Siktir.

"Tanrım, Daisy," diye homurdanıyorum, parmaklarım onun kalçalarına gömülüyor, o ise bana doğru sallanıyor. "Bunu kesmelisin."

"Beni zorla." Nefesi dudaklarımdan üzerinde sıcak, sonra tekrar bana doğru hareket ediyor, altımızdaki eski ahşap, benim düzensiz nefesimle birlikte gıcırıyor.

Başım boş *bir sesle* ahşaba düşer, tutuşum ne centilmence ne uygun ne de uzaktan medeni sayılabilecek bir şekilde sıkışır.

"Beni böyle mi kırmaya karar verdin?" Sesim kısık, zar zor nefes alabiliyorum. "Lanet bir kilisede mi?"

Parmakları saçlarıma kayıyor, tırnakları kafa derimi çiziyor ve ağzıma fısıldıyor, "Buna değer."

Buraya gelemem. Umutsuz arzusun sisinde, yumuşak teni beni sararken, kokusu başımı döndürürken bile

başımı döndürse bile, bunu biliyorum.

Ve bunu durdurmazsam, bu kesinlikle olacak. Kontrolüm kağıt kadar ince. Dilimde onun tadı, boğazından çıkan yumuşak sesler, elbisesinin uyluklarına kadar çıkması... Onun gibi bir kadın, benim durumumdaki bir erkeğe bunu yapamaz, kaçınılmaz sonuçları olur.

Sikim boşalmak için inliyor. Kilise sırasının tahtası altımızda gıcırıyor.

Parmakları omuzlarıma gömülüyor, vücudu titriyor, nefesleri cildime sıcak sıcak çarpıyor, kalçalarını tekrar sallıyor, ıslak külotunun sıcaklığıyla sikimi okşuyor.

Onu hissetmek istiyorum. Elimini bacaklarının arasına kaydırmak, ıslak danteli itip parmaklarımı içine batırmak istiyorum. Çünkü onun benim için sırılsıklam olduğunu *biliyorum*.

"Daisy, yapma... Tanrım, dur, ben henüz..."

Cümleyi tamamlayamıyorum. Düşünemiyorum. Onun çelik gibi sert penisime sürtünmesini hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Edward." Nefesi ağızıma dokunuyor ve içimdeki bir şeyi kırıyor.

Oh, lanet olsun.

Tanrım, bu his... Her şey.

Yapamıyorum.

Burada değil.

Böyle olmaz.

Ama durmak için yeterince güçlü değilim.

O boğazından o küçük, nefessiz sesleri çıkarırken yapamam. Bana karşı titrediğini, bana *ihtiyacı varmış* gibi omuzlarımı sımsıkı tuttuğunu *hissederken* yapamam.

Çok ileri gittim.

Çok çaresizim.

Daisy Wilson kucağımda kıvranırken, bir ergen gibi pantolonuma boşalacağım.

Bu farkındalık bana bir yük treni gibi çarpar ve ben tutunmaya, yaklaşan yıkıma karşı savaşmaya, kendimi tamamen küçük düşürmemek için çabalıyorum, ama çoktan geri dönüşü olmayan noktayı geçtim.

Ellerim kalçalarına sıkıca tutunur, parmaklarım batar ve boşalırken alnımı omzuna dayarım.

Kilisenin arkasındaki kapının gıcirtısı havayı bıçak gibi keser.

İkimiz de donup kalırız, gözlerimiz ortak bir panikle birbirine kilitlenir.

Çenem hala gevşek, nefesim hala sert bir şekilde geliyor, vücudum hala artçı sarsıntılarla titriyor...

Ve şimdi biri beni, spermle ıslanmış iç çamaşırlarım ve küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı kucağımda bulmak üzere.

Bir dua köşesinde.

Büyük amcamın cenazesinde.

Daisy

Edward'ın kucağından sanki bir top mermisinden fırlamış gibi kendimi atıp, elbiseyi aşağı çekiyorum. Elbise buruşuk bir halde, terli tenime yapışmış durumda ve... Tanrım, bunu gerçekten yaptım mı? Edward Cavendish'in üzerine çıkıp, onu kızgın bir babun gibi haftaya kadar sürttüm mü? Pazar okulunda "Tanrı'ya yaklaşmak" derken kastettikleri bu *değildi*.

Sadece ona sürtünerek kendimi neredeyse uçurumun kenarına getiriyordum.

Hâlâ o kadar tahrik olmuş durumdayım ki, düşüncelerimi bir araya getiremiyorum. Uyluklarım titriyor. Cildim, olanların ardından kızarmış durumda. Utançtan ölmek istemekle, ikinci raunt için tekrar üzerine çıkmak istemek arasında kalmış durumdayım.

Kilisenin arkasında, papaz tatlı görünümlü yaşlı bir kadınla çok sakın, çok normal bir konuşma yapıyor, kutsal mekanının kutsallığının az önce tamamen kirletildiğinden *haberi olmayan* bir adamın sabırla el kol hareketleri yapıyor.

Bir şey gördü mü?

Gözlerim haçın üzerindeki kemerli pencereye kayıyor.

İsa bir şey gördü mü?

Elbette gördü.

O her şeyi görür.

Bu noktada, onu göksel koltuğunda derin bir nefes alırken, kendine sert bir içki doldururken hayal ediyorum. *Oh, yine o.*

Aslında bu, Edward'ın benim bide gösterilerime mastürbasyon yaptığını da gördüğü anlamına geliyor, yani belki de artık buna alışmıştır.

Edward'a bir göz attım.

Adam sanki yıldırım çarpmış gibi görünüyor ve açıkçası, hasar kalıcı gibi görünüyor. Çaresizce pantolonunu, dikkatleri onun... yapışkan durumuna çekmeyecek şekilde düzeltiyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda çılgınca bakıyor. İç çamaşırı bir suç mahalli gibi görünüyor olmalı.

Ama lanet olsun. Bu, hayatımın en ateşli anı olabilir. Çadırdaki Edward Show ile aynı seviyede.

Papaz ve bayan buraya doğru gelmeye başlıyorlar.

Olamaz.

Olamaz, olamaz, olamaz.

Bayan onu görünce yüzü aydınlanıyor, sanki Tesco'da Paul McCartney'yi görmüş gibi. Keşke o pahalı pantolonun altında ne sakladığını bilseydi.

Temel motor fonksiyonlarının nasıl çalıştığını hatırlamaya çalışmasaydım, Edward'ın ne kadar sarsılmış göründüğüne gülmekten ağlayacaktım.

Kadın, Edward'ın pazısına şefkatle elini koyar - az önce çok farklı nedenlerle benim tuttuğum aynı pazıya.

"Ah, Edward, canım," diye şefkatle sorar, tam bir büyükanne endişesiyle. "Yüzün çok kızarmış. Ah, zavallı çocuk, amcan için çok üzölmüş olmalısın."

Edward boğuk bir ses çıkarır.

"Merhaba, papaz!" diye *civıldarım*, ama sesim o kadar parlak ve yapmacık çıkar ki, hemen pişman olurum. Deli gibi konuşmuşum.

İstem dışı olarak elimle havada bir hareket yapıyorum, bu bir el sallama hareketi olması gerekirken, sanki acil yardım çağrısı yapıyormuşum gibi görünüyor. Aynı anda, mümkün olduğunca dikkat çekmeden saçımı düzeltmeye çalışıyorum.

Kalbim, kendi ilahisi sayılabilecek kadar yüksek sesle çarpıyor.

Edward boğazını temizler ve saçmalamaya başlar — kelimeler şık, arızalı bir döngü içinde dökülür. "Harika bir hizmet, Papaz. Bernard buna bayılırdı... evet... çok dokunaklı... çok uygun... evet."

Aman Tanrım, kafası karışmış.

Elini saçlarının arasından geçirerek saçlarını daha da dağınık hale getiriyor, sanki *düşüncelerini* fiziksel olarak *temizlemeye* çalışıyormuş gibi. Her geçiş bir öncekinden daha çılgınca.

Garip bir şekilde sevimli.

Sonunda kendini topladı. Sayılır.

"Bu Daisy, şey... Sophia'nın arkadaşı," diyor.

Papazın bakışları bana kayıyor. "Merhaba, Bayan Daisy," diyor saygıyla. "Sanırım sizi daha önce vaazda görmüştüm."

Panik oluyorum.

Ve - tanrım - birdenbire, sahip olduğumu bile bilmediğim şık bir aksan ağızından dökülmeye başladı. "Evet, çok iyi olabilir."

Ne oluyor lan? Neden birdenbire Fucksborough Düşesi Daisy'yi taklit etmeye başladım?

Omurgam düzelir. Çenem kalkar. Hiçbir neden yokken, ellerimi önümde düzgünce birleştiririm.

Edward bana yan gözle bakar ve milyonuncu kez boğazını temizler.

Cebine beceriksizce uzanır. Sanki Tanrı'nın kendisine rüşvet veriyormuş gibi, papaza bir avuç dolusu banknot uzatır. Gördüğüm kadarıyla büyük banknotlar.

Buna dayanamıyorum.

"Sophia'ya veda etsen iyi olur!" Kimseye özel olarak söylemeden, sanki külotum yanıyormuş gibi kiliseden koşarak çıkıyorum.

Bernard amcanın devasa cenaze portresiyle göz göze geldim. Ve donakaldım.

Yaşlı sapık, tüm bu lanet olası gösterinin en ön sırasından izlemişti.

BÖLÜM 21

Daisy

İç çamaşırlarımın durumu insan hakları ihlalinin başka bir şey değil. Ve en kötüsü ne biliyor musun? Londra'ya dönene kadar bu halde kalmak zorundayım.

Annemin bitmek bilmeyen sohbetine yarım saat boyunca başımı sallayarak, dinliyormuş gibi yaparak, sonunda Sophia'ya veda etmek için kaçışımı gerçekleştiriyorum.

Edward Cavendish'i dua köşesinde bacaklarımın arasına alıp, istemediği bir orgazma ulaştırmak, başlangıçta cenaze programında *yoktu*. Ama işte buradayız.

Bir parçam, ona Mantıklı Daisy diyelim, bunun çılgınca bir karar hatası olduğunun tamamen farkında. Diğer vahşi parçam ise *coşkuyla dolup taşıyor*. Şampanya patlatıp zafer turu atıyor çünkü hayatımda ilk kez Edward Cavendish üzerinde bir tür güç sahibi oldum.

Beynimde "Kesinlikle Ulaşılmaz" başlığı altında dikkatlice sakladığım adam.

Onun küçük kardeşi Charlie yüzünden kendimi aptal durumuna düşürmekle o kadar meşguldüm ki, bu düşüncüyü aklımdan bile geçiremedim. Edward, çok çalışan, çok az gülümseyen, zamanını kesik kesik, ölçülü bir ses tonuyla ekonomi hakkında tartışarak geçiren ciddi bir ağabeydi.

Peki, bu *neydi*? Edward'ın geçici bir akıl kaybı mı?
Kederin yol açtığı bir tür histeri mi?

Ya da en kötüsü, ben onun için sadece damak temizleyici miyim? Her zamanki Michelin yıldızlı menüsüne, düşeslere, mirasçı kızlara ve yarış atı sahibi kadınlara dönmeden önce yediği sıradan bir kız sorbeti miyim?

Çünkü acımasızca dürüst olalım, ben onun tipi değilim.

Elbette, Edward benim bahçe aletleri sattığım videoları izlemekten hoşlanıyor, ama bu beni gerçek hayatta *istemese* ile çok farklı bir şey.

Edward Cavendish benim gibi kızlarla birlikte olmaz. "Teşekkür ederim" yerine "şerefe" diyen ve Fortnum & Mason'ı reçel satın almak için uygun bir yerden çok bir turistik cazibe merkezi olarak gören kızlarla.

Alışveriş kanalında sabahın üçünde yüzünde elektrikli süpürge'nin emiş gücünü gösteren biri değil. O benim alanım.

Ama yine de, o şık kızların hiçbirinin onu kilisede pantolonuna boşaltmadığını iddia edebilirim.

Bu da beni şu anki ruhsal krizime getiriyor. Bir ibadethanenin kutsallığını bozduktan sonra, çok ihtiyaç duyulan bir *Çakra Kontrolü* zamanı:

Kök Çakra: Topraklanmamış. Kritik durumda.

Sakral Çakra: Tamamen vahşi. Tüm Londra'ya enerji sağlayabilecek bir frekansta titreşiyor.

Güneş Pleksusu: Edward'ın dua köşesinde şık pantolonunu ıslatmasına neden olan kelebekler ve uygunsuz gururla dolu.

Boğaz Çakrası: Her türlü şüpheli sesler çıkarıyor.

Delil A: Cenaze töreninde domuzun homurtusu.

Kanıt B: Kiliseye yakışmayan inlemeler.

Üçüncü Göz Çakrası: Edward'ın "Aman Tanrım" yüzü dahil, görmezden gelinemeyecek şeyler gördü.

Düşüncelere dalmışım ki, sanki bir tuğla duvara çarpmışım gibi.

Çok tanıdık bir çift mavi göze bakıyorum — Edward'ın mavi gözleri, ama boyumdan 15 cm daha uzun ve çok daha sinir bozucu.

Hay sıçayım. Charlie.

Yüzünü buruşturduktan sonra altın çocuk gülümsemesini takındı.

"Daisy. Ne sürpriz. Seni görmek ne güzel."

Yalancı piç.

"Sen de," diyorum.

O, mükemmel düzgün kravatını düzelterek, garip bir şekilde hareket etti. "Bu tür etkinliklere gelmen çok hoş. Sophia için. Ama lütfen kendini mecbur hissetme."

Gülümsemem donar. Kendimi zor tutarım. "Sophia beni burada görmek istedi."

"Evet, tabii ki, ama biz bunu beklemiyoruz," diyor yumuşak bir sesle. Alt metin çok açık: *Seni görmek istemiyorum. Lütfen siktir git.*

"Sophia'ya veda edeceğim," diyorum soğukkanlılıkla, artık nazik davranmaya çalışmıyorum. "Hoşça kal, Charlie."

Bu adamın hala beni bok gibi hissettirme gücüne sahip olması sinir bozucu.

Bir parçam, *"Tahmin et ne oldu Charlie, az önce kardeşinle seviştin"* diye bağırarak istiyor. Kendini beğenmiş herif bundan nefret ederdi. Ama kendimizi kandırmayalım

—bu, onun yüzüne vurmak için yapılan büyük bir romantizm değildi. Bu... her ne haltsa oydu.

Bu düşünceyi kafamdan silip içeri girdim. Sophia'yı Imogen'ın yanında dururken gördüm ve doğruca onlara doğru yürüdüm.

"Hey," diyorum. "Sophia, canım, Londra'ya dönmem gerek. Bu gece işim var, o bahçe makası kendi kendine çalışmayacak!" Imogen, kariyerim hakkında söylemek için can attığı küstah yorumunu yapamadan hızlıca ekliyorum.

Onun adına, sadece... bana gülümsüyor. Şüpheli bir gülümseme, ama kabul ediyorum. "Tabii ki." Sophia beni sıkıca kucaklıyor. "Geldiğin için teşekkür ederim

Geldiğin için teşekkür ederim. Her zaman yanımda olursun."

"Senin için zor, tatlım." Imogen araya girer. "Arkadaşlarına ihtiyacın var. Bunu atlatmak için ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman al."

Sophia burnunu çeker. "Teşekkürler."

Ben de başımı sallayarak anlayışlı sesler çıkarıyorum, ama içimden pek de destekleyici düşünceler geçmiyor. Lanet olsun, bu Büyük Amca Bernard. Sanki en güzel çağında acımasızca aramızdan koparılmış gibi değil ki. Hepimiz bunun olacağını biliyorduk.

Ve evet, belki ben kalpsiz bir ineğim, ama gerçek dünyada kimse yas tutmak için bedava bilet almıyor. Annem hasta olduğunda, ben yine de

işe gitmeye devam ettim, gülümseyerek aletleri sattım, lanet olası gaz faturasını ödedim. Her şeyi durdurup keder içinde boğulmak gibi bir lüksüm yoktu.

"Trene binmek zorunda olduğun için üzgünüm," diyor Sophia, kolumu sıkarak. "Seni arabayla götürürdüm, ama birkaç gün annemle kalıp dinlenmem gerekiyor. Umarım Second Chance Paws anlayış gösterir."

Onun köpek yardım kuruluşu — yalnız büyükanneleri daha da yalnız köpeklerle eşleştiren — gerçekten çok sevimli ve ben de tüm kalbimle destekliyorum. İstatistiksel olarak konuşursak, o bu işi başlattığından beri en az iki kişi ve dört Labrador köpeği öldü.

"Oh, bunu dert etme," diye araya giriyor Imogen, mükemmel manikürlü elini Sophia'nın koluna koyarak. "İyileşmek için zamana ihtiyacın olduğunu anlayacaklarına eminim."

Ve işte burada zorlanıyorum.

Çünkü Imogen, Sophia'nın kafasını tüm bu yumuşak, kabarık, gerçek dünyada olmayan saçmalıklarla dolduruyor gibi.

Büyük amcam öldüğü için izin isteseydim Simon gülmekten fıtık olurdu. Onun sert East End aksanıyla haykıracağı tam sözleri şunlar olurdu: "Dalga mı geçiyorsun? Sana alışveriş kanalı satın alacak kadar para bırakmadıysa, kışını kaldır da işe dön ve bana bahçe aletleri sat."

Ve dürüst olmak gerekirse, haklıydı.

Ama ben bir şey söyleyemeden, Imogen'ın sesi keskinleşir. "Sophia, canım... Edward'ın yanındaki kadın kim?"

Onun şahin gibi bakışını takip ettim ve midem bir anda yere çakıldı.

Oh. Oh tanrım.

Mükemmel dikilmiş bir elbise giymiş bir tanrıça Edward'ın yanında duruyor, kolunu onun koluna takmış, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi. Edward'ın yaşına daha yakın, belki otuzlu yaşların ortasında ve benim asla sahip olamayacağım türden bir *yetişkin* sofistike tavrı var.

100 yaşına kadar yaşasam bile olmaz.

Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi, elini onun göğsüne koyuyor.

Sanki oraya *aitmiş gibi*, sanki onun her santimini biliyormuş ve ona dokunmak için izin almaya gerek yokmuş gibi.

Tam da bir saat önce benim elimde olduğu yerde.

İçimde bir şey kıvrılıyor.

"Hmmm." Sophia onu inceliyor. "Oh, bekle! O Lucia. Edward'la birlikte çalışıyor." Sanki ilginç bir dedikodu yapacakmış gibi eğiliyor ve ben bunu duymak istemediğim halde duymak istiyorum. "Giles bana ondan bahsetti. Edward onu birkaç kez dışarı çıkarmış. Dr. Kelly."

Tabii ki doktor.

Imogen'in yüzü şeytani bir ifadeye bürünür.

"Umarım onlar gerçek bir çift olurlar." Sophia hayallerle dolu bir şekilde iç çeker. "Birlikte çok iyi olurlar. Edward yeniden mutluluğu hak ediyor, biliyor musun? Bazen onun için endişeleniyorum."

"Tanrı aşkına, Sophia!" Imogen ayağını yere vurur. "Sen bana Edward'ı kazanmamda yardım etmelisin, *onu* desteklememelisin."

Sophia, Imogen'in sert bakışları altında küçülür ve özür dilercesine kolunu ovuşturur. "*Üzgünüm*, canım, sadece... şey, onun nasıl olduğunu *biliyorsun*. Genç kadınlardan hoşlanmaz. Yirmili yaşlarındaki kadınların çok genç olduğunu düşünür. Hepimizin biraz... *aptal* olduğumuzu düşünür."

Tabii.

Tabii ki.

Onun gözünde hepimiz aptal küçük kızlarız.

Göğsümde bir öfke kıvılcımı parlar ve bunun Imogen'in dramatik tavırları ya da Sophia'nın nazik küçümsemesi ile hiçbir ilgisi yoktur.

Edward ve Charlie birçok yönden birbirlerinden çok farklılar. Edward, huysuz, garip bir huysuz olmasına rağmen, derinliği var. Gerçek derinliği. O, önem verdiği bir şey hakkında konuşurken göğsünüzde hissettiğiniz türden bir derinliği.

Edward'ın ahlakı var. O gerçekten insanlara yardım etmek istiyor, Charlie ise duvarına asmak için nüfuz ve çerçeveli sertifikalar için tıp okuyor. Edward düşünceli. İçer dönük.

Ama çok önemli bir konuda Charlie ile tamamen aynıdır.

Gizlice benimle birlikte olmakla yetinen, ama Cavendish dünyasına tam olarak uyan doktorla evlenen türden bir adam.

Yine kendimi kaptırdım — klasik Daisy, kafası bulutlarda. Her zaman böyle olur.

Kilisede bile uslu duramıyorum. Edward Cavendish benim "neşem" hakkında güzel şeyler söylediği için neredeyse eriyip gidiyorum.

Ama bu sefer aptal değilim.

Elbette, Edward benim hakkımda güzel Şeyler söyledi — kimse duymadan. Belki de içtenlikle söyledi. O kadar acımasız biri değildir. Ama sonuçta, o hala lanet olası Edward Cavendish. Özel hayatımda benim kaosumu seviyor olabilir, hatta çekici buluyor olabilir, ama beni semeyecek. Gerçekten değil. nemli olduğunda değil.

Boğazımdaki yumruyu yutmam imkansız.

Beş dakikalık bir kavgadan sonra neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyorum.

Sesim kesik ve keskin çıkıyor. "Gitmem gerek."

Dışarı çıkıp çantamdan spor ayakkabılarımı çıkartıyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkartıp çantamın derinliklerine atıyorum. Spor ayakkabılarımı giyip bağcıklarını tatmin edici bir Şekilde *ekiyorum*.

Arkamda, akıl taşları üzerinde belirgin bir ayak sesi duyuluyor. Kararlı bir adım.

Sadece bir adam böyle yürür.

Harika. İşte kaçınılmaz "dua köşesindeki oyunlarımızı kirli küçük sırrımız olarak saklayalım" konuşması geliyor. Bunu nasıl çevireceğini duymak için sabırsızlanıyorum.

"Daisy. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Adımımı durdurup i çekiyorum ve ona dönüp bakıyorum. "Evet?"

Ve işte orada, düşünceli ve işkence görmüş gibi duruyor, mükemmellik dikiymiş takım elbisesi şimdi biraz buruşmuş, saçları elini yüzüne sürmekten dağınık.

"zgnm," diyor, kötü bir haber verecekmiş gibi kaşlarını çatarak.

İşte başlıyoruz lan.

"yle mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturuyorum.

"Neden yle?" "Seni pmemeliydim."

Suçluluk duygusu, tam zamanında geldi.

Yüzümü ifadesiz tutuyorum, hissetmediğim soğukkanlılığı sonuna kadar yansıtmaya çalışıyorum. "zr dilemene gerek yok. İkimiz de yetişkiniz. Kilisedeki küçük buluşmamızdan çok keyif aldım. Çok... manevi bir deneyimdi."

Ağzının köşesi seğirir.

"Gördüğün gibi," diyor sessizce, "ben de öyle." Bakışları kararır, sesi alçalır. "Biraz fazla."

Onu eliyle uzaklaştırıyorum, kaburgalarımın arasında bükülen küçük bıçağın o kadar da derin kesmediğini varsayıyorum. "Sorun değil. Üzerinde durmaya gerek yok. Benim trenime yetişmem lazım, senin de doktoruna dönmen lazım."

Oops—planladığımdan biraz daha fazla zehirli oldu. Bir geçirme gibi ağzımdan kaçtı.

Çenesi gerildi. Sanki kendi ortamından çıkmış gibi, garip ve kasıtlı bir şekilde yaklaştı. "Bekle. Bak, sana bir şey sormak istiyordum..."

"Sorun değil, Edward," diye sözünü kestim, içimi kemiren her neyse onu ezip geçerek. "Kimseye söylemeyeceğim. Alışveriş kanalı kızıyla yaşadığın gizli sefahat, benimle güvende. Olanları mezara götüreceğim. Bernard'ın mezarına da. Gerçi Bernard'ı tanırıyorsam, muhtemelen meleklerle o iğrenç ayrıntıları anlatıyordur bile."

O, yine saçlarını eliyle tarayarak, benim esprili sözlerimden pek hoşnut görünmeden homurdandı. "Tamam. Sormak istediğim bu değildi."

"Ee?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Trenimi kaçırmam gerek, yani...?"

Ellerini ceplerine soktu, omuzları gerildi. "Bir ara görüşmek ister misin?"

Sözler, sanki iradeleri dışında dışarı *çekiliyormuş* gibi dökülüyor.

Gözlerim aşağı kayar, duruşundaki ince değişikliği, parmaklarının ceplerinde kıvrılma şeklini fark ederim.

"Evet, iç çamaşırımı değiştirdim," dedi ciddi bir ifadeyle.

Dudaklarımı sıkıştırarak boğazımda yükselen kahkahayı bastırıyorum.

"Aferin sana."

"Ee?" diye ısrar eder, sesinde artık bir parça sabırsızlık vardır. "Ee ne?"

"Beni görmek ister misin?"

Onu yavaşça, dikkatlice bir kez baştan aşağı süzdüm. "*Nasıl* göreceksin peki?"

Çıplak, sikim dışarıda, ben dizlerimin üzerinde mi? Söylemiyorum, ama bu soru havada asılı kalıyor.

"Akşam yemeğinde beni gör ve... şey..." O yer değiştirir, boğazını temizler. "Ve?" diye sorarım, başımı sahte bir merakla eğerek.

"*Sonra* ne olacak?"

Demek mesele bu. Biraz sertlik istiyor ve bunu, aslında istemiyormuş gibi davranan üst sınıfların tarzıyla istemeye çalışıyor.

Yanlış anlamayın. Tamamen karşı değilim. Edward, toplum içinde gömlek yakası kadar katı olabilir, ama daha önce hissettiklerim, onun... çalışacak çok şeyi olduğunu gösteriyor.

Ama ben zaten bir kardeşimle gizli Cavendish shag rutinini yaptım. Bu dansı biliyorum — *yeterince* iyi olmaya çalışmanın yorucu koreografisini. Yeterince akıllı. Yeterince esprili. Yeterince güzel.

O zaman iyi sonuçlanmamıştı ve bu sefer farklı olacağını düşünecek kadar aptal değilim.

"Uhh." Kısa, gülünç olmayan bir kahkaha attı, çenesini sıkarak sanki ağzını açtığına pişman olmuş gibi. "O kadar ileriye düşünmedim."

Tabii.

Kollarımı kavuşturdum, sesim düz. "Öyleyse neden beni yemeğe çıkarmak istiyorsun ve... sonra ne olacağını düşündüğün şeyi yapmak istiyorsun? Oh, peki bu *büyük* akşam yemeği nerede olacak?"

Gözlerini kırptırır. "Evimde?"

Tabii ya. Onun şık evi. Gözlerden uzak, meraklı bakışlardan uzak. Ne kadar da uygun.

Gözlerimi kısıyorum. "Neden, Edward? Neden beni evine yemeğe davet etmek istiyorsun?"

"Seninle vakit geçirmek için," diye ters bir şekilde cevaplar. Boynunun arkasını ovuşturur ve kaşlarını çatarak, "Bu hiç de planladığım gibi gitmiyor. Büyük bir planım olduğu için değil, ama görünüşe göre, on yıl boyunca flört dünyasından uzak kalmak, *bunu... buna* dönüştürmeye yetmiş."

Tamam. Zorlu sınav zamanı.

"Opera ne olacak?" diye soruyorum.

Çünkü dürüst olalım, onun *gerçek* planları güzel bir özel akşam yemeği ve ardından kimsenin onun benimle birlikte olduğunu görmeyeceği, saçma sapan pahalı bekar evinde sessiz bir sevişmeyi içeriyor.

Ama opera?

Orası halka açık bir yer. Edward Cavendish, beni onu tanıyan insanlarla dolu bir yere götürmeyi göze alıyor.

Ve işte orada. Tereddüt. Sanki Hyde Park'ta seks yapmayı önermişim gibi fiziksel olarak geri çekiliyor.

"Operayı sever misin?" Sesi tamamen inanmazlık dolu, kaşları kalkıyor. Aslında demek istediği şu: *Sen? Operada mı?*

Aslında demek istediği şey şudur: *Seninle toplum içinde görünmek istemiyorum, ayrıca sen benim kadar eğitilmiş ve kültürlü değilsin.*

Dört saat boyunca trajik bir piçin ölümünü anlatan İtalyanca şarkıları dinlemektense boyanın kurumasını izlemeyi tercih ederim, ama önemli olan prensip.

Gözlerimi deviriyorum. "Lafı dolandırmayalım, olur mu?"

Ya da bu durumda, sevişmeyi sevişmek olarak adlandıralım.

Eğer açıkça *"Benim kirli küçük sırrım olmak ister misin?"* deseydi, ona daha çok saygı duyardım. En azından o zaman ikimiz de tam olarak nerede durduğumuzu bilirdik.

"Ne?" Kaşları çatılır, sesi sinirli çıkar. "Tanrı aşkına Daisy, neden bahsettiğini hiç anlamadım. Her şeyi kanlı bir *gösteriye* çevirmek zorunda mısın? Lanet soruyu cevaplayabilirdin."

"Hayır, teşekkürler Edward," diye karşılık veriyorum. "Sanırım almayayım. Evet, ben sıradan biriyim, çok fazla küfür ediyorum ve açıkçası bazen biraz pislik olabiliyorum. Ama *Cavendish* beni sikmeden önce akşam yemeği ikram ediyor diye heyecandan altıma işemeyeceğim."

Tamam, son cümle biraz fazla kaçmış olabilir, pencereden içeri giren bir tuğla gibi. Ama tamamen pişman değilim. Çenesi sıkı sıkıya kapanıyor, kasları seğiriyor.

"Tamam," diye uzatıyor. "Niyetlerimi bu kadar... renkli bir şekilde yorumladığın için teşekkürler. Beni tamamen çözmüş biri tarafından ne istediğimi duymak her zaman ferahlatıcıdır."

"Bana bu yüksek at saçmalığını yapma, Edward." Kollarımı kavuşturuyorum. "Akşam yemeği mi? Akşam yemeğinde ne hakkında konuşacağız ki? Sen ve kardeşin aynı kumaştan kesilmişsiniz. Beni güzel bir sohbet ve yemek için davet etmek istiyormuş gibi davranma. Tanrım, şu anda Parlamento'da kimlerin olduğunu bile zar zor biliyorum. Onların yarısını takım elbiseli mankenlerle değiştirebilirler, ben *aylarca* farkına *bile* varmam.

aylarca fark etmem." Kafamı sallayarak gülerek, "Aslında bu bir gelişme olabilir."

Yaklaşır, şimdi üzerime çökmüş gibidir ve ona dik dik bakmak için boynumu uzatmam gerekir.

"Daisy..." Sesinde bir uyarı var.

"Ulusal sigortanın beni neye karşı *sigortaladığını* bile bilmiyorum. Sel mi? Hastalık mı? Başka bir Cavendish'in külotuma girmeye çalışması ihtimali mi?"

Çenesi seğiriyor — ah, bu acıttı.

"Orada durup, kızarmış etin yanında hava durumunu tartışmak için can atıyormuş gibi davranma. İkimiz de bunun ne hakkında olduğunu biliyoruz. Bir keresinde bana, ben ve kardeşinin uyumlu olmadığımızı söylemiştin. Ne demek istediğini çok iyi anladım, Eddie."

Ve *bu*... bu kadarı yeter.

"Anlıyorum. Kendini gayet açık bir şekilde ifade ettin." Bir iş anlaşmasını bitirir gibi, kısa ve öz bir şekilde başını salladı. "Ve senin de çok güzel ifade ettiğin gibi, seni 'orospu' olarak görmüyorum, ama kafana koyduğunda dayanılmaz bir velet olabiliyorsun. Davetimi geri çekiyorum."

Bir süre durdu. "Hoşça kal, Daisy." "Opera locanın keyfini çıkar, Eddie."

BÖLÜM 22

Edward

İŞİMDE SEVDİĞİM ŞEY, dikkatimin dağılmasına izin vermemesi.

Zihnini, bir an bile olsa, derin elma gözleri ve keskin cevaplar gibi düşüncelere dalamaz. Mutlak odaklanma sadece bir gereklilik değil, ikinci bir kalp atışı gibi damarlarında dolaşan, kökleşmiş bir şeydir.

Millie'nin ölümünden sonra, bu odaklanma bir gereklilikten daha fazlası haline geldi. Benim kurtuluşum oldu. İş, kederin beni takip edemediği tek yerdi; bunun için zaman yoktu.

Çünkü bir hastayı ameliyat ederken, hayatı tam anlamıyla sizin ellerinizdeyken ve yüzlerinde, ya da daha kötüsü, sevdiklerinin yüzlerinde kazınmış ham duyguları gördüğünüzde, kendi hayatınızın karmaşıklıkları üzerinde durma lüksünüz olmaz.

Onların hayatını kurtarmakla
meşgulsünüz. Bugünün hastası
Ella Bailey.

Altı yaşında. Brixton'dan. İki yıl önce Crohn hastalığı teşhisi kondu. Bir çocuğun dayanabileceğinden çok daha fazlasını dayandı. Pediatrik vakalarda riskler her zaman daha yüksek olur.

Ameliyat öncesi odasının çift kapısını iterek açıyorum, içeri girerken kollarımı sıvıyorum.

Ella, hastane yatağında bağdaş kurmuş oturuyor, kendisi kadar çok savaşımiş gibi görünen tek gözlü bir tavşanı sıkıca tutuyor. Sarı bukleleri küçük omuzlarına dökölüyor, merakla parlayan yüzünü çerçevesiyor. Geniş gözleri odanın her yerini dolaşıyor, her ayrıntıyı içine çekiyor.

Altı yaşında, dikkatli olmak için yeterince anlayışlı ama önündeki süreci tam olarak kavrayacak kadar değil.

Annesiyse ise her şeyi çok iyi biliyor. Omuzları kamburlaşımiş. Uykusuzluktan gözleri ağırlaşımiş.

Onların bulunduğu bölmeye adım attığımda, perdenin hafifçe sürtünmesi dikkatlerini çekiyor.

"Günaydın, Ella. Bayan Bailey," diyorum.

Annesi başını kaldırır, dudakları gergin bir gülümsemeye bükölür. "Dr. Cavendish."

Ella başını eğip dikkatle inceler. "Gerçekten çok uzunsun," der, sanki bu, değinmeye değer tek ayrıntıymış gibi. "Buradaki en uzun boylu doktor sen misin?"

Ağzımın kenarlarında hafif bir gülümseme belirir.

"Olabilirim," derim, onun gözlerine bakmak için hafifçe çömelirim. "Ama sen de oldukça uzun boylu bir genç hanımsın."

Burnunu kırıştırdı, etkilenmemişti. "Sen patron sensin, değil mi?"

"Doğru. Seninle ilgilenecek olan benim."

Kaşları çatılır, tavşanı daha sıkı tutar. "Nasıl yapılacağını biliyor musunuz?"

Annesi kızarır. "Ella! Lütfen terbiyeli ol."

Elimi kaldırıp, küçük bir gülümsemeyle onun utancını gidermeye çalışıyorum. "Sorun değil. Bu makul bir soru."

Ella'ya dönerek, ses tonumu hafif ama kararlı tutuyorum. "Evet, Ella, nasıl yapılacağını biliyorum. Uzun zamandır mideleri iyileştiriyorum ve seninkine ekstra özen göstereceğim. Bu sana uygun mu?"

Bunu etkileyici bir ciddiyetle düşünür.

Sonra küçük, ciddi bir baş sallama yapar. "Tamam. Ama eğer batırırsan, herkese söyleyeceğim. Okul müdürüme bile."

"Anlaştık," diyorum. "Ama söz veriyorum, batırmayacağız."

Elinde tuttuğu doldurulmuş tavşana doğru başımı sallıyorum. "Peki bu seçkin beyefendi kim olabilir?"

"Bay Tickles," diyor, onu büyük bir törenle kaldırarak. "Tek gözü var. Çamaşır makinesinde kaybetti. Hâlâ kabuslar görüyor ve ben onu sakinleştirmek zorundayım. Hem de çok."

Eğilip, tek gözlü tavşanı durumunun gerektirdiği ciddiyetle inceliyorum. "Anlıyorum. Bay Tickles oldukça zorlu bir sınavdan geçmiş görünüyor. Oldukça dirençli. Tıpkı senin gibi, Ella."

Dudakları utangaç bir gülümsemeye bükülür. "Ama o gerçek değil," diye itiraf eder, sanki bana bir sır veriyormuş gibi. "Ama bazen korkuyor. Ve artık düzgün göremediği için sürekli bir şeylere çarpıyor."

Başımı eğiyorum. "Biliyor musun? Sanırım Bay Tickles için özel bir şey ayarlayabiliriz. Hemşirelerimizden birine, onun ağrıyan gözü için cesur bir yara bandı bulmasını istesem nasıl olur? Uygun bir şekilde parlak olanından." Sesimi komplo kurar gibi alçaltarak ekliyorum, "Ama önce sana odaklanalım. Sanırım Bay Tickles, senin öncelikli olduğunu anlayacaktır."

Bu düzenlemeden memnun görünüyor ve başını sallar.

"Şimdi, Ella," diyorum, "işlemlerle ilgili herhangi bir sorunuz var mı? Bilmek istediğiniz bir şey var mı?"

Kafasını eğdi. "Acıtır mı? Yani... çok mu?"

"Ameliyat boyunca uyuyor olacaksın. Ameliyat sırasında hiçbir şey hissetmeyeceksin. Uyandığında biraz ağrı hissedebilirsin, ama mümkün olduğunca rahat etmeni sağlayacağız. Bay Tickles seni bekliyor olacak. Nasıl sence?"

Kafasını sallar, küçük parmakları Bay Tickles'ın pençesini sıkıca kavrar. Ama sonra geniş, ciddi gözleri benimkilerle buluşur ve sessiz bir sesle sorar, "Tamam. Ama ya... ya bundan sonra normal olamazsam?"

Bu soru göğsümü sıkıştırıyor ama bunu belli etmiyorum.

"Ella," diyorum, "normal diye bir şey yoktur. Her genç kadın kendi tarzında olağanüstüdür ve sen de bir istisna değilsin. Bu ameliyat sadece kendini daha iyi hissetmen için, böylece zaten olduğun olağanüstü kişi olmaya devam edebilmen için."

Küçük kaşları çatılır. Şüpheli davranıyor.

Bir süre sonra başını sallar ve Bay Tickles'ı göğsüne daha sıkı bastırır. "Tamam," diye fısıldar.

Ayağa kalkarım.

Anneme başımla selam vererek izin isteyip koridora çıkıyorum ve ekibimle buluşmak için yoluma devam ediyorum.

Pediyatrik cerrahi, profesyonelliğın katmanlarının altında gömülü olduğunu sandığınız duyguları her zaman ortaya çıkarır. Bu vakalar aklınızda kalır. Minik ellerde sıkıca tutulan minik ayılar. Titreyen dudaklar, iri gözler.

Cerrahi eldivenleri çıkardıktan sonra bile uzun süre devam eden acı.

Bugün, o özel acı daha belirgin hissediliyor. Bu, askıya aldığım şeyleri bana bir kez daha sessizce hatırlatıyor.

Daisy beni reddetti. En iyisi bu. Bana olan nefretini daha açık bir şekilde ifade edemezdi.

Onu yemeğe davet etmek kötü bir seçimdi. Daisy tutumunu açıkça ortaya koydu. Ve bunu yaparak, denemeye kalkışmamın ne kadar aptalca olduğunu bana hatırlattı.

O yirmili yaşlarında, hayatı dolu dolu yaşıyor. Onun için ben sadece başka bir sıkıcı Cavendish'im — sıkıcı, hak iddia eden, ona kardeşimin pek de takdire şayan olmayan özelliklerini hatırlatan yaşlı bir adam.

Ve ben hatalarımı tekrarlayan bir adam değilim.

"Hâlâ burada mısın Edward?" Lucia yaklaşırken sesi koridordan geliyor.

Mavi önlüğü gözüme çarpıyor — hastane kıyafetiyle zarif görünebilen tek kişi o olabilir.

"Bir saat önce mesainin bitmesi gerekmiyor muydu?" diyor, yanımda durarak.

"Öyleydi," diye cevap veriyorum, Ella'nın hareketlendiği kapıya doğru bakarak. Annesi yanında oturuyor, hala Bay Tickles'ı kucaklıyor — perişan haldeki tavşan, artık eksik gözünün üzerinde parlak bir çıkartma ve Ella'ninkine benzeyen bir gazlı bez yama taşıyor.

"İlk iyileşme sürecini izlemek istedim," diyorum. "Şu anda kendine geliyor."

Lucia bakışlarımı takip ediyor. "Bunun için hemşireler ve cerrahi asistanlar var. Her yükü tek başına omuzlamana gerek yok." Bir süre durup beni inceliyor. "Çocuklarla aran çok iyi. Umarım bunun farkındasındır. Personelin senin hakkında nasıl konuştuğunu duymalısın."

"Sadece yapılması gerekeni yapıyorum." Boğazımı temizleyip, boynumdaki gerginliği gidermek için başımı başka yöne çeviriyorum. "Cenazeye geldiğiniz için teşekkür ederim. Beklemiyordum, ama benim için çok anlamlıydı."

"Tabii ki," der basitçe. Saatine bakar. "Akşam yemeği yemek ister misin? Bugünlük yemek pişiremeyeceğim."

Bir an durdum. "İsterim," dedim, ve içtenlikle söylüyordum. "Ama bu akşam Liam ve Patrick ile planım var. Haftaya olur mu?"

Gülümseyerek başını salladı. "O zaman gelecek hafta." "Harika," dedim.

Lucia, isteyebileceğim her şeye sahip: zeki, başarılı, çarpıcı. Mesleğimizin gerekliliklerini anlayan bir cerrah.

Kaos yok. Karmaşa yok.

Yoga pantolonları ve akılsızca kilise olaylarıyla dünyamı alt üst eden biri değil.

BÖLÜM 23

Daisy

Cavendish malikanesinin salonunun kapılarını nefes nefese ve dağınık bir halde açtım. İçeride Sophia ve terzisi, gelinliklerini giymiş Imogen ve Bernice'in etrafında telaşla dolaşıyorlardı.

"Üzgünüm!" diye nefes nefese, sanki triatlon yarışını bitirmiş gibi kapı çerçevesine tutunarak söyledim.

Dört çift göz bana çevrildi, her biri farklı bir yargı içeriyordu.

"Tren sorunu!" diye bağırdım, hala nefes nefeseydim. "Görünüşe göre, bir *yaprak* raylara değmiş ve tüm İngiliz demiryolu sistemi çökmüş. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Sophia burnundan keskin bir nefes verir. "Sorun değil," der, ama ses tonu keskinleşmiştir, her zamankinden çok daha sert. "Sadece ... Daisy, lütfen elbiseni giy."

Ah. Yirmi dakika geç ve düşünürsün düşünürsün
ki kişisel olarak onun büyük gününü sabote etmişim gibi hissettim.

"Şu kanepenin üzerinde," diyor terzisi, pastel pembe şifondan yapılmış kabarık bir yığını işaret ederek, ve ben ona doğru atılıyorum.

Imogen dönme hareketinin ortasında donakalır.

"Bu *koku* da ne?" diye bağıyor, burnunu tiyatral bir şekilde genişleterek bana bakıyor.

Herkes donar. Ben bile, sanki şifonu ısırmak üzereymiş gibi elim şifonun üzerinde asılı kalır.

Imogen nazikçe bir adım öne çıkar.

"Daisy," diye başlar. "*Esrar mı* içtin?" Oh, lanet olsun. Jamie.

Dün gece yeni "premium" otuyla dairemizi dumanla doldurdu, üstelik nazikçe benim paltomun asılı olduğu yerin hemen altında içmeye karar verdi.

Tamam, belki onu susturmak için bir tane, sadece bir tane, küçük bir nefes almıştım.

Premium değildi.

"Kokunun geldiği gibi değil," diyorum, yanaklarım kızarıyor. "Ev arkadaşım... dün gece biraz içti ve benim paltom da, bilirsin, yanındaydı."

"Esrar içen biriyle mi *yaşıyorsun*?"

"Elbiseye dokunma!" diye bağıyor Sophia, elimi elbiseden çekerek. "Bunun için vaktimiz yok, Daisy. Lütfen, Tanrı aşkına, kumaşı kirletmeden önce paltonu çıkar ve dışarıya koy."

Kirletmek. Sanki ben yürüyen bir biyolojik tehlikeymişim gibi, gözeneklerimden kokarca dumanı sızıyormuş gibi.

Ama *peki*.

Dişlerimi göstererek gülümserim. "Tabii ki. Hemen dönerim." Sessizce dışarı çıkarım.

Dışarıda, diyor. Ve *dışarıda* derken, tabii ki *lanet binanın dışını* kastediyor — çünkü görünüşe göre, paltomun derhal binadan çıkarılması gerekiyor.

Korkunç paltomu sürükleyerek koridorda yürürken, göğsümde neşeyle parlayan küçük bir öfke kıvılcımı hissediyorum.

Tabii, Sophia kızgın, ama biliyor musun? Ben de öyleyim.

Ceket neredeyse hiç kokmuyor. En fazla hafif bir esrar kokusu var. Eğer bir tazi gibi bir burnun yoksa — ya da, bilirsin, Imogen gibi — kokuyu alamazsın.

Bir keresinde Edward'a, bir kişinin burnundan onun hakkında çok şey öğrenebileceğini söylemişim.

Peki ya onunki? Tam bir pislik.

Bu, birkaç hafta içinde beşinci prova. *Beşinci*. Zaten uyan bir elbise için.

Burada tam olarak ne yapıyoruz? Dikişlerde gizli kusurlar var mı diye gözlerimizi kısarak mı bakıyoruz? Fermuarın hapşırmaya dayanıp dayanmayacağını görmek için stres testi mi yapıyoruz?

Yoksa bu, köşede Chardonnay içmeye başlamamın ne kadar süreceğini görmek için yapılan ayrıntılı bir psikolojik deney mi?

Sophia, düğünden önce hepimizin aniden farklı vücut şekillerine dönüşeceğine güvenmiyorsa, bu kadar titiz bir inceleme gereksiz görünüyor.

Ve bunun bana tren bileti olarak ne kadara mal olduğunu biliyor mu *acaba*?

Elbette, önemli şeyleri halletmiş durumda — elbiseler, ayakkabılar, buketler — ama asıl sorun *küçük detaylar*. Mesela, yoğun saatlerde tren bileti almak, istasyonda pahalı kahve içmek ve patronuma, geçen hafta bana uyan elbisenin *bu hafta da uyup uymadığını* kontrol etmek için neden bir gün *daha* izin almam gerektiğini *bir kez daha* açıklamak gibi.

Sophia haftada sadece üç gün hayır kurumunda çalışıyor. Bol bol vakti var. Bu arada ben, Simon'ı "acil nedime görevleri"nin büyük basınçlı yıkama makinesi tanıtımını kaçırmak için geçerli bir mazeret olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

Spoiler: Simon bunun geçerli bir mazeret olduğunu düşünmüyor.

Lizzie de bunun delilik olduğunu kabul ediyor. Kuzeninin düğününde, nedimler ASOS elbiseleri giymişti. Tek bir prova. Oturma odasında. Prosecco ile coşmuş halde. Fermuar, fermuar, *bitti*.

Ceketimi dış tuvalete atıyorum, kapıyı çarpma isteğine direniyorum.

Öfkeyle dolu bir şekilde salona geri dönerken, her adım, beynimde yankılanan tek düşünceyi haykırmamak için verdiğim bir mücadeleydi: **ELBISELER ZATEN UYUYOR.**

Bridesmaids: The Musical filminde başrol oynamıyoruz.

Kapıyı açıp, en iyi "*aman tanrım, burada olmayı seviyorum*" gülümsememi takındım.

Pastel şifonun içinde, dünya rekoru hızıyla elbiseye giriyorum.
Ve şaşırtıcı bir şekilde, son provada olduğu gibi aynı görünüyorum.
Karışıklık, ben durduramadan ortaya çıkıyor. "Peki... bu ne için uygun?"

"Mücevherler!" diye cıvıldıyor Imogen.

Satıcı, sanki bir Noel ağacını süslüyormuş gibi, bize kolyeler, bilezikler ve yüzükler takmaya başlar.

"Oh, bu ışığı mükemmel yansıtıyor," diye mırıldanır Sophia, başını eğerek Bernice'e taktığı kolyeyi hayranlıkla inceler.

Bu arada, kışkırdaki her kas, zar zor bastırılmış bir öfkeyle gerginleşir. Elbette, *elbette*, bu mücevher sirki son provaya eklenebilirdi, değil mi? Ya da *WhatsApp'ta fotoğraf paylaşımıyla* halledilebilirdi?

Kapı çalınır.

Sophia şüpheyle gözlerini kocaman açarak arkasını döndü. "Kim o? Gelinlik provası yapıyoruz. Sadece belirli kişiler girebilir."

Bir duraklama.

Sonra, alçak sesle, ifadesiz bir cevap:

"Edward." Oh, lanet olsun.

Sophia'nın sesi 180 derece değişir. "Oh, tamam. Girebilirsin, ama Giles'a gördüklerini anlatmayacağına söz verersen."

Kapı gıcırdayarak açılır.

Ve Edward Cavendish içeri girer.

O derin mavi gözler her şeyi tarar, pastel sisin içinden keskin bir şekilde geçer.

Gözleri bana takılır ve hızlıca baştan aşağı beni süzerken, yargısının ağırlığını hissedecek kadar uzun süre üzerimde kalır.

Doğal olarak kaşlarını çatır.

Muhtemelen bunun benim için fazla hanımefendi gibi olduğunu düşünür. Muhtemelen benim file çoraplar ve striptizci topuklu ayakkabılar giyip, buket yerine bir bardak bira taşımam gerektiğini düşünür.

Sıcaklık boynuma kadar yükseliyor. Nabzım hızla atıyor. Artık aramızda çok fazla sır var. Kızlar *bilseydi*, hatta *şüphelenseydi*...

"İyi günler, bayanlar." Manşetlerini düzeltir. "Hepiniz çok... güzelsiniz."

"Merhaba," diye hepimiz bir ağızdan cevap veriyoruz.

Ağırlığını değiştirir, rahatsızlığı belli olur. Gözleri benden başka her yere bakar.

Muhtemelen beni son gördüğünde ona kucak dansı yaptığım içindir.

"Sophia," diyor, *çok* özel bir sorunu kaçınmak isteyen bir adamın keskin odaklanma yeteneğiyle doğrudan ona hitap ederek, "Londra'ya dönmeden önce veda etmek istedim."

"İçeri gel." Sophia, sanki lanet olası bir çay partisindeymişiz gibi onu içeri davet eder. "Hanımlara bak. Sence Giles elbiseleri beğenecek mi?"

Gülümsemesi o kadar içten ve hevesli ki, ona karşı daha önce hissettiğim cinayet işleme dürtülerimi geçici olarak bastırıyor.

"Evet, elbette beğenecektir," diyor Edward, yaklaşık yarım saniye boyunca bana bakıyor, sonra sanki yakıcı bir şeye dokunmuş gibi bakışlarını benden çekiyor.

"Renk Imogen'a çok yakışmamış mı?" diye sorar

Sophia. Imogen kızarır.

"Gerçekten," diyor Edward kısaca.

Sophia ellerini çırpıyor. "Dönün kızlar. Edward'a arka kısmındaki detayları gösterin."

Ve görünüşe göre, bizler gerçek boyutlu Viktorya dönemi bebeklerinden başka bir şey olmadığımız için, dönmeye başlarız. Saten ve danteller havada dramatik bir şekilde dalgalanır.

Edward görev bilinciyle dönmemizi izler, duruşu her saniye daha da sertleşir.

"Güzel," diye tekrarlar mekanik bir şekilde, sanki geniş kelime dağarcığındaki diğer tüm sıfatları unutmuş gibi.

"Hmm," diye mırıldanır terzi, bana doğru adım atarak başını eğiyor. "Sanırım Tracey'nin elbisesinden bir santim daha keseceğim."

Odadaki herkesin yüzünde bir şaşkınlık dalgası

yayılır. "Beni mi kastediyorsun?" diye sorarım.

"Ben Daisy'im, Tracey değil."

Tesisatçının yüzü kızarır. "Oh! Çok özür dilerim. Affedersiniz, yanlış duymuş olmalıyım."

"Sorun değil," derim rahatça.

"Daisy çok sevimli bir isim." Bernice gülümser. "Benim adım seksen yaşındaki bir kadına yakışır gibi. Neden sana Daisy diyorlar?"

Gülümserim. "Annem, bu ismin benim tatlı ve masum bir şekilde büyümeme yardımcı olacağını düşünmüş olmalı. İşe yaradı, değil mi? Ama isim ne önemi var ki?"

Kızlar güler, çünkü *evet, açıkça* görülüyor ki bu plan tamamen suya düştü.

"Aslında çok şey ifade eder," diyor Edward keskin bir şekilde. "Bu konuda Shakespeare'e katılmıyorum. İsimler, doğru ya da yanlış, beklentiler yaratır. Kimsenin çocuğuna Judas ya da Adolf gibi bir isim vermek için acele edeceğini sanmıyorum."

Edward'a, neşeli bir sohbe Hitler referansı eklemeyi bırakalım.

"Sanırım öyle," diye düşünürüm, başımı eğerek, onun bakışlarına çarpık bir gülümsemeyle karşılık veririm. "Artık kimse dünyadaki Derek'lerle yatmıyor, değil mi? Ama Christian'lar ve Tristan'lar? Onlar gayet iyi gidiyorlar."

"Daisy!" Sophia yarı şok olmuş, yarı gülerek haykırır. "Senin tek bir şey düşünüyorsun."

Omuz silkiyorum, pişmanlık duymadan. Tek yönlü düşünce sağlamsa, değiştirmenin anlamı yok. "Ve Fabio'lar," Bernice gülerek araya giriyor.

Ben burun kıvrırım. "İmkânı yok. Fabio saçlarıyla birlikte ortadan kayboldu. Yaşlı bayanlar hala Fabio'yu bekliyor olabilirler, ama gerçekçi olalım, o nesli tükenmekte olan bir tür."

Edward öksürür. "Bu konuşmanın benim için bir faydası yok gibi görünüyor," diye mırıldanır, muhtemelen zihninde bunu *Daisy'nin Halka Açık Yerlerde Söylediği Uygunsuz Şeyler, Cilt 3* başlığı altında kaydetmiştir.

Sophia'nın yanına doğru büyük adımlarla yürür, eğilir ve alnına resmi bir öpücük kondurur. "Hoşça kalın," der, kapının yarısına kadar çıkmışken.

"Hepimiz alnımıza öpücük mi alıyoruz, yoksa bu Sophia'ya özel bir ayrıcalık mı?" diye alay eder Imogen, kirpiklerini kırıştırarak.

Edward donar.

Omurgası o kadar hızlı düzelir ki, sanki biri onu çelik bir çubukla değiştirmiş gibidir.

Boğazını temizler ve başka bir şey söylemeden dışarı çıkar, kapı arkasından kapanır.

Oda kahkahalarla çınlar.

Bu arada benim kalbim, hala normal bir organ gibi nasıl çalışacağını hatırlamaya çalışıyor.

"Sanırım onu mahvettik," diyor Sophia.

"Pekala bayanlar, bugünlük bu kadar," der terzisi, ellerini hızlıca çırparak. "Sophia, takılardan memnun musun?"

Sophia gülümser. "Kesinlikle."

Tanrıya şükür. Özgürlük...

"Harika. Başlıklar önümüzdeki hafta gelecek, o yüzden önümüzdeki birkaç hafta içinde provasını yapacağız."

Bir dakika bekle.

"Henüz bitmedi mi?" diye soruyorum, herkesin başı bana dönünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Sophia gözlerini kırptırır, gülümsemesi sönükleşir. "Hayır, elbiseyle uyumlu olduklarından emin olmak için başlıkları da denememiz gerekiyor."

"Tamam," diyorum, içimdeki *alışveriş kanalı sunucusunun* sakinliğini yansıtmaya çalışarak, "ama beni dinleyin. Bunu Zoom üzerinden yapamaz mıyız?"

Sessizlik.

Devam ediyorum, hepimizin pembe giysili hallerini işaret ederek.

"Yani, saçlarımızı yaptırmıyoruz, değil mi? Sadece başlıkların renginin elbiselerin rengiyle uyumlu olup olmadığını kontrol ediyoruz, değil mi? Öyleyse, bunun için gerçekten insanların, yani bizim, fiziksel olarak orada olmamız gerekiyor mu?"

Bu hızla gidersem, çalışmaktan çok prova yapmakla daha fazla zaman geçireceğim.

"Bu sürecin bir parçası," diyor yavaşça. "Bu... sorun değil, değil mi?"

"Tabii ki!" Yine gülümsemeye çalışıyorum. "Kesinlikle sorun yok. Sadece emin olmak istedim."

"Ne zaman olacağını bize söyle yeter," diyor Imogen yapmacık bir gülümsemeyle. Yağcı.

"Tazelenmek" için fırtına gibi çıkıyorum, bu da *suç işlemekten önce sakinleşmek* için kullandığım bir kod. En yakın mutfağa yöneliyorum. Bu evde üç mutfak var ve hiçbirisi mutfak olarak adlandırılmıyor.

Uşak mutfağı, bulaşık mutfağı ve zenginlerin birden fazla mutfağa sahip olmayı haklı çıkarmak için uydurdıkları diğer saçmalıklar var.

Londra'dan Oxfordshire'a bir kez daha gidip, parlak bir şeyin pembe bir şeyle uyumlu olup olmadığını kontrol etmek için mi?

Gerçekten mi? Sırada ne var? Çakralarımızın hizalandığından emin olmak için bir *prova* mı?

Atalarımızın *renk düzenini* onayladığından emin olmak için bir *ruh çağırma seansı* mı?

Tanrım, bu düğünün bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Kargaşa yatıştığında, normal hayatıma geri dönebilirim. Orada uğraşmam gereken *tek* Cavendish, Londra'daki konağında yaşayan Sophia'dır. Artık zoraki gülümsemeler, boğucu beklentiler ve en önemlisi, Edward'ın beni garip hissettirmesi yok.

Kulağımın dibinde ölüm tehditleri mırıldanarak, mutfağa doğru ilerlerim, köşeyi dönerim ve...

Aniden durdum.

Çünkü, tabii *ki*, Edward oradaydı.

Tezgahın önünde durmuş, kolları sıvamış, ön kolları gergin, elinde yarısı yenmiş bir şeftaliyle... sanki o şeftali gününü mahvetmiş gibi ona bakıyor.

Midemde sıcak ve rahatsız edici bir şey patlıyor.

"Londra'ya döndüğünü sanıyordum," diyorum.

"Gidiyorum. Yakında. Ya sen?"

Başımı sallayarak tezgahın bir bardak alıyorum. "Önce anneme uğrayacağım. Muhtemelen benden bıkmıştır, son zamanlarda çok sık uğruyorum."

Onun yanından geçip lavaboya giderim, suyumı doldururum ve sonra kaçmak için dönerim. "Tamam, peki... hoşça kal o zaman."

Ama kaçmadan, eli kolumu tuttu. Nazikçe ama kararlı bir şekilde.

Derimde bir elektrik akımı hissediyorum.

"Neden yalan söyledin?" diye sordu aniden.

Çenesindeki kas, her zamanki *öfkeli dansını* yapar ve midem buna tepki olarak çok rahatsız edici bir şey yapar.

"Ne hakkında yalan söyledim?" Gerçekten anlamadım ve gözlerimi kırıştırdım.

"Adın hakkında. Annenin bunun seni tatlı ve masum göstereceğini düşündüğü hikayesi."

Donup kalırım, bardak dudaklarıma yarı yolda kalır.

"Annen bir keresinde bana gerçek hikayeyi anlatmıştı. Betonun içinden papatyalar çıktığını gördüğünü ve 'Kızımın ihtiyacı olan dayanıklılık bu' diye düşündüğünü söylemişti. Bence bu çok tatlı bir hikaye."

Bardağımdaki su sonsuz bir şekilde büyüleyici hale geliyor. "Unutmadığın bir şey var mı?" diye mırıldanıyorum.

"Neden daha yüzeysel bir şey söylediğini merak ediyorum." "Belki de şu anda kendimi o kadar dirençli hissetmediğim içindir," diye ters bir cevap veriyorum. "

Sert bir iek gibi hissetmiyorum."

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ağır ve araştırıcı, ve bu çok fazla.

Bardağı masaya bırakıp, o cevap veremedenden dönüp gitmeye karar verdim, çünkü görünüşe göre, canlı yayında öfkeli müşterilerle başa ıkabiliyordum — kusurlu bide hakkında bağıran yetişkinlerle — ama Edward Cavendish'in, annemin bir zamanlar benim betonun içinden iek açacak kadar güçlü olduğuma inandığını bilmesi ile başa ıkamıyordum.

Aşağı bakan köpek poz, tam anlamıyla bir öfke patlaması için ideal bir poz olmayabilir, ama işte buradayım — avuç ilerim annemin yoga matına bastırılmış, kalçalarım havada, hayal kırıklığıyla titriyorum.

"Yemin ederim, bir kez daha gelinlik provasına gitmek zorunda kalırsam, elbiseleri ateşe vereceğim."

"Derin nefes al, canım," diyor annem, zahmetsizce Ağaç Pozuna geçerek. "Sophia iyi niyetli. Tatlı bir kız, ama dürüst olalım, o... belirli şeyleri beklemek üzere yetiştirildi. Gerçeklik onun güçlü olduğu bir alan değil."

Gözlerimi devirip, Savaşçı İki pozuna geçiyorum. "Evet, ben hafta sonlarımı saten elbiseler içinde dönerek geçirmek için yetiştirilmedim. Bazılarımızın sınırları vardır."

Annem benim pozumu taklit eder — *hiç sallanmadan* — ve komplo kurarcasına bana doğru eğilir ve fısıldar. "Bunun suçlusu Bayan C."

"Ana evden seni duyamaz, anne. Yoga matlarına dinleme cihazı yerleştirmedike tabii."

"O her şeyi duyar."

"Tıpkı Edward gibi," diye mırıldanıyorum.

Annem doğrudur, gözleri ilgiyle parlar. "Edward mı?"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, önümdeki elime bakarak, onun adını yüksek sesle söylediğime hemen pişman oluyorum.

Şu anda taze bir koku almış bir tazır gibi. "Geçen hafta cenazede ikinizin konuştuğunu gördüm. Oldukça... yoğun görünüyordu."

Birden dikleşiyorum. "Kilise'de değil, değil mi? Tanrım, anne, gördün mü?"

Kaşlarını kaldırdı, kolları hafifçe indi. "Hayır, kilise salonunda," dedi yavaşça, bana "*senin neyin var?*" *der gibi* bir bakış attı. "Neyi göreceğim?"

Oh, şükürler olsun.

"Hiçbir şey," derim ve o kadar agresif bir şekilde öne eğilme hareketi yaparım ki neredeyse kendi dizlerime kafa atacağım.

"Daisy Wilson, bana söylemediğin bir şey mi var?" Bir duraklama oldu. "Biliyorsun, onun sana karşı zaafı olduğunu hep düşünmüştümdür."

Alaycı bir şekilde gülerek, hızla ayağa kalktım.

Ellerini beline koyar. "Bana neyi söylemiyorsun?"

Kaçışın olmadığını anlayarak iç çekiyorum. Ona PG versiyonunu anlatsam iyi olur. "O... bana çıkma teklif etmeye çalışmış olabilir."

Yüzü birden aydınlanır. "Gerçekten mi? Oh, Daisy!" "Evet," diye mırıldanırım. "İnanabiliyor musun?"

"Bu harika!"

"Sanki, anne. Ben Cavendish'in başka bir oyuncağı olmayacağım. Cenazenin yarısını hastaneden gelen o muhteşem kadına yapışık geçirdi. Onu gördün, değil mi?"

Annem, coşkusu biraz azalarak mırıldanır. "Onu gördüm. Düşündüm ki... şey, birlikte olabilirler diye düşündüm."

"Aynen öyle."

Kaşlarını çattı. "Edward iyi bir adam, Daisy. Umarım ona çok sert davranmamışsındır. Bazen oldukça açık sözlü olabiliyorsun."

Elimi sallayarak onu susturuyorum. "O hayatta kalır. Ayrıca, Charlie'den dersimi aldım. Beni bir kez kandırırsan, o saçmalıklar falan."

Yüzündeki ifade yumuşar, ama gözlerinde artık keskin bir bakış vardır.

"Beni dinle, Edward Charlie'ye hiç benzemiyor. Kardeşinin asla olamayacağı kadar iyi bir adam. Sana çıkma teklif ettiyse, ciddiydi."

"Hadi ama anne."

"Ben ciddiym." O, sesine sertlik katarak dikleşti. "O adam hakkında kötü konuşmanı istemiyorum."

"Her neyse."

Ellerini beline koydu. Oh oh. Tam anne modu devreye girdi. "Daisy, beni dinle ve *uslu dur*, lütfen. O adama nazik davran."

"Öyle yapıyorum!"

"Ciddiyim. Bak... Daha önce sana karşı tamamen dürüst davranmadım." "Ne demek istiyorsun?"

"Edward'ın personele karşı cömert davrandığını söylediğimde." Sözlerini seçer gibi bir süre durakladı. "Ondan daha fazlası var. Gerçek şu ki...

... Edward muhtemelen benim hayatımı kurtarmış olabilir." Donup kalırım.

"Ne?" Kalbim durdu. "Nasıl?"

Annem nefesini verdi. "NHS kuyruğunu atlayıp tüm o özel tedavileri nasıl aldığımı sanıyorsun?"

"Sağlık sigortan sayesinde olduğunu sanıyordum... ya da ailenin nüfuzunu kullandığını."

O gülüyor, ama bu her zamanki sıcak gülüşü değil. "*Aile* mi? Lütfen. Hayır, canım, hepsi *Edward'ın* eseriydi. Ve o sadece ipleri elinde tutmakla kalmadı, tüm masrafları da o karşıladı."

Bana keskin bir bakış atıyor. "*Senin* önerdiğin Reiki tedavileri bile önerdiğin Reiki tedavileri bile."

Sadece ona bakıyorum. Gözlerimi kırıpıyorum. "Ne? Neden bana söylemedin?"

"İnsanların bilmesini istemedi." İçini çekiyor. "Üzgünüm, canım. Senden sır saklamaktan nefret ediyorum."

Göğsüm sıkışır, düşüncelerim karmakarışık olur. "Ama neden? Neden insanların bilmesini istemesin ki? Bu... bu çok önemli bir şey."

Gülümsemesi biraz hüzünlü bir şekilde eğildi. "Çünkü Edward böyledir. İyi bir amaç için olsa bile servetini göstermeyi sevmez. Hep böyleydi. Tam bir beyefendi."

Bana ciddi bir şekilde bakar. "Her kararını verirken acı çektiğini gördüm, Daisy. Charlie gibi yüzeysel bir çekiciliği yok, hayır. Ama Edward bir şey söylediğinde, bir şey yaptığında, bunu içtenlikle söylüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bu çok daha değerli."

"Ama... o reiki'nin saçmalık olduğunu düşünüyor."

Omuzlarını silkiyor. "Belki. Ama yine de parasını ödedi. Çünkü bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ve senin için de."

Ona bakarken, kalbim garip ve rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor.

Edward sadece gerekli tıbbi masrafları karşılamakla kalmadı, muhtemelen sihirli lambayı ovmak kadar bilimsel olduğunu düşündüğü hippy-dippy saçmalıklarının masraflarını da ödedi.

Boğazım düğümleniyor.

Bana karşı niyeti ne olursa olsun, ona öyle davranmaya hakkım yoktu.

Ona... şey gibi davrandım, Charlie gibi.

Edward beni yemeğe davet etti, ben ise tamamen savunmacı bir psikopat gibi davrandım. Ya yanılmışsam?

Ya o gerçekten sadece benimle akşam yemeği yemek istemişse?

Görkemli, gizli bir ilişki değil, sadece normal, sıradan bir randevu?

Aptal. Aptal, *aptal* Daisy.

Bu gerçeğin farkına vardıkça midem suçluluk duygusuyla düğüm düğüm oldu.

Charlie, annemin tedavisini kendisinin ödediğini tüm dünyanın bilmesini sağlardı. Her fırsatta bana bunu hatırlatırdı.

Edward? O ise benim bile bilmemi istemedi.

Ve öfkelenmiş sözlerimi hak eden kardeşim yerine, bana neşenin vücut bulmuş hali olduğumu söyleyen adama yöneltmiştim.

Aptalın tekiydim. Tamamen düşüncesiz bir aptal.

BÖLÜM 24

Daisy

Hastanenin dışında duruyorum, kalbim sanki Londra Maratonu'nu koşmuşum gibi çarpıyor, ki bu delilik çünkü tek yaptığım ileri geri yürümek.

Sophia bugün çalıştığını söyledi. Bu bilgiyi ondan rahatça koparmıştım. Umarım bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark etmemiştir. Fark ettiyse bile, "Stalker gibi konuşuyorsun, stalker mısın?" dememek için yeterince kibardı.

Ona bir mesaj yazdım. İki kez. İkisini de sildim. Son denememe bakarak, yanağımın içini ısıırıyorum.

**Merhaba. Sen sen boş müsait bir sohbet
sohbet Ben hastanenin hastanenin**

Çeviri: Aslında, tam bir ucube gibi iş yerinin önünde dolaşıp duruyordum.

Gönder tuşuna basmadan önce - ya da telefonumu trafiğin ortasına atmadan önce - onu görüyorum.

Ya da daha doğrusu, *onları*.

Edward, seksi ve şık lacivert bir takım elbiseyle hastaneden çıkıyor, ama yalnız değil.

Cenazeden tanıdığım kadın, uzun boylu, zarif, doğal bir güzelliğe sahip kadın, onun yanında yürüyor.

Midemi bir ağrı kaplıyor.

Gitmeliyim. Geri dönüp ona daha sonra mesaj *atmalıyım*. Ya da hiç atmamalıyım.

Muhtemelen hiç.

Edward'ın gözleri benimkilere takılır. Yüzü değişir — önce şaşırır, sonra kafası karışır. En azından *sinirli* görünmüyor. Bu da bir şeydir.

Panik içinde el sallıyorum.

Eğilir, koluna yapışmış şık tanrıçaya bir şeyler fısıldar, sonra bana doğru büyük adımlarla yürür. Tanrım, her adımda daha da çekici hale geliyor, keskin çenesi ve düşünceli havasıyla. Bu bir felaket.

"Daisy," diyor bana ulaştığında. Sesi nötr. Kaba değil. Ama özellikle sıcak da değil. "Her şey yolunda mı?"

"Evet!" diyorum. *Çok yüksek sesle. Tanrım, çok yüksek sesle.* "Yani... evet. Her şey yolunda, gerçekten. Ben sadece... seninle konuşmak istedim. Bir şey hakkında."

Kaşlarını kaldırıp bekliyor.

Derin bir nefes alıyorum, göz teması kurmaya zorluyorum kendimi. *Sakin batırma.*

"Annem onun için yaptıklarını anlattı. Kemoterapi. Özel doktorlar. Her şeyi. Bilmemi istemediğini biliyorum, ama..." Boğazım düğümlenir. Keşke lanet bir mesaj gönderseydim. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Benim için çok anlamlı."

Sessizlik.

Edward'ın yüzü her zamanki gibi ifadesiz bir şaheser olarak kalır.

Sonunda, sinir bozucu derecede sakın bir sesle şöyle diyor: "Annen yıllar boyunca benim annem için çok şey yaptı. En azından bunu yapabilirdim."

Ben başımı sallayarak, zorlukla yutkunuyorum. "Buna gerek yoktu."

"Doğru olan buydu. Annen çok nazik bir kadın. Neyse..." Bakışları omzunun üzerinden, hala saygılı bir mesafede duran ve sabırlı bir hava yayan tanrıça... pardon, *arkadaşına* doğru kayıyor.

Bu arada, zaman parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor gibi hissediyorum. Ya da belki çoktan gitmiştir.

Ona tekrar bakıyorum. Yüzünün keskin hatları. Yorgun görünüyor. Göğsümde bir şeyleri sarsan bir yorgunluk.

"Sana dünyayı borçluyum gibi hissediyorum." *Tanrım, sakın ol.*

Çenesi gerilir. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Oh, *kesinlikle* borçluyum. Sana kaba davranmamalıydım." Kaşlarını daha da çatıyor.

"Cenazeden sonra, demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum," diye sözünü kesti. "Sorun değil. Unuttum."

Ah. Unutuldu. Kin tutacak kadar önemli biri değildim.

Sertçe başımı sallayarak, acıyı atlatmaya çalışıyorum. Ne bekliyordum ki? Beni kollarına alıp, zarif, inanılmaz uzun boylu arkadaşının önünde öpecek ve bunca zamandır bana aşık olduğunu itiraf edecek miydi?

Aptal.

"Üzgünüm," diye cevapladı, bir süre durakladıktan sonra. "Başka planlarım var. Bizzat gelmene gerek yoktu, ama geldiğin için teşekkür ederim."

Beni görmek istemiyor.

Tanrım, o kilisenin önünde büyük bir hata yaptım. Aklımdan ne geçiyordu ki?

Zoraki bir gülümseme takınıyorum, ama bu gülümseme kırılgan, sanki onun ilgisizliğinin ağırlığı altında parçalanacakmış gibi. "Tamam. Tabii ki. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

O, konuşmanın yarısını bitirmiş gibi başını sallar. "Tamam, peki, iyi günler..."

"Sadece şunu da söylemek istedim... Sen gerçekten harika birisin." Kaşları hafifçe kalkar.

Ama artık çok geç, bu yüzden utanç duygusunu bastırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, sen tanıdığım en iyi erkeksin. Sen korkutucu ve huysuzsun ve bazen beni tam bir aptal gibi hissettiriyorsun, ama bu çoğunlukla benim hatam ve..." Nefes alıyorum, çünkü görünüşe göre, gitmeden önce kendimi *tamamen* utandırmaya karar vermişim. "Evet. İşte bu. Sen harika bir erkeksin."

Yerde eriyip gitmek istiyorum.

O, başını sallayarak, küçük, neredeyse isteksiz bir kahkaha atıyor. Neredeyse hiçbir şey değil. Ama aynı zamanda *her şey*, çünkü kalbimin gerçekten çok aptalca bir şey yapmasına neden oluyor - *umut* gibi.

"Neden bana çıkma teklif ettin?" Cesaretimi kaybetmeden önce pat diye soruyorum.

"Bunu zaten çözdüğünü sanıyordum. Kilisenin dışında oldukça güzel bir şekilde açıklamıştın."

"Senin ağzından duymak istiyorum."

Çenesi gerginleşir. Cevap verecek mi yoksa dramatik bir şekilde uzaklaşacak mı diye karar vermeye çalışıyor gibi görünür.

"Daisy, cevap çok basit. Sana çıkma teklif ettim çünkü istedim."

Sonra, bir an durakladıktan sonra ekledi: "Sen, benim görmezden geldiğim bariz gerçeği, yani bizim *tamamen* uyumsuz olduğumuzu, bana hatırlatana kadar."

Ah.

Ağrıyı gizlemek için ağırlığımı değiştiriyorum.

"Ya eğer..." Sesim çok tiz ve cırtlak çıkıyor, bu yüzden boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Ya uyumsuzluğumuz aslında *süper* gücümüzse? Bilirsin, zıt kutupların birbirini çekmesi gibi?"

Ağzı seğirir. "Yağ ve su gibi mi? Yavru köpekler ve akbabalar gibi mi?"

Daha iyi bir benzetme bulmaya çalışırken, ceketimin eteğini parmaklarımla çeviriyorum. "Daha çok... hardal ve mayonez gibi bir şey düşünüyordum."

Kaşları kalkıyor. "Kulağa iğrenç geliyor."

"Denemeden yargılama," diye karşılık veriyorum, midem artık tamamen düğümlenmiş durumda. Kendimi durduramadan, her şeyi ortaya koyuyorum. "Bana... bir şans daha verebilir misin? Benimle çıkmak ister misin?"

İşte bu. Sözler aramızda asılı kalır.

Sanki onu gerçekten şaşırtmışım gibi gözlerini kırptı.

Gözleri, hastanenin girişinde bekleyen kadına kaydı — zarif doktor, kaosla asla tanımlanamayacak biri.

Tanrım.

"Şimdi olmaz!" diye patlarım. Kendimden utanırım ama devam ederim, çünkü görünüşe göre bu kendini yok etme çabasını ikiye katlamaya karar vermişimdir. "Yani, şu anda değil. Senin randevuna üçüncü tekerlek gibi eşlik etmeyi önermiyorum, çünkü bu delilik olur. Sadece... belki... başka bir zaman?"

Kısa bir an için yüzündeki ifade yumuşar. Sonra, aynı hızla, dikleşir ve yine o dikkatli, okunması imkansız haline geri döner.

"Gitmeliyim," diyor. "Bunu başka bir zaman konuşalım." Kalbim sıkışıyor. Tabii. Elbette. Kesinlikle. Başka bir zaman.

"Eve varabilirsin, değil mi? Taksi çağırabilirim."

"Hayır," derim çok çabuk, ağlamamaya çalışarak. *Saçma, Daisy.* "Zaten işe gidiyorum. Eğlenceli bir cuma gecesi, değil mi? Sabaha kadar çalışmak... kolay bir vardiya."

Gülümsemeye çalışıyorum, ama daha çok limon ısırmışım gibi görüldüğümü *hissediyorum*.

O başını sallar. Bir an için, acıyı hafifletmek için bir şeyler söyleyeceğini düşünürüm.

Ama o, dönüp uzaklaşır ve doktor arkadaşının yanına gider. Doktor arkadaşı bana bakar ve nazikçe gülümser.

İnsanların, senin tam bir aptal olduğunu anladıklarında attıkları o nazik, acıyarak gülümseme.

BÖLÜM 25

Daisy

"ŞİMDİ, bu geceki bahçe koleksiyonunun en değerli parçasına geldik —" diye homurdanıyorum, dünyanın en işbirliği yapmayan bahçe dizlikleriyle boğuşurken. Lanet olası şey, sanki kendi aklı varmış gibi sürekli katlanıp açılıyor.

"Bu yenilikçi çok pozisyonlu diz çökme aleti, tek bir yumuşak hareketle bankdan yastığa dönüşüyor—" Alet kapanıyor ve parmaklarımı neredeyse koparıyor.

"Ne kadar kolay bir şekilde diz çökme pozisyonuna dönüştüğünü izleyin—"

Diz çökme taburesini ters çeviriyorum, Union Jack eteğim uyluklarımdan kendi Brexit'ini sahnelemeye karar verirken biraz haysiyetimi korumaya çalışıyorum. "Uzun, yalnız ot toplama seansları için mükemmel."

Yalnız mı?

Bunu söylemek istediğimden emin değilim.

Kolları sıkıca tutarak, kılavuzda "zarif iniş" olarak adlandırılan hareketi göstermeye hazırlanıyorum.

Ancak bundan sonra olanlarda zariflikten eser yok.

Vücudum sarhoş gibi sendeleyerek çömelir, dizlerim bükülür ve ayakta durmakla diz çökmek arasında kalırım.

"Bu ergonomik tutamaklar size destek sağlar" — Sallanıyorum, kendimi zorlukla astroturf üzerine düşmekten alıkoyuyorum.

Tanrı aşkına, bu bölüm bitsin artık — "zahmetsizce toprak seviyesine inmenizi sağlar."

Şimdi, açıkçası, oldukça zor bir pozisyonda sıkışıp kaldım — dizlerimi bir arada tutmaya çalışırken, hayatım pahasına tutamakları sıkıca tutarak diz çökmüş durumdayım.

Tanrım, bazen bu işi gerçekten nefret ediyorum. Lanet olası aptal sandalye.

Aptal, salak Daisy, Edward Cavendish'in — yürüyen, konuşan, özel dikim lacivert takım elbise giyen mükemmellik — akşamlarını cinai bahçe mobilyalarıyla kavga ederek geçiren birine ikinci bir şans vereceğini düşünerek. O, delilik anını açıkça aştı.

Hayır, Edward şu anda yatakta. Ben alışveriş kanalı stüdyosunun floresan ışıkları altında bahçe mobilyalarıyla boğuşurken, o yetişkin, sofistike doktor seksini yapıyor.

Eminim ki, Edward onu akşam yemeğine davet ettiğinde aptalca davranmamıştır. Eminim ki, suçlamalarda bulunmak yerine zarif bir gülümsemeyle "*Kulağa çok hoş geliyor, Edward*" gibi klas bir cevap vermiştir.

Ayrıca eminim ki o büyük, erkeksi yatakta, onun geniş göğsüne kıvrılmış, pahalı çarşaflara sarılmış durumdadır.

Igh.

Şanslı kaltak.

"Yastıklar uzun süreli kullanımda rahatlık sağlar..."

Görüş alanımın kenarında bir şey hareket etti. Setin kenarından bir mırıldanma geldi.

Başımı kaldırdığımda kalbim bir an durdu.

Edward.

Orada duruyor. Kolları sıyrılmış. Üst düğmeleri açık. Saçları biraz dağınık, sanki bütün gece elini saçlarına geçirmiş gibi.

Burada ne arıyor?

Cidden beni iki kez reddetmek için bu kadar yolu gelmiş olamaz, değil mi?

Sonra onu görüyorum — o bakışı.

Gözlerindeki o yoğunluk, bakışlarının bana sabitlenmesi. Bu bakış, omurgamdan aşağı bir sıcaklık hissi yayıyor, parmaklarımın bu saçma bahçe dizliklerinin aptal tutamaçlarını istemsizce sıkmasına neden oluyor.

Oh.

Ohhh.

Beni reddetmek için burada değil.

Cildim farkındalıkla karıncalanıyor. Bütün vücudum hareketsiz kalıyor, içimi saran küçük titreme hariç.

Edward Cavendish bu saatte BritShop'a gelmişse, en azından ona düzgün bir gösteri sunabilirim.

Nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. Sonra kameraya dönüp yüzüme en parlak, en göz kamaştırıcı gülümsemeyi takınıyorum.

"Uzun süreli *bahçe* işleri," diyorum, içimde tam bir kaos yaşanmasına rağmen sesim sakin. "Şimdi, bu modelin ne kadar *esnek* olduğunu göstereyim..."

Kendimi tutamıyorum. Aslında Edward için özel bir gösteri yapıyorum, ancak saat 1'de canlı yayınlanıyor — tabii ki 192. kanal, ki bu pek sayılmaz. Bir şekilde, Premium Uzatmalı Sopa Testereyi gösterirken ciddi bir ifade takınmayı başarıyorum.

Bu işe başlamadan önce, bahçe aletlerinin sadece kürekler ve çatal gibi tırmıklar olduğunu sanıyordum.

Ne kadar da naiftim.

Çünkü bu kötü çocuk? Bu, ulaşılması zor dalları kesmek için mükemmel olan uzun bir sırık ve az önce keşfettiğim gibi, seçkin cerrahları heyecanlandıran bir şey.

Kamera Bir'e, masumiyetin mutlak görüntüsüyle gülümsüyorum. "Genişletme yetenekleri gerçekten etkileyici..."

İyi bir ürün tanıtımcısı olmak için örümcek hissine sahip olmanız gerekir: kamerayı izleyin, ekibin sinyallerini okuyun ve bu durumda, gizlice kanatlarda yavaşça çözülen seksi cerrahı gözlemleyin.

"Şaft," diye devam ediyorum, sesim tereyağı gibi yumuşak, "gerçekten olağanüstü bir uzunluğa kadar uzayabilir..."

Kasıtlı olarak duraklıyorum, sanki gülmeyi ya da anevrizmayı bastırıyormuş gibi elini yüzüne götürüşünü zevkle izliyorum. "Ulaşılması zor yerler için

zor ulaşılan yerler için mükemmeldir."

"Ve," diye ekliyorum, mekanizmayı gösterişli bir hareketle çevirerek, "ne kadar kolay girip çıktığına dikkat edin."

Edward'ın kulakları hoş bir pembeye dönmüştü. Çenesi kendini kapatmaya çalışıyor gibiydi.

İroni mi? Bu bizim en çekici ürünümüz bile değil. Vibrating Soil Aerator ürününün tanıtımını yapana kadar bekleyin. O ürün neredeyse kendi kendine satılıyor.

Simon bitirme işareti veriyor, ama bu seferlik bitirmek istemiyorum. Edward Cavendish'in kendi soğukkanlılığıyla savaşmasını izlerken, ben uzun şaftların ve pürüzsüz uzantıların erdemlerini övüyorum. Bu, aylardır işimde yaşadığım en eğlenceli an olabilir.

Segmenti, parlak gülümsemeler ve mükemmel profesyonellikle kapatıyorum, ekip ile program sonrası geri bildirimler hakkında sohbet ediyorum.

Tüm bu süre boyunca, onun beni izlediğini hissediyorum.

Sonunda serbest kaldığım da, masum bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüm. "Programı beğendiniz mi?"

"Bilgilendiriciydi," diyor, ağızı seğirerek.

"Bilgilendirici mi? Elinden gelenin en iyisi bu mu?" Kafamı eğip, alaycı bir şekilde kırılmış gibi davranıyorum. "Premium Uzatmalı Dal Testeresinde ödöl kazanacak bir performans sergiledim Edward, ve senin tek söyleyebildiğin şey *bilgilendirici* mi?"

"Seni izlerken kullanabileceğim başka kelimeler de var, ama onlar pek... centilmence olmazlar."

Kalbim hızla çarpar ama bunu bir gülümsemeyle gizlerim. "Öyle mi? Sınıfıla paylaşın, Dr. Cavendish."

Flörtöz şakalar, asıl yakıcı soruyu sormaktan çok daha güvenli geliyor: Edward stüdyoda ne yapıyor?

"Vazgeçeceğim," diyor, gözleri parıldayarak. "Ama imalarınız? Etkileyici. Çok hızlıydınız. Nasıl ciddi kalabildiniz bilmiyorum."

"Pratik," diyorum hafifçe. "Kesinlikle yatma vaktin geçti, Doktor."

"Kesinlikle," diye cevaplar. "Ama uykusuzluğa değer. Dürüst olmak gerekirse, fare zehirini gösterirken seni izleyip büyülenebilirim."

Oh.

Oh.

Nefesim kesildi. Akıllıca bir cevap bulamadım.

Aramızdaki hava, Kilise Olayı'ndan önce olduğu gibi elektrik yüklü bir gerilimle doluyor.

"Peki... burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmeye geldim. Bitmemiş bir işimiz var."

"Bitmemiş işler," diye tekrar ediyorum, etkilenmemiş gibi görünmek için çabalarken. Bütün vücudumun birdenbire heyecandan elektriklenmiş gibi görünmemek için çabalarken. "Ne tür işler?"

Dudakları kıvrılır. Kalp atışlarımın hızlanmasına yetecek kadar. "Önemli bir iş."

Gözlerimi kısarak, rahatmış gibi görünmeye çalışıyorum. Ama bu çabam tamamen başarısız oluyor. "Randevundan mı geldin?"

"Lucia bir iş arkadaşım. Sadece iyi bir arkadaş."

Tabii.

"Çok güzel," diyorum, çünkü, evet, öyle.

"Öyle," diye onayladı, "ama buraya onu konuşmaya gelmedim."

"O güzel ve bir doktor," diye ısrar ediyorum, çünkü görünüşe göre kendimi engellemeye karar vermişim. "İkinizin çok ortak noktası var."

"Tüm bu gerçekler nesnel olarak doğru," diyor, yaklaşarak. "Ama şu anda konuştuğumuz konuyla tamamen alakasız."

Aramızdaki hava, adını koymaya cesaret edemediğim bir şeyle titriyor.

"Gece yarısı karşınızda duruyorum," diye devam ediyor, "çünkü, daha önce de söylediğim gibi, önemli bir işimiz var."

"Öyleyse," diyorum, "bu önemli işi bana açıklayın, Dr. Cavendish."

"Belki de sana çıkma teklif etme şeklim zamansız ve beceriksizceydi. Ve açıkçası, senin yöntemin de pek iyi değildi. Ama bu, benim çok istediğim bir şey ve benim hastaneye geldiğini düşünürsek, senin de aynı şeyi hissettiğini sanıyorum."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, BritShop tişörtümün içinden bile belli oluyor. "Bu yöntem çok beceriksiz ve zamansız, biliyorsun. Burada ne yapıyoruz ki? Artık iş yerlerimizde birbirimizi takip mi ediyoruz?"

"Öyle görünüyor. Bu arada, güvenlik protokolleriniz endişe verici derecede gevşek. Senin... sadık takipçilerin göz önüne alındığında."

Burun kıvırıyorum. "Ben ünlü değilim. Carrie muhtemelen yakışıklı olduğun için seni içeri aldı."

"Doğru. Ted Bundy de öyleymiş."

"Neden şimdiden azarlandığımı hissediyorum?"

"Azarlamıyorum. Sadece buradaki bariz güvenlik eksikliğini vurguluyorum. Şimdi, önemli işimize gelelim. Bu sorunu çözmek istiyorum."

Oh, yine aynı konuya döndük.

Kalbim çarpıyor. Dudaklarımı ısıırıyorum. "Tam olarak ne öneriyorsun? Reklamın ortasında beni kaçırmayı mı planlıyorsun? Çünkü teleskopik budama makası tanıtımını bırakırsam Simon gerçek bir tıbbi acil durum yaşayacak. Otuz dakikam kaldı."

O gülümser. "Bekleyeceğim. İzin verirsen. Vardiyanı bitirmeni izleyeceğim."

Sonra seni eve bırakırım."

Yüzüme yayılan gülümseme tamamen istemsizdir, kayıtsız davranmaya çalışsam da göğsümde yapışkan bir sıcaklık hissediyorum.

"Tamam. Kendinizi evinizde hissedin, Dr. Cavendish. Ve hayran kalmaya hazır olun."

"Eminim ki bunun sonunda," diye ciddi bir ifadeyle, "bahçe aletlerinin tamamını satın almış olacağım."

Ona gülümserim, zihnimde daireme varmamın ne kadar süreceğini hesaplamaya başlarım. Ve yolculuk boyunca hayatta kalmak için ne kadar özdenetim göstermem gerektiğini, çünkü klitorisim o kadar güçlü atıyor ki, Kamera İki onu arka plan gürültüsü olarak algılayabilir.

BritShop izleyicileri, bayanlar ve baylar, az önce budama ekipmanlarını gösterdiğim ağaçlar gibi bu adamı da kesinlikle budayacağım.

Kapsamlı bir

şekilde.

Tekrar

tekrar.

Gerçek.

BÖLÜM 26

Edward

Stüdyodan büyük adımlarla çıkıyor, her adımında pileli mini eteği uyluklarının kıvrımlarını okşuyor, soğuktan ya da benim ilgimden onu korumaya yetmeyen deri ceketıyla birlikte.

İçimde huzursuz bir sıcaklık düğümleniyor.

Sette Daisy'yi izlemek, lanet olası bir ön sevişme gibiydi. Her utangaç gülümsemesi, sesindeki alaycı tonu, pahalı saçmalıkları sergilerken kalçalarının hareketleri... Bunlar beni, zar zor kendini tutan bir adam gibi koltuğumun koluna tutunmaya zorladı.

Kendimi durduramadan bakışlarım onun vücudunda dolaşırken çenem sıkılaşıyor.

Keskin bir nefes veriyorum. Tamam.

Kendini kontrol et.

Son üç saati Londra'da amaçsızca dolaşarak geçirdiğimi ona itiraf etmeyeceğim, sanki gidecek başka bir yerim varmış gibi, sonunda buraya, onun televizyon stüdyosunun önüne geldim.

"Beni sürmeme izin verecek misin?" diye soruyor, o gülümsemesini göstererek. "Hayatta olmaz," diyorum, sertçe.

"Ceketin nerede?"

Sanki "*ta-da*" demek istercesine kollarını genişçe açıyor. "Giydim." "O deri ceket ne kadar şık olursa olsun..."

"Aslında suni deri," diye sözümü kesip, teatral bir dönüşle dönüyor. "Ama inandırıcı, değil mi?"

"Gerçek olup olmadığına bakılmaksızın, sabahın ikisinde bu sıcaklıkta yine de yetersiz."

Gözlerini devirir. "Ben iyiyim. Battaniyeye sarılması gereken yaşlı bir büyükanne değilim."

"Kesinlikle değilsin," diye mırıldanıyorum, bakışlarım yine o çıplak bacaklara kaymadan önce kendimi yakalıyorum. "O etekle tek başına eve yürümediğini söyle bana."

"Ooh, Doktor Baba şehre geri dönmüş," diye alaycı bir şekilde sırttı.

"Benim gayet makul endişemi iğrenç bir şeye çevirmemenizi tercih ederim," diyorum, ama ağzım bükülüyor.

"Elimde değil. Seni çok kolay kızdırabiliyorum."

O itiraz etmeden önce, paltomu çıkarıp omuzlarına sardım.

Dürüst olmak gerekirse, sınırlarım bozuldu. Bu planlanmamış bir şeydi. Beni hastanenin dışında pusuya düşürdü. Neyse ki Lucia, akşam yemeğini iptal ettiğim için beni affetti. İyi bir arkadaş oldu. En azından gelecek ayki opera biletlerimi ona vererek durumu yumuşattım.

"Genelde çıkmadan önce üstümü değiştiririm," diyor Daisy, paltomu kendine daha sıkı sararak. "Merak etme, donarak ölmeyeceğim. Ama bu gece senin büyük, konforlu arabanda olacağımı biliyordum."

"Sana giyinmen için zaman verirdim."

Başını bana doğru kaldırarak sinsî bir gülümseme takındı. "Ama senin için eteğimi çıkarmadım."

Küçük bir dönüş yapar, Audi'ye doğru yürürken paltom çıplak bacaklarının etrafında dalgalanır.

İnliyorum. *Tanrım, yardım et.*

Daisy

Daireme kadar olan kırk dakikalık yolculuk, otomobille yapılan bir tür işkence gibidir.

Daha önce Edward'la arabaya binmiştim — o meşhur sürüş dersi gibi. Ya da o garip eve dönüşler, o benim ve Sophia'nın şoförlüğünü yaparken, sürücü koltuğundan sessiz bir hoşnutsuzluk yayıyordu.

Ama bu? Bu tamamen başka bir şey.

Çok yavaş sürüyor. Ya da belki *normal* sürüyor ve seks gremline dönüşen benim. Çünkü her küçük ayrıntının aşırı farkındayım. Parmaklarının vites kolunda esnemesi - güçlü, yetenekli ellerinin şimdiye kadar yaptığı şeyleri gördüm. Ön kollarının hareket etmesi, direksiyonu çevirirken kaslarının gerilmesi ve gevşemesi.

Eteğimin tehlikeli bir şekilde uyluklarımın üzerine kaymış olduğunu fark ediyorum, ama düzeltmeye hiç niyetim yok. Bir çukurdan geçerse, her şeyi görebilecek.

Normal bir sohbet etmeye çalışıyoruz, ama hava cinsel gerilimle o kadar dolu ki, camların buğulanmamasına şaşıyorum.

Bana işimi soruyor. *Lanet olası bahçe aletleri.*

Gözlerini bacaklarıma kaydırıp sonra tekrar yola çeviriyor ve her seferinde arabadaki hava daha da gerginleşiyor.

Ayıyı kışkırtmaya karar verip koltuğumda yer değiştiriyorum, bacaklarımı çaprazlayıp açıyorum, sadece görmek için...

Oh, işte orada. Direksiyonu ölümcül bir şekilde kavırıyor.

"Her zaman bu kadar yavaş mı sürersin?" diye soruyorum, yüzüme yayılan sırıtışı engelleyemeden.

"Sürüşümde bir sorun mu var?"

Dudaklarımı ısıırıyorum, sinirlerim pervasız bir alaycılıkla ortaya çıkıyor. "Sadece... tek bir yolculukta en çok kırmızı ışıktaki durma rekoru kırmaya mı çalışıyorsun?"

Gözlerini yoldan ayırmıyor. "Trafik kurallarını tamamen hiçe saymamı mı tercih edersin?"

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Şu anda, bingo gecesine şoförlü araba ile götürülüyor gibi hissediyorum."

Gerginlikten parmak eklemleri beyazlaşıyor.

O ellere bakmayı bırakmam lazım. Hayat kurtaran o cerrah elleri.

Vites kolunu değiştirirken sesi bir oktav düştü. "Eve bu kadar acelen olduğunu bilmiyordum."

"Değilim," diye mırıldandım, parmaklarım onun pantolonunun kumaşına değecek kadar yaklaştı.

Bir saniye boyunca, onun birden patlayacağını, arabayı yolun kenarına çekip beni kucağına oturtacağını ve sonunda bu aracı boğan aşırı cinsel gerilimi gidermek için bir şeyler yapacağını düşündüm.

"Bazı şeyler," diyor, "yavaş yavaş yapılmaya değer."

"Ne biliyorsun," diye mırıldandım, elim onun uyluğuna çok az kalmışken, "başka bir kırmızı ışığa geldik."

Çenesinin sıkıldığını
görüyorum.

"Yaramazlık yapmayı
bırak."

Oh. Peki. Bu beklenmedik bir şekilde seksi.

"Bilmek istiyorsan," diye devam ediyor, "o eteğin inanılmaz derecede dikkat dağıtıcı."

Nefesim kesildi.

Peki. şimdi konuşmaya başladık.

Koltuğumda yerimi değiştiriyorum, inkar edilebilir olacak kadar bacaklarımı ayırıyorum. Sadece sıradan bir ayarlama. Burada görülecek bir şey yok.

"Daisy."

Adımı homurdanan ses tonu. Yarı uyarı.

"Ne?"	Gözlerimigözlerimi kırpyorum	gözlerimi ona
	ona gözlerim gözlerini	"Ben rahat
	rahatlamaya çalışıyorum."	

Bu tabii ki yalan. Hayatımda hiç bu kadar rahatsız olmamıştım.

Çoğunlukla şu anda külotum sırlsıklam olduğu için.

Elimi iç uyluklarımın üzerine koyuyorum, bacaklarımı daha fazla açarken parmaklarımı yukarı doğru kaydırıyorum.

"Eğer amacın ikimizi de öldürmekse," diye dişlerini sıkarak, dikiz aynasına bakarak, "bunu oldukça etkili bir şekilde yapıyorsun."

Parmağımı eteğimin kenarında gezdirerek mırıldanıyorum. "Cerrahların odaklanma yeteneği iyi olmalı diye düşünmüştüm."

"Konsantrasyonum mükemmel. Bu yüzden son beş dakikada eteğinin kaç santim yukarı çıktığını sana tam olarak söyleyebiliyorum."

Nefes nefese bir kahkaha attım, sonra birdenbire hareket etmediği mi zi fark ettim.

Bekle. *Buraya mı geldik?*

Bir şekilde, azgınlığımın etkisiyle, varış noktamıza ulaşmışız.

"Yukarı gelip bir fincan çay içmek ister misin?" diye sorduğumu duydum.

Sanki eski zamanlardan kalma bir tarihi dizideymişiz gibi.

Bana tamamen dönüyor.

Ve tanrım.

Bana bakışı, sanki kendini zorlukla tutuyormuş gibi gözlerini üzerimde yavaşça gezdirmesi, midemi şiddetle sarsıyor.

"Evet."

Sadece... evet.

Arabadan inip benim kapımı açmak için geliyor, çünkü elbette öyle yapacaktır. O, centilmen olmaktan başka bir şey yapamaz. Ama ben arabadan indiğimde, pantolonunda olanlar hiç de centilmenlikle alakalı değil.

Ve dizlerinden bahsetmiyorum.

Ayaklarım birdenbire jöle gibi hissettirdiği için elini tutuyorum ve onu eski, gıcırdayan Viktorya döneminden kalma evimdeki daireme çıkan merdivenlere doğru götürüyorum.

Anahtarlarımla uğraşıyorum.

Topla kendini, Daisy. O sadece bir erkek.

Az önce, neredeyse klitorisini yalayan bir sesle sana şımarıklığı bırakmanı söyleyen bir erkek.

Kilit sonunda açılır ve o içeri girerken, o değerlendirci bakışıyla odanın içinde göz gezdirir. Doktor alışkanlıkları, sanırım.

Vücudu kapıyı doldurur, omuzları daire sanki benim kanepemi ve üstüne beni bile nefes nefese kalmadan kaldırabilecek bir adamı barındıracak şekilde inşa edilmemiş gibi yanlara değiyor.

Bakışları yoga matıma takılıyor. Tuz lambalarına. Köşede duran buruşuk spor kıyafetlerine, ki bu Jamie'nin suçu, benim değil.

"Kiminle yaşadığını hatırlatır mısın?"

"Jamie. Etkinlik planlayıcısı. Hani, glamping gezisini düzenleyen adam. Bu gece yok," diye ekliyorum, gayet doğal bir şekilde.

Böylece istediğim kadar yüksek sesle bağırabilirim, gözlerimle söylüyorum.

"Ah evet, toplu uyku düzenlemesinin arkasındaki beyin," diyor Edward kuru bir şekilde. "Bu onun etkinlik planlama fikri miydi, yoksa yıkanmamış bulaşıklar için ayrıntılı bir intikam planı mı?"

"O hatası için çok özür dilemişti."

Daireme göz gezdiriyorum, onun gözünden görüyorum, birdenbire uyumsuz yastıklar ve kristal düzenlemelerin hepsinin farkına varıyorum. "Senin evinden biraz daha düşük seviye, değil mi? Benim yoga matlarım ve IKEA mobilyalarım var. Senin dört katın ve benim yıllık maaşımdan daha değerli sanat eserlerin var. Ama sanırım bu dinamik aramızda her zaman vardı."

Kaşları çatılır. "Önemli olan tek fark, senin girdiğin her odaya hayat ve tutku katman. Oysa ben..." Sözlerini keser, sözleri onu rahatsız etmiş gibi manşetlerini düzeltir. "Şey, umarım bazen eksik olan sosyal görgü kurallarımın ötesinde, altında yatan iyi niteliklerimi görebilirsin."

Aman Tanrım.

Kalbim gerçekten *atlamış*.

"Bu... gerçekten çok tatlı," diyorum.

"Senin de fark ettiğin gibi, ben doğrudan biriyim," diyor, ağzını bükerek. "Bazen bu, açık sözlülük olarak ortaya çıkar. Nadiren, şanslıysam, kazara... tatlılığa dönüşebilir."

Ona gülümsedim, aniden utangaç hissettim - ki bu çok saçma çünkü geçen hafta bu adamla kilisede seviştim.

Hadi ama Daisy, flört etmekte iyisin. Neden şimdi bu kadar korkuyorsun?

Belki de o Edward Cavendish olduğu ve benim dairemde durduğu içindir.

Ben ceketimi kasıtlı olarak yavaşça çıkarırken, o hareketlerimi takip ediyor, ancak parmaklarım istediğim kadar sabit değil.

Ona doğru ilerliyorum, *hiç* hissetmediğim bir özgüven göstermeye çalışarak, ve ellerimi göğsüne koyuyorum.

Kahretsin—o pürüzsüz, pahalı kumaşın altındaki sağlam kas duvarı ağzımı kurutuyor, parmaklarım onu yırtıp atmak için kıpır kıpır oluyor.

Parmak uçlarımı göğsünde gezdirdiğimde nefesi kesiliyor — oh. Oh, bu çok hoş. Dokunuşumla meme uçları sertleşiyor ve bu tepki, bacaklarımın arasına saf, sıvı bir ısı dalgası gönderiyor.

Tanrım. Vücudunun bana verdiği tepki, kalbimin boğazımda atmasına neden oluyor. O her zaman çok kontrollüdür, ama şu anda? Şu anda, onu mahvedebileceğimi *biliyorum*.

Ve bunu *gerçekten* istiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar, sesinde bir keskinlik vardır.

"Ceketini çıkarıyorum." Kumaşı geniş omuzlarından kaydırıyorum. "Kendini evinde hissetmeni sağlıyorum. Gergin görünüyorsun."

Ancak, şu anda kalçama baskı yapan şeye bakılırsa, *gerginlik* aradığım kelime olmayabilir. Bu düşünce beni heyecanlandırıyor.

"Sana çay yapayım," diyorum tatlı bir sesle, onu bir sandalyeye oturtarak, dokunuşumla gözlerinin parlamasından zevk alıyorum.

Ona sırtımı dönüp su ısıtıcısına doğru ilerlerken, bakışlarının vücudumun her santimetresini taradığını hissediyorum. Tüm vücudum titriyor.

"Sıradan bir İngiliz kahvaltısı ister misin?" diye soruyorum, ona bakmadan. Su ısıtıcısı çalışmaya başlar ve gergin sessizliği doldurur.

"Evet," diyor, sesi boğuk ve kaba. Kesinlikle çay hakkında düşünen bir ses *değil*.

Kendi kendime sırtıyorum. Fazla düşünmeden, ellerimi eteğimin altına kaydırıp, *onun görebileceği* kadar kaldırıyorum.

G-stringimden çıkıp yere düşmesine izin veriyorum.

Onun için ne kadar ıslandığımı *tam olarak* görmesine izin veriyorum.

Çıkardığı ses... Tanrım. Yarı inilti, yarı uyarı. Sanki bir adam kırılma noktasına itilmiş gibi.

Çay poşetini demliğe atıyorum. "Süt?" diye soruyorum, hala arkanı dönmeden. "Daisy," diye homurdanıyor.

Gülümserim ve gözlerimi kapatırım. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Bir azizin sabrıyla — ya da belki de tam bir sadistin — sütü döküyorum, beyaz bulutların kehribar rengi sıvının içinde tembelce dönmesini izliyorum. Karıştırıyorum. Çınlatıyorum. Karıştırıyorum.

Ve sonunda arkanı dönerim.

Ona öylece yaklaşmıyorum. Kendimi *göstererek yürüyorum*, kalçalarımın her sallanışı işkence etmek için tasarlanmış, her adım beni ona yaklaştırıyor, ta ki

ayaklarının arasında durana kadar her adımımıyla ona yaklaşıyorum, çay fincanımıyla onun üzerinde ykseliyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, karanlık ve a, ama benim bakışlarım onun

pantolonuna bastırıldığı çok bariz soruna kayıyor.

Oh, merhaba.

Keskin bir nefes verir, burun delikleri genişler, sanki masayı devirip beni masanın üzerine eğip, onu ne kadar kızdırdığımı hissettirmekten kendini fiziksel olarak alıkoyuyormuş gibi.

"Bu," diyor, "tam da beni suladığın şey. Seni sikmek istemem. Benimle oyun mu oynuyorsun?" Bakışları benimkilere saplanıyor, oynamaya devam etmem için bana meydan okuyor.

Başımı eğdim, dudaklarım kıvrıldı. "Belki. Ya yleyse?"

O kadar yaklaşıyor ki, nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum. "Oldukça çelişkili mesajlar veriyorsun, Daisy. Benden ne istiyorsun? Bir beyefendi olmamı mı istiyorsun... yoksa tüm nezaket kurallarını bir kenara bırakmamı mı?"

Tüm vücudum titremeye başlar.

Neyin daha seksi olduğunu bilmiyorum — hala iyi olmaya çalışması mı, yoksa tamamen kontrolünü kaybetmesine ramak kalmış olması mı.

"nemli anlarda bir beyefendi olduğunu kanıtladığını düşünüyorum," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı gömleğinin üzerine kaydırarak, köprücük kemiğinin kenarını izliyorum

"Ama şu anda... bir beyefendi istemiyorum." Elleri yanlarında titriyor.

"Ne istiyorsun, Daisy?"

Göz teması kurmadan, ayı tezgahın üzerine, bizden uzağa koydum. Zaten şimdiye kadar yaptığım en kötü aydı.

Elini tutup bacaklarımın arasına götürdüm. Parmakları sıcaktı, gergin ve kaskatıydı. Onu bekleyen kaygan sıcaklığa bastırdım.

Sanki nefesini kesmişim gibi nefesi kesildi. Gözlerini sımsıkı kapattı, çenesini kilitledi, tüm gücüyle kendini tutuyormuş gibi burnundan nefes aldı.

Parmaklarının seğirdiğini hissediyorum, bir şeyin kopmaya başladığını...

Ve sonra

bırakıyorum. Elini

bırakıyorum.

Sadece onu biraz kızdırmak için.

"Oh, tanrım," diye inliyor. "Beni öldürüyorsun." Ve sonra - sonunda - bir şey kopuyor.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavrar ve parmakları etime batarken yanakları kızarır.

Onun üzerine yerleşiyorum, kucağına kayıyorum, çıplak, kaygan sıcaklığım pantolonunun üzerinden onun sertleşmiş organına doğrudan baskı yapıyor. Bu temas ikimizi de şiddetli bir titremeye boğuyor.

"Yine buradayız," diye mırıldanıyorum, kollarımı boynuna doluyorum.

Kollarını bana daha sıkı sarar. "Gerçekten de sık sık kendimizi uygunsuz durumlarda buluyoruz."

Gülümserim, parmaklarımı saçlarında gezdirir, nefesini kesmeye yetecek kadar çekerim. "Bu sefer bizi rahatsız edecek rahip yok."

"Bizden başka kimse yok." Açık bir arzu ile bana bakar.

Sonra ağzı ağızıma çarptı ve *lanet olsun*, tereddüt yoktu, centilmenlik numarası yoktu. Sadece kendini çok uzun süre inkar etmiş bir adam vardı.

Oh.

Evet

.

Dönüp durduğumuz, kavga ettiğimiz, alay ettiğimiz her şey patlar.

Onun sakalları cildimi çiziyor, yarın hissedeceğimi *bildiğim* lezzetli bir yanma hissi. Ve tanrım, yarın bunu hissetmek istiyorum.

Dili ağızıma giriyor ve birdenbire, onun içinde *boğuluyorum*. Onun tadı. Onun sıcaklığı. Ellerinin kalçalarımı sahiplenircesine sıkıca kavraması.

Ona sürtünüyorum ve bu sürtünme ikimizden de bir inilti koparıyor.

"Sana dokunabilir miyim?"

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Bana dokunuyorsun." Anlamasını sağlamak için kalçalarımı ona doğru ittim ve onun tutuşunun anında sıkışmasını zevkle izledim.

"Ne istediğimi biliyorsun," diye dişlerini sıkarak söyler, çenesindeki kaslar sanki bir nefes sonra aklını kaçıracaktı gibi seğirir. Bakışları göğüslerime kayar, sonra tekrar yukarıya döner.

"O zaman söyle." Sesim fısıltıya düşer. Alaycı bir ses tonuyla. "Tam olarak neye dokunmak istediğini söyle."

"Peki. Madem açıklıkta ısrar ediyorsun" — *Evet, ediyorum* — "Parmaklarımla ıslak amını okşamak istiyorum. Benim için ne kadar ıslandığını hissetmek istiyorum. O güzel küçük gösterini gördüm ve şimdi ne kadar hazır olduğunu tam olarak bilmem gerekiyor. Bu senin için yeterince açık mı? Yeterince net mi?"

Hayatım boyunca hiçbir erkeğe bu kadar çekici gelmemiştim.

"Evet," diye inlerim, bu kelime neredeyse insan sesi gibi çıkmaz.

Elleri eteğimin altına kayıyor, parmakları çıplak tenimi okşuyor ve... oh, *lanet olsun*. Parmakları ne kadar ıslak olduğumu keşfederken, başını geriye atıyor ve boğazını ortaya çıkarıyor.

"*Daisy.*"

Parmağını içime soktu ve her şey durdu.

Dünya buna daralır. Ona. Onun hissettiklerine. Vücudum sadece tepki vermekle kalmaz, teslim olur.

Ağzı açılır, sanki o kadar etkilenmiştir ki artık beni öpemiyor, hissettiklerini sindirmek için tüm dikkatini toplaması gerekiyormuş gibi.

O başlar hareket hareket hareket hareket mükemmel, değil deneyimli değil, çaresiz. Ve bir şekilde onun beceriksizliği bu konuda en seksi şey. "Ben... yapmadım" diye başlıyor.

Başı öne düşüyor, alını

Sanki kendini bir arada tutmanın tek yolu buymuş gibi saçımı tarıyor. "Çok uzun zamandır yapmadım. *Tanrım, Daisy, harika hissediyorsun.*"

"Bunu düşünüyordun."

"Sürekli," diye itiraf ediyor, sanki hiç yapmak istemediği bir itiraf gibi. Sanki bunu yüksek sesle söylemek ona bir bedel ödettiriyormuş gibi.

"Bunu senden duymak istiyorum," diye fısıldadım. "Neyi?"

"Beni ne kadar çok hayal ettiğini."

"Çaresizce. *Takıntılı bir* şekilde. Her zaman."

Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ben titriyorum.

"Bunu hayal ettim," diye inliyor, "uygun olandan daha fazla kez. Sayamayacağım kadar çok."

"Ve?" diye meydan okurum.

Gözleri benimkilere kilitlenir. "Ve hayal etmeyi bıraktım."

Aç bir adam gibi beni kaldırır. Beni mutfak masasına yatırır.
Eteğim yukarı kayıyor, kalçalarım da toplanıyor ve beni çıplak ve tamamen onun merhametine terk ediyor.

Göz bebekleri büyüdü.

"Tanrım," diye fısıldadı, neredeyse saygıyla. Tamamen çıplaktım.

Ve bana bakışından anladığım kadarıyla...

Hayatımda hiç bu kadar tapınılmamıştım.

Eli önce beni bulur, kaygan sıcaklığımın içinden kayar. İçgüdüsel olarak ona doğru hareket ederim, sürtünmeyi kovalayarak, saklamaya bile çalışmadığım utanmazlıkla avucuna sürtünürüm.

Ama sonra, aniden, eli kaybolur.

İnanılmaz bir kayıp hissiyle içimden bir inilti kaçıyor. Protesto etmek için ağzımı açıyorum...

Ama sonra... *oh, lanet olsun...* ağzı üzerimde.

Onun dilinin klitorisime ilk ıslak, sıcak baskısında nefesim kesilir ve masadan sıçrarım.

O beni kızdırmıyor. Beni yavaşça hazırlamıyor.

Beni *yutuyor*. Sanki bunu *çok uzun* zamandır bekliyormuş gibi, yavaş davranacak sabrı yok.

Derin, boğuk bir ses boğazından kopar, bana doğru titreşir.

Dili, tamamen hayvani bir arzuyla ritmik hareketler yapıyor. Sanki efsanevi soğukkanlılığının son damlasını da kaybetmiş gibi.

Boğazından bir başka inilti daha yükselir, bu sefer *daha yüksek sesle*.

Bu çok *müstehcen*.

Sırtım masadan, yoga eğitmenimin gururla ağlayacağı şekilde kalkıyor.

Parmaklarımı saçlarına doluyorum—yönlendirmek için değil, sadece tutunmak için.

Beni içine çektiği duygu fırtınasından *kurtulmak* için. "Edward," diye inliyorum. Gözlerim üstümdeki tavan spotlarına sabitlenmiş durumda, ama

ama bakmıyorlar görünüyor tavan tavan gibi gibi

Onlar gibi gibi görünüyorlar.

"Sen çok güzelsin," diye fısıldıyor amıma. "Şu anda, şüphesiz, yaşayan en şanslı adam benim."

Önce alaycı hareketlerle başlar — sanki öğreniyormuş gibi, dilinin ucuyla en hassas yerimi okşar. Ve sonra —

Sonra yutar.

Dilin düz kısmı klitorisime sertçe bastırıyor, daireler çiziyor, o kadar mükemmel, o kadar yıkıcı bir basınçla emiyor ki, ben çığlık atıyorum.

Elleri... Tanrım, elleri... Beni sadece tutmuyorlar, beni kontrol ediyorlar. Her iki uylukta, beni açıyorlar.

O acımasızdır. Yavaş, işkence gibi daireler çizerek beni acı içinde bırakır, sonra keskin, hızlı hareketlerle tüm vücuduma şok dalgaları gönderir.

"Senin namuslu olduğunu sanıyordum, Eddie," diye nefes nefese, zevkten deli gibi haykırıyorum.

Başını kaldırmadan önce ağzını kapatıyor, sadece gözlerime bakacak kadar.

Ve lanet olsun, bu gördüğüm en seksi şey.

"Belki de," diye düşünür, "senin namuslu sanıp yanıldığın şey, sadece değerli bir hediye nasıl açacağını çok iyi bilen bir adamdır." Dudakları kıvrılır. "Ben 'seçici tutkulu' terimini tercih ederim."

Yıkılmış, nefessiz bir kahkaha kaçar ağzımdan.

Ağzı hiç durmuyor. Emerek. Yalayarak. Beni mahvediyor.

Zevk daha yüksek, daha sıkı, durdurulamaz bir şekilde yükseliyor. Bacaklarım onun başının etrafında titremeye başlıyor, kaslarım kilitleniyor, gevşiyor, tekrar kilitleniyor, yıkıcı dalgalar halinde içimden geçen sıcaklık dalgaları ile.

"Tanrım," diye inlerim, kelimelerim neredeyse anlaşılma hale gelir. "Oh, Edward, yapamıyorum..."

Ama
yapabiliyor
um.

Ve
yapıyorum

.

Titreyerek bacaklarımı onun başının etrafına sıkıştırıyorum.

Parçalanıyorum. Tamamen. Tamamen. Güzelce yok oluyorum.

Dişleri en hassas bölgelerimi okşuyor, beni daha da ileri itiyor ve içimi bir titreme daha geçiriyor.

İşte böyle yapılır, diye delirmiş bir şekilde düşünüyorum.

"Vay canına. Bunca zaman enerjimi, her fırsatta bacağıma atlayan erkeklere harcıyordum, oysa aslında burada gizlice vahşi hayvanlar gibi sevenler, huysuz, bastırılmış olanlarmış. Sanki uzun zamandır kendilerini tutuyorlarmış, patlama fırsatını bekliyorlarmış gibi..."

Başını hafifçe kaldırdı, yüzündeki öfkeli ifadeyi görebileceğim kadar, ağzı hala parıldıyordu...

"Daisy, hayatım?" diye sözümü kesti.

"Evet?" Başardım başarıyorum, hala nefes nefese, hala çok çok yaşayan dünya ile aşkın bir uzay arasında bir yerde süzülüyor.

"Lütfen sus."

BÖLÜM 27

Edward

ELİM, onu mutfak masasına yatırıp yerinde tutmak için karnına sıkıca bastırılmış durumda.

Ve bir an için, ona bakmaktan başka hiçbir şey yapmıyorum.

Koyu renkli saçları ahşap masanın üzerine yayılmış, vahşi, karışık bir hale gibi. Dudakları aralık ve şişmiş, ela gözleri -donuk, odaklanmamış- kalın kirpiklerinin altından benimkilere kilitlenmiş.

BritShop eteği - o saçma, sinir bozucu şey - belinde toplanmış, ekose kumaş ona yaptıklarım yüzünden buruşmuş.

Göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyor ve sessiz, çaresiz bir yalvarışla bana doğru eğiliyor. O kadar muhteşem, çılgınca duyarlı ki.

Bakışlarımı aşağıya doğru kaydurdım ve... Tanrım.

Mükemmel amcığı sıırıslıklam, zevk aldığıının kanıtı mutfağın loş ışığı altında parıldıyor.

Yıkım. Onu gördüğümde aklıma gelen tek kelime bu.

Şehvetle dolu sersemliğimde, onu tekrar tatma şansı için tüm tıp diplomalarım vazgeçerdim.

Başımı tekrar eğiyorum, derin bir nefes alıyorum... *Lanet olsun.* Onun kokusu.

Vücudumdaki her kas geriliyor.

Ben hakimiyet kurmaya ihtiyaç duyan türden bir adam değilim. Ego'mu tatmin etmek için itaat edilmesine ihtiyacım yok. Ama çaresizim.

Ve çaresizlik erkekleri ilkel hale getirir.

Centilmen ol, Edward.

Açıkçası, o bana öyle bakarken bu giderek zorlaşıyor.

Ve o kaygan küçük amcık? İhtiyaçla *titriyor*, bana bir şeyler yapmam için yalvarıyor.

"Vay canına." Biraz kısık sesle kıkırdıyor. "O nefes alma... çok yoğundu."

Gözlerimi kapatıyorum, ciğerlerime hava dolduruyorum, içimdeki heyecanı yatıştırmaya çalışıyorum.

O *hiçbir* şeyin farkında değil.

"Üzgünüm," dişlerimi sıkarak söylüyorum, onu korkutmamak için kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Sanki cin çarpmış gibi görünüyor olmalıyım.

Az önce Daisy'nin ağzımın altında parçalandığını izledim, onu yeniden hayata döndüren bir yoğunlukla parçalandığını izledim.

Onu masadan kaldırıp, başının tepesine sessizce, saygıyla bir öpücük konduruyorum. Ama parmaklarımın kalçalarını sımsıkı kavraması? Sahiplenme.

Eteğini nazikçe düzelterip yerine yerleştiriyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, yanakları hala kızarmış halde. "Hâlâ çay istiyor musun?"

Az önce yaşanan her şeyi içeren yoğun bir nefes veriyorum. "Özellikle değil. Bu benim en acil sorunum değil."

Kıkırdar.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor. "Bana yatak odanı gösterir misin?"

Koridoru işaret ederek gülümser, alt dudağını dişlerinin arasına çeker. "Beni becerecek misin, gergin Eddie?"

"Eddie lafını duymazdan geleceğim. Ve evet, seni becereceğim." Başparmağım elinin sırtını tembelce okşadı. "Ama uzun zaman oldu. Sabırlı olman gerekecek."

Sırıltısı genişler. "Merak etme, bisiklete binmek gibi bir şey, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırırım.

"O zaman *sen*," diye kulağına fısıldıyorum, "şimdiye kadar sürme zevkini tattığım en muhteşem motosikletsin."

Onun keskin nefes alışışı beni memnun etti.

Onu koridorda takip ediyorum, her sinir uçum beklentiyle canlı. Yakında olacakların gerçeği kalbimin çarpmasını hızlandırıyor.

Beni yatak odasına götürüyor ve kapı arkamızdan kapanıyor. Oda tam Daisy'ye göre: sıcak, davetkar, zahmetsizce yaşanmış hissi veren bir dağınıklık içinde. Kristaller başucu masasının üzerinde dağınık duruyor, loş ışığı yakalıyor. Ben bunların hiçbirine inanmıyorum, ama onun inandığını biliyorum.

Ben bunu tam olarak kavrayamadan, o dönerek avuçlarını göğsüme dayadı ve bacaklarım yatağın kenarına değene kadar beni geriye doğru yönlendirdi. Dengemi kaybedip, şaşkın bir kahkaha atarak yatağın üzerine düştüm. Ve sonra... o üzerime çıktı, uylukları bacaklarımın üzerine oturdu, vücudunun ısısı bana samimi bir şekilde bastırıyordu.

"Daisy..." Tereddüt ediyorum, ona bakıyorum, ellerim çıplak uyluklarına dayanmış durumda. Bu benim için alışılmadık bir durum. "Millie'den beri kimseyle birlikte olmadım. Ben... pratik yapmadım. Hem de oldukça."

Hareketsiz kalır, vücudu benimkinin hemen üzerinde asılı kalır. Elleri omuzlarıma yerleşir, eğilirken kendini sabitler. "Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Bu anda aşırı dürüst bir şekilde derin bir nefes aldım. "Çünkü dayanamayacağımdan korkuyorum. Seninle değil. Tanrım, Daisy. Kendine bir bak."

Alt dudağını ısırды ve bu gece ilk kez neredeyse... utangaç görünüyordu. Bu ona hiç yakışmıyordu ve beni etkiledi.

"Hadi ama," diye mırıldanır. "Her zaman benden daha güzel kadınlar görüyorsun."

"Mesele sadece görünüşün değil. Sende bir şey var. Kimsenin sahip olmadığı bir ışıltı var." Başparmağım kalçasının derisini okşadı. "Sen *parlıyorsun*, Daisy. Etrafındaki her şeyi... *canlı* hissettiriyorsun."

Ve bu doğru. Millie'ye sadakatsizlik, hatta saygısızlık gibi geliyor. Ama şu anda bunu inkar edemem.

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bu çok tatlı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu yapabilirim, biliyorsun."

Alaycı bir gülümsemeyle, bluzunun eteğini tutup başının üzerinden çıkarır, parlak kahverengi saçlarını sallar, saç telleri kızarmış yüzünün etrafına dağınık bir şekilde düşer. Parmakları belindeki kopçayı hızla açar, eteğini aşağı itmek için kalçalarını yeterince kaldırır, uyluklarından geçirdikten sonra yere atar.

Karşımda çıplak
duruyor. Üzerime
çıkılmış.

Göğüslerini görünce boğazımdan bir ses çıktı. Tapınılmayı, dokunulmayı, tadılmayı isteyen, muhteşem, baştan çıkarıcı bir dolgunluktu.

"Tanrım," diye hırıltıyla söylüyorum.

"Bu gece oldukça inliyorsun, değil mi?" diye alay etti, "Genelde çok daha açık sözlüsündür."

Ellerim göğüslerini bulur, avuçlarımla okşar, parmaklarımın arasında zaten acıtacak kadar sertleşmiş meme uçlarını yuvarlarım. Nefesi kesilir, omurgası kavislenir, kendini ellerime daha da bastırır.

"Sen mükemmelsin," diye mırıldandım, sesim kısılmıştı.

Bu bir understatement. Aslında, kucağımdaki tanrıça için bir hakaret, ama dil becerim beni açıkça terk etmiş.

Avuç içimi bacaklarının arasına kaydırıyorum, parmaklarımı onun sıcaklığı boyunca gezdiriyorum. Sırılsıklam olmuş.

Düşük bir iniltiyle kendini kaldırır, kalçalarını elime doğru yuvarlar, parmaklarımı coşkuyla sürer. Islak amcığı parmaklarımı sıkıca kavrar ve *tanrım*, sanırım hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım.

"Daisy," diye inledim. "Bir erkeğe kalp krizi geçirteceksin."

Parmakları gömleğimin düğmelerine doğru ilerlerken gülüyor. Ama elleri beceriksiz, düğmeler işbirliği yapmayınca, kıkırdamaları sinirli küçük homurtularla kesiliyor.

Onun çabaladığını izlerken dudaklarım seğiriyor. "Yardım ister misin?"

"İyiym," diye mırıldanıyor kararlı bir şekilde, sonra tamamen pes edip gömleği neredeyse yırtarak açıyor.

Eğlenerek gülümsüyorum — ta ki o hareket edip bana daha yakınlaşana ve ağzını göğsüme indirene kadar.

Artık glmyorum.

Vücudumdaki her kas gerginleşir.

Ağzının sıcaklığı, yavaş ve işkence edici bir şekilde cildimde iz bırakarak aşağı doğru ilerliyor. Sağ telleri öne doğru kayarak yüzüne düşüyor ve karnımı gıdıklıyor, dudaklarıyla çizdiği yakıcı izlerle yumuşak bir kontrast oluşturuyor.

Belime ulaştığında, karnım her sığ nefesle inip kalkıyor, kaslarım onun dokunuşuyla geriliyor. Başım yatağa yaslanıyor, ama gözlerim ona kilitli kalıyor — ağır göz kapaklarım, arzuyla boğuluyor.

"Daisy," diyorum dişimi sıkarak.

Fermuarımı açmaya uzanır ve ben agresif bir şekilde hareket ederek ona yardım ederim — pantolonumu, boxerımı, tenimin tenle temasını engelleyen *her şeyi* çıkarırım.

Flört oyunundan çıkmış olabilirim, ama şorapların kesinlikle *kesinlikle* olmaz.

O kadar sertleşmişim ki, neredeyse acı veriyor. Bunu bu kadar çok istememeliyim.

Beynimin mantıklı olan her paręası bunun büyük bir hata olduğunu haykırıyor.

Daisy, Sophia'nın en iyi arkadaşı. Onu neredeyse çocukluğundan beri tanıyorum. O benden çok daha genç, hayatının farklı bir aşamasında. Charlie ile olan geçmişi, o acı verici, karmaşık ilişki, onu dokunmayı düşünebileceğim son kadın yapmalı.

Kağıt üzerinde, o en kötü seçim.

Yine de, ondan uzak duramıyorum.

"Vücudun çok..." diye mırıldanıyor, sözcükler boğazında takılıyor ve sonra iini çekiyor. "Ah, şu anda çok tahrik oldum."

Eğlenceli bir mırıldanma kaçıyor ağzımdan.

"Hayatım," diye mırıldanıyorum, sözcük dudaklarımdan onu titretmeye yetecek kadar ateşli bir şekilde çıkıyor, "bana ne yaptığının farkında değilsin."

Bakışları üzerimde dolaşıyor.

"Uylukların kalın ve seksi," diyor, ellerini oradaki kasların üzerinde gezdirerek, her santimetredeki gerginliği izliyor.

Parmakları, ön sıvıyla ıslanmış, zonklayan penisime tehlikeli bir şekilde yaklaşır. Damarlar kalındır ve onun içine girmek için atmaktadır. Şişmiş uç, derin, arzulu bir kırmızıya bürünmüş, beklentiyle seğirmektedir.

Vücudumdaki her kas gerginleşir. Bekler. İster. "Tanrım, penisin çok büyük, Eddie," diye mırıldanır.

Sinirlenerek inlerim. "Tanrı aşkına, bana Eddie deme."

Onu iyice azarlayamadan, yüzü benim penisimle aynı hizaya gelene kadar yatakta aşağı kayıyor. Parmakları penisimi kavrayıp, sert ve kasıtlı bir şekilde okşuyor.

Tüm vücudum titrer, zevk omurgamdan yukarı doğru yayılır, başım geriye doğru eğilir. Daha önce hiç dokunulmamış bir adam gibi.

Gözlerimi tekrar aşağıya çevirip ona sabitlerim ve... Tanrım.

Beni tamamen ağızına alır, ıslak dudaklarının sıcaklığı beni sarar ve vücudumda şiddetli bir titreme yaratır. Başım geriye doğru eğilir, ama gözlerimi ona sabit tutmaya zorlarım - beni daha derine yutarken boğazının hareketine.

Göğüsleri uyluklarıma sürtünüyor, yumuşak ve dolgun, sertleşmiş meme uçları her hareketinde tenime değiyor. Kıçı havada, kıvrımı tamamen ortada.

Yüzünü tam olarak göremiyorum, sadece başının üst kısmını, karnımın üzerine dökülen vahşi saçlarını. Belki de en iyisi budur. Beni daha derine alırken yüzündeki ifadeyi görebilseydim, sanırım o anda patlardım.

Beni boğazının en derinlerine kadar alıyor ve... Lanet olsun...

. Tanrım.

"Siktir..."

Kontrolümü kaybetmemek için çarşafı sıkıca tutuyorum. Ama başarısız oluyorum.

"Daisy," dişlerimi sıkarak, ağızına girme dürtüsüne direnerek söylüyorum.

Başı yukarı aşağı sallanıyor, o minik, güzel ağzı beni ustaca emiyor. Her hareketiyle boğazının en arkasına ulaşıyor, içimi elektrik dalgaları gibi bir his kaplıyor. Sıcaklık. Baskı.

"Tatlım," diye inledim. "Dur. İçine boşalmak istiyorum. Dur yoksa boşalacağım."

Bana bakıyor, dudakları benim etrafımda gergin, ve o anda neredeyse kendimi kaybediyorum.

Sonunda beni serbest bırakıyor, dudakları yaptığı işten şişmiş.

"Tamam." Nefes nefese, vücuduma tırmanır, bir kez daha bacaklarını bana geçirir. Sıcaklığı bana baskı yapar, aramızda çıplak. "Ben de seni içimde istiyorum."

"*Siktir*," diye nefes nefeseyim. "Lanet olası bir prezervatife ihtiyacımız var. Tabii Sophia'ya, ağabeyinin en yakın arkadaşını neden hamile bıraktığını açıklamak istemiyorsan."

Bana sırtıtmak için biraz geri çekildi. "Yok mu?"

Nefesim hala düzensizken ona keskin bir bakış attım. "Acil durumlar için yanımda taşımaya pek gerek duymadım."

Gülümsemesi genişler ve yatağının başucundaki masaya uzanır. "Şanslısın, ben her zaman hazırlıklı olurum."

Göğsümde bir şey sıkışır.

Onun rahat hazırlığı, aramızdaki mesafeyi hatırlatıyor. O, bu tür anlarda duyusallığı, canlılığı ve doğal rahatlığıyla. Ve *ben...* yıllarca süren kısıtlamalar, kendi kendime dayattığım yalnızlıkla.

Onun için bu sadece sıradan bir akşam olabilir.

Ama benim için...

Bu, geri alamayacağım bir şey gibi geliyor.

Bir dizi prezervatif çıkarır ve alaycı bir analizle inceler.

"Bu senin için çok küçük," diye düşünür ve onu bir kenara atar. "Ekstra büyük olanlara ihtiyacımız olacak. Klinik değerlendirmeme göre."

Şiddetli ereksiyonuma rağmen, bir kahkaha kaçıyor. "Bilimsel yaklaşımını not ettim."

"Bekle..." diye devam eder, başka bir tane daha kaldırarak, eğlencesini zar zor bastırır. "Çeşitli paketlerim de var. Aromaları arasında... muz, çilek ve" —gözlerini kısarak—"şeftali sürprizi" var.

İnleyerek yüzümü ellerimle kapattım. "Daisy, tadı ne olursa olsun umurumda değil. Tak şunu. Zar zor kendimi tutuyorum."

Kafasını eğdi, gözleri yaramazlıkla parlıyordu. "Sıkıntıda mısınız Doktor?"

"Acı verici bir ıstırap," diyorum dişimi sıkarak. "Kendimi tutmaya çalışıyorum, ama senin böyle üstümde durman beni sınırlarıma zorluyor."

Kıkırdıyor. "Kendini tutmamalısın." Kalçalarını sallıyor, çıplak sıcaklığı tüm vücuduma baskı yapıyor. "Bütün mesele bu."

Prezervatifi alır, dişleriyle paketi yırtar ve ben, onu benim uzunluğum boyunca aşağı doğru kaydırmasını izlerken donakalıyorum.

Gözlerimiz kilitlenir, o yavaşça, santim santim aşağı iner, ta ki ben tamamen onun içine girene kadar.

Onun benim boyutuma alışması için kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. O beni kavurucu kadife yumuşaklığıyla sararken, sıcaklık damarlarımdan akarken çenem sıkışıyor.

O benim üstümde hareket etmeye başlayınca, beni daha derine alırken, uyum sağlarken duvarları etrafımı sıkıca sarınca, boğuk bir inilti çıkarırım.

"Bu..." diye başarıyorum, ona bakarak. "Bu güzel amın ilahi bir his veriyor."

Ondan boğuk bir kahkaha dökülüyor. "O şık aksanıyla am demek, şimdiye kadar duyduğum en seksi şey," diye nefes nefese söylüyor, bir tanrıça gibi üstümde atıyor. "Daha şık bir şey... ya da tıbbi bir şey diyeceğini sanmıştım. Kulağa çok kirli ve kaba geliyor."

Beni tüketen zevke rağmen, nefes nefese bir kahkaha attım.

"Daisy, *lanet olsun*, biraz yavaşlar mısın?" diye inlerim, parmaklarımla kalçalarını kavrarım. "Beni öldüreceksin."

O dinlemiyor.

Tabii ki dinlemiyor.

Kalçalarını tutup onu sabitleyerek, bu pervasız hızı durdurmaya çalışıyorum. Onun verdiği his çok fazla — boşalmama bir nefes kaldı.

Kaslarının her titremesini hissediyorum, sikimi sıkıca kavırıyor ve içimden küfrediyorum.

Onun tepkisi mi? Daha sert bir şekilde sürtünüyor. Küçük baş belası.

"Söyle bana," diyorum, boğuk bir sesle, "içinde benim penisimi ne kadar sevdiğini."

Erkeklerin zevk anlarında ilkel yaratıklara dönüşmesi ne kadar ironik.

O, bana sıkıca sarılan, muhtaç küçük bir şey... Penisim onun duvarlarına çarptıkça inliyor.

"Kalın, sert sikini seviyorum," diye inliyor, tırnakları göğsümü çiziyor. "Çok seviyorum."

"Amcık," diye mırıldanıyorum, yarı deli, zevkten sarhoş, "güzel bir kelime, hak eden bir kelime... siktiğimin tanrısı, bu *harika bir* his... saygı ve hayranlık." Ona sertçe giriyorum. İnliyor, başını geriye atıyor. "Tüm yaşamın kaynağı, doğanın mükemmel yaratımı. *Tapınılması* gereken bir şey."

"Sen tam bir şairsin, Dr. Eddie," diyor. Mükemmel göğüsleri her kalkış ve inişte zıplıyor. Onun vahşi ve kaotik görüntüsü, belini daha sıkı kavramama neden oluyor. İçimi zevk dalgaları kaplıyor. Her şeyi hissediyorum: sıkı, açgözlü sıcaklığının ipeksi sürtünmesini, beni sıkıca kavradığında hissettiğim titremeyi, her kalkışında ve inişinde hissettiğim müstehcen emişi.

"Duydun mu, hayatım?" Vücutlarımızın birleşmesinin şaplak sesi yoğunlaşırken ona doğru nefesimi üfledim. "Amin benim için çok ıslak."

"Siktir, Edward, geliyorum." Nefes nefese.

Kalçalarımı onun kalçalarına doğru kaldırıp, elimden geldiğince sertçe ona giriyorum. "Bana her şeyini ver, sevgilim."

Sırtını kavisler ve tırnaklarını omuzlarıma geçirir, orgazmın verdiği zevkle vücudu titrer. Amcığı benim sikimin etrafında kasılır, beni de beraberinde sürükler, sahip olduğum her şeyi benden alır.

"Tanrım..."

Taşaklarım gerilir, kaslarım kasılır ve sonra...

Zevk içimi kaplarken boğazımdan gırtlaktan gelen bir kükreme çıkar, penisim şiddetle titrerken sıcak, titrete atımlarla onun içine boşalıyorum.

BÖLÜM 28

Daisy

Başımı kaldırıp ona baktım, yanağım hala göğsüne yaslıydı, objektif olarak bakıldığında, seks sonrası hiç bu kadar mutlu hissetmediğimi düşünmemeye çalışıyordum. Her zamanki "harika bir sevişmeydi, ama külotum nerede?" telaşı değil, daha derin bir şeydi bu.

Burada ne kadar süredir yatıyoruz... Hiçbir fikrim yok. Kolu sanki gerçekten burada olmak *istiyormuş gibi*, sanki seks sonrası sarılmak bir efsane değilmiş gibi bana dolanmış. Ve sinir bozucu bir şekilde, işe yarıyor. Göğsümde kış uykusundan uyanıp küçük kanatlarını geren kelebekleri hissedebiliyorum.

Parmaklarımla onun cildini okşuyorum, dalgın dalgın neredeyse derin hissettiren kıvrımlar ve döngüler çiziyorum — ama bunların "lütfen tekrar yüzüne oturmamı izin ver" mi yoksa "lütfen bana zarar verme" mi demek olduğunu bilmiyorum.

Sonra, ben olduğum için, "Millie'den beri gerçekten kimseyle birlikte olmadın mı?" diye patladım.

"Hayır," diyor basitçe.

Ona bakıp, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Onur duydum," diye mırıldanıyorum, hala onun cildinde anlamsız şekiller çizerek.

"Onur duyan benim," diyor. Ve bunu söyleme şekli - yumuşak, tamamen samimi - aptal kalbimin takla atmasına neden oluyor.

"Neden olmasın?" diye soruyorum, çünkü görünüşe göre romantik bir anın tadını çıkaramıyorum.

Cevabını düşünürcesine bir süre duraksıyor.

"Hiçbir zaman tek gecelik ilişkiler ya da kaçamaklar seven biri olmadım," diyor. "Ve Millie'den sonra acele etmedim."

Yerimi değiştirip, onu daha iyi görebilmek için kendimi kaldırıyorum, onu *gerçekten* görmek için. "Kaç kadınla birlikte oldun diye sorabilir miyim? Susmamı söyleyebilirsin, çünkü bunun haddimi aştığını ve kesinlikle beni ilgilendirmediğini biliyorum."

"Beş." Hiç tereddüt etmeden.

"*Beş mi?*" diye tekrarlıyorum, sesim istemeden yükseliyor. "Dörtten sonraki sayı mı? Hangover olduğumda yediğim Greggs sebze soslu sandviçlerin sayısı kadar mı?"

Michelangelo'nun oyduğu çene hattına sahip, benim ayakkabı numaramla aynı sayıda kadınla birlikte olmuş bir adam mı?

Bana mantıklı gelmiyor.

O gülümser. "Millie ile yıllarca birlikteydim."

"Yine de," diye tartışıyorum, beynim on yıllık bir ilişkide nasıl sadece dört kişiye yer kalabildiğini anlamak için zihinsel jimnastik yapıyor. "Yetişkin hayatının *tamamı* değil. Senin gibi görünen bir erkeğin kuyruğu olmalıydı."

"Beni gururlandırıyorsun. Diğer ikisi de uzun süreli ilişkilerdi."

Dudaklarımı ısııyorum, aniden kendimi savunmasız hissediyorum.

"Benim sayımı bilmek istemiyor musun?"

Omuz silkiyor. "İstersen söylersin. Bunun bir önemi yok."

"Beşten fazla."

Tamam, beşten *çok* daha fazla.

Burada biraz haysiyetimi korumak istiyorsam, gerçekte kaç olduğunu hesaplamamalıyım.

Burada dünya rekorları kırdığımdan falan değil, ama... şey, seks yapmayı seviyorum. Zaman geçiyor. Rakamlar artıyor.

"Eğer sayılarına bir başbakanla yaşadığın skandal ya da bir şekilde başpiskoposu baştan çıkardığın bir olay dahil değilse," diyor, sesi tamamen kuru, "sayıların tartışmaya değer olduğunu sanmıyorum."

Gülmemek için dudacağımı ısıyorum. Seks hakkında konuşurken bile sesi çok kibar. Sanki burada çıplak yatarken, ben göğsüne karalamalar yaparken, *BBC Radio 4*'te bir panel sunuyormuş gibi.

Benim daha az seçkin olan listemi düşünüyorum.

"Tam olarak değil. Daha çok 'kazanımı tamir eden Dave' ve 'Borsa simsarı Nick' gibi." Düşünerek bir süre duruyorum. "Yine de, trendleri değerlendirirsek, zevkimin önemli ölçüde geliştiğini söyleyebilirim. Tesisatçılar ve kendini beğenmiş finansçılardan... cerrahlara geçtim. Bu kişisel gelişim, değil mi?"

Altımda gülüşü yankılanıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Bu da bir bakış açısı."

"Bilgin olsun," diye ekledim, "amcanın cenazesinde senin de küçük bir sıra vardı, biliyorsun."

"Sıra mı?"

"Oh lütfen. Bütün o kadınlar, senin pazına dokunmak ve ne kadar *üzgün* olduklarını söylemek için bahaneler buluyorlardı. Sanki eski para versiyonu *The Bachelor*'ı izliyor gibiydim."

Kısa bir kahkaha attı. "O bir cenaze töreniydi, Daisy."

"Aynen öyle. Bernard da buna bayılırdı. Onun şerefine gelen tüm o muhteşem kadınlar? Muhtemelen yukarıda bir yerlerde, bunu başardığın için sana *ayakta alkış* tutuyordur. Muhtemelen St. Peter'a, gösteriyi izleyebilmek için inci kapıları biraz daha açık tutmasını söylemiştir."

"Evet, çok hoşuna giderdi."

"Amcan biraz sapıktı."

"Evet," diyor, hiç etkilenmeden. "Evet, öyleydi." En azından bu konuda aynı fikirdeyiz.

Bernard'ın son anları aklıma gelir ve kendimi durduramadan sorarım, "O... benim alışveriş kanalım mıydı? O... bilirsin, o izlediği şey...?"

Edward'ın ağzı seğirdi, tam olarak eğlenceli bir şekilde değil. Daha çok acı çekiyormuş gibi. "Korkarım öyle. Üzgünüm."

"Biliyordum!" diye inleyerek yüzümü göğsüne gömdüm.

"Teknik olarak, düşünürsen... adam öldürme suçu geçerli olabilir. Adama kalp krizi geçirttin."

Onun göğsüne vuruyorum ve o homurdanıyor. "Bu komik *değil*," diyorum.

"Bu tür şeylere gülmezsen, deli olursun."

Birbirimize gülümsüyoruz ve birdenbire yatak odamın dışındaki dünya yok oluyor. Sanki biri gerçekliği duraklatmış, bizi bu saçma balonun içinde bırakmış, cerrahlar ve BritShop sunucuları bir şekilde birbirleriyle mükemmel bir uyum içinde.

Başımı eğiyorum. "Edward, bu senin çılgınlıkların mı? Çünkü seni suçlamam."

Kaşlarını çatar. "Niyetim o değil." "Öyle mi? O zaman niyetin ne?"

Duraksıyor. "Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Sana kur yapmak istiyorum, kulağa ne kadar eski moda gelse de."

"Bana *kur yapmak* mı? Jane Austen romanında mıyız? Şapkamı ve güneş şemsiyemi getirmeli miyim?"

"Küstah kadın," diye homurdanır, ki bu korkunç bir kelime seçimi çünkü bu beni daha da küstah olmaya itiyor.

"Neden bana kur yapmak isteyesin ki? Bu kelimeyi ciddi bir yüzle söyleyemem."

"Bunun sana neden bu kadar açık olmadığı... anlaşılmaz." Sesinde öfke var. "Çünkü güzelsin. Ve zekisin. Ve kendi iyiliğin için fazla çekicisin."

"Ciddi bir kariyerim yok."

"Bu doğru değil." Ağzı seğirdi. "Bide satmak çok ciddi bir kariyer olduğunu düşünüyorum. Tek başına İngiltere'deki banyo hijyeninde devrim yaratıyorsun."

"Benimle dalga geçiyorsun," diye homurdanıyorum, ama ağzımın kenarındaki gülümsemeyi tam olarak saklayamıyorum.

"Alay etmiyorum." Gözlerime bakıyor. "Tamam, *belki* biraz takılıyorum. Ama Daisy... Kendini görme şeklin gerçeklikle çelişiyor." Sesi yumuşuyor. "Bence sen olağanüstü birisin."

Ona bakıyorum, kalbim hızla atıyor. "Dünya bana değerimin ne olduğunu söyledi," diyorum sessizce. "Ve ben de, tamam, bunu paraya çevireceğim dedim. BritShop TV bu yüzden var."

Kaşları çatılır.

"Senin değerini dünya belirleyemez," diyor o otoriter cerrah sesiyle. "Ve BritShop TV senin seçtiğin eyse, o zaman sadece onun bir parçası olarak onu daha iyi hale getirdin."

Sertçe yutkunuyorum, sıcak doktor piyangosunu kazanmış bir aptal gibi sırtıtmamak için çok uğraşıyorum. Göğsümün içinde kabaran bu duygu sıcak, korkutucu ve kesinlikle rahatsız edici.

"Peki," diyorum yumuşak bir sesle. "O halde, Edward Cavendish, senin tarafından cortejlenmekten büyük mutluluk duyarım."

BÖLÜM 29

Daisy

Victoria's Secret mağazasında adeta uçuyorum, Lizzie ise arkamda gözlerini devirerek peşimden geliyor.

Ama elimde değil, geçen hafta sonu Edward'la çok yoğun bir şekilde seviştikten sonra bütün hafta boyunca gülümsemekten kendimi alamadım. Sadece klitorisimi bulan değil, onu nasıl kullanacağını da bilen bir erkeğin ilgisiyle ancak ulaşılabilir bir coşku yaşıyorum. Tanrı vergisi bir yetenekle.

Objektif olarak bakıldığında, stratejik olarak yerleştirilmiş üç dantel üçgenine kırk İngiliz sterlini harcadığını unutturan türden bir coşku.

Yani, *gerçekten*.

Bu, İngiltere'yi baştan beri zor durumda bırakan tam da bu tür pervasız finansal kararlar.

Umurumda mı? Hiç de değil.

Bu gece benim için yemek pişirecek. Onun evinde. Düzgün bir randevu. Ya da *evde randevu*, sanırım. Her halükarda, pahalı iç çamaşırlarına layık bir olay gibi geliyor.

Bu keyifli alışveriş çılgınlığını, Sophia ile yapılan her bir nedime gezisinin gerçek, uyanık bir kabusla dönüşmesiyle karşılaştırmamak imkansız.

Şimdi tam anlamıyla bir Bridezilla'ya dönüşen tatlı, sevimli Sophia.

Her şeyi çok abartıyor. Çok fazla abartıyor.

Her küçük ayrıntı ulusal öneme sahip bir kriz. Yanlış peçeteler mi? Diplomatik bir felaket. Pembe tonu mu? Sanki Birleşmiş Milletler için yeni bir bayrak seçiyormuşuz gibi. Ve gelin partisinin grup sohbeti mi? Bir felaket bölgesi.

Bu baş nedime işinde hiçbir şeyi doğru yapamıyorum.

Önerdiğim her şey yanlış. Yaptığım her şey yanlış.

Dört yaşından beri arkadaşız — o zamanlar balık parmakları yediğim için beni egzotik buluyordu ve Tesco'nun ne olduğunu bilmiyordu. Ama son zamanlarda, tüm bu düğün çılgınlığıyla, sanki benim her şeyi bırakıp başka bir prova için gidebilecek şık arkadaşlarımdan biri olmadığımı unutmuş gibi.

Onun için mutlu olmak *istiyorum*. Onun için mutluyum. Ama Tanrım, bir şeyler değişmeli.

Sophia, Edward'la yattığımı öğrenirse? Aklını kaçırrır. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda nedimelerin saçlarını toplamalı mı yoksa açık mı bırakmalı diye kafayı yiyor, belki farkına bile varmaz.

Raftan başka bir dantelli elbise daha alıyorum.

Lizzie, zaten dolup taşan sepetime bakıyor. "Buna da ihtiyacın olduğuna emin misin?"

"Tabii ki ihtiyacım yok. Ne zamandan beri ihtiyaç, süslü iç çamaşırı satın almada bir faktör oldu ki?"

Ona yaramaz bir gülümseme atıyorum ve -sadece mesajı iyice vermek için- sepetin içine bir çift açık kasık külot atıyorum.

"Gözlerindeki o bakış hoşuma gitmedi. *Bu adamla kesinlikle başım dönüyor* diyor."

Elimi sallayarak reddederim. "Kendimi kaptırmak mı? *Ben mi?* Saçmalama. Sadece kur yapılmasından hoşlanıyorum." Ona kirpiklerimi kırıştıtırırım. "Bana kur yaptığını söylemiş miydin?"

"Sadece yaklaşık üç dakikada bir."

Haftalık market alışverişimden daha pahalı olan siyah dantelli bir bodysuit'i elimde tutarken beni izliyor.

"Sadece... dikkatli ol, tamam mı?" Lizzie, sesi artık daha yumuşak bir tonda konuşuyor. "Bu hafta, birkaç kısa mesaj dışında ondan pek haber almadın bile."

"Evet, ama mesajları çok düşünceliydi. Bu akşamki yemeklerim için özel isteklerimi sordu."

Sahte bir saygıyla göğsünü tutuyor. "Vay canına. Ne kadar bayılası bir şey."

Gözlerimi devirdim. "O bir *cerrah*. *Hayat kurtarmakla* meşgul. Tam olarak neye dikkat etmem gerekiyor? Adamın bir safkan atın dayanıklılığı ve Bay Darcy'nin tavırları var."

"Ve Şeytan'ın annesi. Bayan C, ilk çocuğuyla yattığını öğrendiğinde ne olacağını düşündün mü?"

Midem, dün gece yediğim köriden bağımsız olarak rahatsız edici bir şekilde ters dönüyor. "O yetişkin bir adam. Alışveriş kanalındaki kızla çıkmak için annesinin iznine ihtiyacı yok."

Lizzie ikna olmuş gibi görünmüyor. Elimden bir tanga kapıp, kesin bir tavırla rafa geri koyuyor. "Mesele şu ki, Edward Charlie'den farklı olabilir, ama *dünyası* farklı değil. Buna hazır mısın?"

"Sadece *bir* randevu, Lizzie. Sadece seks."

"Sadece seks olsaydı, bütün hafta boyunca havada uçup durmaz ve iç çamaşırlarına bir servet harcamazdın. Sadece incineceğinden korkuyorum."

"Biliyorum, biliyorum."

Köşeyi döndüğümüzde, üzerinde Union Jack bayrağı bulunan dantelli külotların bulunduğu bir rafla karşılaşırız.

Lizzie bana sırtıyor.

Nefesim kesildi. "Bunlar bana aldıkların!"

"Aynen öyle," diyor, kendiyle gurur duyarak. "Bundan kaçamazsın, değil mi?"

Ben burun kıvrarak, rahatsız edici giysiyi itmek için elimi uzattım.

"Yedi yaşında da bunu yapmaya devam edecek miyiz sence?" diye düşünür Lizzie. "Yani, kendimiz de ihtiyacımız varken, yürüme banyolarını satmaya devam edecek miyiz?"

"Eğer öyleyse, umarım o zamana kadar yaşımıza uygun etekler giymemize izin verirler. Kendi ayakların kompresyon çorapları içindeyken ayak spa'sı satmaya çalıştığını hayal et."

"

Gülümser. "Ama bunu seviyorsun, değil mi?"

"Evet," omuz silkerek itiraf ediyorum. "Simon bir pislik olsa da ve ürünlerin yarısı tam bir bok olsa da, seviyorum. BBC News gibi *düzgün* bir iş yapabileceğimi sanmıyorum."

Sesimi en iyi haber spikeri taklidimle alçaltıyorum. "Ben Daisy, bugünün manşetlerini sunacağım. Ama önce, bu devrim niteliğindeki patates soyucu hakkında birkaç söz söyleyeceğim."

Lizzie kahkahalarla gülüyor. "Tanrım, şansölyenin bütçesi ile ilgili bir bölümde küfür edersin."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kesinlikle önce *Politikaya Giriş kitabını* okumam gerek." Utanç duygusu içimi kaplıyor — başbakanın kim olduğunu bile bilmiyorum, ne yaptığını hiç bilmiyorum. Ve bunu Lizzie'ye yüksek sesle itiraf etmek bile istemiyorum, o ki bir keresinde *çok nazıkçe* benim için şüpheli bir hemoroid muayenesi yapmıştı.

"O zaman hemen başla," diyor, hala gülerek. "Bu gecedan önce."

Gözlerimi kırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Gemma, Liam ve Edward'ın akşam yemeğinde uzun ve sıkıcı finans tartışmaları yaptıklarını söyledi. Anlaşılan, ekonomi, politika, yatırım stratejisi... Edward'ın konuştuğu tek şey bu."

Midem kasıldı. "Oh, lanet olsun."

Lizzie bakışımı yakalar ve yumuşar. "Eminim *her zaman* böyle değildir. böyle değildir."

"Evet," diyorum, elimi sallayarak. "Her bir araya geldiğimizde derin felsefi tartışmalar yapmamıza gerek yok."

"Aynen!" diyor, beni desteklercesine başını sallayarak. "O seninle bu yüzden birlikte değil."

Ona yan gözle bakıyorum. "Lizzie, bu yardımcı olmuyor."

"Hayır, hayır, demek istediğim... Sen eğlenceli ve çekicisin ve akşam yemeğinde *sıkıcı* finans sohbetlerini dinlemek istemiyorsun. Bu *iyi* bir şey!"

Zorla gülümserim. "Evet. Tabii."

Gözlerine bakmamak için sepetimi inceliyormuş gibi yapıyorum.

Boğazımı yutuyorum.

Karnımdaki kelebekler daha ağır bir şeye dönüşüyor. Artık bu gece için heyecan değil, panik.

*Aniden, temel finans terimlerini
ve aslında hiçbir şey bilmeden zeki görünmenin yollarını araştırma
ihtiyacı duydum.*

BÖLÜM 30

Daisy

EDWARD'IN ön kapısının dışındaki zili çaldığımda midem hala sinirlerden dolayı düğüm düğümdü. Kapı, en az benim boyumun bir buçuk katı kadar olan heybetli bir ahşap kapıydı.

Diz boyu örgü eteğimi düzeltiyorum. O kadar dar ki, birkaç hayati organımın kan dolaşımını engellediğinden eminim. Eteğimi dar beyaz bir bluzla kombinledim. Genel etki? *İş yerinde masasının çekmecesinde seks oyuncakları saklayan şık bir kütüphaneci.*

Kapı açılıyor ve... Oh.

Edward, lacivert kaşmir kazak ve kot pantolonla orada duruyor. Yumurtalıklarım neredeyse reverans yapıyor.

Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Çok güzelsin, Daisy."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, sanki bu tepkiyi elde etmek için aynanın önünde iki saat geçirmemişim gibi. "Sen de fena değilsin."

Dudakları seğirir.

"Lütfen, paltonuzu almama izin verin." Sesinde basit nezaketten daha sert bir ton var. Parmakları omuzlarımdan kumaşı kaydırırken biraz oyalanıyor.

Saçımı bir omzuma atıyorum ve *evet*, bu kilisede başımı belaya sokan bakış. Ve kartlarımı doğru oynarsam,

beni *yine* başımı belaya sokacak olan bakış.

Onun bilmediği şey, bu kütüphaneci kıyafetinin altında, açık kasık külot giydiğimdir — çünkü görünüşe göre, stresle başa çıkmak için tamamen utanmaz davranıyorum.

Ben yürüyen bir çelişkiyim. Tweed, baştan çıkarma ile buluşuyor. Kendim olmaktan pişmanlık duymadan, onun dünyasına ait olmaya çaresizce çalışıyorum.

"Çok farklı nedenlerle buraya geri dönmek tuhaf," diyorum.

Edward burnunun köprüsünü sıkıştırarak inliyor. "Belki de senin önceki... ziyaretinden bahsetmekten kaçınabiliriz."

Tir tirinim. "Haklısın. Özür dilerim."

Aramızda bir anlık sessizlik olur. Benim susmam gereken türden bir sessizlik.

Ama tabii ki tam tersini yapıyorum.

"Bu... seni rahatsız ediyor mu? Kardeşin ve yeğeniyle bir geçmişim olması?"

Çenesi hafifçe gerilir. "Bu akşam sadece bize odaklanalım," der sakın bir sesle. "Şimdiki zamana."

Tamam, peki.

O yaklaşırken yutkunarak başımı sallarım.

Parmakları çenemin altını okşadı — hayalet gibi bir dokunuş — ama nefesim kesildi. Kalbim işini tamamen unuttu.

Kendime sert bir uyarıda bulunuyorum. *Bu yemeği mahvetme, Daisy.*

Beni, geçen sefer dikkatim çok dağınık olduğu için fark edemediğim sanat eserleriyle süslü devasa koridorundan geçerek mutfağına götürüyor.

Havayı dolduran kokular *inanılmaz*. Ama o hala beni öpmemiş.

Bu küçük ayrıntı göğsümde bir panik dalgası yaratıyor. "Kokusu çok güzel. Sen mi pişirdin?"

Elini saçlarının arasından geçiriyor, neredeyse utangaç gibi görünüyor.

"Evet.

Lütfen, ben sana bir içki getirirken otur."

Boğazını temizler, süveterinin yakasını çeker, sonra şarap dolabını açar. "Ne içmek istersiniz? Chablis Premier Cru veya Puligny-Montrachet var. İsterseniz Gaja Barbaresco da var."

Gözlerimi kırpıştırırım.

Efendim. Ben televizyonda hortumları tanıtan kadını. Söylediği ilk iki şarabı bile hatırlayamıyorum.

"Gaja, lütfen," derim, kendinden eminmiş gibi davranarak. Bildiğim kadarıyla, bir bardak kuru erik suyu içiyor olabilirim.

O başını sallar, çok şık, çok *yetişkin* bir şarap rafından bir şişe alır ve doldurur. Tüm bu resmiyet beni daha da geriyor.

"Üzgünüm, Daisy," diyor, biraz sert bir şekilde. "Bu konuda paslanmışım. Uzun zamandır kimseyle çıkmadım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen hayat kurtarmakla geçiniyorsun. Flört etmek senin için kolay olmalı."

O, keskin bir nefes verir, mizahsız bir homurtu. "İnsan kalbi ameliyathane dışında çok daha karmaşık, bunu fark ettim."

Nefesim kesildi.

Oh.

Parmaklarım bardağın kenarını okşayarak, o cümlelerin omurgamda küçük bir titreme yaratmamış gibi davranmaya çalışıyorum. "Pek çok cerrahla çıkmadım, o yüzden sanırım birlikte paslanmamız gerekecek."

Bana bakar. "Başka hiçbir *cerrahla* çıkmamanı umuyorum."

Bunu söyleme şekliyle -keskin bir şekilde- ikimiz de onun aslında *erkekleri* kastettiğini biliyoruz.

Bağırarak istiyorum: *Söyle. Başka biriyle olmamı istemediğini söyle.*

"Şanslısın," diye mırıldanıyorum, "son zamanlarda başka hiçbir üst düzey cerrah ilgimi çekmedi."

Adem elması sallanıyor.

Aramızdaki havanın ağırlığını, yoğunluğunu ve uğultusunu hissedebilecek kadar yavaşça eğildim.

"Bu kadar ciddi görünme," diye fısıldıyorum. "Flört etmek eğlenceli olmalı."

Senin için eğlence nedir, Edward?"

"Sen."

Tek kelime aramızda yankılanır.

Nefesim kesilir, gülmekle nefes nefese kalmak arasında bir yerde.

Sonra...

BİP.

Fırın zamanlayıcısı benim seks hayatımı mahvediyor.

Nefesini verip saçlarını eliyle tarıyor. Fırına doğru dönerken çenesi geriliyor, hareketleri birdenbire kesiliyor, sanki elleriyle bir şeyler yapmaya ihtiyacı varmış gibi.

Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Ee!" diyorum, sesim biraz fazla tiz çıkıyor, sanki yasak bir şey yaparken yakalanmışım gibi. "Menüde ne var?"

"Tuzda pişirilmiş geleneksel kereviz Wellington," diyor omzunun üzerinden. "En azından deneyeceğim."

Gözlerimi kırıyorum... *Ne?*

Fırından çıkarır. Kabuğu mutfak ışıkları altında parıldıyor, altın rengi ve pul pul.

"Bunu sen *mi yaptın?*" diye soruyorum, çünkü kesinlikle gözden uzak bir yerde Deliveroo çantası saklıdır.

"Ben yaptım." Tezgahın üzerine koyar, ellerini mutfak havlusuyla siler. "Nasıl olacağını bilmiyordum. İtiraf edeyim, bir... deneme yaptım."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Wellington'ı *deneme sürüşüne* çıkardın mı? *Benim için mi?*" Omuz silkiyor.

Wellington'a bakıyorum. Ona bakıyorum.

Tanrım. *Bu adam.*

Boynumdan bir sıcaklık yükselir, hayranlık ve panik karışımı bir duygu. Bu kadar çabayı hak etmediğimi hissediyorum. "Şimdi kilisenin dışında söylediklerimden dolayı kendimi çok kötü hissediyorum. Bana çıkma teklif ettiğin ve beni operaya götürmen için seni kıskırttığım için."

"Öyle olmalı. Operadan nefret ediyorum. Sadece ağ kurmak için bir locam var."

Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. "Sen... inanılmaz derecede düşüncelisin, biliyor musun? Bütün bunları yapmak için nasıl zaman buldun?"

Gözlerime bakıyor, kararlı ve emin. "Zaman her zaman yaratılabilir."

Yutkunuyorum, göğsüm ne yapacağımı bilemediğim bir şey yüzünden sıkışıyor.

"Yemek alanında yiyelim," diyor, tepsiyi kaldırarak.

Onu takip ediyorum, göğsümde yayılan saçma sıcaklığı silkelemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Akşam yemeği bitti. Tabaklar kenara itildi. Kadehlerimizde şarabın son damlaları dönüyor. On kişi oturabilecek şekilde tasarlanmış yemek masası, sadece ikimiz için komik derecede büyük. Çok yetişkin. Gizli hoparlörlerden yumuşak caz müziği geliyor — bu ses, bu eteğin altında hiçbir şey giymek yerine elmas takmam gerektiğini hissettiriyor.

Tüm atmosfer... zarif. Şık. Neredeyse sinir bozucu. Yine de kendimi rahat hissediyorum.

Edward da gevşemiş. Ama benim hassas bölgelerimin onun deri koltuğuna değdiğinin farkında değil.

O her zaman bir beyefendidir, ama akşam ilerledikçe, onun ne kadar zarif ve eğitimli olduğunu gerçekten fark etmeye başladım. Bu, onun olmaya çalıştığı bir şey değil. Bu, sadece onun kendisi. Konuşma tarzı. Geçerken bahsettiği kitaplar. Benim denemeye bile cesaret edemeyeceğim Fransız şarap etiketlerini telaffuz etmedeki rahatlığı.

Bu biraz ürkütücü.

Neyse ki, politikadan uzak durmayı başardık. *Şimdilik*. Gerçi birdenbire bana başbakan hakkında ne düşündüğümü sorarsa, en azından artık onun kim olduğunu ve *ne* iş yaptığını biliyorum. Küçük zaferler.

Onun yerine, günümüzden bahsediyoruz. Londra'daki en sevdiğimiz yerlerden.

Onunki? Karamsar şarap barları. Tarihi kitapçılar. İnsanların Burgundy şarabı eşliğinde felsefe tartıştıkları yerler.

Benimkiler? Çatı katındaki bira bahçeleri. En iyi gece kebabçılar. Sigara içilen alanda birinin ağladığı veya kavga ettiği yerler.

Sophia'nın düğünü hakkında bile konuşuyoruz, bu konuşma, *ne haltlar döndüğünü* ima eden ince örtülü imalarla dolu. Açıkça söylemiyor ama, onun bu işi çok abarttığını düşündüğünü anlayabiliyorum — nihai kukla ustası Bayan Cavendish tarafından zorlanıp teşvik edildiği için.

"Kendi düğünümde kararlı davrandım," diyor, şarabını karıştırarak. "Hatırlıyor musun?" Bana bakıyor. "Annen de gelmişti."

"Hatırlıyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Masaldan çıkmış gibi görünüyordu."

Parmakları bardağı hafifçe sıktı. "Rahmetli karımı gündeme getirdiğim için özür dilerim. Bu konuda pek deneyimli olmayabilirim, ama bunun muhtemelen harika bir randevu konusu olmadığını *ben* bile biliyorum."

Masayı aşarak uzanıp, elini benim elimle kapattım. "Saçmalama. Tabii ki ondan bahsedebilirsin. O çok sevimli bir kadındı. Hayatının büyük bir parçasıydı." Tereddüt ettim, sonra ekledim, "*Yani*, sanırım," birdenbire ağızından kaçırdığım bir şey olup olmadığından emin olamadım.

O üzgün bir şekilde gülümser.

Aramızda bir anlık sessizlik olur, sonra sorarım, "Onsuz burada yalnız hissediyor musun?"

Kadehindaki koyu kırmızı şarabı izliyor. "O öldükten sonra, uzun bir süre evde başka kimsenin olmasını istemedim. Bu bana... saygısızlık gibi geliyordu. Ve gelecekteki herhangi bir kadına haksızlık olacağını düşündüm, çünkü onu kaçınılmaz olarak karımla karşılaştırırdım."

Yutkunuyorum. Parmaklarım onun parmaklarına dokunmadan önce geri çekiliyorum ve kendi kadehimi kavırıyorum.

"O, örnek alınacak bir kadın," diye mırıldanıyorum, hissetmediğim bir hafiflikle. "Beni Millie ile karşılaştırıyorsan, üzülerek söylemeliyim ki bu karşılaştırmada başarısız olacağım."

Gözleri tekrar benimkilere döner, içinde keskin bir şey parlar. "Seni onunla karşılaştırmak saçma olur."

Kuru bir nefes verdim. "Bu kadar *kolay* kabul etmemeliydin." Acıyı gizlemek için şarabımdan büyük bir yudum aldım.

"Seninle karşılaştırılamayacağın için bunun saçma olacağını söylüyorum."

Sen farklısın. Tamamen."

Donup kaldım, kadehimi masaya koydum.

"Eğer bir şey varsa," diye mırıldanır, neredeyse isteksizce. "Sen benim için o durgunluğu parçaladın. Sıkışıp kaldığım o donmuş yerde, herkesle aramda mesafe tutuyordum çünkü bu daha kolaydı."

Nefesim kesilir. Bakışları benimkini tutar.

"Sen benim için onu mahvettin. Sen benim devre kesicimsin. Daha iyi bir kelime bulamadığım için."

Nabzım boğazımda atıyor. "*Oh*," diyorum, çünkü buna ne *cevap* verebilirsin ki? "Peki, senin... devre kesicin olduğum için mutluyum."

Sözler aramızda asılı kalıyor, anlam yüklü ve midemi bulandıran türden korkutucu bir potansiyel taşıyor.

İkimiz de gülüyoruz, ama bu garip bir gülüş—ikimizin de nasıl başa çıkacağını bilmediği her şeyi örtbas etmek için yapılan zayıf bir örtbas.

"Gördüğün gibi, pek de iyi bir konuşmacı değilim," diyor. "Hayır," diyorum, dudaklarım titriyor. "Ama en düşünceli olan *sensin*."

Ağzının köşesinde küçük, utangaç bir gülümseme belirir. "Millie, morbid sohbetlerle randevumu mahvetmemi istemezdi. Kesinlikle beni azarlardı." Bir süre durur. "Soruna cevap vermek gerekirse, kendi başıma gayet iyi idare ediyorum. Ama... evet, bazen yalnızlık çekiyorum."

Bir kişi için çok büyük olan yemek odasına göz gezdiriyorum.

"Burada o kadar çok oda var ki, kaybolup bir daha bulunamayabilirsin. Belki de çözüm, daha küçük bir eve taşınmak. Ya da bir kedi. Ya da bir ev arkadaşı. Gerçi senin seçim sürecinin benimkinden çok daha katı olduğunu tahmin ediyorum. Benim ev arkadaşlarımdan bazıları oldukça vahşiydiler."

Edward kaşlarını kaldırır. "Ev arkadaşlarından mı, kedilerden mi bahsettiğini anlamadım."

"Aslında ikisini de."

"Umarım şu anki ev arkadaşından bahsetmiyorsundur, etkinlik planlayıcısı Jamie'den?"

"O iyi biri," diyorum, yıllarca kendime şarap dökerek edindiğim bir zarafetle şarabımı kadehimde döndürerek. "Her yere çoraplarını bırakıyor ve tabii ki glamping çadırları rezervasyonu yaparken her zaman detaylara dikkat etmiyor. Yine de şu anda iyi bir arkadaş. Yirmili yaşlarda hayat böyle değil mi? Rastgele insanlarla yaşarsın, ara sıra onların seri katil olup olmadıklarını merak edersin ve en iyisini umarsın."

Edward sessizce güldü ve başını salladı. "Bu çok endişe verici."

Hampstead'deki mutfağında duran Sophia'nın görüntüsü zihnimde parılıyor. "Tabii, zengin değilseniz, bu durum geçerli değil," diye ekliyorum ve sonra yüzümü buruşturuyorum. "Yani..."

"Haklısın. Sophia, şüpheli ev arkadaşlarıyla yaşamak gibi benzersiz bir deneyimi hiç yaşamadı. Ben de öyle, bu arada. Bunun çok ayrıcalıklı bir şey gibi gelebileceğinin farkındayım, ama maddi zenginlik genellikle diğer eşit derecede değerli deneyimlerin pahasına gelir. O paylaşılan zorluklar, aile gibi olan neredeyse yabancılarla geç saatlere kadar süren sohbetler..."

Bir süre durdu. "Farklı zenginlik türleri vardır: maddi zenginlik, evet, ama aynı zamanda sosyal sermaye, zaman bolluğu, fiziksel sağlık. Her biri kendi başına değerlidir, ancak nadiren mükemmel bir denge içinde bulunurlar."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Şüpheli de olsa, ev arkadaşlarıyla yaşadığın deneyimler sana zengin bir hikaye hazinesi kazandırmıştır. Karakterini şekillendirmiştir."

Tanrım, o kadar ciddi ki. Sanki her şey bir TED konuşması gibi.

Dün gece Jamie'nin kanepede osurmak için eğildiğini düşünerek burnumu kırıstırıyorum. "Haklısın. Sanırım karakteri geliştiriyor."

Ayağa kalkarken gözleri kırışır ve kafama bir öpücük kondurur, bu da içimi titretir. "Rahatla. Tatlıyı getireceğim."

"Sakıncası yoksa, gidip kendimi tazeleyeceğim." Bu, *bu açık kasık külotun, onu bulduğunda kalp krizi geçirmeni sağlayacak şekilde hala yerinde olup olmadığını kontrol etmek* için kullanılan bir nezaket ifadesi.

"Ana banyo merdivenlerin yukarısında, yatak odamın yanında." Sesi biraz alçalır. "Zaten biliyorsun."

Yutkunarak, merdivenlere doğru dönerken başımı salladım.

Yukarıda tereddüt ediyorum. Ana banyo hemen orada.

Ama yatak odasının kapısı hafif aralık.

İçeriye bakıyorum.

Hala hatırladığım kadar erkeksi ve korkutucu, yatağın büyüklüğü kalbimin atışını hızlandırıyor.

Dudaklarımı ısııyorum, cildimde bir sıcaklık hissediyorum, şimdiden o çarşafı tekrar gömülmeyi hayal ediyorum. Önceki suçlar mı? Uzun zamandır unutulmuş.

Odaya bakıp sırtıyorum. Parti başlasın artık.

Sonuçta, bu açık kasık külotu giymemin sebebi sadece onun Wellington'unu takdir etmek değildi, ne kadar mükemmel ve yumuşak olursa olsun.

BÖLÜM 31

Edward

Tatlıyla yemek odasına geri dönüyorum — benim yapmadığım bir Vegan Opera Pastası. Mutfakla ilgili hırslarım akşam yemeğiyle sona erdi.

Ama kapıdan içeri adımımı attığımda, lanet şeyi halının üzerine düşürmek üzereydim.

Çünkü Daisy... Daisy benim sandalyemde oturuyor. Masanın başında.

Üzerinde sadece doktor önlüğü var.

Tatlı tabağını, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıkıca kavriyorum.

Profesyonelliğin simgesi olan bu sade kumaş, şimdi onun çıplak tenine sarılmış, tamamen uygunsuz bir şeye dönüştürülmüş.

Etek ucundan zar zor görünen dantel, onun giymeyi tercih ettiği az miktardaki giysiyi alaycı bir şekilde ortaya çıkarıyor. Ve boynunda, rahat bir cüretkarlıkla asılı duran benim stetoskopum var. O dolgun, zarif göğüslerin arasında, yumuşak, pembe meme uçlarını okşayarak duruyor.

Ceket, kadının cinsel organını tam olarak ortaya çıkarmayacak kadar açılmış. Açıkça alaycı bir hareket.

Ve o sırıtış. Tanrım.

Bu, ne yaptığını *çok iyi* bilen bir kadının ifadesidir.

"Merhaba," diyor, bacaklarını açıp kapatarak, kendini rahat hissettiren bir kraliçe gibi. "Acil bir ev ziyareti için aradığını duydum."

"Daisy." Bu, kelimedenden çok bir hırıltı gibi çıkıyor. Pastayı masanın üzerine koyuyorum.

Bakışları benimkilerle buluştu, yaramazlık dolu, ve ben bunu bir kıvılcımın tutuşması gibi hissettim.

Sinir bozucu bir yavaşlıkla bacaklarını tekrar açar. Nefesim kesilir.

Ceketimin eteği, altında yatan şeyi ortaya çıkarmak için yeterince kayar: hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan ince siyah dantel parçası.

Boğuk bir inilti çıkardım. "Bunlar *açık* mı?"

Onun narin kıvrımlarına, amını mükemmel bir şekilde çerçeveleyen dantellere gözlerimi dikerken, sikim acı verici bir şekilde zonkluyor.

Bakmamaya çalışıyorum, centilmenlik kurallarına uymaya çalışıyorum, ama bu boşuna bir çaba.

Yumuşak pembe kıvrımları davetkar bir şekilde parıldıyordu. Onun beni sıkıca kavrayıp etrafımda çırpınmasını hissetmek istiyorum. Buna *ihtiyacım var*.

"Öyle," diyor, masum bir şekilde, ama gözlerindeki ışıltı onu ele veriyor. Parmakları boynuna asılı stetoskopla oyalanıyor.

Ne yaptığını çok iyi biliyor ve daha da kötüsü, bunun bana ne yaptığını da çok iyi biliyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor, başını eğerek, sesi ipeksi ve alaycı.

Titreyerek nefes alıyorum, penisim kot pantolonumun kumaşına baskı yapıyor.

"Görünüşe *göre*," diyorum, "*onları çok beğenmişim*. Akşam yemeği boyunca onları giydiğini bilseydim, sohbeti sürdürebileceğimi sanmıyorum."

Bakışlarım aşağıya kayar ve hayatımın en baştan çıkarıcı manzarasına odaklanır.

Kaygan, şişmiş dudaklarının ortaya çıkışı. Klitorisinin kapakçığının altında saklanıp benim dokunuşumu beklemesi.

"Lezzetli amın bunca zamandır ortada duruyordu. Yaramaz küçük sürtük, değil mi?"

Stetoskopu kaldırır, metali köprücük kemiği ve göğüsleri üzerinde gezdirir. Meme uçları zaten dikleşmişti ama daha da sertleşir.

"Rahat ol dedin." Sırıtıyor. "Ben de öyle yaptım."

Diğer eli, ona dokunmak istediğim yerden birkaç santim uzakta, uyluğunun üzerinde duruyor.

Oda sessizliğe büründü, nefeslerimiz hariç — onunki hafif ve lęl, sessiz bir güvenle karışık, benimki ise daha ağır, gergin.

"Buraya gel," diyor.

İki adımda, onun üzerinde ykseliyorum, utanmadan açılmış bacaklarının arasında duruyorum, ellerim yanlarımda sertçe duruyor, yumruklarım sıkılıp açılıyor.

Çenesini yukarı kaldırıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. Benimle oynuyor.

Nabzım hızlanır, keskin ve ısrarcı.

Hafifçe geriye yaslanıyor, parmakları yavaşça, kasıtlı bir şekilde karnından aşağıya doğru kayıyor, en çok istediğim yere yaklaşıyor.

"*Siktir.*" Nefes almaya zorluyorum, sakın olmaya çalışıyorum. "Bütün hastalarına böyle mi davranıyorsun?"

Gözleri büyüdü ve başını eğerek sırttı. "Sadece hak edenlere."

"Kendinle oynayacak mısın?" Neredeyse hırıldayarak, gözlerimi karnının üzerinde yavaşça hareket eden eline dikeyorum.

Bana uzanır, parmakları gömleğimin yakasını kavrar ve beni aşağı çeker. Yzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta kalır.

"Bunu yapmamı ister

misin?" "Her şeyden çok."

Daha yakın olmalıyım. nnde yere çöküyorum, ellerimle sandalyenin kenarını tutarak destek alıyorum.

"Ne tür bir doktorsunuz?" diye soruyorum. Dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülüyor.

"Penis doktoruyum," diyor, yüzünde hiçbir ifade yok. "İngiltere'nin penislerini... dik tutan benim." Gz kırıyor.

Sertleşmiş penisime rağmen, düşük bir kahkaha attım. Sadece Daisy Wilson bu kadar saçma bir şey söyleyip, bunu bir şekilde duyduğum en tahrik edici şey haline getirebilirdi.

"Lütfen de, Edward." Yine o bal gibi ses tonu. "Beyefendi tavırlarını unutma."

Benim çözülmemi izlemekten zevk alıyor.

"Tanrım, Daisy, lütfen." Sesim kısık, her hecede hayranlık dolu. "Lütfen. Sana yalvarıyorum. Seni rica ediyorum. O güzel küçük amcıyla oyna. Seni izlememe izin ver."

"Peki, tamam o zaman. Madem bu kadar kibarca rica ettin."

Elini bacaklarının arasına kaydırıp parmaklarıyla parıldayan kıvrımlarını okşadığında nefesim kesildi.

Yumuşak bir iç çekişle, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan kendini keşfetmeye başlar.

Sandalyesinin kolunu sıkıca tutuyorum.

Parmaklarını klitorisi üzerinde dans ettirir, önce hafifçe okşayarak vücuduna titreme gönderir. Nefesi kesilir, alt dudağını ısırır, kalçaları daha fazla temas arıyormuşçasına hafifçe hareket eder.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum; kendini okşayan görüntüsü başımı döndürüyor.

Elinin her hareketiyle benim de tahrikim artıyor.

Parmaklarını daha aşağıya indiriyor, hareketleri daha çılgın hale geliyor ve parmaklarını klitorisine dönmeden önce açıklığında biriken ıslaklığa sokup çıkarıyor.

Gözlerini kapatıp bu hissin tadını çıkarır, sonra tekrar açıp benim bakışlarımla buluşur.

Daha sert bastırıyor, şişmiş sinir demetine batıyor. Her vuruş yeni bir heyecan dalgası yaratıyor, uylukları titiriyor.

Onu görünce, çaresizce "Siktir" diye bağırırım, sikim onu görünce arzuyla titrer.

Parmaklarının klitorisi üzerinde ritmik bir şekilde hareket etmesinin ıslak sesi havayı doldurur, yumuşak, nefes nefese inlemeleriyle karışır - her biri bir öncekinden daha çaresizdir. Geriye doğru eğilir, serbest eliyle göğsünü kavrar ve sıkı meme ucunu çeker.

"Beni izlemekten hoşlanıyor musun?" diye sordu nefes nefese.

"Hayatım. Beni öldüreceksin. Yine iç çamaşırlarımın içine boşalacağım."

İnlemeleri daha da yükselir, parmakları artık daha hızlı hareket eder. Zirveye yaklaşırken kalçaları eline hafifçe çarpar ve dudaklarından çıkan sesler benim için dayanılmaz hale gelir.

Dayanamıyorum. Çılgınca kemerimi çözüp kot pantolonumu ve boxerımı aşağı indiriyorum.

Onun tepkisi, sonunda zevk çığılığıyla kendini doruğa ulaştırırken bir inilti daha olur.

"Daisy," diye inledim, "lütfe, ben... prezervatif getireyim."

Başı geriye düşer. "Ben..." Kelimeleri bir araya getirmekte zorlanırken nefesi kesilir. "Ben... doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Tanrım.

O titremeyi bitirmeden, kalçalarını tutup kendime doğru çekiyorum ve hala atan amına derinlemesine giriyorum. O nefes nefese —ağız açılır, ben sıkı sıcaklığına kendimi tamamen gömerken tüm vücudu sarsılır.

Her şeyi hissediyorum. Orgazmının artçı sarsıntıları penisimin etrafında dalgalanıyor, onu orada tutarken kasları titriyor.

Hareket etmiyorum.

Edemem. Henüz

değil.

Ama sonra başlıyorum, önce yavaşça, bana sıkıca ve ıslak bir şekilde yapışmasını tadını çıkarıyorum.

Her itişte dudaklarından nefes nefese inlemeler çıkıyor, parmakları omuzlarıma gömülüyor, sanki kayıp gidecekmişim gibi bana yapışıyor. Ama bunun imkanı yok. Bana bu şekilde sarılmış haliyle çok mükemmel hissettiriyor.

"*Lütfe*." Gözleri fal taşı gibi açılmış, beni teşvik ediyor. "Daha sert... Tanrım, lütfe, daha sert." Elleri sırtımda aşağı kayıyor, tırnakları derime batıyor.

"Sabırlı ol, sevgilim," diye mırıldanıyorum, başparmağımla çenesini okşayarak. "Her şey aceleyle gelmez."

Daisy ile ilk seferinde açgözlüydüm. Şimdi ise kendimi yeterince kontrol edebiliyorum, bunu uzatmak, onun çözülüşünün her saniyesinin tadını çıkarmak için.

O, beni neredeyse parçalayacak kadar ihtiyaç dolu küçük bir sesle inliyor. "Dayanamıyorum

—Dayanamıyorum." Tırnakları daha derine batıyor, sıcaklığı beni sıkıca sarıyor, yine o kadar yakın ki titriyor.

Yavaşça devam ediyorum, sikimi içeri ve dışarı kaydırıyorum.

"Kendini kontrol etmek," diye kulağına fısıldıyorum, "çok daha büyük bir ödöl getirir."

Çenesini yukarı kaldırıp, onunla göz göze geliyorum — gözleri arzuyla parlıyor — ve tekrar, acele etmeden, her santimini hissetmesini sağlayarak içeri giriyorum. Nefes nefese, dudakları aralanıyor ve ben bu koyu saçlı, ela gözlü cadalozun görüntüsünü içime çekiyorum.

Sonunda ikimizi de yeterince işkence ettikten sonra.

Ruhumdan koparılmış gibi bir iniltiyle, kendimi derinlere gömüyorum, boşalırken onu dolduruyorum. Eğer bu dünyadaki son anımsa, mutlu bir adam olarak öleceğim.

BÖLÜM 32

Daisy

Alarmın acımasız sesi beni en güzel rüyamdan uyandırır.

Lüks bir konakta, dört direkli bir yatakta uzanmış, dilini ustaca kullanan bir adamla seviştiğim bir rüyadan.

İnleyerek yüzümü yastığa daha da gömüyorum, bunun durmasını diliyorum.

Sus, sus, sus.

Ve sonra...

Oh.

Oh.

Sırtıma çok sıcak, sağlam bir göğüs bastırıyor. Kaslı bir kol tembelce belime dolanmış. Sert, açıkça anlaşılır bir şekil ısrarla çıplak kıcıma dokunuyor...

Oh evet. Nefis.

Dudaklarım yavaşça
gülümsemeye kıvrılıyor. Ne
gece ama.

Parmaklarımla sayamayacağım kadar çok orgazm oldum; ayak parmaklarımı da kullanmam gerekiyor.

Arkamda uykulu bir inilti duyuluyor, ardından Edward'ın kolu benden ayrılırken hışırtı sesi geliyor — *hayır, geri gel* — ve alarmı susturmak için el yordamıyla uğraşıyor.

Ona dönmek için yuvarlanıyorum, sabah nefesimin koktuğunun acı verici bir şekilde farkındayım ama umursamadığıma karar veriyorum.

Çünkü Edward Cavendish yarı uyanık bir halde bana bakıyor ve hafifçe gülümsüyor.

Edward Cavendish'in
yatağındayım. Yine.

Ve bu sefer, her şey *yolunda*. Ve
kovulmayacağım.

... Umarım.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, utangaç hissediyorum, ki bu adamın dün gece bana fısıldadığı müstehcen sözleri düşününce bu çok saçma.

O eğilip dudaklarıma tembel bir öpücük konduruyor. "Günaydın," diyor, uykudan boğuk sesiyle ağızma fısıldayarak.

Edward Cavendish, muhteşem sabah haliyle, şimdi varlığını çok net bir şekilde hissettiriyor, sağlam, ısrarcı ve karnıma baskı yapıyor.

Gözlerimi kırıştıtırıp kıkırdayarak, "Vay, ne sabah selamlaması ama," diyorum.

Burnundan nefes vererek, hiç utanmış gibi görünmüyor. "Korkarım ki bu önlenemez."

"Anlıyorum." Mutluluğumu gizlemeye çalışarak bilgece başımı sallıyorum. "Tamamen istemsiz bir tepki, değil mi?"

"Evet," diye cevaplar, sesi kesik kesik, ama dudaklarının seğirmesini kaçırmam.

"Yani bunun benimle bir ilgisi yok, değil mi?" diye alay ediyorum, hafifçe yer değiştirerek
—sadece çenesinin gerildiğini görmek için.

"Sen mi? Hayır, hiç de değil. Bu senaryoda seninle hiçbir ilgisi yok."

Elimi aramıza sokup onun penisini avuçlarım ve *oh*, merhaba baba. Kalın. Sert. Çok, çok hazır.

Zaten bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum. Dürüst olmak g e r e k i r s e , dün gece beni tamamen kurutamayacak kadar ıslak bıraktı.

Onu okşamaya başladığımda inliyor.

"Rahatsız mı oluyor?" diye düşünüyorum. "Kontrol edemediğin tek organ bu.

Senin gibi biri için bu çok sinir bozucu olmalı."

"Yaklaşık yüzde yüzde yüzde senin organ
fonksiyonlarınızın otonomdur. Kalbin, sindirim
sistemin, solunum sistemin..."

"Edward," diye sözünü kesiyorum, yüzümün tamamını kaplayacak gibi olan bir gülümsemeye. "Neden bahsettiğimi *çok iyi* biliyorsun.

"Biliyorum. Ve sen *kasıtlı* olarak söz konusu organın kontrolümü test ediyorsun."

"Neden kafası bu şekilde?" diye masumca soruyorum, dudağımı ısırarak. "Evrim her zaman zarif değildir, canım. Maksimum uyarımı en üst düzeye çıkarmak ve aynı zamanda verimli bir şekilde . . . teslimatı sağlamak için tasarlanmıştır. Aslında bir piston gibidir. Gerçi bu belki de en romantik benzetme değildir."

"Aman Tanrım," diye gülüyorum. "Bu durum BritShop'a benzemeye başladı. Birazdan, özelliklerini canlı olarak göstereceğim. Yine de bu çok yararlı bir bilgi. Diğer... son zamanlardaki taliplerim aptalın tekiydi."

"Yararlı mı? Bu yeni edindiğin bilgiyi tam olarak nerede uygulamayı planlıyorsun?"

"Akşam yemeği partileri ve benzeri şeyler."

Edward dudağını ısırır, nefesi hafifçe kesilir. "Tanrım."

Onu okşamaya devam ediyorum, nefesinin kesilmesinden zevk alıyorum. "Aslında oral seks için oldukça iyi bir şekil. Fellatio ne zaman icat edildi, 80'lerde mi?"

"Aslında," diye başlıyor, sesi kısık, "tarihsel kanıtlar gösteriyor ki...
."

Oh, bu oluyor.

Adam, elim onun penisini okşarken bana oral seksin tarihi hakkında ders vermek üzere.

ve benim elim onun penisini okşuyor.

Ve ben bunu seviyorum.

"Sözlü uygulamalar eski uygarlıklara kadar uzanır," diyor, ancak sesi artık belirgin şekilde daha kaba. "Yunanlılar ve Romalılar özellikle..." Ben onu çalıştırırken keskin bir nefes alıyor, tüm vücudu benim tutuşum altında geriliyor. "...bu tür faaliyetleri belgelemede kapsamlıydılar. Shakespeare muhtemelen buna aşinaydı, ancak o" — keskin bir nefes— "bunu zekice kelime oyunları ile ifade etti."

Ona sevinçle göz kırpiyorum.

"Dünya çapında bir cerrahla çıkmak çok yararlı. Çıkıyoruz demiyorum! Sadece..."

"Daisy, karar verdik, çıkıyoruz."

Yutkunuyorum.

"Tamam," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Ve şu anda bunu sağlıklı bir şekilde sindiremediğim için, iki katına çıkardım — vuruşlarım hızlandı. Yanaklarının üstünde iki pembe leke belirdi.

"Yapamam," diye inleyerek, kendi yatağında deliye dönmekten başka bugün yapması gereken gerçek işleri olan sıkıcı, sorumluluk sahibi bir yetişkin gibi, dolaşan elimi yakaladı. "Bu sabah bir konferansım var. Zaten geç kaldım. Seni şimdi durdurmazsam, kendimi bu yataktan asla ıkaramam."

"*Konferans mı?*" diye tekrar ediyorum, şok olmuş bir şekilde. "Cumartesi günü mü? Hangi canavar hafta sonları böyle şeyler planlar ki?"

Acı dolu bir nefes verir.

"Zaten kabul ettim," diye mırıldanıyor, pek de heyecanlı görünmüyor. "Global Sağlık ve Cerrahi Girişimi, uluslararası bir insani yardım konferansı. Yurtdışına cerrahi ekipler gönderen bir STK'yı destekliyoruz. QEII Merkezi'nde yapılacak. Bin kişi katılacak, o yüzden gitmem gerekiyor." Hayal kırıklığıyla yüzünü ovuşturuyor. "Özellikle de konuk konuşmacı olduğum için."

"QEII'de konuşma mı yapacaksın?" Otururum, yüzüm gülümser. "Vay canına... bu çok seksi."

"Amaç o değil," diyor, son derece kuru bir şekilde. "Umarım tıbbi uzmanlığım için oradayımdır."

Ben cevap veremedim, inleyerek eğilir ve alnıma bir öpücük kondurur. Sonra mırıldanarak battaniyeyi geri çeker. "Bu, şimdiye kadar yaptığım en zor şey olabilir... sen yataktayken yataktan kalkmak."

Kendimle çok gurur duyarak sırtıyorum.

Yastıklara yaslanarak, ıplak Edward'ın gardırobuna doğru yürüdüğünü ve düzgünce katlanmış yeni bir iç çamaşırı çıkardığını izliyorum.

ekmecesini adeta askeri bir operasyon gibidir — her şey istiflenmiş, düzenlenmiş, neredeyse rahatsız edici derecede renklerine göre sıralanmıştır.

Külotlarını katlayan bir erkek? Doğası gereği seksi değil.

Külotlarını katlayan ve prestijli bir insani yardım konferansında konuşan bir cerrah?

Bu tehlikeli derecede seksi.

"Sanırım seni rahat bırakmalıyım," diyorum, tembelce çarşafının üzerinde uzanarak. "Bu etkinliğe kimler katılıyor ki?"

"Endüstri ve tıp çalışanları. İlgilenen halk."

Neredeyse hiç duraksamadan, "Ben de gelebilir miyim? Konuşmanı dinlemek isterim" diyorum.

O hareketsiz kalır. Bu çok kısa bir duraklama, yarım saniye kadar. Yüzündeki ifadeyi tekrar sakinleştirmeden önce bir şeyin parıldadığı görülür.

Midem düğümlenir.

"Sıkılırsın," der, bir gömleğe uzanırken. Kaşlarımı çatarım. "Sıkılmam. Orada sen olursan sıkılmam." Gülümser.

Ama bu, Cavendish'in nazik gülümsemesi. Gözlerine tam olarak ulaşmayan gülümseme.

"Belki bir dahaki sefere," diyor, sesi nazik ama yine de... tuhaf. "Bu kadar geç bir zamanda bilet bulabileceğimi sanmıyorum."

Yine aynı şey.

O nazik reddetme.

Acıtmıyor. Tam olarak değil. Sadece... içime sinmiyor. Göğsümde hoşuma gitmeyen bir şekilde yerleşiyor.

"Duş almaya gidiyorum. Rahatla, tamam mı?"

O banyoya girerken, ben de rahat yatağına uzanıp başımı salladım. Su akmaya başlar başlamaz, elim telefonuma doğru uzandı.

Cumartesi sabahı saat yedi. Beynimin bu kadar erken saatte çalışmaya başlaması için çok erken. Konferansı araştırmak *istemiyorum*. Sadece... onu orada hayal etmek istiyorum. Sahne üzerinde, heybetli ve parlak bir şekilde dururken, o şık sesli harfleri kullanarak dünyayı kurtarıyor.

Tamamen normal, endişe verici olmayan nedenlerle bilet bölümüne giriyorum.

Biletler var. Hem de bolca. Sadece tıp dünyasının önemli isimleri için değil, halka açık seçenekler de var, hala yerler dolu.

Ekrana bakarken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. Belki de daha önce sorduğum aptalca sorular yüzündendir. Belki de o zaman benim ona yük olacağımı düşünmüştür. Millie böyle şeyler sormazdı. Hastanedeki o çarpıcı doktor da sormazdı.

Telefonumu kilitleyip yatağa bırakıyorum. *Cidden, Daisy, kendine gel. Neden "Oh, ben de gelebilir miyim?" diye patladın ki?*

Neyim var benim? Zaten buradayım, onun yatağında, hayatında. Birlikte vakit geçiriyoruz, seks inanılmaz... Neden zorlayayım ki?

Derin bir nefes alıp çarşafların içine daha da gömüldüm. Saçmalıyorum.

Orada durmuş, kravatını düzeltiyor, bu titizliği kalbimin kelebeklerini uçuruyor. Kravatını sıkarken çenesinin gerilmesi tuhaf bir şekilde seksi. Her yönüyle güçlü bir adam gibi görünüyor

—*önemli* kararlar alan türden bir adam.

Ağzım resmen sulanıyor.

Yelek de var tabii. Yelekler yasaklanmalı. Çok seksi. Çok otoriter. Kendimi ona atıp dişlerimle kravatını çekmekten bir saniye uzaktayım.

Bu arada, ben hala çarşaflara dolanmış, Viktorya dönemindeki bir metres gibi, beyefendi misafirinin önemli bir yere gitmek için hazırlanışını izliyorum.

Esneyerek geriniyorum. "Sanırım ben de hazırlanacağım."

Hareket etmeden önce, yatağın kenarına oturur ve elini uyluğuma koyar.

"Kal," diyor. "Banyonun tadını çıkar. Rahatla."

Ona bakarak gözlerimi kırıştıtırıyorum. "Beni tembelliğe mi teşvik ediyorsun? *Sen* kimsin ve Dr. Cavendish'e ne yaptın?"

Dudakları seğirir. "Sadece kal. Lütfen. Saat erken. Ben kalktım diye sen de kalkmak zorunda değilsin. Gece geç saatlere kadar çalışıyorsun, uykuya ihtiyacın var."

Gülümserim. "Benden kurtulmak istemediğinden emin misin?"

Dikkatsizce başparmağını uyluğumun üzerinde gezdirir. "Senden kurtulmak isteseydim, sana banyo yapmanı ve evimde rahat etmeni söylemezdim."

Peki o zaman.

Ağzımı açıyorum, ama aklıma akıllıca bir şey gelmiyor, bu yüzden sadece sessizce başımı sallıyorum.

"Çok iyi, canım," diye mırıldanıyor ve nazikçe ayağa kalkıyor.

Ruhum bedenimden ayrılıyor. Çünkü bu, "aferin kızım"ın şık bir karşılığı. Sanki Christian Grey'in kırmızı odasını keşfettikten sonra Bay Darcy tarafından övülmek gibi.

Aniden ne dediğini fark etmiş gibi, garip bir şekilde boğazını temizler ve saatine bakar.

Ben dik bir şekilde oturuyorum, yorgan belime kadar kayıyor ve onun bakışları aşağıya kayıyor.

Sırıttıyorum. Yakaladım seni.

Burun delikleri genişlerken, kendini beğenmiş bir şekilde onu izlerim. "Daisy," diye uyarır.

Ona baykuş gibi göz kırparım. "Evet, Dr. Cavendish?"

Ellerini sıkıp gevşetir, sanki içinden bir tartışma yapıyormuş gibi. Beni boğmak mı, yoksa yatağa atıp, parlak deri kemerini çözüp, beni bayılana kadar sikmek mi?

Burada oy hakkım varsa - ve açıkçası, bence olmalı - B seçeneğini seçerim.

İşte buradayım, tamamen çıplak, onun yatağında uzanmış, kendimi bir tepside sunarken, o ise üç parçalı takım elbisesiyle tamamen giyinik, üzerimde duruyor.

Bu kontrast *suçlu derecede* seksi.

Sonunda, kadere boyun eğen bir adam gibi, elini göğsüme bastırıyor.

Vücudumun tepkisi anında, meme uçlarım sertleşiyor, daha fazlasını istiyor.

Ona doğru eğiliyorum, ellerinin beni her yerimi okşaması için çaresizce.

"Tanrım," diye boğuk bir sesle söylüyor. Başparmağı meme ucumu okşarken, sesinde hayal kırıklığı ve şehvet birbiriyle savaşıyor. "Gerçekten gitmem gerek, ama..."

Görünüşe göre, cümlesini tamamlamıyor.

Çünkü aniden ağzı üzerimde, dudakları meme ucumu sarıyor ve... Lanet olsun.

Nefesim kesilir, beklenmedik zevk içimi sarar.

Klitorisim buna tepki olarak zonkluyor ve sırtımı daha da eğiyorum.

"Aman Tanrım," diye inlerim, göğüslerimi ağzına doğru iterek.

O benim aşırı hassas uçlarımı emirken, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Beni kendine doğru çeker, bir eliyle beni sıkıca kavrar, diğer eliyle ise bacaklarımın arasına kayar ve ıslak ve hazır olduğumu fark eder. Bacaklarımı daha da açarım. Artık zorlanmanın bir anlamı yok.

"Lütfen," diye boğuk bir fısıltıyla yalvarıyorum. "Edward, lütfen."

Yatağa düşerim, bacaklarımı açarım, ona tam erişim hakkı veririm.

Sanki ben ona aitmişim gibi parmaklarını içime sokup çıkarır. Kahretsin, şu anda ben onun malıyım. İstersen bana barkod bile yapıştırabilir.

İçeri. Dışarı. Yavaş. Derin.

Bu çok iyi hissettiriyor.

Her hareketinde pahalı kol düğmelerinin parıldamasını izlemek, düğmeleri iliklenmiş gömleğinin çıplak vücudumla oluşturduğu kontrast... Bu seksi olmanın ötesinde bir şey.

İkimiz de gözlerimizi birbirine kilitleyip yıldızlar görene kadar uzun ve yüksek sesle inliyorum.

O beni parmaklarıyla tatmin ederken kalçalarım sallanıyor.

Onun avucuna sertçe boşalıyorum. Tanrım, *evet*.

O uzaklaşmadan, manşetini nemli yarıkma sürüyorum.

Sadece zar zor görünen bir leke bırakacak kadar - çok ciddi, çok önemli konferansı sırasında bileziğinde bir aşk mektubu gibi kalacak küçük, kirli bir sır.

"Artık gidebilirsin," diye mırıldanıyorum, dudaklarımda memnun bir gülümsemeyle.

Edward'ın yatak odasında, aramızdaki *bu şeyin* ne olduğu konusunda başım dönerek dolaşıyorum. Çünkü bu bir şey.

Banyosuna göz atıyorum. Vay canına, benim tüm dairemden daha büyük.

Hayır, aslında. Sanırım dairem içine sığabilir, hatta küçük bir Greggs için yer bile kalır.

Kapı çerçevesine tutunarak, şiddetli bir banyo kıskançlığı yaşıyorum.

Küvet devasa boyutta — sanki biri normal bir küvete bakıp, "*Peki ya onu bir seks partisi için yeterince büyük yapsak?*" diye düşünmüş gibi. Regency dönemine ait, dramatik, pençeli ayakları olan, içinde uzanıp şampanya yudumlamak isteyeceğiniz türden bir küvet.

Edward'ın onu kullandığına imkan yok. O duş seven bir adam — verimli, pratik, keyifli banyolar için vakti yok.

Tamam, "Edward'la banyo zamanı"nı yapılacaklar listeme ekliyorum.

Bu yerde vaftiz edilmesi gereken çok fazla yüzey var. Bu gidişle spor salonu üyeliğimi iptal edebilirim — düzenli olarak bir cerrahla sevişirken kim HIIT derslerine ihtiyaç duyar ki?

Yine yatak odasına giriyorum, parmaklarımı kitap rafında gezdiriyorum. Beklendiği gibi, rafta göz korkutucu kitaplar dizili. Tıp dergileri ve önemli şahsiyetlerin yazdığı tüm eserler gibi görünen kitaplar.

Bakışlarım gardırobuna kayıyor.

Yapmamalıyım.

Gerçekten, *gerçekten* yapmamalıyım.

Ama yelek ve "Çok iyi, sevgilim" sözlerinden sonra, birazcık zararsız bir gözetleme ne önemi var ki? Sadece giysiler. Skandal olacak bir şey yok.

İlk kapıyı açtım.

Yüzde 90'ı takım elbise. Mavi, gri ve kahverenginin çeşitli tonlarında ceketler ve pantolonlar sıralanmış.

Kaşmir kazaklara ayrılmış bir bölüm var. O kadar yumuşaklar ki, bir an için çıplak köstebek gibi içlerine girmeyi düşünüyorum.

Düzenleme endişe verici. Farklı giysi türleri için özel askıları bile var. Kim böyle bir askı sistemi kullanır ki?

Onu deli gibi öpmek mi, yoksa ne olacağını görmek için çorap çekmecesini karıştırmak mı istediğimi bilmiyorum.

Tamam, bundan sonra gözetlemeyi bırakacağım. Bir sonraki gardırobu açıyorum.

Ve don.

Kadın giyim bölümünün küçük bir kısmı.

Beynim gördüğüm şeyi yavaşça kavradıkça kalbim bir an durur.

Bunlar Millie'nin.

Güzel, dökümlü elbiseler, muhtemelen Kate Middleton'ın alışveriş yaptığı butikten alınmış. Tek bir mini etek bile yok. Denimden yapılmış tek bir parça bile yok.

Sadece uzun, zarif bir kadına ait uzun, zarif şeyler.

Boğazıma gelen ani yumruğu zorla yutuyorum. Onların hala onda olması tuhaf mı?

Tereddüt ediyorum, sonra - neredeyse düşünmeden - birini çıkarıp aynada kendime tutuyorum.

Suçluluk duygusu midemi
burkuyor. Ne halt ediyorum
ben?

Bu beni pisliğin teki yapar mı? Ölmüş bir kadının gardırobunu karıştırmak?

Parmaklarım kumaşın üzerinde titriyor, ipek cildime serin serin dokunuyor. Ellerimin neden titrediğini bilmiyorum. Ya da bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini.

Ya da neden birdenbire kendimi affedilemez bir pislik gibi hissediyorum.

Muhtemelen buna dokunmamam gerektiği için. Edward'ın yatak odasında, ölü bir kadının elbisesini giymiş, tüm bu durumu kendi güvensizliğimle ilişkilendirerek burada durmamam gerekirdi.

Bu, kendimi asla içine sokmamam gereken berbat bir durum.

Yansıma bakiyorum, elbise vücuduma garip bir şekilde asılı duruyor.

Millie benden daha uzundu. Bu elbise muhtemelen onun dizlerine kadar geliyordu, zarif ve mükemmel bir şekilde dikilmişti, ama beni tamamen boğuyor.

Çok uzun.

Kumaşı çok pahalı. Çok
yetişkinlere uygun.

Millie muhtemelen bunu hastanede çalışırken giyiyordu. Belki de akşam yemeği partilerinde giyiyordu, insanların pahalı şarap içip sağlık hizmetlerinin durumunu rahatça tartıştıkları türden partilerde, ben ise köşede ekmekleri ağzıma tikiştirip şansölyenin kim olduğunu Google'da aratıyordum.

Belki Edward'ın bugün katıldığı gibi bir konferansta giymiştir. Yutkunup elbiseyi dikkatlice yerine geri koyuyorum.

Edward, baktığımı bilse kızar mıydı diye merak ediyorum.

Dolabı hızla kapatıyorum, sanki onu çarparak kapatmak bu rahatsız edici duyguyu da ortadan kaldıracakmış gibi. Sanki onları görmezsem, onlar yokmuş gibi.

Ama varlar.

Ve buraya aitler.

Millie'nin kıyafetleri, Edward'ın özel dikim takım elbiseleri ve kaşmirlerinin yanında *çok* yakışıyor.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Edward sevimli bir kadınla evliydi. Onun için keşke Millie hala hayatta olsaydı. Bunların hiçbirisi yeni bir bilgi değil. Edward Millie'den açıkça bahseder, onun anısını yaşatır çünkü *o böyledir*.

Topshop'un indirim reyonundan aldığım kıyafetlerimin bir gün *buraya* geleceğini *mi* sanıyorum? Edward'ın özel dikim takım elbiselerinin yanına asılacağını mı? Primark'tan aldığım çoklu paket iç çamaşırlarını onun düzenli çekmecelerine katlayacak kişinin ben olacağımı mı sanıyorum?

Bu düşünce yüzümü avuçlarımla kapamak istememe neden oluyor. Nefes almaya zorluyorum kendimi, bunu kafamdan atmaya çalışıyorum.

Sorun yok.

Bu sorun değil.

Ama duyabiliyorum.

O küçük, sinsi sesi. Benim önümde her şeyi bilen sesi.

Dikkatli ol.

BÖLÜM 33

Daisy

"O küçük etekle bana işkence ediyorsun."

Edward, anahtarlarını koridordaki masaya atarken inliyor, sesi gerçekten acı çekiyormuş gibi sert, sanki iş kıyafetim onu işkence etmek için tasarlanmış gibi, bahçe aletlerini makul olmayan saatlerde taşımak için değil.

Ayakkabılarımı çıkararak sııttım. "Eminim beni almaya gelmenin tek nedeni bu etek."

Son birkaç haftadır, Edward cuma geceleri vardiyamdan sonra beni almaya alıştı, çünkü sabahları işi yok. Beni almak için beklemesi çok tatlı. Diğer geceler ise, eve taksi çağırarak ısrar ediyor. "*Tartışmaya açık değil, Daisy.*" Sonra da, sanki bu şehirde tek başıma gayet iyi idare edemiyormuşum gibi, Londra'daki suç istatistikleri hakkında uzun bir ders dinliyorum.

Bu saçma, gereksiz, *baskıcı*... Ve çok, çok tatlı.

Yaklaşıyor, parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor.

"Bu," diye mırıldanıyor, "ve bu saatte tek başına eve gitmeni istememem."

Midem aptal gibi takla atarak beni ele veriyor.

Koruyucu ve düşünceli davranırken bu kadar çekici olması çok rahatsız edici.

Son iki hafta boyunca onun evinde birçok ateşli randevumuz oldu ve kelebekler? Hiç gitmediler. Gittikçe çoğalıyorlar. Tek nefret ettiğim şey Sophia'ya yalan söylemek, ama düşün telaşı onu o kadar meşgul ediyor ki, benim hayatımda neler olup bittiğini neredeyse hiç sormuyor. *Ne kadar da uygun.*

"Gerçekten minnettarım." Kapı çerçevesine yaslanarak iç çekiyorum. "Ama bana taksi çağırmaya devam etmene gerek yok. Bu sana bir servete mal oluyor olmalı. Metro artık geç saatlere kadar çalışıyor, biliyorsun."

Çenesi gerilir. "Buna ihtiyacım var. Huzurum için. Gündüzleri sunuculuk işi bulmayı düşünmeni isterim."

İçimden inlemek geliyor, çünkü bu konuyu daha önce defalarca tartışmıştık. "BBC beni prime time için aramıyor ya," diyorum hafifçe. Kariyerimin beni bazen ne kadar küçük hissettirdiğinden nefret ediyorum, özellikle de hayat kurtaran bir adamın yanında dururken.

"Sana söyledim, orada tanıdıklarım var. Biriyle görüşmeni ayarlayabilirim. Belki bir röportaj yaparsın."

Burun kıvırıyorum. "Ne için? *On haberleri için* mi?"

Dudakları seğiriyor. "Bence manşetleri kesinlikle renklendireceksin."

O yaklaşırken gözlerimi deviriyorum.

Parmakları omuzlarımdan üzerinden kayar ve ceketimi nazikçe çıkarırken omurgamdan aşağı bir titreme geçer. Sanki değerli bir şeyi açıyormuş gibi. Bir Ferrero Rocher.

Her zamanki gibi centilmen.

Çenemi yukarı kaldırıp beni öper.

Aceleci değil. Çaresiz değil.

Sakin. Emin. Sanki bana kelimeler olmadan bir şey söylüyormuş gibi.

Bu, bir kızın canlı yayında kendi yüzünde elektrikli süpürgeyi emiş gücünü test ettiğini unutmasına yeter.

Elleri belimi bulur, beni kendine çeker ve ben ona *eririm*, parmaklarım gömleğine kıvrılır.

Ve lanet olsun, çok sert.

Eğilip pantolonunun üzerinden onun penisini avuçlarım.

"Bu küçük eteğin," diye homurdanıyor, aksanı her kelimeyi keskinleştiriyor. "Uygunsuz."

BritShop TV eteğimin kenarını sahte bir masumiyetle kaldırıyorum. "Altında ne kadar ıslak olduğumu görene kadar bekle. Bu eteği kiliseye uygun hale getiriyor."

Çenemi ellerinin arasına alır. "Sen benim iradem için lanet bir tehditsin, sevgilim."

Sonra dudakları dudaklarıma değiyor.

Gözlerimiz açık öpüşüyoruz, ikimiz de bakışlarımızı kaçırmak istemiyoruz, sanki *göz kırparsak* diğeri yok olacakmış gibi. Ya da belki ikimiz de, birimizin aklını başına topladığı kaçınılmaz anı bekliyoruz.

Havada bir değişiklik oluyor.

Bir dakika önce BBC'de harika olacağımı söylüyor, bir dakika sonra cerrahın elleri kemerini çılınca çözüyor.

"Artık dayanamıyorum," diye homurdanarak pantolonunu aşağı indiriyor. "Sana sahip olmalıyım. Hemen burada, hemen şimdi."

Oh, lanet olsun.

Nefesim kesiliyor ve ben cevap veremedim beni kaldırıyor. Nefes nefese, içgüdüsel olarak bacaklarımı beline doluyorum.

"Bana ne yaptığını hisset, Daisy," diye mırıldanıyor, beni kendine doğru çekerek. "Beni kaya gibi sertleştiriyorsun."

"Oh, tanrım," diye fısıldıyorum, nefesim kesiliyor.

Gözlerime bakıyor. "İzin verir misin?" Şehvet içinde bile mükemmel tavırları var. "Evet!" Nefes nefese, çoktan ölmek üzereyim.

"Tanrım, evet. Devam et." Kıkırdıyor.

Bir eliyle beni desteklerken, diğer eliyle külotumu kenara itmeyi başarır. Her zamankinden daha sert davranıyor, bu da durumu daha da ateşli hale getiriyor.

İnleyerek, zonklayan penisini içime sokar ve beni koridorun duvarına yapıştırır.

"Çok muhteşem hissettiriyorsun," diye nefes nefese diyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Senden ellerimi alamıyorum. Seninle beş dakika yalnız kalınca, ben..." Penisini daha derine girerken boğazından gırtlaktan gelen bir ses çıkıyor. "Seni vahşi bir hayvan gibi beceriyorum. Beni vahşileştiriyorsun."

O içeri girip çıkarken, içimden daha çok iniltiye benzeyen bir kahkaha dökülüyor, onun müstehcen sözleri beni dilsiz bırakıyor.

Çenesi gerilir, şakağına kalın bir damar çıkar. "Siktir, bebeğim, benim için boşal. Artık kendimi tutamıyorum. Etrafımda patladığını hissetmek istiyorum, seni doldururken senin nabzını hissetmek ve beni sağlamak istiyorum."

Alnı alnıma bastırıyor, nefeslerimiz düzensiz ve çaresiz.

Çok yaklaştım, uçurumun kenarında sallanıyorum, her sinir ucu canlı bir tel gibi parlıyor.

Bunun nedeni onun içimde hissettiği şey mi, sesindeki ham, filtrelenmemiş ihtiyaç mı, yoksa dudaklarından dökülen sözler mi, bilmiyorum - dünyanın geri kalanının gördüğü sakın, ölçülü Dr. Cavendish'ten çok *farklı*.

Ama her ne ise, ben gittim.

Dudaklarım onun adını söylüyor.

Her şey paramparça oluyor.

Onun etrafında titriyorum, orgazmımın şiddetiyle vücudum şiddetli bir şekilde kasılmaya başlıyor, ama o beni dik tutuyor, nefes alışsı düzensiz ve dudaklarıma sertçe çarpıyor.

Gırtlaktan gelen bir kükremeye içime giriyor, boşalırken penisi zonkluyor, beni sıcaklığıyla dolduruyor, kendi patlayıcı orgazmında tamamen kayboluyor.

Onun süslü duvar kağıdına yaslanmış, dakikalarca, günlerce, hatta belki de birkaç ömür boyu öyle kalıyoruz — zihni altüst eden seksin ardından zaman kavramı biraz bulanıklaşıyor.

Ama şikayet etmiyorum. Biraz kaos kimseye zarar vermez.

"Teşekkür ederim," diye nefes nefese söylüyor.

Ona göz kırparak dudaklarımı yalarım. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok."

Kollarını hafifçe sıkılaştırır. "*Gerek var*. Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

İçimden bir titreme geçer, ama cevap veremedim, dikkatli ellerle eteğimi düzeltir. Sonra gülümser, parmaklarını parmaklarımin arasına geçirir ve beni birçok salonundan birine doğru götürür.

"Otur. Ben içkileri hazırlayayım," der ve mutfığa doğru yönelir.

O ortadan kaybolurken aptalca sııttım, sadece koridor duvarını kirlettiğimiz için değil, artık içki siparişimi bildiğı için. Gin tonik, ikisi de bol, cerrahi hassasiyetle kesilmiş bir dilim limonla, bu da bana, adamı ameliyathaneden çıkarabilirsin, ama her turunçgil meyvesini bypass ameliyatı gerektiriyormuş gibi davranmasını engelleyemezsin, diye hatırlattı.

Onun muhteşem kanepesine uzanıp, televizyonu açtım. Ne yapacağımı biliyorum: ben televizyon izlerim, o çalışır.

Geçen sefer, *Married at First Sight* programına olan takıntım hakkında birkaç küçümseyici yorum yaptı ama, hakkını vermek gerekirse, yine de izlememe izin verdi. Aslında, az önce yaptığımız şeyden sonra, benim hayat seçimlerim hakkında yargıda bulunma hakkını tamamen kaybetti.

Tekrar ortaya çıkıp bana cinimi uzattı. Kendine de küçük bir viski aldı. Tabii ki sadece bir tane, çünkü bu adam insanüstü bir iradeye sahip.

"Teşekkürler," diyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Bunları içip yatmaya gidelim. Geç oldu."

"Evet, Doktor Baba," diye alay ediyorum.

Edward burnundan nefes verir — uzun zamandır çektiğı acıyı ifade eden, benim hem yorucu hem de sevimli olduğumu bildiğim türden bir nefes.

Elini uzatıp burnumu dırter, sanki bir *papatya*, *uslu dur* düğmesine basıyormuş gibi. "Azarlamayı bırak, seni yaramaz."

Gülümserim, içkimi tembelce karıştırırım. "Beni bu sert, onaylamayan sesle azarlamaya devam edersen, sana daha da yaramazlık yapacağım. Bu temel bir neden-sonuç ilişkisi."

"Ben ciddiylim." Ses tonu değişir ve başımı kaldırdığımda, beni endişeli, biraz sinirli, çok Edwardvari bir ifadeyle izliyor. "Bunun senin işin olduğunu biliyorum, ama sürekli geç saatlere kadar çalışmak sana iyi gelmiyor."

Ya da onun için... Belki de asıl demek istediğı budur. Çünkü hastanede çok ağır vardiyalarda çalışmasına rağmen, *benim* gece vardiyalarına da uyum sağlıyor.

Yüzünü inceliyorum — yorgun, yakışıklı hatlarını — ve içime bir şüphe giriyor.

Bu onun için çok mu ağır geliyor?

Öyle miyim?

"Çarşamba akşamı boşsan, bütün gece boşum," diye soruyorum küçük bir sesle.

"Evet, ama şimdiden uyarıyorum, saat 10'da yatakta olacağız. Uykuma ihtiyacım var."

"Bana uyar." Bir an durup bir yudum daha alıyorum. "Oh! Önümüzdeki cumartesi, benim evimin yakınındaki yeni vegan restoranı deneyebiliriz diye düşünüyordum. Ne dersin?"

Tereddüt eder, kaşlarının arasında bir kırıskılık belirir. "Ah. Aslında o akşam Tate Britain üyelerine özel bir gece var. Katılmayı planlamıştım. Başka bir gün yapabilir miyiz? Ya da belki sonra seni alıp benim evime götürebilirim?"

Hmmm.

"Ya da... Tate'e *seninle birlikte gelebilirim?*"

"Gerek yok. Senin tarzın olmadığını biliyorum. Sıkılırsın." Biraz kırıldım.

Bu, iş konferansı için kullandığı cümlelerin aynısı

— "*Sıkılacaksın.*"

Bütün gün ne yaptığımı sanıyor ki, bide satıp dedikodu dergileri mi okuyorum? Evet, ara sıra öyle yapıyorum ama kültürel cahil olmadığım zamanlarda haberlere göz attığım da bilinir.

"Pardon? Ben sanatı severim," diyorum, daha dik oturarak, artık tamamen kırılmış bir şekilde. "Tate'deki sergi inanılmazdı. Titreyen ışıklar ve aynalarla dolu devasa oda gerçekten akıllara durgunluk vericiydi."

Gözlerim kahramanca televizyondaki *Married at First Sight* programına bakmayı reddediyor, orada Jez adında bir adam protein shake'ini içerek ağlıyor.

"O *Tate Modern*'di, Tate *Britain* değil. Tate Britain, 1500'lerden itibaren tarihi ve klasik İngiliz sanatına odaklanıyor. *Tate Modern* ise" — parmaklarıyla tırnak işareti yaparak — "daha keskin çağdaş eserlere" sahip.

Of. Bu adamın üstünlükçülüğü.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sadece karıştırdım. Hala gitmek istiyorum. Ama sanırım Tate Britain için yeterince akıllı olmadığımı düşünüyorsun, öyle mi?"

Dudaklarını sıkıştırır. "Daisy..."

"Sorun değil," diye devam ediyorum, yüzündeki *sakinleş, deli kadın* bakışını görmezden gelerek. "Açıkçası, ben *Love Island*, bide ve yoga matlarından başka hiçbir şeyi takdir etmeyen bir *aptalım*."

"Ben yle demek istemedim..."

"Gitmemi istemiyorsun, değil mi?" Gözlerimi kısıyorum.

Kaşlarını kaldırır. "Sergi Hogarth hakkında. Senin ilgini çekecek bir şey gibi görünmüyor."

"Benim ilgimi çeken şeyleri sen belirlemeye çok heveslisin. Ben *Harry Potter'ı* seviyorum."

Gözlerini kırpıştırır.

"Ne?" "Hogwarts mı?"

"*Hogarth*." Burnunun köprüsünü sıkıştırır. "18. yüzyılın en önemli İngiliz ressamlarından biri. O bir büyücü değil."

"Peki. O da çok ilginç görünüyor."

"Son üç gecedir benim evimde o programı izleyip," diyor, *MAFS*'yi işaret ederek, onaylamayan bir ifadeyle, "ve 'Aman Tanrım, birbirlerini sadece üç gündür tanıyorlar, neden şimdiden boşanıyorlar?' diye bağırıyorsun. 18. yüzyıl eskizlerine karşı derin ve yakıcı bir tutku duyduğunu hemen anlamadığım için beni affet."

Kollarımı daha sıkı kavuşturarak, bunun bir parça da olsa doğru olabileceğinden rahatsız olarak homurdanıyorum. "Ee? Bu, kültürden de zevk alamayacağım anlamına gelmez."

Edward'ın dudakları seğiriyor, bu hoşuma *gitmiyor*.

"Notting Hill pazarına gidip antika eşyalara ve sevimli resimlere bakmayı seviyorum. Senin snob sanatın olmasa da bu da sanat." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sadece benim gitmemi *istemiyorsun*, değil mi? Belki de insanların, reality TV izleyen ve ara sıra sanat müzelerini karıştıran biriyle çıktığını bilmesini istemiyorsun."

"Mesele o değil," diyor, ki bu *tam* da mesele *olduğunda* söylenen şeydir. "Ama bunun ne olduğunu henüz tam olarak tanımlamadık. Seninle kol kola grnrsem, insanlar konuşur. Ve benim tüm sosyal çevrem dedikoduyla besleniyor — her hareketim inceleniyor, her kararım parçalanıyor. şu anda ikimizin de böyle bir şova ihtiyaı yok."

Boğazım düğümlenir.

İnsanlar konuşacak ve konuşacak çok şeyleri olacak.

O da bunu kast ediyor, ama açıkça söylemiyor. En kötüsü ne biliyor musun? O haklı.

Onun dünyasındaki insanlar konuşacak — Edward Cavendish, kardeşinin eski sevgilisiyle birlikte. Bidet Meme kızı. Sanki küstah stajyerle çıkmak gibi.

Ama bu? *Tate*? Bu, onu meslektaşlarının önünde utandırabileceğim yüksek riskli bir iş etkinliği değil. Bu bir sanat sergisi. Halka açık bir yer.

İş arkadaşlarıyla henüz tanışmamı istememesini anlayabiliyorum, ama kamuya açık bir yerde benimle *görölmek* bile istemiyor mu?

Bu kişisel bir mesele gibi geliyor.

"Sophia'nın düğünü için bir süre bunu gizli tutmaya karar vermiştik, değil mi?" diye soruyor.

Dudaklarımı sıkıyorum. "Sophia Tate'de ansızın ortaya çıkacak değil ya?"

O iç geçirir. "Tate'e benimle gelmene hiç itirazım yok."

"Peki," diyorum, büyük bir vakarla. "Seninle bu *Hogswash* sergisine geleceğim."

"Hogarth." "Her neyse."

Sessizlik çöküyor, yoğun ve rahatsız edici. Göz teması kurmaktan kaçınarak içkilerimizi yudumluyoruz. Onun devasa televizyonunda benim programım devam ediyor, Jez yine ağlıyor.

Edward yanımda dizüstü bilgisayarını açar ve hayatımda duyduğum en sinir bozucu tuş sesleriyle yazmaya başlar.

Peki. Bu resmi olarak ilk kavgamızdı.

Sadece aptalca bir tartışma. Biz iyiyiz.

Ama yine de içimi kemiren bir şey var.

Edward, Charlie değil, bunu biliyorum.

Ama belki de beni kirli bir sır haline getirmenin kendi yöntemleri vardır.

BÖLÜM 34

Daisy

18. yüzyıl Londra'sında bir valizi tutan bir kızın dramatik bir resminin önünde duruyorum. Yaşlı bir kadın onu süzüyor. Yanında, şapkalı kirli bir adam açıkça ona sarkıntılık ederken, uyuz bir köpek eteğini kokluyor.

Ayaklarımın üzerinde durup, kültürlü görünmeye çalışıyorum. Ben kesinlikle bir serseriyim.

Edward ise başarılı.

"Buradaki simbolizmin derinliği olağanüstü," diyor, sanki kiminle konuştuğunu unutmuş gibi. "Kumaşın toplanışına, ışık ve gölge arasındaki keskin kontrasta bak. Mükemmel, değil mi?"

Amal Clooney'nin entelektüel enerjisini çağırmaya çalışarak ciddiyetle başımı sallıyorum. O ne derdi?

Işıkla ilgili zekice bir şey mi?

"Mm-hmm" benim parlak katkım.

Edward hala konuşuyor, "kompozisyon" ve "tarihsel bağlam" gibi kelimeler kullanıyor. Acaba Amal galerilerde durup akşam yemeğinde ne yiyeceğini düşünüyor mu? Çünkü ben şu anda eve giderken patates kızartması almalı mıyız diye düşünüyorum.

Bakışları keskinleşiyor, gözleri hafifçe kısılıyor. "Daisy, seni sıkıyorum."

Kahretsin.

"Ne? *Hayır*, sıkılmıyorsun," diyorum

hemen. Dudakları seğiriyor.

Hayatım buna bağılıymış gibi odayı tarıyorum. "Bu eserlerin bazılarına bayılıyorum."

"Öyle mi? En sevdiğin hangisi?"

Uzak köşedeki bir tabloyu işaret ediyorum — *Love Island: Renaissance Edition*'ın seçmelerine katılmış gibi tuvalin üzerine uzanmış çıplak bir adam. Altın sarısı bukleler ve baştan çıkarıcı gözleri, poposu ise en dramatik etkiyi yaratacak şekilde konumlandırılmış. "O. Onu beğendim."

Edward resme bakar, sonra bana döner, yüzünde eğlenceli ve şaşırmamış bir ifade vardır. "Gerçekten mi? Peki, o resimde tam olarak neyi beğendin?"

Amal'ı taklit et. Kompozisyon ya da perspektifle ilgili bir şey...

"Sanatçının anatomik şeyleri ustaca kavrayışı. Klasik formu yakaladığı şekli." Beynim beni yüzüstü bırakıyor. "Ayrıca poposu iki mükemmel kabarmış sufle gibi görünüyor ve ben

ögle yemeği yemedim."

Edward, sanki fiziksel olarak gülmesini engellemeye çalışıyormuş gibi boğuk bir ses çıkarır.

"Sanatsal analizlerin... çok derin." Alnıma eğlenerek bir öpücük kondurur. "Hadi, seni doyuralım."

"Hayır," diye itiraz ediyorum, otuz saniyeden fazla bir süre boyunca kültürlü olabileceğimi kanıtlamaya kararlıyım. "Bunun tadını çıkarmanı istiyorum. Buraya geleli sadece..." Telefonuma bakıyorum ve içimden çığlık atıyorum. "Elli dakika oldu."

Kahretsin.

Edward çok bilmiş bir kakhaha atar. "Bana resimlerden bahset." Dudaklarımı büzüyorum.

O duraksıyor, gerçekten ilgilenip ilgilenmediğimi değerlendirir gibi bana bakıyor. "Eğer emin isen," diyor yavaşça, sonra sanki ikinci doğasıymış gibi *seksi profesör moduna* geçiyor. "Bu, Bir Fahişenin İlerleyişi'nin başlangıcı. Kahraman, Moll Hackabout, kırsal kesimden Londra'ya yeni gelmiştir. Naiftir ve şehrin yozlaşmasından etkilenmemiştir. Burada dürüst bir yaşam sürmek için geldiğini düşünür, ama

trajedi, başına geleceklerden haberi olmamasıdır. Ama Hogarth bilir; bu, onun çöküşünün eşiğindeyken onu resmettiği tablodur."

Resimdeki kıza gözlerimi kısarak bakıyorum, sanki Yorkshire'dan Megabus otobüsünden yeni inmiş gibi küçük valizini sıkıca tutuyor. "Yanındaki çılgın şapkalı yaşlı kadın da kötü bir kaltak mı o zaman?"

"O 'kötü kalpli kadın' bir genelev patronesi, evet." "Biliyordum."

Gülümsüyor. "Moll, Londra'nın fırsatlarla dolu olacağını düşünüyor. Ama bir sonraki resimde, artık masum olmayan, zengin bir adamın metresi olmuş. Ve sonra..." Duruyor, hala dikkatimi verip vermediğimi test eder gibi beni inceliyor. "Devam edeyim mi?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Moll'un kötü hayat seçimlerine yatırım yaptım. Devam et."

Dudakları seğirir, ama isteğimi yerine getirir ve bir sonraki tabloya geçer. "Burada Moll, en azından görünüşte, statüsünü yükseltmiş gibi görünüyor. Artık zengin bir tüccarın metresi ve zenginlik sembolleriyle çevrili: lüks mobilyalar, küçük köpek..."

"Bana göre bir parlaklık gibi görünüyor."

"Bu bir tuzak. Evet, rahat bir hayatı var, ama tamamen bu adamın kaprislerine bağlı. Artık masum bir köy kızı değil. Ama arka plandaki kapıya bak."

Gözlerimi kısıyorum. "Biri gizlice kaçıyor mu?"

O başını sallar. "Onun koruyucusunun hizmetçisi, onun eşyalarını çalıyor. Ona bakılıyor ama saygı gösterilmiyor. Ve yüzüne bak. O gülümseme... Sanki bunun uzun sürmeyeceğini biliyormuş gibi keskin bir yanı var."

Bu beni rahatsız etti. Aslında biraz fazla tanıdık geliyor.

Edward üçüncü resme geçiyor. "Bu aşamada, dibe vurmuştur."

Kirli odasında, güzel kıyafetleri yok olmuş, boş gözlerle kaybolmuş gibi duran Moll'a bakıyorum. Arka planda bir polis memuru tehditkar bir şekilde duruyor.

Edward kollarını kavuşturur, gözleri tabloyu tarar. "Artık zengin sevgilisi tarafından terk edilmiş sıradan bir fahişe. Yeni hayatının her şeyi kaotik - duvarlardaki dökülen sıva, köşedeki sarhoş kavgasına bak."

Kaotik mi?

Biraz abartılı.

"Bu çok hızlı gelişti," diye mırıldanıyorum.

Bu senaryoda ben Moll Hackabout'um. Kendine şık bir erkek arkadaş bulan ve hayallerini yaşadığını düşünen taşralı kız. Ancak gerçek bir fahişe olmak yerine, mini etekle kışkırtıcı bir şekilde alet satıyorum.

Bu seride altı resim var.

Ben hangi aşamadayım? "Geçici olduğunu bilmeyen geçici metresi" aşamasında mı?

"Siktir," diye mırıldanıyor Edward, birdenbire yanımda kaskatı kesiliyor.

Korkunç bir an için, onun da benimle aynı Moll ile ilgili aydınlanmayı yaşadığını düşünüyorum. Kelimenin tam anlamıyla burada durmuş, benim geleceğime bakıyoruz.

Ama sonra onun bakışını takip ediyorum.

Şık giyimli bir çift yaklaşıyor.

"Edward!" Adam, kolunu partnerinin beline rahatça dolayarak gülümsüyor. "Seni burada görmek ne güzel."

"John," diyor Edward, sesi garip bir şekilde boğuk çıkıyor. "Rita. Evet. Harika bir sergi, değil mi?"

John bana umutla bakar.

Edward bana panikle bir bakış attı. "Bu..." Nefesimi tuttum.

Lütfen kız arkadaşım de.

Bu çaresiz küçük düşünce birdenbire aklımı çeldi, ki bu gerçekten çok acınası bir durum.

Ama Edward... hiçbir şey söylemez.

Lütfen mantıklı olan herhangi bir şey söyle. "Bu

Daisy. Yeğenim."

Sanki benim aslında bir rakun olduğumu açıklamış gibi ona bakıyorum. Ne?

"Daisy. Bu benim iş arkadaşım John ve sevimli eşi Rita. John hastanede radyoterapist."

Yeğeni

m mi?

Tabii.

Tamam. Tabii.

Ağzımı hoş bir gülümsemeye zorluyorum. "İkinizle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Sonraki beş dakika, fiziksel olarak algılayamadığım, iddialı sanat sohbetleriyle bulanık bir şekilde geçer. Edward, gizlice karaborsa ameliyatlar yapan haydut cerrahların yeraltı çetesini yönettiğini itiraf etse bile, ben farkına bile varmam.

İçimden yanıp tutuşmakla meşgulüm.

Eli sırtıma dokunur ve beni uzaklaştırır. "Gerçekten gitmeliyiz." Sesi yumuşaktır. Sanki *az önce herkesin içinde beni yeğeniymişim gibi davranmamış* gibi.

Beni Tate'in merdivenlerinden aşağıya doğru sürükler gibi götürüyor. Sanki bir tabloyu yaladığım için binadan dışarı çıkarılıyormuşum gibi hissediyorum.

En alt basamağa ulaştığımız anda, ona dönüp bakıyorum.

"Yeğenin mi?" diye tıslıyorum. "Bu da neydi lan?" "Sesini alçalt," diye mırıldanıyor, etrafına bakınıyor.

Oh, kesinlikle olmaz.

Beni bu konuda abartılı davranıyormuşum gibi hissettirmeye çalışacak.

Kollarımı kavuşturup öfkeyle söylüyorum. "Oh, *çok* üzüldüm. Bu terfi için minnettar mı olmalıyım? 'Dünyanın En İyi Hayali Yeğeni' yazan bir kupa mı bastıralım?"

Sanki sorun *benmişim* gibi, sanki *ona* migren yapıyormuşum gibi yüzünü ovuşturarak nefes verir. "O benimle çalışıyor. Ne dememi bekliyordun?"

Nabzım *hızla* atıyor, aşağılanma ve öfkenin sıkıcı bir uğultusu. "Hmm, bilmiyorum, belki de çıkıyoruz diye mi? Yoksa bu çok fazla açıklama gerektirir mi? 'Evet, bu Daisy, görüştüğüm kadın'?"

Çenesi gerildi. "Henüz kimseye söylememeye karar vermiştik. Giles hastanede çalışıyor, unuttun mu? Meslektaşlarımdan bunu öğrenmesine izin veremem."

"Giles, John ile aynı departmanda mı çalışıyor?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır, ama..."

"Ama yok." Sesim haince titriyor. "Vay canına. Benden gerçekten utanıyorsun, değil mi? Ben senin kirli küçük sırrınım."

"Saçmalama."

Keskin, mizahsız bir kahkaha attım. "Oh, saçmalıyorum, ha? Lanet olası *yeğen*? Vivian'ın Edward için ne olduğunu biliyor musun?"

Kaşları çatılır, dünyanın en niş film referansından açıkça şaşırmıştır. "Ne?"

"*Pretty Woman*! Vivian, güzel, komik, neşeli bir kadındı, ama aynı zamanda bir fahişeydi ve Edward'ın yeğeni gibi davranmak zorundaydı, böylece Edward onun yüzünden utanmasın diye!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Tanıdık geliyor mu?"

Boynunun arkasını ovuşturur, yüzünü buruşturur. "Özür dilerim.

Panikledim." Hepsi bu.

Bu onun büyük açıklaması.

"Sen benimle görülmek istemiyorsun. Ben senin Moll

Hackabout'unum." Gözleri benimkilere dikilir. "Bu doğru değil."

"Öyle değil mi?" Boğazımı yutarım, sesim kısılır. "Çünkü tam olarak öyle hissediyorum."

Yanaklarındaki kaslar gerilir. "Lütfen bunu Tate Britain'ın fuayesinde yapmayalım, olur mu?"

O ses tonu. O keskin, uyarıcı ton. Beni susturmak için.

Ama susturamıyor.

"Endişelenmeyin, Dr. Cavendish. Yoksa Spencer gibi size Edward Amca diye hitap etmeye mi başlamalıyım? Kültürlü, entelektüel arkadaşlarınızın önünde sizi utandırmak istemem."

"Daisy. Kes şunu."

Dudaklarımı sıkıştırıp, boğazımdaki düğümü aşarak sözleri zorla çıkarırım. "Bu gece kendi dairemde kalacağım."

Yavaşça nefes alır, burnundan nefes verir ve başını sallar. Keskin. İş gibi. Sanki bizim hakkımızda konuşmak yerine lanet bir sözleşme müzakere ediyormuşuz gibi. "Peki."

Tartışmaya bile kalkışmadı. Kalmamı istediğini bile numara yapmadı.

"Seninle çocukça bir tartışmaya girmeyeceğim." Sesi soğuk. "Hadi, sana bir taksi çağırayım."

Çocukça.

Bu kelime bir tokat gibi.

Onun için durum bu mu? Bir öfke nöbeti mi? Kaotik Daisy'nin onun uygun yetişkin davranış standartlarına uymadığına dair bir başka örnek mi?

"Kendi taksimi kendim bulabilirim."

"Artık seninle tartışmak istemiyorum." Çok kızgın ve çok aşağılanmış hissediyorum, konuşacak halim yok.

Boğucu bir sessizlik içinde dışarı çıkıyoruz.
Taksiye bindiğimi zar zor fark ettim.
Şoförün hareket ettiğini zar zor fark ettim.
Ama kapı kapandığında, yalnız kaldığım anda... Gözyaşları akmaya başlar.
Sorun değil. Londra taksicileri her şeyi görmüştür.
Siyah taksinin arkasında, onu isteyip istemediğine karar veremeyen bir adam için ağlayan başka bir kız daha.

Yorgunluk ve huzursuz düşünceler arasında gidip gelirken kapı çalınır.
Bir an için, bunu hayal ettiğimi düşündüm. Beynimin, tam bir pislik olduğu için, bunu iğrenç bir şaka olarak uydurduğunu düşündüm.
Sonra, bir başka vuruş.
Yavaş, ısrarcı bir ritim, adrenalin dalgasını içime yayıyor.
Loş ışıkta gözlerimi kırıştırıyorum, kalbim hızla atarken yataktan kalkmaya çalışıyorum. Yerdeki soğuk çıplak ayaklarımın altında hissedilmiyor bile. Yarı uyanık halde merdivenlerden aşağı inerken kulaklarımda kalp atışlarımda sesi çok yüksek.
Kapıyı açtım. Ve işte oradaydı.
Edward, sabahın birinde kapımın önünde duruyordu, yorgun görünüyordu...
Yorgun. Hayır, bitkin. Sanki buraya gelmeden önce bir saat boyunca kendisiyle mücadele etmiş gibi.
Bu tatmin edici.
Takım elbisesinin ceketi yoktu, gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. Saçları dağınıktı. Ama beni sakinleştiren onun ifadesiydi.
Edward Cavendish asla kararsız değildir.
Ve yine de, şu anda, kararsız görünüyor.

"Üzgünüm," diyor. "Ben..." Derin bir nefes alıyor. "Deniyorum, Daisy. Sadece... Her zaman doğruyu yapamıyorum."

Ona yaslanana, alnımı göğsüne dayayana kadar hareket ettiğimin farkında bile değilim.

Uzun, sessiz bir an boyunca öylece durduk. *Her ne ise, bunun* etrafımızda yerleşmesine izin verdik.

"İçeri girebilir miyim?" diye saçlarıma fısıldıyor. Başımı sallıyorum.

İçeri girer, kapıyı kapatır ve beni yatakta takip eder.

Yorganın altına girdiğimizde, bana sarıldığında konuşmuyoruz.

BÖLÜM 35

Daisy

Bir daha BritShop hakkında asla şikayet etmeyeceğim. Asla. Burası muhteşem. Kim gece vardiyasında çalışıp uykusuzlara saçma sapan şeyler anlatmak istemez ki? Bayılıyorum bu işe.

Lizzie ellerini beline koyup bana sert bir bakış attı. "Yüzünü öyle yapmayı kes."

Set köşesinde son dakika makyaj saldırıları ile programımıza hazırlanıyoruz.

"Saklamaya bile çalışmıyor," diye araya giriyor Michelle, gözlerini kısarak çenemi tutup göz kapaklarıma agresif bir şekilde göz farı sürüyor. "Şu anda ahlaksız düşünceler içinde. Kendimi ihlal edilmiş hissediyorum."

"Oh, kes sesini," diye alay ediyorum, en azından deniyorum, ama bunun yerine kocaman bir gülümseme çıkıyor.

Çünkü dürüst olmak gerekirse?

Hayat bir rüya. Canlı yayında defalarca onurumun çiğnendiği BritShop bile bir rüya.

Her şey hafif ve uçarı geliyor, sanki Edward Cavendish çadırda benim videolarımı izleyerek mastürbasyon yapmaya karar verdiğinden beri, insanlık tarihinin en çılgın romantik olaylar zincirini başlatmış gibi, yapışkan bir mutluluk serumu enjekte edilmişim gibi.

Artık sıkıcı şeyler bile harika.

Tesco'da tuvalet kağıdı almak mı? Çok komik.

Dondurulmuş gıda reyonunda patates waffle'ı aramak? Çok keyifli.

Şeker reyonunda durup, Percy Pigs paketine özlemle bakıp iki tane alıp almayacağımı tartışmak mı? Derinden tatmin edici bir deneyim.

Son birkaç haftadır her şey en iyi şekilde geliyor. Geceleri onun şehir evinde kalıyorum, kesinlikle ait olmamam gereken bir hayata kıvrılmış durumdayım, ama işte buradayız.

Onun dünyası ile benim dünyam arasında tuhaf bir dans yaptık ve bir şekilde işe yaradı. Hyde Park'ta piknik yaptık, o da gerçek kristal şampanya kadehleri getirdi. Küçük kuğu pedallı teknelerle gezintiye çıktık, o çok komik görünüyordu — 1,80'den uzun, yakışıklı, plastik bir kuşa sıkışmış — ama yine de yaptı, çünkü ben istedim. Bir ara ona üzüm yedirdim ve gün ışığında kucağına tırmanmamak için kendimi zor tuttum. Ucuz atlattım. Birkaç dakika daha geçse Hyde Park'tan kovulurdum.

Çok güzeldi. Güzelden de öteydi. Sanki farklılıklarımızın önemi olmadığı, sıcak ve rahat bir balonun içine sarılmış gibiydik. Ne kadar farklı olduğumuzu düşünmek zorunda kalmadım, beni yeğeni olarak tanıttığı için endişelenmedim.

Michelle, başyapıtından geriye yaslanıyor — benim ağır eliyle yaptığı "tozlu pembe" göz kapaklarım — ve beni eleştirel bir bakışla süzdü.

"Onun hiç arkadaşı var mı?" diye sorar. "Çünkü ben de bu iğrenç derecede mutlu olmak istiyorum."

Canlanırım.

"Aslında, evet. McLaren kardeşler adında iki arkadaşı var. Onlardan biri, Liam, bir finans şirketinin sahibi, ama birlikte yaşıyor. Diğeri, Patrick, bekar. Otellerin sahibi."

Michelle'in kaşları havaya kalkar. "Yakışıklı mı?"

"Muhteşem."

"Tamam, o zaman beni tanıştır."

"Onunla tanışmadım."

Lizzie kaşlarını kaldırır. "Liam'la tanıştın mı?"

Bir an duruyorum. "Hayır, henüz 'arkadaşlarla tanışma' aşamasına gelmedik," diyorum, onun keskin bakışlarından dikkatlice kaçınarak.

Yüzüne yayılan endişeyi gizlemeye çalışır.

"Bak," diyorum, biraz fazla neşeli bir ses tonuyla. "Yarın Sophia'nın prova yemeğinde ilk resmi etkinliğimizi yapacağız."

Lizzie'nin gözleri kısıılır. "Çift olarak mı?"

"Hayır... ama sadece henüz kimseye söylemediğimiz için."

Michelle gözlerini devirir. "En azından masanın altında ayaklarınızla flört edecek misiniz?"

"Edward pek öyle bir tip değil."

Lizzie kötücül bir şekilde sırıttı. "Daisy'yi tanıyorsam, masanın altında ona oral seks yapıyor olacaktır."

Sahte bir öfkeyle göğsümü tutarak nefesimi keserim. "Bu ne cüret!" Sonra durup düşünürüm. "Bunu sadece onun evinin mahremiyetinde yapardım. Biraz haysiyetim var. Sanırım."

Lizzie kaşlarını çatar. "Sophia'nın hala hiçbir fikri yok mu?"

"Henüz yok, ama öğrenecek ve sorun olmayacak," derim kararlı bir şekilde.

Bunu başarabiliriz. Bunu iliklerimde hissediyorum. Elbette, Sophia ilk başta tepki gösterebilir, ama sonra fikrini değiştirecektir. İçten içe bizim için mutlu olacaktır. Son beş paramı buna bahse girerim. O benim en iyi arkadaşım, ona ne kadar aptalca aşık olduğumu görecektir.

Kendimi buna daha fazla ikna edemeden, stüdyoda bir bağırış duyulur.

"Lanet olsun, şu kahrolası cerrah hakkında konuşmayı kesebilir miyiz? Siz ikiniz, acele edin ve makyajınızı bitirin." Kahrolası Simon.

Yapımcılardan biri olan Mike, sırtarak yanımıza geliyor. "Rahat ol. Aslında senden memnun."

Gözlerimi kırpıyorum. "Bunu göstermenin komik bir yolu."

"Ciddiyim," diyor Mike. "Bu hafta adımlarında gerçek bir zıplama var. Şu anda bizim altın kızımızsın." Sırıttır. "Ve bunun avantajları var."

Canlanırım, kaşlarım havaya kalkar. "Öyle mi? Yağlı bir ikramiye çeki gibi mi?"

"Daha iyisi." Sırıttışı derinleşir. "Gelecek ay Heroes in White & Blue balosuna benimle birlikte geleceksin. Kanal sponsorlardan biri."

Ooh.

Heroes in White & Blue, İngiltere'nin en prestijli galalarından biri, NHS kahramanlarını onurlandırmak ve ünlüler, CEO'lar ve diğer önemli kişilerle bir araya gelmek için düzenleniyor.

Geçen yıl Peter Andre ve eşi gitmişti. Onları görmek isterdim.

Ama bu baloya katılmak istediğim tek bir adam var ve o uzun boylu, mavi gözlü ve stetoskop takıyor.

Nefesimi tuttum.

Kendi biletimi alabilirdim. Cesaretimi toplayıp Edward'a birlikte gidebilir miyiz diye sorabilirdim.

"Erkek arkadaşına sormam gerek," diyorum tatlı bir sesle, kelimenin tadını çıkararak. "O zaten davet edilmiş olabilir, çünkü o bir..."

"Cerrah," diye tamamladı

Mike. Tamam.

Belki *biraz* fazla abartıyorum.

"Beni yolun sonunda indir," diyorum, kapı koluna uzanmış halde.

Yakışıklı cerrahım sinyal lambasını yakıyor. "Sophia, seni Londra'dan buraya getirdiğim için bir şeylerden şüphelenmeyecek. Karanlığın örtüsü altında gizlice giriyormuşsun gibi bu yolda yürümeni izin vermeyeceğim."

Sinirli bir şekilde nefes alıp veriyorum, dizimi sallayarak derimin altında titreyen gergin enerjiyi yok etmeye çalışıyorum. Dün geceki tüm cesaretim, dünyanın en lüks araba yolunda ilerlerken bir anda buharlaşmış olması ne garip. Cavendish malikanesi. "Sadece gerginim. Ya sana ne kadar aşık olduğumu anlarılarsa?"

Ona bir gülümseme atıyorum.

Dudakları seğiriyor ama gözleri yola sabitlenmiş durumda. "Çorba servisi sırasında kucağıma tırmanmayı planlamıyorsan, bence başarabiliriz."

Burun kıvırırım, ama gerginliğim geçmez, göğüs kafesimin hemen altında kalır.

Çünkü bu olay – her ne ise – başladığından beri Edward ve Sophia'yı ilk kez bir arada göreceğim.

Ve, tanrı yardımcım olsun, bunu gerçekten mahvetmek istemiyorum.

En iyi davranışımı sergilemek istiyorum. Bayan Cavendish'in bana bakıp, *"Evet, oğlum için ne kadar uygun, saygın bir kadın"* demesini istiyorum.

Komik olan şey, Charlie'nin orada olacağı umurumda bile değil. O ve nişanlısı yemek masasında amuda kalkabilirler, umurumda değil.

Çünkü bu gece önemli olan tek şey, Edward'ın benimle çıkmaya karar vermesine neden olan çılgınlığı pişman etmemem.

Ve şimdi buradayız. Bizi ayıran her şeyin fiziksel tezahürünü izliyoruz. Benim personel kulübem ile onun görkemli evi. Onun Goliath'ı ile benim... şey, David bile değil. Daha çok kulübede yaşayan David'in kuzeni gibi.

Edward, Range Rover'ını uzun, virajlı yolda sürerek Cavendish Malikanesi'nin önüne park ediyor. Orada, sanki Monako Grand Prix'si başlamak üzereymiş gibi, bir sürü pahalı araba sıralanmış durumda.

Derin bir nefes alıp çakıl taşlı yola adımımı atıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Hiç de değil," diye mırıldanıyorum, ama yine de onu içeriye takip ediyorum.

Büyük yemek odasına adımımızı attığımız anda, son gelenlerin biz olduğumuzu anlıyoruz. Otuz kadar kişi - Sophia'nın ailesi, arkadaşları ve *Sunday Times* Rich List'in yarısı gibi görünen kişiler - çoktan yerlerini almış, kadehlerini tokuşturuyor ve kahkahalarla gülüyorlar.

Bu da Edward ve benim birlikte içeri girmemizin, sanki bir kasaba tellalı tarafından duyurulmuş gibi olduğu anlamına geliyor.

Sophia bize gülümser. "Daisy'yi getirdiğin için teşekkürler Edward.

Ben getiremediğim için çok üzgünüm, hayatım."

Onun yanağına öpücük konduruyorum. "Saçmalama, zaten yeterince meşgulsün."

Charlie'ye bile neşeyle düşmanca bir el sallıyorum. O sertçe başını sallıyor. Ben sırıtıyorum. Pislik.

Oturma düzenini tararken, iki boş koltuk görüyorum — biri Sophia'nın yanında, diğeri Giles'in yanında.

Göğsümde sıcak bir şey titriyor. Sophia beni yanında istiyor. Nedime olarak. En iyi arkadaşı olarak. Belki de henüz her şeyi tamamen mahvetmemişimdir.

"Merhaba, Daisy," diyor Bayan Cavendish soğuk bir sesle.

, , , , , , , "Merhaba, Bayan Cavendish."

Bu malikanede yirmi altı yıl yaşıyorum ve hala "Lütfen bana Catherine deyin" cevabını alamıyorum.

Nazikçe başını salladı, sonra kısa ve ruhsuz etkileşimimizden memnun kalmış gibi görünüyordu ve sohbetine geri döndü.

Koltuğuma oturuyorum, etrafımdaki sohbetleri arka plan gürültüsü gibi dinliyorum. Sophia'nın karşısında, Imogen hikayesinin ortasında, avukatlık bürosundaki bir işyeri felaketini anlatırken elleri havada.

"Bu tam bir çocuk gibi davranan hukuk asistanı," diyor, sesi öfkeyle doludur, "yanlışlıkla gizli bir müşteri notunu karşı tarafın avukatına gönderdi."

Ben de eğilip, sanki ben de işe yaramaz hukuk asistanlarının ciddi yetersizliğinden muzdaripmişim gibi başımı sallıyorum.

Bu arada Edward, emekli bir cerrah olan amcasıyla sohbe dalmış durumda. NHS bütçeleriyle ilgili bir şey.

Masada derin bir sohbe dalmış, konsantrasyonla kaşlarını çatmış. Konuşurken parmakları dalgın dalgın bardağına vuruyor, ciddi ve zekice bir noktaya değindiğinde çenesi geriliyor.

Ve neden Edward'ın fon tahsisi hakkında ciddi bir tartışma yapması benim sürungen beynimi bu kadar heyecanlandırıyor, bilmiyorum.

Ama işte buradayız.

O, tüm çekiciliği ve kolay gülümsemeleriyle Charlie'den çok daha seksi — daha çok performans gösteren, etkileşime girmeyen türden bir adam.

Edward ise etkileşim kuruyor. Konuşmadan önce gerçekten *dinliyor*. Keskin sözlerle, akıllı argümanlar sunuyor ve tüm beynim... eriyor.

Bu zekası. Sessiz otoritesi.

Şarabımdan bir yudum alıyorum, dudaklarım gizli, bilge bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Çünkü şu anda kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyorum.

Ancak iki saat sonra, zeki bir erkek arkadaşımın olmasıyla ilgili heyecanım geçiyor.

İşleri kendi ellerime alıyorum ve garson Marie'yi beklemek yerine kendime bir kadeh daha şarap dolduruyorum. Bu noktada, şişeden içmeye başlamalıyım.

Sophia düğünün her ayrıntısını anlatıyor ve Imogen bir şekilde hala çiçek aranjmanları hakkında yeni fikirler üretmeyi başarıyor. Bence gerçek mesleğini kaçırmış.

İlgi gösteriyormuş gibi yapıyorum ama otuz dakika önce ilgimi kaybettim. Berbat bir nedimem. Ama savunmam gerekirse, Sophia bu konuda takıntılı ve açıkçası çok fazla boş zamanı var.

Bir şey daha var: Prova yemeği düğünden önceki gece yapılmaz mıydı? Düğüne birkaç hafta var. Henüz hiçbir şey prova etmedik. Tabii benim "kibar yüzümü" prova etmemi saymazsak.

Edward hala amcası ve diğer iki adamla derin bir sohbetin içinde. Arada sırada bana bakıp, "*aferin kızım, çok iyi gidiyorsun*" der gibi kısa bir gülümseme ve baş sallama yapıyor, sonra hemen ciddi ve önemli bir adam gibi ciddi ve önemli şeyler tartışmaya devam ediyor.

Patatesimi gereğinden fazla agresif bir şekilde bıçaklıyorum, çünkü tabağım boşaldığında ne olacak? Burada oturup, kırıntılarıma özlemle bakacak mıyım? Şarap kadehimde yansıyan avize kristallerinin sayısını mı saymaya başlayacağım?

Düğün sohbetine başımı sallayarak katılıyorum. "Hey, Daisy," diye sesleniyor Hugo.

Dikkatimi ona verip, en güzel gülümsememi takınıyorum.

"Evet?" "BritShop'ta işler nasıl gidiyor?"

Ben bilmiyorum ne ne ne O kurtarıyor beni kurtarıyor kendi kendi önemsizliğimden kurtarıyor.

Birkaç dakika boyunca karşılıklı şakalaşıyoruz — güvenli konular, kolay espriler, sattığımız son ürünle ilgili abartılı dehşetim. Bu bir can simidi ve ben ona tutunuyorum.

Bu yanlış geliyor. Burada erkek arkadaşım — ya da sevgilimle, ya da çıktığım kişiyle, ya da her ne diyorsak — ve en iyi arkadaşım birlikteyim, ama yine de kendimi yedek tekerlek gibi hissediyorum.

Kimse bana aktif olarak kötü davrandığı için değil, kalkıp gidebilirim ve kimse fark etmez diye. Son birkaç haftadır hissettiğim heyecan biraz azalıyor.

"Sophia, boynundaki kızarıklığı ovmayı bırak." Bayan Cavendish'in sesi, masanın diğer ucundaki konuşmaların uğultusunu keserek duyuluyor. Elini uzatıp Sophia'nın elini kendi vücudundan çekiyor, sanki kabuklu yarayı kaşımaya yakalanan bir çocukmuş gibi.

"Sana söylemiştim," diye devam eder, ses tonu onaylamadığını belli eder. "*O kamp* gezisine asla gitmemeliydin."

Çatalımı daha sıkı kavrarım, oyulmuş metal avucuma batar.

Kamp kelimesini sanki bir hakaretmiş gibi söylüyor. Sanki kızını, özel banyosu ve yemek servisi olan lüks bir glamping tatili yerine, bir kurt sürüsü tarafından canlı canlı derisi yüzülmek üzere vahşi doğaya sürüklemişim gibi.

Ve tabii ki bana bakmıyor. Bakmasına gerek yok. Bayan Cavendish, bana bakmadan beni küçük düşürme sanatını uzun zaman önce öğrenmiş.

Şarap kadehimi alıp uzun bir yudum alıyorum, boğazımın sıkışmasını görmezden gelerek.

Sophia gözlerimi yakaladı, yüzünde özür dolu bir ifadeyle masanın altında bacağıma dokundu.

Ona küçük, güven verici bir gülümseme atıyorum. Bu onun suçu değil. O, şeytani matriarkayı kontrol edemez.

Ve yine de... midem bulanıyor.

Çünkü tabii ki Sophia çok sevdiğini söylemişti... ama gerçekten sevmiş miydi?

Yoksa eve gidip, kızarıklıklarını kaşıyarak annesine pişman olduğunu mu itiraf etmişti? Bunun biraz felaket olduğunu?

Benim biraz felaket olduğumu mu?

Bayan C etkilenmemiş bir şekilde mırıldanıyor. "Düğüne çok az kaldı! Ve şimdi kaşımayı bırakamıyorsun. Edward, lütfen bir bak."

"Aslında, bunun stresle ilgili olduğunu söyleyebilirim. Belki de bu konuyu konuşmayı bırakırsanız, iyileşebilir," diyor Edward keskin bir sesle.

Bayan C dudaklarını büzüyor. Hiçbir şey söylemiyor, ama sessiz yargısının gücüyle etrafımızdaki hava gerginleşiyor.

Edward'ın tıp diplomasından hiç bu kadar memnun olmamıştım. Ya da annesine susmasını söylemeden onu susturma yeteneğinden.

"Teşekkürler Edward," diyor Sophia hafifçe, gerginliği yatıştırmak için zorla gülümsüyor. "Evet anne, daha eğlenceli bir konuya geçelim. Kimse akşam yemeğinde benim kızarıklıklarımдан bahsetmek istemiyor."

Yutkunup, koltuğumda kıpırdanırım.

Neden hala yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum?

Edward beni savundu. Sophia eğlendiğini söyledi. Ama içimde bir tedirginlik var, sanki her şeyi yanlış anlamışım gibi.

Giles kadehini kaldırdı. "Herkese şerefe. Bu akşam bize katıldığınız için teşekkürler."

Masadakiler de aynı şeyi yapar, kadehlerimizi tokuştururken mırıldanarak şerefe deriz.

Edward'a hafif bir gülümseme atıyorum, ama sinirlerim çok gergin, bu yüzden şarabımdan büyük bir yudum alıyorum.

Sophia'nın çocukluk arkadaşı ve nedimesi olarak bile böyle hissediyorsam, Cavendish ailesinin en büyük oğlunun nefret edilen, para peşinde koşan kız arkadaşı olarak bu masada otururken nasıl hissedeceğim?

"Düğüne kimseyi getiriyor musun, Edward?" diye sorar Imogen. Bunu sormak için bekliyordu. Bunu anlayabiliyorum.

Bunu hiç konuşmadık bile. Ama o başka birini getirmeyecek. Değil mi?

Edward bana bakmıyor bile. "Hayır, değilim."

Rahat bir nefes almadan önce, Bayan C araya giriyor. "Lucia'ya neden sormadığını gerçekten anlamıyorum. Çok sevimli bir kız. Ve belli ki seni çok seviyor. *Harika* bir çift olurdunuz."

Bütün vücudum kaskatı kesildi. Harika. Yanlış kız arkadaş olmakla kalmadım, görünüşe göre önceden onaylanmış bir yedek de

Edward karşımda kaskatı kesildi, çenesi gerildi. "Lucia bir arkadaş."

"Arkadaş mı?" Bayan C alaycı bir şekilde sorar. "Lucia gibi bir kadın uzun süre bekar kalmaz."

"Bu konuyu kapatalım," diyor sertçe.

"Sadece, henüz çok geç olmadığını söylüyorum. Düğünde bir eşin olması fena olmaz. Hayatında yeni bir partner aramaya başlamanın zamanı geldi. Millie de bunu isterdi."

"Millie'nin yerini doldurmak istemiyorum," dedi keskin bir sesle.

Ona bakıyorum, yüzünde bir şey arıyorum. Küçük bir güven belirtisi. "*Yanlış anlama, Daisy*" diyen küçük bir işaret.

Ama yüzü okunamaz, duruşu gergin, sanki bu konuşmaya kendi isteğiyle değil, zorla girmiş gibi.

"Onu kızdırmayı bırak, anne." Charlie gülerek viskisini karıştırır. "O orta yaş krizinde. Hastanede dedikodulara göre genç bir kızla görüşüyor."

Şarap kadehini ağızma götürürken donakalırım.

Edward elini boynuna götürür — bu, sinirlendiğinde yaptığı bir harekettir — ve kardeşine bir bakış atar.

Oda birden fazla sıcak gelir.

"Kimseyle görüşmüyorum," der, sesi kesik kesik. "Duyurulması gereken bir şey yok."

Parmaklarımı seğirttim.

Bir yudum daha şarap içiyorum.

Tadını alamıyorum. Edward'ı gözlerimle öldürmeye çalışmakla meşgulüm.

Ne kadar çok içersen, kafamda her şey o kadar çok karışıyor.

Glamping gezisi. Charlie'nin kardeşinin orta yaş krizine dair kendini beğenmiş küçük iğnelemesi - *ha, çok komik, seni pislik* - ve Edward'ın bizi

sanki biz bir hiçmişiz gibi. *Duyurulması gereken bir şey değilmiş gibi.*

Ciddi miydi? *Cidden ciddi* miydi?

Tamam, *peki*, henüz kimseye söylememeye karar vermiştik, ama bunu söylemesine gerek yoktu, değil mi?

Ayağa kalkıp masaya yumruğunu vurarak tüm Cavendish ailesine bana deli gibi aşık olduğunu ilan etmesini beklemiyordum. Ama en azından daha nazik davranabilirdi. Basit bir *"Evet, biriyle çıkıyorum"* yeterli olurdu. Bu, ailesi için ileride, insanlara söylemeye karar verdiğimiz an için bir hazırlık olurdu.

Bunun yerine, konuyu önemsizmiş gibi geçiştirdi ve bu canımı yaktı.

Bu yüzden, Lizzie'nin *"ClubX'teyim! Hemen buraya gel x"* mesajı telefonuma düştüğünde, sanki evren bana bir can simidi atmış gibi hissettim.

Şu anda taksiyle tren istasyonuna gidersem bir saat içinde Londra'da olabilirim. Biraz kafamı dağıtmam lazım.

Edward, Charlie'nin yorumundan beri bana bir kez bile bakmadı, sanki hiçbir şey olmamış gibi, her zamanki gibi sakin davrandı, sanki bana beş dikkatsiz kelimeyle yumruk atmamış gibi.

Ben çok kızgın olduğum için tadını alamadığım zarif bir tatlıyı az önce bitirdik. Daha mantıklı birkaç misafir çoktan kaçmış bile. Bu benim şansım.

"Sophia, canım, ben gitsem sorun olur mu?"

"Tabii ki hayır, canım. Geldiğin için çok teşekkür ederim." Onun sıcaklığı bıçağı daha da derine batırıyor — neden kardeşi de böyle konuşmıyor?

Edward'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Annenin yanında mı kalacaksın yoksa Londra'ya mı döneceksin?" Sesi rahattı. Bakışları ise değildi.

"Londra," diyorum, hiç önemsemyormuş gibi, çantamı alıyorum. "Lizzie ile bir kulüpte buluşacağım."

Çenesi gerilir, bakışlarında keskin ve hoşnutsuz bir parıltı belirir. "Saat on. Oraya vardığında saat on bir olacak."

"İyi ki kulüp saat dörde kadar açık." Sesi alçalır. "Ciddi misin?"

Sophia'nın gözleri aramızda gidip geliyor.

"Evet," derim tatlı bir sesle, nabzım hızla atarken bile kayıtsızlığı oynayarak. Sophia'ya dönerim, Edward'ın bana yakıcı bakışlarını kasten görmezden gelerek.

"Git ve eğlen," diyor ve beni kucaklıyor. Edward'a bir bakış atıyor. "O huysuz adamı dinleme, sen özgür bir kadınsın."

Edward'ın sandalyesi o kadar hızlı geri çekilir ki neredeyse devrilir. "Eğer gitmek istediğin yer orasıysa, seni Londra'ya geri götürürüm."

Yarım saniye donup kalıyorum. "Gerek yok. Ben gayet iyiyim."

"Hayır, değilsin," diyor düz bir sesle. "Bir şişe şarabı bitirdin."

"Ne olmuş yani?" Kollarımı kavuşturdum, kendimi on iki yaşında gibi hissediyordum ama şarap cesaretiyle umursamıyordum.

"Bu saatte, sarhoşken tek başına taksiye binip istasyona gidemezsin." *sarhoşken.*"

Sophia yanımda rahatsız bir şekilde kıpırdanır, gözleri ikimiz arasında gidip gelir. "Teşekkürler Edward. Çok nazıksın."

Ama şu anda bana karşı nazık davrandığını düşünmüyorum. Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Sadece bana değer verdiğini hissettirmesini istiyorum.

"Nereye gidiyorsun, Daisy?" Hugo, farkında olmadan ya da belki de sadece sıkıldığından sesini yükseltir.

Gülümsüyorum. "Arkadaşım Lizzie'ye katılacağım bir kulübe, sen de gelmek ister misin?"

O her zamanki gibi omuz silkiyor. "Tabii ki. Eğlenceli olur." Edward hareketsiz kalıyor. Gözleri benimkilere takılıyor ve bakışlarımızı kaçırıyor. "Daisy."

Bu bir uyarı olarak söylenmiştir. Ben bunu görmezden gelirim.

Şarap kadehimi kapıp, içindeki son damlaları tek bir yudumda içiyorum, içimdeki asi ruh canlanıyor. "Harika. O zaman anlaştık."

Edward bir ses çıkarır — keskin bir nefes, sanki bir tepkiyi bastırıyormuş gibi. Eli yakasına gider ve agresif bir şekilde çeker. "Aslında, Daisy gitmeden önce onunla bir şey konuşmam gerekiyor."

Oh, *hayatta* olmaz. Bütün gece beni ikinci planda tuttuğu halde, bana emir veremez.

"Üzgünüm!" diyorum. "Hugo ve benim trene yetişmemiz lazım. Başka bir zaman."

Edward'ın fırtına grisi gözleri benimkilere dikilir. Bu bakış, muhtemelen sarhoş olduğum için doğru düzgün korkamayacağım sonuçlar vaat ediyor.

Sophia, Edward'a temkinli bir bakış attıktan sonra ayağa kalktı. "Seni dışarıya kadar geçireyim, canım."

Tereddüt ettim, ama o hareket ediyordu ve ben de onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu. Hugo, hiçbir şey olmamış gibi onunla sohbet ederken, Edward ile aramızdaki hava, söylenmemiş her şeyle boğuluyordu.

Ön kapıya vardığımızda, gerginlik o kadar yoğundu ki, onu kesmek için Edward'ın cerrahi neşterlerinden biri gerekirdi.

Edward'a çok açık bir şekilde bakıp bakmadığımı, Sophia'nın fark edip etmediğini bilemiyorum. Ama ikimiz arasında attığı temkinli bakışlara bakılırsa, fark ettiğini sanıyorum.

BÖLÜM 36

Edward

Direksiyon simidini daha sıkı kavırıyorum, parmaklarımın baskısıyla deri gıcırıyor. Ayağım gaz pedalına daha sert basıyor, sonra kendime gelip hafifçe geri çekiliyorum. En son ihtiyacım olan şey, polis tarafından durdurulmak.

Arka koltukta Hugo ve Daisy, sabrımın tükenmek üzere olduğunun farkında olmadan sohbet ediyorlar. Daisy uzanmış, sanki ben orada değilmişim gibi konuşuyor. Sanki ben onun şoförüyümüşüm gibi.

Ya da daha kötüsü, sanki babasıymışım gibi.

"Bir kulüp mü, Daisy?" Sesim sakın kalıyor, ama zar zor. "Gerçekten bir kulübe gitmen mi gerekiyor? Şimdi mi?"

"Evet, gitmem lazım," diye cevaplıyor, sesi hafif ama içinde gergin ve savunmacı bir ton var. Kıyafetini düzelterek koltukta yer değiştiriyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Parmaklarımla direksiyona vuruyorum. "Özel bir nedeni var mı?"

"Biraz stres atmam lazım, tamam mı? Bu akşam yemeği... çok uzun sürdü."

"Daisy," diyorum, burnumdan yavaşça nefes vererek. "Yarın çalışmam gerek. Kulübe gidip eğlenemem."

"Gitmek zorunda değilsin, Edward."

Derin bir nefes alıyorum, içgüdülerim arabayı durdurup cevaplar talep etmemi haykırırken, ayağımı gaz pedalında sabit tutmaya zorluyorum. Onu üzen şey hakkında onunla yetişkinlere yakışır bir konuşma yapmak için.

Bunun yerine, gözlerimi yoldan ayırmadım.

"Daisy'yi güvende tutacağım," Hugo, aptal gibi sırtarak mırıldanır. Piç kurusu, cüretkar bir şekilde kolunu Daisy'nin omuzlarına atar.

Elim, sanki aniden kenara çekip onu kaldırıma sürükleyecekmişim gibi sinyal koluna doğru seğirir.

"Daisy," diyorum. "Bana neler olduğunu anlat."

Arka aynayı ayarlıyorum. Onu daha net görmek istiyorum.

"Hiçbir şey yok."

"Saçmalık."

"En azından söylemeye değer bir şey yok."

Tamam. Demek daha önce kullandığım kelimeleri beğenmemiş. Ve bunun için beni cezalandırıyor.

Onun bakışlarını yakalıyorum. Meydan okumanın ardında, gözlerinde bir acı var. Kahretsin. Onu üzmemek istememiştim.

"Bu gece söylediğim bir şey seni üzdüyse özür dilerim, Daisy. Niyetim asla bu değildi."

Hugo yarı gülerken burnunu çeker. "Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?"

"Sanırım bu akşam Daisy'yi istemeden üzmüş olabilirim," diyorum nazikçe. "Bu seni ilgilendirmez."

Aynadan ona bakarak, bu işe karışmamasını işaret ediyorum. Tabii ki, çok sarhoş olduğu için fark etmiyor.

"Sorun yok," diyor, ama çenesinin gerginliği aksini gösteriyor. Başını pencereye çevirerek beni etkili bir şekilde dışlıyor.

Hayal kırıklığımı zorla bastırıyorum. "Kulübe gitmemenizi tercih ederim." Hugo inler, başını koltuğa yaslar. "Tanrı aşkına, Cavendish, rahatla. Şoförlük yapmak istemiyorsan, bizi en yakın istasyona bırak."

Dişlerim birbirine sürtünüyor. *Neşelenmek mi?*

Bunun için çok yaşıyım.

Oyunlar, pervasız kararlar, Daisy'nin loş ışıklı, kalabalık bir kulübe sendeleyerek girmesini izlemek gibi *saçma sapan* şeyler için çok yaşıyım. Hugo ise, bu ahmak, ona yapışıp duruyor.

Yine de, onun orada sarhoş bir şekilde, o aptal gibi ona dokunurken onunla dans ettiğini düşünmek midemi bulandırıyor.

İş arkadaşlarım bunu duyarlarsa, beni Daisy ile görürlerse, sırtıp bir etiket yapıştırırlar.

Orta yaş krizi.

Şeker baba.

Rolex saatim ve kırmızı Porsche'mle hastaneye gidip, bana ironik bir tonlamayla "baba" diyen kadınlarla çıkmaya başlasam daha iyi.

Kimsenin ne düşündüğünü umursamamalıyım. Yan bakışları, fısıltılı dedikoduları, "*Cavendish ne halt ediyor?*" bakışlarını umursamamalıyım.

Ama onu önemsiyorum.

Daisy'nin bu geceki davranışlarının pervasız olduğunu biliyorum, ama bunların ardında yatan acıyı görüyorum. Muhtemelen tereddütlerimi hissediyor — ona olan hislerim konusunda değil, çünkü bu kesin bir gerçek, ama aramızda bunun nasıl işe yarayabileceği konusunda.

En son gece kulübüne gittiğimde yirmili yaşlarındaydım.

En son dans ettiğimde ise düşünümde vals yapıyordum.

Yarınki programım çok yoğun; aslında, hemen yatmaya gitmem gerekirdi. Bu nedenle, bu gece kasten içki içmedim.

Ama bunun yerine, gaza daha fazla basıyorum.

Monitörlerin düzenli bip sesleri ameliyathaneyi dolduruyor, bu sürekli ritim benim kalp atışlarım kadar tanıdık geliyor. Ama sonra sesin tonu değişiyor.

Bip sesleri daha hızlı, daha ısrarcı hale geliyor.

Alarm verici.

"Kan basıncı düşüyor," diyor ameliyat hemşiresi gergin bir sesle.

"Seksen üstü elli."

Çok düşük, çok hızlı.

Ellerimi sabit tutuyorum, nefesimi düzenli alıyorum. Bir çocuğun hayatı benim ellerimdeyken panik yapmak gibi bir lüksüm yok.

Ama monitörleri görmezden gelemem. Zaten bildiğim şeyi söylüyorlar: Ella'nın kan basıncı düşüyor. Çok düşerse, organları yeterince kan alamayacak.

Ekrana bakıyorum, rakamlar korkunç bir tablo çiziyor. Çabalarımıza rağmen kan basıncı hala düşüyor.

"Bir bolus daha sıvı verin," diye emrediyorum. "Bir ünite kan asın."

Anestezi uzmanı başını sallar, çoktan harekete geçmiştir. Ella'nın kan basıncını yükseltmek için mücadele ediyoruz. Ama monitörler alarm vermeye devam ediyor.

Dikkatimi tekrar ameliyat alanına çeviriyorum. Çok fazla kan var. Göremiyorum. Görmem gerekiyor.

"Emme" diye emrediyorum ve ameliyat hemşiresi anında orada, emme ucu kanı temizliyor.

Ama bu yeterli değil. Az önce onardığım damar tekrar kanamaya başlar, bu sefer daha hızlı, koyu ve yoğun bir şekilde.

Ella'nın küçük vücudu hafifçe sarsılıyor, nabızı hızlanıyor. Kan basıncı hala düşüyor.

"Klemple." Elim çoktan uzanmış, parmaklarım kelime dudaklarımdan tam olarak çıkmadan aleti kavramış durumda.

Damarları izole ediyorum, hızlı ve metodik bir şekilde çalışıyorum, hareketlerim hızlı ama kontrollü.

Koterize ediyorum. Emiyorum. Dikiş atıyorum. Her saniye önemli.

Monitörler hala bip sesi çıkarıyor, ama sesin tonu değişiyor. Alarmlar duruyor. Ella'nın kan basıncı yavaş ama istikrarlı bir şekilde yükselmeye başlıyor.

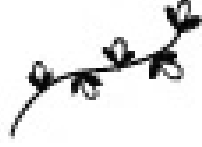
"Tansiyon yükseliyor," diyor hemşire, sesinde rahatlama var. "Doksan üstü altmış."

Harika değil, ama daha iyi. Şimdilik yeterli.

Yavaşça nefes verip, damarı serbest bırakıyorum. Gözlerim alanı tarayarak, kanamanın devam ettiğine dair herhangi bir işaret, onarımda herhangi bir zayıflık olup olmadığını arıyor.

Altı yaşındaki Ella Bailey bir kez daha benim bakımım altında.

A fistül oluşmuş oluşmuştur an anormal
bağlantı bağırsak bağırsakları ile derisi arasında
Başka bir komplikasyon daha kaldıramaz.
"Tamam," diyorum, sesim sabit ve kendinden emin. "Bunu bitirelim."

Masamda oturuyorum, ellerim saçlarımda dolanmış, tavana bakıyorum sanki o benim ihmalkarlığımı affedebilirmiş gibi. Sanki bu sert, floresan ışıklı duvarların içinde, ameliyathaneye en iyi halimle girmedığım için beni affetmeye hazır bir tanrı varmış gibi.

Bağışlanma yok. Affetme yok. Sadece soğuk, inkar edilemez gerçek var:

Çok yorgundum.

Ameliyat teknik olarak başarılıydı. Ella'nın durumu stabil. Şimdilik. Ama stabil olması yeterli değil.

Rahatlamalıyım. Bunun yerine, kendi profesyonel olmayan tavrımdan başka bir şey hissetmiyorum.

Kan basıncı düştüğünde, arterleri lanet olası bir saat gibi açıldığında, dün gece verdiğim her kötü kararın ağırlığı üzerime çökmüş gibi hissettim.

Kapı çalındı ve Lucia gülümseyerek başını içeri soktu. "Selam," dedi hafifçe. "İyi misin?"

Yüzümü nötr bir ifadeye çevirdim. Lanet olası bir utanç kaynağı olduğumu haykırmayan bir ifadeye. "Evet. İyiyim."

Tereddüt etti. "Bugün biraz keyifsiz görünüyorsun."

Omuzlarım gerildi, utanç duygusu içimi kemiriyordu. Fark etmişti. Elbette fark etmişti, Lucia ameliyatın ortasında benim yorgunluğumu fark etmeyecek kadar keskin bir gözü yoktu.

Dişlerimin arasından nefes alırım. "Sadece biraz yorgunum."

Lucia, gözlerinde bilmiş bir ışıltıyla sırtıttı. "Anlıyorum. Genç, güzel Daisy bütün gece seni uykusuz mu bıraktı?"

Bu durumun komik bir yanı olmadığını düşünerek yüzümü buruşturdum. "Hayır. Hiç de değil."

Ve ameliyat sırasında yok olduğum için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Elini sallayarak beni susturur. "Hepimizin kötü günleri olur."

Kafamı sallıyorum. "Belki. Ama subtotal kolektomi ameliyatının ortasında işten erken çıkmaya karar verebileceğimizden değil."

O gülümser. "Haklısın. Bu arada, bana borçlusun. Borcunu ödeyeceğim."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırırım.

"Hayırseverlik balosuna bir eş lazım. Tabii ki sadece arkadaş olarak." Sonra, komplo kurar gibi gözlerini parlatarak ekledi. "Ama o ünlü TV sunucusunun da orada olacağını biliyorsun, şef olan. Aptalca çekici olan. Ve ben onu tanışmak niyetindeyim. Ne olursa olsun."

Smokin ve küçük konuşmalardan şimdiden korkarak inliyorum. "O şeylerden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Gitmemeyi planlıyordum."

Bana bir bakış atar, bu bakış "ben gidiyorum, konu kapanmıştır" der.

"Peki," diye mırıldanırım, yenilgiyi kabul ederek.

"Teşekkürler." Bana alaycı bir öpücük gönderip, havalı havalı dışarı çıkar. "Biraz uyu, ihtiyar."

"Hey, sen benden iki yaş küçüksün."

"Aynen," diye cevaplar, çoktan gitmiş.

Sandalyeye daha da derin çöküyorum. Lucia, ameliyattan altı saat önce nerede olduğumu bilseydi ne derdi? Lanet olası bir gece kulübü. Daisy'nin conga dansı yapmasını izliyorum.

Millie ne derdi acaba? Doğum günü birkaç hafta sonra. Her yıl mezarına gidip onsuz geçen yılı düşünürüm. Genelde fırsat buldukça ziyaret ederim, ama o gün? O gün tartışmaya açık değil. Bu yıl ne diyeceğim? "Üzgünüm aşkım, pullu bir fahişe yüzünden biraz kafam dağınıktı" mı?

Kendimi bu... çekiciliğin etkisine kaptırıyorum. Ve şimdi bu, işimi ve görevimi engelliyor.

Daisy, odaları ışık ve kahkahayla dolduran bir kasırga gibi. Her şeyi daha canlı, daha eğlenceli, daha hayat dolu hale getiriyor. Ve cinselliği... Tanrım, benim üzerimdeki etkisi yıkıcı.

Ama işim benim amacım. Bu sadece bir iş değil, benim kim olduğum. Benliğimin özü.

Eğer lanet bir muhasebeci ya da tesisatçı olsaydım, belki biraz dikkat dağınıklığı tolere edilebilirdi. Birkaç geç saatlere kadar çalışmak, bir anlık odaklanma kaybı, pek bir önemi olmazdı.

Ama ben değilim. Ben bir cerrahım. Hayatlar benim ellerimde.

Tek bir hata, bir anlık tereddüt, bir saniyenin bile daha yavaş olması, birinin tüm dünyasının yok olması anlamına gelir.

Dün gece ağzımda kötü bir tat bıraktı.

Onu o berbat kulübe kadar takip ettim çünkü Hugo ile birlikte olmasını istemedim. Hugo, onun bekar olduğunu düşünüyor ve ona bir et parçasıymış gibi bakıyor.

Ben de gittim. Lanet olası bir aptal gibi.

Onu benimle eve gelmesi için ikna etmeye çalıştım ama reddetti. Çok sarhoştı, beni dinleyecek durumda değildi, beni reddederken gülüşü boğuk çıkıyordu. Beni dans pistine sürüklemeye çalıştı ama ben utançtan geri çekildim. Mikroskobik ameliyatlara yapabiliyorum ama ritme uyarak zıplayıp dans edemiyorum.

Bu yüzden dans pistinin kenarında lanet bir boğa gibi durup onun dönmesini, sallanmasını ve gülmesini izledim.

Sonunda oradan ayrıldım ve Lizzie'ye ona göz kulak olması için sıkı talimatlar verdim. Sanki bu, onu orada bıraktığım gerçeğini telafi edebilecekmiş gibi.

Sonra eve gittim ve bütün gece tavanı seyrederek geçirdim. Eve sağ salım var mı diye merak ederek. Yeterince sıcak mı diye merak ederek. *Sapık* bir *piç* ona dokunmaya çalışmış mı diye merak ederek.

Daisy'yi suçlamıyorum.

O ne isterse yapabilir. Beni o kulübe götürmemi istemedi, kalmamı da istemedi. İçki içmek, dans etmek ve genç kadınların yapmak istediği her şeyi yapmak onun hakkı.

Bu kararlar benim ve sadece benim kararlarımdı. Sorun benim.

Bu ilişki, Daisy sınırları her aştığında kafayı yemeden onun hayatını yaşamasına izin verebilirsem başarılı olabilir.

O kulübe vardığım anda oradan ayrılmalıydım. Daha da iyisi, oraya hiç girmemeliydim.

Ama daha da önemlisi, ameliyathaneye girdiğimde iyice dinlenmiş olmalıydım.

Hata yapmadım. Ama ya yapsaydım?

Ya yorgunluğum reflekslerimi yavaşlatmış olsaydı? Ya tepki sürem önemli ölçüde yavaşlamış olsaydı?

Kişisel duygularımın işime tekrar karışmasına izin veremem, vermeyeceğim.

Bu da şu lanet soruyu akla getiriyor: İşimi tehlikeye atmadan Daisy ile birlikte olabilir miyim?

BÖLÜM 37

Daisy

AĞZIM kum kağıdı gibi, kafatasım ise çatlamış ve pişmanlıkla dolu gibi hissederek uyanıyorum.

Her şey yanlış geliyor.

Dairemdeki hava, sanki saatler önce dolaşmayı bırakıp öylece kalmaya karar vermiş gibi bayat. Perdelerimden sızan ışık, ışık değil; gözlerime saplanan küçük, acımasız hançerler.

İnleyerek sırt üstü yuvarlanıyorum, ama hareket ettiğim anda midem protesto etmek için sarsılıyor.

Sonra anılar yavaş yavaş aklımda canlanmaya başlıyor.

Edward. O kalabalık, terli kulüpte duruyor. Çenesi sıkı, gözleri soğuk. Bana sarhoş olduğumu söylerken, sesinin keskin tonu bas sesini kesiyor. Saatin geç olduğunu, onunla eve gitmem gerektiğini söylüyor. Sadece sinirli değil. Öfkeli. Damarları patlayacak, seni boğazlayabilirim diyecek kadar öfkeli.

Anıları durdurmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Tanrım, ne yaptım ben? Edward'ı bir gece kulübüne sürükledim.

Son hatırladığım şey... oh lanet olsun... dans pistinin ortasındaki lanet trapezde çılgınca sallanıyordum, bacaklarım havada çırpınıyordu,

muhtemelen bir banshee gibi ılık atıyordum, tam da onun geniş sırtı çıkış kapısından kaybolurken. Yeterince katlanmış bir adamın görkemli ıkışı.

O anda harika bir fikir gibi gelmişti - saf, aptalca bir eğlence, o berbat akşam yemeğinin acısını unutmak için, her ne kadar o acı, tüm o ışıltı ve terin altında hala beni kemiriyor olsa da.

Ben bir velettim. Düzgün, fke nöbetleri geçiren, ruj lekeli bir velet.

O stresli akşam yemeğinden sonra sadece biraz rahatlamak istedim. Planım bu kadar masumdu. Lizzie ile birkaç içki içip, biraz dans edip, sonra uslu bir kız gibi eve dönecektim. Partide çılgınca elenmeye niyetim *yoktu*.

Ama hayır, orada duramadım. Bir saniye önce kokteyli mi yudumluyordum, bir saniye sonra ise sonuçlarını düşünmeden, vahşi, çılgın bir yaratık gibi trapezlere tırmanıyordum.

Ve şimdi anılar akın akın geliyor, her biri bir öncekinden daha utanç verici.

Conga dansı - tabii ki ben nde, yabancıları sürükleyerek. Barda yanan shotlar, bir dikişte içildi.

Edward'ı dans pistine fiziksel olarak çekmeye çalışmak, onun yüzündeki sert ifade. Bu benim durmam için bir işaretti, değil mi? Ama durdum mu?

Hayır. Çünkü sonra - oh-ho, en önemli an - lanet trapez.

Kim bir kulübe trapez koyar ki? Kim yapar bunu? Bu bir tuzak. Neredeyse benim gibi bir felaketin tırmanıp her şeyi daha da ktleştirmesini beklemek gibi bir şey. Ve ben de öyle yaptım. Kesinlikle yle yaptım.

Ama bu benim tarzım, değil mi? Kendimi kaptırmak, kontrolden çıkıp çılgınca dönmek, kendi kendimi sabote ederek herkesi, kendim dahil, yormak. Normal bir insan gibi sessizce, sofistike bir içki iemiyorum. Bunu tam anlamıyla bir sirke dönüştürmek zorundayım, Edward'ın ben yukarıda sallanırken dışarı çıkmasıyla büyük bir finalle tamamlanıyor ve bir kez daha kendi kendimin en büyük düşmanı olduğumu kanıtlıyorum.

En büyük korkum, onun benim çok geniş ve çok pervasız olduğumu, onunla birlikte olmak için çok fazla sorunlu olduğumu düşünmesidir.

Ve bak ne yaptım.

Onun haklı
olduğunu
kanıtladım.

Aslında, onun haklı olduğunu kanıtlamakla kalmadım, ona "Neden Bir Yüküm" başlıklı, üzerinde trapez şeklinde bir fiyonk bulunan, önemli yerleri işaretlenmiş ve notlar eklenmiş bir makale verdim. Onun haklı olduğunu kanıtlamaya adadım kendimi, değil mi?

Benim neyim var böyle?

Yüzümü yastığa gömüyorum, neredeyse çığlık atacak kadar yüksek sesle inliyorum, ama kumaş sesimi boğuk bir iniltiye dönüştürüyor.

En kötüsü, şimdi her şeyi çok net görebiliyorum.

Gerginlikten kaskatı kesilmiş bir şekilde altımda durup, *iş gecesi olduğu* için aşağı inmemi haykırması.

Benim gülüşüm -gerçekten gülüşüm- ve ona "Seni buraya ben davet etmedim, Edward" diye bağıışı.

Sadece sallanmaya devam ettim.

Ve sonra gitti. Geniş sırtı kapılardan kaybolurken, ben orada sallanarak asılı kalmıştım, çok kızgın ve gururluydum, her şeyi mahvettiğimi fark edemedim.

O ayrıldığı anda her şey değişti. Hava, gece, ben... her şey. Kulübün ışıkları sönene kadar bunu fark edemeyecek kadar aptaldım ve terli, sallanan, beni tutacak kimsesi olmayan bir haldeydim. Kelimenin tam anlamıyla, çünkü beş dakika sonra trapezden düştüm.

Telefonuma uzanırken parmaklarım titriyor. Hiçbir şey yok. Cevapsız arama yok, mesaj yok, sadece bana bakan kendi çaresiz mesajlarım var. Beş tane.

1:47 a.m. *Edward Özür dilerim*

2:03 a.m. *Lütfen benimle konuş*

2:19 a.m. *Öyle demek istemedim, yemin ederim*

3:01 a.m. *Ben bir aptalım*

4:12 (kebab yiyip ağladıktan sonra): *Benden nefret etme*

Oh, harika iş çıkardım. Gerçekten işi bitirdim.

Kuru dudaklarımı yalıyorum — tadı cin ve utanç gibi — ve mide bulantısı boğazıma kadar yükseliyor. Kusmak istiyorum ama sanırım midem çok depresif, uğraşmaya bile tenezzül etmiyor. Sanki, *yeterince acı çektik dostum, bir de kusmuk eklemeyelim.*

Tavana bakıyorum.

Dün gece tam bir kendini yok etme modundaydım. Bir şeyde başarısız olacağımı bildiğimde her zaman olduğum gibi — süreci hızlandırmak daha iyi, değil mi? O tablodaki lanet Moll Hackabout gibi,

her şeyin kaybolduğunu izliyor ama bunu durdurmak için fazla inatçı. Ama Moll'un trapez yoktu, değil mi?

Ve o prova yemeği — Bayan Cavendish'in küçümsemesi, Lucia hakkındaki fısıltılar, Edward'ın *"duyurulacak bir şey yok"* yorumu — beni çok yabancı hissettirdi.

Tek istediğim güvende hissetmek. Nerede durduğumu bilmek.

Ama Edward'la, beni öptüğü andan itibaren diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum.

Belki dün gece, sonunda o lanet olayı kendim başlattım. Belki onu çok zorladım.

Belki de bir yorum yüzünden öfkemin daha kötü bir şeye dönüşmesine izin verdim.

Telefonumu alıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, bu korkudan ya da hala kan dolaşımında dolaşan cin yüzünden olabilir.

Telefon çalıyor, çalıyor, çalıyor, her çaldığında midem daha da sıkışıyor, ta ki sonunda sesli mesaja düşene kadar.

Ben Dr. Cavendish. Şu anda müsait değilim, lütfen mesaj bırakın.

Tekrar deniyorum. Sesli mesaj.

Panik boğazıma kadar yükselir, yoğun ve boğucu.

Beni görmezden geliyor.

Ya da belki ameliyattadır? Ameliyatta olabilir. Değil mi? Dün gece bununla ilgili bir şey söyledi galiba.

Telefonumu sanki beni yakmış gibi yatağa fırlatıp ayağa kalkıyorum.

Dairede her şey ters gibi, sanki biri beni kızdırmak için her şeyi 5 santim sola kaydırmış gibi.

Buzdolabının uğultusu çok yüksek. Kendi nefesimin sesi bile çok yüksek geliyor, telefonumun sağır edici sessizliğiyle rekabet ediyor.

Duş alıyorum, suyu kaynar sıcaklığa getiriyorum, cildimi yakmasına izin veriyorum, ama gerginliğimi yok etmiyor.

Dairemi sanki lanet bir suç mahalliymiş gibi temizliyorum, tezgahları beyazlatırsam, halıları süpürürsem ve yastıkları doğru düzgün yeniden düzenlersem, belki midemdeki mide bulantısını silebilirim diye.

Beş dakikada bir telefonuma bakıyorum.

Hiçbir şey. Mesaj yok, arama yok, hatta "*Sen bir kabussun, teşekkürler*" yazan bir notla *gelen* bir posta güvercini bile yok.

Ona tekrar mesaj atmayı düşünüyorum. Atmıyorum.

Bütün gün hiçbir şey yemiyorum.

Akşam olduğunda, berbat durumdayım.

Her ses duyduğumda başımı telefonuma çeviriyorum. Her titreşimde midem bulanıyor. Her geçen saat korkum daha da derinleşiyor, ta ki bu dairede, mükemmel dizilmiş yastıklar ve benden nefret eden buzdolabı ile çevrili, yalnız başına öleceğime yarı yarıya ikna olana kadar.

Sonunda, kendimi ömür boyu sessiz bir nefretle yaşamaya razı olduğum anda, telefonum çalıyor.

Edward.

Neredeyse düşürüyorum, cevap vermek için acele ederken parmaklarım titriyor. "*Merhaba!*" Bu kelime ağzımdan fırlıyor.

Onun sesi gelmeden önce, sonsuz gibi gelen bir sessizlik olur.

"Merhaba."

Ses tonundaki her şey yanlış. Sıcaklık yok. Sevgi yok.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Günün nasıl geçti?" Bir başka uzun, rahatsız edici sessizlik.

"Daha iyi olabilirdi," diyor sonunda. Midem düğümleniyor.

Bunu ben yaptım.

"Oh," diye fısıldıyorum. Parmaklarım kapüşonlu sweatshirtimin kenarına kıvrılıyor. "Dün gece seninle eve gitmediğim için üzgünüm."

"Evet, peki." Sesi ölçülü ve mesafeli. "Önceliklerini oldukça açık bir şekilde belirttin. Dışarıda kalmak istedin. Ben eve gidip uyumak istedim."

Neden bu, daha büyük bir şeyden bahsediyormuş gibi geliyor?

"Neden... bugün ne oldu?"

Nefes verir ve konuşurken sesi kesik kesik çıkar. "Ciddi bir ameliyat geçirdim. Her şey... yolunda."

Yutkunuyorum. "Her şey yolunda gitti mi?" "Neredeyse."

Tabii ki yorgundu. Ben öfke nöbetimi uyuyarak atlatırken, o bütün gün birinin hayatını kelimenin tam anlamıyla ellerinde tutmuştu.

Kusacağım. Aslında yere kusacağım.

"Edward, gerçekten üzgünüm," diye fısıldıyorum, onun bana söylediklerinin ağırlığı karşısında bu sözler acınacak kadar küçük kalıyor.

"Senin suçun değil," diyor, ama sanki benim suçummuş gibi geliyor. "Benim suçum. Kendi eylemlerimden ben sorumluyum. Tiyatroda yaptığım veya yapmadığım her şey tamamen benim sorumluluğumda."

O zaman anlıyorum, kesik kesik konuşma tarzından ve kusursuz telaffuzundan, bana kızgın olmadığını. Kendine kızgın.

Bu durumu düzeltmek için bir şeyler söylemek için ağzımı açıyorum, ama o benden önce konuşuyor.

"Şu anda bunu yapacak zihinsel kapasitem yok. Yarın konuşabiliriz."

İçimdeki her şey buz gibi soğuyor.

O beni göremese de başımı sallıyorum. "Tabii," diyorum boğuk bir sesle.

Bir an sessizlik. Sonra, "İyi geceler," der ve hat kesilir.

Yanan gözlerle telefonuma bakıyorum, gözyaşları çoktan yanaklarımdan süzölmeye başlamış.

Çünkü o haklı.

Kendi eylemlerinden kendisi sorumlu. Ben de kendiminkilerden sorumluyum.

Ve ben her şeyi mahvettim. Ben, bencil pisliklerin tarihindeki en bencil pisliğim.

Düşünmüyorum. Fazla analiz yapmıyorum.

Sadece giderim.

Ben gösteririm gelirim onun evine evine sonraki ertesi davetsiz davetsiz, kalbim çarpıyor, ellerim titriyor.

Çünkü dairemde bir saniye daha otursam, çılgına döneceğim.

Zil sesi, sessiz Primrose Hill caddesinde ölüm çanı gibi çınlıyor.

Sessizlik.

Midem bulanıyor. Bu kötü.

Ayak sesleri duyuyorum, sonra kapı açılıyor.

Edward kapıyı dolduruyor, uyumamış gibi görünüyor. O derin mavi gözler benimkilerle buluştuğunda yorgun görünüyorlar.

Beni öpmüyor. Bu

daha da kötü.

Mahvettiğim her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor ve birdenbire ağlamaya başlıyorum — durdurmak istesem de durduramayacağım, çirkin bir ağlama.

Onun ifadesinde bir değişiklik oluyor. Sertçe nefes verip beni göğsüne çekiyor.

Ona yaslanıyorum, yumruklarım gömleğini sıkıyor, omuzlarım titriyor, hıçkırarak ağlıyorum.

"Yaramazlık yaptığım için özür dilerim," diyorum kumaşa boğuk ve mutsuz bir sesle. "Sadece... annenin evinde, o akşam yemeğinde, biraz rahatlamak istedim, anlıyor musun? Ama onun ilk şüpheli paket tatilinde tam bir Ibiza genci gibi davranmak istememiştim."

Küçük bir kahkaha attı, ama kolları beni daha sıkı sardı. "Sorun değil. Yemekte söylediklerim için gerçekten üzgünüm. Seni incitmek istemedim."

"Ama sorun *yok* değil," diyorum, başımı göğsüne yaslayarak. "İşten yorgun olman sorun *değil*, benim bunu daha da kötüleştirmem sorun. Bunu istemiyorum Edward. Seni yoran biri olmak istemiyorum."

Kollarını bana sıkıca dolamış durumda, ama gerginliğini hissedebiliyorum. "Daisy..."

"Biriyle birlikte olduğunda," diye devam ediyorum, sesim titriyor, "onun en iyi yanlarını ortaya çıkarmalısın. En kötü yanlarını değil. Ve ben bencil davrandım."

Bana bakmak için geri çekildi, başparmağıyla gözyaşlarını silerek, sert hatlı ağızıyla uyuşmayan yumuşak ve sabit bir dokunuşla.

"Senin için endişelenmem senin suçun değil," diyor sessizce. "Seni sürekli düşündüğüm için suçlu olan sen değilsin. Bu benim sorunum, başkasının değil. Disiplinim bozulduysa, bu benim suçum. Ama..." Yutkunur, çenesi gerilir. "Bu beni endişelendiriyor, Daisy. Hayatımızın farklı noktalarında olmamız. Olaylara bu kadar farklı yaklaşmamız. Ve bu ikimizi de endişelendirmeli."

Ona bakarak gözlerimi kırıştıyorum, elleri hala beni tutmasına rağmen tüm vücudum birdenbire soğuyor. Gözyaşları kirpiklerime yapışıyor, inatçı küçük piçler.

"Ama... zıt kutuplar birbirini çekmez mi?" diye fısıldarım, cevaptan korkarak, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

Bu kadar mı? Bitti mi?

"Tabii ki çekerler," diyor sertçe. "Sana deli gibi çekiliyorum. Ama çekim yeterli değil. İşlerin gerçekte yürümesi lazım. Pratik düzeyde."

Onun ses tonunu hiç sevmiyorum. Sanki bu konuyu iyice düşünmüş gibi. *Gerçekten* iyice düşünmüş gibi. Sanki bu, iki gece önce kendimi rezil etmeme karşı verdiği ani bir tepki değilmiş gibi. Sanki bu konu günlerdir, belki haftalardır kafasında dönüp duruyormuş gibi.

"Tamam, belki hayatımızın farklı aşamalarındayız," diye kabul ediyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Ama belki de sandığın kadar yaşlı ve sıkıcı değilsindir."

Bu sözlerim, sanki eğlenmek istiyor ama kendine izin vermiyor gibi, kaşlarını hafifçe kaldırmasına neden oluyor.

"Ve belki de senin düşündüğün kadar genç ve olgunlaşmamış değilim," diye devam ediyorum. "Belki ortada bir noktada buluşabiliriz. Ya da belki de asıl mesele uyuşmamamızdır. Belki de işleri yoluna koyan şey bu farklılıktır."

Nefesimi tutuyorum.

Gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor ve içimdeki bir şey biraz burkuluyor.

"Daisy..." Sesi yumuşaktır. Veda öncesindeymiş gibi hissediyorum. "Hayatım baskı ve kontrolle ayakta duruyor. Hastaneler. Aile. Beklentiler. Ve sonra sen varsın."

Sanki ben bir rahatsızlıkmuşum gibi söylüyor. Belki sevimli bir rahatsızlık. Ama yine de bir rahatsızlık.

"Sen tüm o renk, gürültü ve kaosla içeri giriyorsun. Bulaşıcı gülümsemen, sınırsız coşkunuz, neşenle."

Ne diyor bu adam?

"Ama bir şey diğerini ortadan kaldırır mı?" Sesim çatlıyor. "Benim neşeli tavrım, hayatımızın farklı aşamalarında olduğumuz gerçeğini ortadan kaldırır mı?"

Çünkü onu kaybedemem.

Ama hissedebiliyorum — bu konuşma tehlikeli bir şeyin eşiğinde.

Bu Cavendish için yeterince iyi miyim? Bu soru kafamın içinde çılglık atıyor.

Buraya tekrar gelmemeliyim.

"Daisy, neşeli tavırların hiçbir şeyi ortadan kaldırmamalı." Kaldırmamalı. *Olmamalı.*

"Bak, sen yanlış bir şey yapmadın. Dışarıda kalmak istedin. Sen yetişkin bir kadınsın. Her hakkı var."

Bir an durur, çenesini sıkar, sanki bir sonraki cümleyi söylemek için mücadele ediyormuş gibi. "Ama bunu kapatamıyorum. Senin için sorumluluk hissetmeyi, senin için endişelenmeyi bırakamıyorum. Ama benim de görevlerim var. Ve benim işimde, sorumluluklarım her şeyden önce gelir."

Midem sıkışır. Çünkü kendini suçlaması, bana sadece büyümesi gereken bir karmaşa olduğumu söylemesinden bin kat daha kötüdür. Eğer bu benim hatam olsaydı, düzeltebilirdim.

Daha iyi olmaya çalışabilirdim. Onun dünyasına uyum sağladığımı, onun dünyasına uyum sağlamaya değer olduğumu göstermeye çalışabilirdim.

Ama onun zaten geri çekilme şeklini, kelimelerle ifade etmeden dikkatli sınırlar koyma şeklini değiştiremem.

Ve buna karşı koymam gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Yapabilir miyim bile bilmiyorum.

"Girebilir miyim?" diye soruyorum, sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ederek. Sanki onun alanında var olmak için izin istiyormuşum gibi.

"Evet. Tabii ki."

Hala kapıda dururken, garip bir şekilde yerimden kıpırdamadan duruyorum. "Beni gördüğüne sevindin mi, yoksa sadece nazik davranıyor musun?"

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutup yüzümü kendininkine doğru çeviriyor. Uzun bir süre beni inceliyor, hiçbir şey söylemiyor.

Sessizlik korkutucu.

Sonra gülümser. Büyük, güven verici bir gülümseme değil. Küçük, yorgun, *hüzünlü* bir gülümseme. "Sadece kibar davranıyor olsaydım, bu kadar çelişkili olur muydum sence? Sorun, seni görmek istememem değil. Sorun, seni ne kadar çok görmek istediğim."

İçimde bir şey kırılır.

"Sadece seni mutlu etmek istiyorum," diye fısıldarım.

Başparmağı yanağımı okşar. "Sen beni mutlu ediyorsun."

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirir. "Hadi," diye mırıldanır. "Biraz uyuyalım."

Elini elimde hissediyorum, sıcak ve güven verici. Yukarı çıkarken elini daha sıkı tutuyorum, onun tekrar kaybolmasına izin vermemeye kararlıyım.

Erken yatmak ve *sevgilimle birlikte olmak*. Tek istediğim bu. Ona sarılıp, kollarında kendimi kaybetmek, ona fiziksel ve duygusal olarak bunun *işe yaradığını*, *bizim işe yaradığımızı kanıtlamak* istiyorum.

Gömleğini ve pantolonunu çıkarıyor, elini yüzüne sürüyor.

Yorgun görünüyor.

Kendimi toplamak için bir dakikaya ihtiyacım var, bu yüzden banyoya girip yüzümü yıkıyorum.

Yüzüme soğuk su serperek, yansımama sertçe bakıyorum.

Başarabilirsin, diye kendi kendime fısıldayarak moral veriyorum.

Dişlerimi çok hızlı fırçalayıp, tükürüp, ağzımı çalkalayıp, saçlarımı elime geçiriyorum.

Sonra geri çıkarım, yatağa girmeye hazır, ona yaslanmaya, ellerini üzerimde hissetmeye hazır—aramızdaki bu kırılgan ateşkesi mühürleyecek sağlam, gerçek bir şey.

Ama ortaya çıktığımda, kalbim güm güm atarken, o çoktan uykuya dalmış.

BÖLÜM 38

Edward

GEÇTİĞİM İKİ YIL boyunca, bu gün üzerimde bir gölge gibi durdu, her zaman aynı şekilde tekrarlanan sessiz, ciddi bir ritüel: Millie'nin doğum günü. Onun mezarını ziyaret ediyorum. Düğün günümüzde taşıdığı çiçeklerin aynısını getiriyorum. Annesinin yanına oturuyorum. Artık pek konuşmuyoruz. Bunun yerine, aynı kadını farklı şekillerde kaybetmiş iki insan olarak yan yana oturuyoruz. Sonra eve gidiyorum.

Kendimi işe gömüyorum. Saatlerin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veriyorum, kendimi görevlere, raporlara, üzerimdeki baskıyı hafifleten her şeye gömüyorum. Akşam olduğunda ise evimde tek başıma oturup, hiçbir şeye bakmadan, dile getirmek istemediğim düşüncelere dalıyorum.

Bu sabah da farklı değildi.

Çiçekler. Annesi ile sessizce yaptığı konuşma. Göğsümde hiç geçmeyen tanıdık bir ağrı.

Ama şimdi...

Şimdi, Hampstead Heath'teki bir tepeye tırmanıyorum ve önümdeki manzara o kadar nefes kesici ki, neredeyse sendeliyorum.

Güneş parılıyor, Daisy'ye vuruyor.

Orada, bu mesafeden bile görülebilen, dalgalı ela rengi bir elbise giymiş. —O geniş, ifade dolu gözlere yakıştığını biliyorum. Ve o

Daisy olduğu için, vahşi papatyalarla dolu bir alan buldu, küçük beyaz yaprakları sanki sadece onun için açmış gibi çimlerin arasından çıkıyor.

Piknik battaniyesinin üzerine diz çökmüş, yiyeceklerle uğraşüyor, kendi dünyasında kaybolmuş, tüm evreni kendi çekim alanına çekip çektiğinin farkında değil—ışığı, havayı, *beni*.

Kalbim sıkışıyor.

Dönüyor, beni görüyor ve gülümsüyor

- Tanrım, o gülümseme.

Kör edici, bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürebilecek türden bir gülümseme. Geçtiğimiz birkaç hafta kolay geçti. Gece kulübüyle ilgili kavgayı, gerginliği, kendi kendime dayattığım tereddütlerimi aştık.

O ağlayarak, özür dileyerek, o kadar savunmasız bir şekilde evime geldikten sonra, içimdeki bir şey eridi.

Daisy, programıma saygı göstermek için elinden geleni yapıyor, sanki kutsal bir şey gibi ona çok dikkat ediyor.

Ama onun diken üstünde yürümesini istemiyorum. Gece kulüplerine gitmek istiyorsa, gitmesini istiyorum. Yüksek sesle yaşamak, dans etmek, gülmek, kötü kokteyller içmek ve tam anlamıyla bir kasırga gibi olmak istiyorum.

En yorucu vardiyalardan sonra kendimi onu ararken buluyorum. Ve her seferinde, o günümün en önemli anı oluyor. O eğlenceli. O hafif. Nefes almayı o kadar kolaylaştırıyor ki, yorgunluktan bitkin düşmenin nasıl bir his olduğunu neredeyse unutuyorum.

İstikrarlı bir şeye doğru kayıyoruz. İkimizin de sorgulamadığı, ama ikimizin de güvenmeyi öğrendiği bir ritim gibi görünüyor.

Birbirimizin ihtiyaçlarını öğreniyoruz.

Ve bugün, Daisy benim bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordu, nedenini tam olarak bilmesede.

Beni gördüğü anda ifadesi değişiyor, parlak, kaygısız enerjisi bir anda sönüyor, ben bir kelime bile söylemeden ayakları onu bana doğru taşıyor. "Edward, ne oldu?"

Gözlerimi kırpıyorum ve — kahretsin — yüzümden bir damla gözyaşı süzülüyor. Millie'nin ölümünden sonraki birkaç ay dışında ağlamam. Hızlıca silip, boynuma yayılan sıcaklığı gizlemek için gülümsüyorum. "Üzgünüm. Hazırlıksız yakalandım."

Kollarını belime doluyor, kaşları çatılıyor, gözlerinde endişe beliriyor.

"Bugün Millie'nin doğum günü," diyorum. "Sanırım bugün duygularımın etkisine biraz daha açık durumdayım."

Elini ağzına götürür, bir çığlık atmak üzereyken kendini tutar. "Ne? Neden söylemedin? Tanrım." Arkasında duran sofrayı işaret eder — güneşte parıldayan şampanya, battaniyenin üzerine dizilmiş peynir ve zeytinler, soslar ve atıştırmalıklar. "Çok üzgünüm, bu durum pek uygun değil."

"Hey." Daha fazla kendinden geçmeden onu durduruyorum, yüzünü avuçlarımla kavrayıp, başparmaklarımla endişe çizgilerini düzeltiyorum. "Öyle değil. Ve neden böyle davrandığımı bile bilmiyorum..." Kafamı sallayıp, gülmeye benzeyen bir ses çıkarıyorum. "Millie, benim tek başıma bir köşeye çekilip, trajik bir piç gibi viski içip kara kara düşünmemekten çok memnun olurdu."

Bu sözlerim ona küçük, tereddütlü bir gülümseme kazandırır.

"Tamam," diye mırıldanarak başını salladı. "Bu iyi. Çünkü ne kadar çok çalıştığını biliyorum ve bu" — pikniğimize harcadığı yadsınamaz çabayı işaret ederek — "bu benim Dr. Cavendish için yazdığım reçete. Seni rahatlamaya zorlamak için özel olarak tasarlanmış zorunlu bir Daisy randevusu." Dudakları şimdi şakacı bir şekilde seğirdi. "Ve bugün tam olarak dediğimi yapmalısın, tartışma yok, çünkü patron benim."

Kaşlarımı kaldırırım. "Şüpheli bir şekilde zorlama gibi geliyor. Uzmanlıkla hazırladığınız rahatlama planınız tam olarak ne içeriyor, Bayan Wilson? Artık patron siz olduğunuz için size Daisy diyemeyeceğimi varsayıyorum."

Sırıtarak beni battaniyeye doğru çeker. "Şimdilik patron hanım yeterli."

Tüm olasılıklara rağmen, vücudum çoktan gevşemeye başlamıştı. Onun beni yanına çekmesine izin verdim.

"Birinci kural," diyor. "Ayakkabıları çıkar."

Aşağıya bakıyorum ve ilk kez onun çıplak ayakla olduğunu fark ediyorum.

"Eğer kastettiğin buysa, çıplak ayakla ruhsal temele oturma saçmalığını yapmayacağım."

"Tanrım, hayır, buna hazır değilsin. Küçük adımlarla ilerle. İkinci kural çok basit, bir süreliğine cerrah olduğunu unut. Sen sadece

ölümlü bir adamsın. Çok güzel bir penisi olan bir adam."

Dizlerinin üzerine çöküp ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarır, kendinden memnun bir ifadeyle.

"Tıp diplomam elimden alındı ve sadece cinsel organımın değerine indirgendi. Harika." Kıkırdayarak güldüm. "Ama deneyeceğim."

"Güzel. Basit bir gün geçireceğiz. Piknikle başlayacağız, sonra Hampstead Heath'te uzun ve güzel bir yürüyüş yapacağız, her manzara noktasını gezip yemeğimizi hak edeceğiz ve sonra..." Gülümser. "Sonra bir pub'a gideceğiz. Gerçek bir pub'a. Gösterişli şarap barlarına değil. Ayakkabılarında çamurla gelmen umrunda olmayan, rahat bir yere."

Yavaşça nefes veriyorum, göğüs kafesimdeki bir şey gevşiyor. "Bana uyar."

Gülümseyiyor ve bunun bana ne kadar iyi geldiğinin farkında değil galiba.

Kolumu beline doladım, onu kendime yaklaştırdım ve dudaklarımı saçlarına bastırdım. "Teşekkür ederim, hayatım."

Çenesini kaldırıp gözleri parıldayarak, "Tek yaptığım piknik hazırlamak oldu" diyor.

Kafamı sallayıp gülümserim ve bu sefer onu düzgünce öperim, kollarımın arasına çekerim. "Sen benim için bundan daha fazlasını yapıyorsun."

Alt dudağını dişlerinin arasına alır, gözleri benimkileri arar. "Edward... Seni gerçekten özledim."

Onu en son görmeyeli bir hafta oldu, ama anlıyorum. Ben de öyle hissediyorum.

"Ben de seni çok özledim," diye mırıldanıyorum, sözler tereddüt etmeden ağızımdan çıkıyor.

O içini çekerek bana sokulur. "Keşke hafta içinde daha fazla zamanımız olsaydı."

"Ben de öyle diliyorum."

"Bazen keşke çöpçü olsaydın da seni daha sık görebilseydim diyorum."

Cavendish'lerin servetini düşünerek, 2,9 milyar dolar, içimden bir kahkaha atıyorum. "Bana bunu söyleyen ilk kadın sensin."

Omzumda kıkırdaması boğuk çıkıyor.

"Çabaladığımı biliyorum," diyorum, sesim artık daha sessiz. "Programıma saygı gösteriyorsun. Boş gecelerinde, benim için saat onda yatıyorsun."

Benim için. Eğer istersen anlarım..." Nefes veriyorum, kelimeleri arıyorum. "Bilmiyorum, daha çok dışarı çık. Gece kulüplerine. Geç saatlere kadar. *Eğlen.*"

Beni düzgünce görebilmek için biraz geri çekildi. "Seninle eğleniyorum." Kafasını hafifçe salladı. "Nadiren gece kulüplerine gitmek isterim. O gece... sadece akşam yemeğine duygusal bir tepkiydi."

Başımı sallıyorum. "Tamam. Umarım bir daha böyle duygusal bir tepki vermezsin."

Bana hem eğlenceli hem de sinirli bir bakış atıyor. "Edward, duygusal tepkiler olur. Biz insanız." Avucunu göğsüme koyuyor, sıcak ve sakinleştirici. "Bu arada... bugün senin için gerçekten zor bir gün."

Beni bir an izler, sonra bakışlarını kaçırır ve yavaşça nefes verir. "Sence Millie beni onaylar mıydı? Yani, benimle tanıştığını biliyorum, ama o zamanlar ben sadece Sophia'nın aptal arkadaşıydım. Sence hala öyle mi düşünür?"

"Millie senin hakkında asla öyle düşünmedi. O herkesin iyi yanlarını görürdü. Ve sen..." Durup ona baktım. "Beni çimlerde piknik yapmaya ikna ettin, Daisy. Bence Millie sana onay verirdi."

Nefesini verip, gözlerini kısa bir süre kapattı. "Bu benim için çok anlamlı."

Cevap veremeden, aramızdaki sessizlik, tepeye doğru koşan keskin ayak sesleriyle bozulur. Ses o kadar ani ki, ikimizin de bakışları kaynağına doğru yönelir. Omuzları dik, yumrukları sanki bir şeye vurmak için sabırsızlanıyormuş gibi sıkılmış bir adam koşarak görünür. Arkasında, yüzünde öfkeyle buruşmuş bir kadın aceleyle ona yetişmeye çalışır.

Yanımdaki Daisy kaskatı kesildi, nefesini tuttu ve sonra titrek bir kahkaha attı. "Tanrım, bir an Charlie sandım."

Adama gözlerimi kısarak baktım — dik duruşu, keskin hatlı takımı, çok dikkatli bakmazsanız kardeşimin saçlarına benzeyen koyu renkli saçları.

"Ona benziyor," diye itiraf ediyorum, göğsümde tanıdık bir hayal kırıklığı hissediyorum - her seferinde aklıma gelen aynı hayal kırıklığı

Ne olmasına izin verilmişti?

Ona dönüyorum. "Daisy," diyorum, sesim alçak, elini tutarken. "Özür dilediğimi bilmeni istiyorum." Başparmağımla onun parmak eklemlerini okşuyorum. "Sana yaptığı şey için. Bu kabul edilemez bir şeydi ve sen bundan daha iyisini hak ediyordun." Nefes veriyorum, elini biraz daha sıkı tutuyorum. "Onunla konuştum ama dinlemedi. Zarar çoktan verilmişti."

"Senin suçun değil," diyor yumuşak bir sesle.

"Hayır, ama ona daha fazla baskı yapmalıydım."

"Edward, sen eski kardeş sendromuna sahipsin. Kardeşlerinin yaptıklarından sorumlu değilsin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ağabey sendromu mu? Komik, tıp fakültesinde bunu işlediğimizi hatırlamıyorum. Peki bu durumun tedavisi nedir?"

"Küçük kardeşin eski sevgilisini becermek."

O kahkahalara boğulurken ben başımı geriye atıp inlerim. "Tanrım, Daisy."

"Üzgünüm," diyor, ama hiç de üzgün olmadığı belli.

Bir süre durur. "O olsaydı ne yapardın?"

Tereddüt ettim, kafamda bu soruyu çevirip durdum. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Şu anda onun bunu bilmesi iyi olmaz. Charlie için endişelenmiyorum, ama Sophia için..."

"Bence o sorun etmez. Biz yanlış bir şey yapmıyoruz."

"Onun bunu iyi karşılayacağını sanmıyorum."

Bir an için kırılmış gibi görünüyor, tartışmak istiyor gibi, ama ben kız kardeşimi tanıyorum. Bu tür konularda, doğru olduğunu düşündüğü şeye sıkı sıkıya bağlı kalır ve ben onunla aynı fikirde olmasam da, onun bu şekilde düşünmeyeceğini bilecek kadar onu anlıyorum.

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle, "başkaları hakkında konuşmaktan bıktım. Charlie, Sophia... sadece sana ve bana odaklanalım."

Kafasını eğip düşünür, sonra gülümser. "Biz,"

diye düzeltir basitçe.

"Biz," diye tekrarlarım, hiç de fena gelmediğini düşünerek.

Daisy

Edward'ın pençeli küvetinde uzanmışız, sudan buhar yükseliyor ve havayı lavanta sabunu kokusuyla dolduruyor, bu koku doğrudan beynime gidiyor. Bu, BritShop'un sahte banyo setinden çok daha iyi.

Muhteşem bir erkeğin kollarına sarılmış durumdayım. Hayat şu anda gerçekten harika.

Güzel ve dinlendirici bir günün ardından, onu banyo yapmaya ikna ettiğim için deli gibi mutluyum. Onun gösterişli küvetinden faydalanmak da fena olmaz.

Bacaklarım onun kalçalarına sıkıca dolanmış, tenimiz birbirine lezzetli bir şekilde sürtünüyor, ayak parmaklarım ise şakacı bir şekilde onun uyluklarındaki kaba kıllara dokunuyor.

Bana yaslanmış, sırtı göğsüme yapışmış, başı nemli saçları köprücük kemiğimi gıcıklayacak kadar geriye eğilmiş. Damlalar boynundan aşağı akıyor, vücutlarımızın birleştiği yerde birikiyor.

Şu anda ayak bileklerimi okşuyor, o erkeksi parmaklarıyla yoğuruyor ve benim bile farkında olmadığım düğümleri çözüyor.

Bir elim onun ıslak, dağınık saçlarına gömülü, onu bana doğru çekecek kadar çekiyor. Diğeri ise göğsüne uzanmış, parmaklarım yumuşak derisinin altındaki sert kasları izliyor.

Edward'ın en güzel meme uçları var. Yalanmak için yalvarıyorlar. Ve karın kaslarından bahsetmeye bile başlamayayım.

Ama asıl ödül, orada sallanan o kocaman penis.

Zaten önceden de etkileyiciydi, ama şimdi? Su her şeyi daha da büyüttüğü için? Sanki lanet bir deniz canavarı gibi.

Bu banyodan asla, *asla* çıkmayacağım. Burada durup periyodik olarak suyu boşaltıp sıcak suyla yeniden doldurması için birini tutabilseydim, yapardım. Mutlulukla yaşlı bir kadın olurdum.

Gözlerimi kapatıyorum, tüm varlığımdan gelen en mutlu iç çekişi yapıyorum ve aşk acısı dolu bir gülümseme yüzümü kaplıyor. Bu, hayatımın en güzel günü olabilir.

Bunu başarabiliriz. Bundan çok eminim. Her şey açığa çıktığında her şey yoluna girecek. Drama yok, beklenmedik kaos yok.

Her şey çok iyi gittiği için, yaklaşan Heroes in White & Blue balosu hakkında ciddi olarak düşünmeye başladım.

Ve düşünmekten kastım, bu konuda takıntılı olmak. Çünkü Edward ile gitmek istiyorum.

Birkaç aydır bu durumdayız, sadece ikimiz, samimi randevular ve gizli geceler. Ama artık toplum içinde görünsek olmaz mı? Sophia'nın düğününe birlikte gitmemizi istemiyorum. Kamuoyuna aşkımızı ilan etmemizi talep etmiyorum.

Sadece bir gece, birbirimizi tanımıyormuş gibi davranmak zorunda olmadığımız bir gece istiyorum.

Ve Beyaz ve Mavi Kahramanlar balosu... *doğru* geliyor.

Edward elbette davetlidir, yani bu önemli bir etkinlik ve o da bu tür etkinliklere ait olan önemli bir cerrah. Ama onu salonda görmek istemiyorum.

Onun kolunda olmak istiyorum.

Sorun şu ki, ona sormaya çok korkuyorum. İkimiz birlikte çok güzel zamanlar geçirdik. Ya o bunu değiştirmek istemezse? Ya beni gizli tutmayı seviyorsa?

Bu düşünceyi bir kenara itip, tüm yararsız güvensizliklerimin yaşadığı yerin derinliklerine gömüyorum. Edward öyle biri değil. Gerçek bir şey istemeseydi, şimdiye kadar bana söylerdi, değil mi?

"Önümüzdeki cumartesi akşamı için planın var mı?" diye soruyorum, hala göğsünde tembel daireler çizerek.

"Hmm?" diye mırıldanıyor, sesi kalın ve uykulu.

"Önümüzdeki cumartesi gecesi," diye ısrar ediyorum, parmaklarımla bir saç telini çevirerek. "Boş musun?"

"Önümüzdeki cumartesi..." Banyoda hafifçe kıpırdanır, su kenarlara hafifçe çarpar. Sırtı bana doğru esner. "Evet, işim var. Neden? Aklında bir şey mi var?"

"Hastanede mi?"

"Hayır, başka bir yerde. Sadece kaçamayacağım bir işim var. Önemli bir şey değil."

Küçük, keskin bir alarm davetsizce kafamda çalar.

Eğer baloya gidiyorsa, bu "önemli bir şey değil" değildir — bu smokin, şampanya ve en önemlisi randevulardır.

Göğsüm sıkışır, söylemek istediğim sözler boğazımda takılır.

Sadece sormalıyım — bandajı bir kerede çekip çıkarmalıyım. *Hey, Edward, baloya gidiyor musun? Aslında ben de bilet alabilirim. Bu eğlenceli olmaz mı, birlikte gideceğimiz bir şey?*

Basit. Doğrudan. Yetişkince.

Bunun yerine, kendi paranoyamda boğuluyorum.

Bana sormak zorunda kalmamak için önemli olmadığını mı söylüyor?

Olgun davranmalı ve korkularıyla yüzleşmeliyim.

Bu ilişkinin bir yere varıp varmadığını ya da benimle görülmekten gerçekten rahatsız olup olmadığını sormalıyım.

"Daisy?" Sesi beni geri getiriyor. Kafasını hafifçe çeviriyor, kaşları çatılıyor. "Yapmak istediğin bir şey mi var?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum, hızlı ve neşeyle. "Sadece yeni bir suşi restoranını denemek istiyorum. İsteddiğimiz zaman gidebiliriz."

Omuzları gevşer. Gözlerini tekrar kapatarak gülümser.

Ben de aynısını yaparım.

Ama... ben rahatlamış

hissetmiyorum. Çünkü beynim

bunu unutamıyor. Bu *aptalca*.

Aptalca olduğunu *biliyorum*. Ama

neden bu kadar belirsiz

davranıyor?

Neden bana gerçekte nereye gittiğini söylemek istemiyor gibi geliyor?

Derin bir nefes alıyorum, omzunun yanındaki su yüzeyinde patlayan baloncukları izliyorum.

Daha sonra Mike'a mesaj atıp, onunla baloya gitmeyi çok istediğimi söyleyeceğim. Edward benimle gelmezse, tek başıma giderim.

BÖLÜM 39

Daisy

"Peki, neden davetimi reddettikten sonra son anda fikrini değiştirdiğini bana söyleyecek misin?" diye sorar Mike, smokininin yakalarını düzeltirken.

"Beni bilirsin," diyorum havalı bir şekilde. "Bu eski şeyi giymek için bir bahaneye ihtiyacım vardı."

Kesinlikle utanmazca yalanlar. Bugün bu elbiseyi, kalbimi hala sızlatan bir fiyata panik içinde satın aldım.

Adil olmak gerekirse, buna değdi.

Neredeyse görünmez bir nude rengi ipek kumaş, vücudumun tüm doğru yerlerine yapışıyor, sırtımda skandal derecede derin bir dekolte var ve o kadar yüksek bir yırtmaç var ki, muhtemelen ahlaksızlık suçundan tutuklanabilir. Dikkat çeken ve dikkat çeken türden bir elbise.

Mike'ın bakışları üzerimde dolaşıyor, kaşları takdirle kalkıyor. "Bu eski şey mi?" Düşük bir ısıık çalıyor. "Daisy, bu odadaki herkesin gözlerinin şu anda sana dikildiğini fark etmemek için kör olman gerekir."

Sözleri, midemde bir başka kelebekler dalgası yaratıyor ve orada birikmiş olan korkuyla çarpışıyor.

"Övgücü," diyorum, sesimdeki gerginliği gizlemeye çalışarak.

Sorun şu ki, bu gece beni izleyen onca gözün arasında, benim umurumda olan sadece ikisi var.

Burada olabilirler de olmayabilirler de.

Eğer buradalarsa, bana burada olacağını kasten söylemeyen bir adama ait olan iki çift göz.

Ve şimdi, onun burada olmasını *istemekle* - Hollywood yıldızı gibi göründüğümü görmesini *istemekle*, kendim söylemek gerekirse - ve onun burada olmamasını dilemekle arasında korkunç bir zihinsel çekişme içinde sıkışıp kaldım.

Çünkü eğer buradaysa, bu benim korkularımı doğrular. Edward bunu önemsemiyor çünkü benimle birlikte kamuya açık yerlerde görünmek istemiyor. Ve lanet olsun, bu çok acı verici.

Sanki benim bir sahtekar olduğumu biliyormuş gibi gülümseyen bir garsondan şampanya alıyoruz ve ilk yudum mideme gazlı bir yumruk gibi çarpıyor.

Bu gece, kendime yüklediğim bu saçma, kendi kendime yaptığım test, beni canlı canlı yiyecek.

Bu kadar önemsiz ve çocukça bir şeye bu kadar para ve duygu yatırmam çok saçma.

Ama korkularımın tamamen kafamda olup olmadığını bilmem gerekiyor. Edward'ın aynı halka açık etkinlikte beni gördüğünde nasıl tepki vereceğini bilmem gerekiyor.

Balo salonuna girerken Mike'a titrek bir gülümseme atıyorum.

Bu, Great Gatsby partisi gibi bir şey: kalabalığın arasında dolaşan eğlenceciler, smokinli erkekler ve elmaslarla süslenmiş kadınlarla çevrili köşede dönen rulet masaları. Sahnenin yanında bir müzayede yapılıyor: Strictly Come Dancing ekibiyle danslar, hem de.

Bu saçma gizli görevde olmasaydım, bu ortamı sonuna kadar yaşırdım.

Vücudum acımasız bir oyun oynadığı için hiçbir şeye konsantre olamıyorum: smokin giymiş uzun boylu bir adam gördüğümde kalbim ağzıma geliyor, ama onun o olmadığını fark ettiğimde aynı hızla geri düşüyor.

Bu çok acınası bir durum.

Ama hain sinir sistemim çoktan bu sarmalın içine girmiş durumda ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Koyu saçlı? Geniş omuzlu? Kalbim hızla atıyor. Gerçekle yüzleşiyorum. Kalbim duruyor. Daisy ürkek bir halde kalana kadar bu döngü tekrar ediyor.

Oda içinde, benim burada olabileceğimi hiç düşünmemiş bir adamı aktif olarak arıyorum.

Ama durun bir dakika, ben sadece iş için buradayım, değil mi? O da öyle. Peki ya ikisi de aynı iş için buradaysa ne olur?

Bu büyük bir mesele değil.

Bu kadar endişelenmemeliyim.

Mike, bizi bara doğru yönlendirirken elini hafifçe belime koyuyor. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor, ortalığı tararken. "Her şeyi ortaya koymuşlar, değil mi?"

Garip, keskin bir kahkaha attım, tamamen sinirden. Bunda komik olan bir şey yoktu.

Bana gözlerini kısarak sırtıyor. "Söylemeliyim ki, Wilson, bu akşam çok gerginsin

Bu akşam çok gerginsin. Benim bu kadar yakışıklı birinin yanında olmaktan mı gerginsin?" Sırtışı derinleşir. "Çünkü benim kesin bir şey olduğumu biliyorsun

—Beni etkilemeye gerek yok."

Gözlerimi devirip zorla bir gülümseme takındım. "Evet, emin bir şey olduğunu biliyorum.

Ve hayır, gergin değilim. İyiyim."

Kahrolası büyük yalan.

"Hmm." Kaşları yükselir. "Seni iyi tanımıyorsam, tuvalette bir sıra vardı ve eğlenceyi paylaşmadın derdim."

Burun kıvrırım. "Saçmalama. Sadece uzun bir hafta geçirdim ve biraz kafam karışık."

"O zaman, shot içmeliyiz." Beni bara doğru yönlendirdi. "Ayrıca, eğlenmeyi bilmeyen insanlarla dolu bir odaya güvenmiyorum. Takviyeye ihtiyacımız olacak."

Elbisemin askısını oynarken parmaklarım titremeyi kesmiyor, endişemi tüm dünyaya ilan ediyorum.

Kalabalık tam da beklediğim gibiydi: erkekler siyah kravatlı, kadınlar zevkli gece elbiseleri giymiş. Elbisemle dikkat çekiyorum: dar, cesur, sütyen giymediğim belli. Erkekler bana bakıyor.

Düzensiz bir nefes alıyorum. Plan buydu, değil mi? Edward buradaysa, sadece beni fark etmesini sağlayacağım.

Hadi Daisy, biraz cesaretli ol, Tanrı aşkına.

Mike, tekilayı işaret ederken bana yaklaşıyor ve o şımarık gülümsemesini gösteriyor. "Söylemeliyim ki, beni bu küçük randevuya dahil ettiğinde çok mutlu oldum."

"Bu bir randevu değil," diye karşılık verdim.

Elini göğsüne vurarak, alaycı bir şekilde incinmiş gibi davranır. "Ah, Wilson.

Tam kalbime vurdun."

Barmen shotlarımızı masaya koyar, ben de tuzu alıp derin bir nefes veririm. "Hadi içelim, olur mu?"

"Bana uyar," der ve kadehini kaldırır. "Bize, bu odada gerçekten eğlenmeyi bilen tek iki kişiye."

Kafamı sallıyorum, ama pek içten değil. Gözlerim çılgınca etrafta dolaşıyor, çaresiz bir dedektif gibi kalabalığı tarıyor. Çünkü o gözler, o derin, muhteşem mavi gözler, her yerde tanıyabileceğim gözler? Hiçbir yerde yoklar.

Edward burada değil.

Bu sonsuz gecenin ikinci saatinde, bu lanet konferans salonunda kaç kez dolaştığımı saymayı bıraktım. Mike'ın giderek dramatikleşen iç çekmelerinden yola çıkarsak, muhtemelen bir düzine kadar.

Topuklarım ayaklarıma acımasızca saldırıyor, tangam kıcıma o kadar girmiş ki neredeyse beynimi temizliyor ve avuç içlerim o kadar terli ki, yanımdan geçen ilk züppeye silmek için can atıyorum.

Artık eminim: Edward burada olsaydı, onu fark ederdim.

Bu mekanda yüzlerce insan var, ama o kadar uzun süredir dolaşıyorum ki artık yüzleri tanıyabiliyorum — barda kötü bir şekilde saçlarını tarayan adam, sürekli telefonuna bakan tavus kuşu mavisi giysili kadın. Ve sonra alına kanepa lekesi yapışmış zavallı adam var, sanırım somon köpüğü, herkes ona çok nazikçe yaklaşıp bir şey söylemeden geçip gidiyor, o da yürüyen bir büfe olduğunun farkında değil.

Önde, dev ekranda ödüllü doktorların, sağlık savunucularının, ve rastgele iyilikseverlerin

son bir saattir tıp dünyasındaki iyilikseverleri gözden geçiriyorum.

Kalabalığı tararken o ekrana da takıntılı bir şekilde bakıyordum, Edward'ın yüzünün birden ortaya çıkıp bana yumruk atmasını bekliyordum.

Sinirlerim paramparça oldu.

Ve suçlayacak kimse yok, kendimden başka. Harika, Daisy, kendine yaptığın katliam için tam not.

Bu elbiseye yüzlerce pound harcadım, peki ne için? Burada bile olmayan bir adamla deli saçması bir saklambaç oyunu oynamak için mi?

Ona sorabilirdim. Ama hayır, bunun yerine tam bir sapık gibi davrandım ve şimdi kendi acınası çaresizliğimde boğuluyorum.

Mike ve ben alt kattaki rulet masalarından birinde oturduk.

O bahis oynuyor, ben oynamıyorum. Bu kıyafetin maliyeti ve hızla bozulan öz saygımla, bir gecede yeterince kaybettim zaten.

Rulet çarkı dönüyor, top takırdamaya başlıyor ve Mike inliyor.

"Lanet olsun." Elini saçlarının arasından geçirip, "Bir içki daha?" diye

soruyor, sözleri birbirine karışıyor. Benden çok daha sarhoş ve onu suçlayamam — ben de randevumun hayaleti gibiyim, zar zor dinliyorum, gözlerim odayı tararken zayıf gülümsemeler sunuyorum. O da benim farkımda. Bunu anlayabiliyorum. Zavallı herif sıkıntıdan patlıyor.

Sonunda sabrımın sınırına gelerek iç çekiyorum. Yeter artık.

Artık bitirme zamanı. Eve gitme zamanı. Şampanyanın etkisini uyuyarak atma zamanı. Belki yarın Edward'a normal bir insan gibi mesaj atıp, Primrose Hill'de soğuk bir pazar yürüyüşü öneririm, bunun yerine... *her neyse.*

"Bu gecelik bu kadar yeter," diyorum, son iki saattir içimde biriken gerginliği dışarı vererek. "Senin için sorun olur mu?"

Mike omuz silkiyor, ama gözlerinde saklamaya çalışmadığı bir hayal kırıklığı parıltısı var. "Söylentilere göre ünlü şefin evinde çılgın bir afterparty var. Oraya gidebilirim."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum, elimi belirsiz bir şekilde sallayarak.

"Bu gece bu kadar

. . .

"Stres yapma Wilson. Hadi ceketini alalım." Kalabalığın içinden geçmem için sırtıma ağır elini koyar. Nefesi tertemizdir.

viski kokusu ve dürüst olmak gerekirse, onun yerinde olsam, çoktan yüzüstü yatakta yatıyor olurum. Yarın berbat bir gün geçirecek.

Boş kadehimi garsonun tepsisine koyuyorum, içim rahatlıyor.
Bitti. Bitti.

Mike ise başka bir kadeh daha kapıyor.

"Ciddi misin?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Gülümser ve kadehini kaldırır.

"Aman Tanrım, Mike, akşamdan kalma halin..." diye başlıyorum, ama sözlerim cümlelerin ortasında boğuluyor.

Çünkü o, salonun karşısında duruyor.

Uzun boylu. Geniş omuzlu. Mükemmel kesimli smokini, koyu renkli ceketi omuzlarına tam oturuyor. Bir eli pantolonunun cebinde, diğer elinde şampanya kadehi var.

Midem bir anda sıkışır. Sertçe.

Yalnız değildir.

Lucia onun yanında duruyor, her yönüyle böyle bir etkinliğe yakışan bir kadın. Kendinden emin. Zarif. Dikkat çekici, göz alıcı bir elbise yerine, dizlerine kadar uzanan saygın bir kokteyl elbisesi giyiyor.

O eğilip, sanki aralarında özel bir şaka varmış gibi gülümseyerek bir şey söylüyor.

Edward başını ona doğru eğdi ve kalbim durdu. Gülümsüyor mu? Gülüyor mu?

Bu bir randevu. Lanet olası bir *randevu*.

Lucia onunla kamuoyunda görünmeye layık biriydi. Ama ben değilim.

Nefes alamıyorum.

"Hey." Mike beni dürter. "Nereye gittin? Bu gece dalgın dalgın dolaşıyorsun."

Gözlerimi kırpiyorum. Boğazımdaki yumruyu yutmak için zorlanıyorum.
Kendime gelmeliyim.

"Evet, iyiyim," diyorum

boğuk bir sesle. Hiç de

iyi değilim.

Edward hareket eder, duruşu gevşer ve aman Tanrım, bu tarafa dönüyor.

Düşünmeden, büyük bir sütunun arkasına, çizgi filmlerdeki *gibi* tamamen eğiliyorum.

Kalbim acımasızca göğsüme vuruyor, kulaklarımda kan uğulduyor.

Ne halt ediyorum ben?

Elimi göğsüme bastırıp ciğerlerime hava dolduruyorum. Elbisem artık çok dar geliyor, sanki saten beni boğuyor, nefesimi kesiyor.

Eski Daisy, reddedilmiş bir kadın gibi doğruca ona doğru yürür, yüzüne şampanya döker ya da Edward'ın kıvranışını izlemek için Mike'ın üzerine atlardı.

Ama hayır. Yeni Daisy dengeli ve olgun. Artık o kız değil. İngiltere'nin en önemli tıp uzmanlarının bulunduğu mekanlarda olay çıkarmıyor.

Yeni Daisy kendini kontrol edebiliyor, gecesini geçirip tek başına eve gidiyor, öfke nöbetleri ya da tiyatro yapmıyor.

Yarın onu arayacağım, olabildiğince rahat bir şekilde. *Hey, dün gece ne yaptın?*

Ona dürüst olma şansı ver. Ya da kendini asması için ip ver.

Görmem gerekeni gördüm. Kanıtları topladım. Dava yarın kadar kapandı.

Sarsılmadığım zaman hallederim.

"İyi misin?" diye soruyor Mike, yanımda hafifçe sallanarak.

"Evet." Zorla gülümserim, sanki az önce bir sütunun arkasında tam bir sinir krizi geçirmişim gibi değilmişim gibi elbisemi düzeltirim. "Sadece bir an için biraz başım döndü. Hadi, gidelim."

Derin bir nefes alıp kendimi toparlıyorum ve kalabalığın içinden geçerek çıkışa doğru ilerliyorum. Mike hala farkında olmadan, hala gevezelik ederek arkamdan sendeleyerek geliyor ama onu duymuyorum. Neredeyse vardık, neredeyse özgürüz...

Ancak yukarı bakma hatasına düşüyorum.

Ekran bir sonraki biyografiye geçiyor ve midem daha da aşağıya iniyor. Lucia orada parıldıyor, mükemmel portresi bana bakarken, başarıları ekranın altında akıyor.

Tabii ki orada. Tabii ki zeki, güzel, her şeyiyle mükemmel.

O sadece Edward'la birlikte kamuoyunda görünmek için yeterince iyi değil, kamuoyunda *kutlanan* türden bir kadın.

Clutch'ımı o kadar sıkı tutuyorum ki, maskarayı tüpünden sıkmış olabilirim.

"Siktir git," diye fısıldıyorum kırık bir sesle.

Mike bakışımı takip ediyor, ekrana gözlerini kısarak bakıyor ve burnunu çekiyor. "Bana sorarsan, sanki kıkırda kalıcı bir çubuk var gibi görünüyor." Bana bakıyor. "Ne, onu tanıyor musun?"

O anda Mike'ı sevdiğime karar veriyorum. Yani, kelimenin tam anlamıyla değil, ama en azından birkaç değerli saniye boyunca kendimi üzüntüden uzaklaştırıyor.

Gülmeye çalışıyorum ama boğazım o kadar sıkışmış ki sesim zar zor çıkıyor. "Hayır, onu tanımıyorum." Gözlerim çok acıyor, sıcak gözyaşları görüş alanımın kenarlarında batıyor. Onları öfkeyle geri çekiyorum.

Mike'a dönüyorum. "Biliyor musun? Boş ver, hadi o afterparty'ye gidelim."

Mike'ın kaşları havaya kalkıyor, ağzı sırtarak kıvrılıyor. "Öyle mi? Harika! Soho'daki Dean Street'te, bu adamın muhteşem bir dairesi var, o..."

Sözleri beyaz gürültüye dönüşüyor. Mekanik olarak başımı sallıyorum ama birkaç saniye sonra gözyaşlarına boğulacağım.

Çantamda telefonum titriyor ve o kadar sert bir şekilde sıcıyorum ki, sanki biri kafamın yanında silah ateşlemiş gibi. Parmaklarım, çantayı açmak için çabalarken tokayı beceriksizce kurcalıyor. Parmak uçlarım ekrana değdiği anda, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Edward:

Başımı kaldırıp, paranoyak bir suikastçi gibi odayı tararım. Beni izliyor mu? Hiçbir şey yok — sadece smokin giymiş, birbirinin aynısı bir sürü pislik.

Bu adamın küstahlığı.

Ben:

Evdeyim. Çok sıkıldım. Ne yapıyorsun?

Öpücük yok. Öpücükler, öpülmeyi hak eden insanlar içindir.

Mike'a bir göz atıp, geçen garsonun tepsisinden bir şampanya kadehi kapıyorum. O gülüyor, ben omuz silkiyorum, gülümsemenin izi bile yok. "Yola çıkmadan önce bir tane." Karışıklık için bir tane. Onun adını ekranımda gördüğüm anda telefonumu buz kovaasına atmam gerekirdi diye bir tane.

Büyük bir yudum alırken gizlice bakıyorum. İki tik. Okumuş. Çevrimiçi. Ama yazmıyor. Tekrar çevrimdışı oluyor.

Bir yudum daha.

Ne kadar da birinci sınıf bir *pislik*.

Lanet olası dersimi almalıydım. Edward beni olduğum gibi asla kabul etmeyecek.

Tüm uyarı işaretleri ortadaydı. Dinledim mi? Hayır. İyimser bir aptal olmakla meşguldüm.

İlk olarak, Tate olayı vardı, bu olayda gizli kız arkadaşımdan gizli yeğenime terfi ettim. Aile ağacında heyecan verici yeni bir gelişmeydi, ama kimsenin isteyeceği yönde değildi.

Sonra prova yemeğinde "duyurulması gereken bir şey yok" yorumu geldi.

Ve evet, o gece yaramazlık yapıp dışarı çıkmakla hata ettim. Bunu biliyorum. Ama her zaman hata eden ben değilim.

Edward özel olarak doğru şeyleri fısıldayabilir. Kapalı kapılar ardında sadık bir sevgili rolünü oynayabilir.

Ama gerçekler ortada: beni kamuoyuna kabul etmek söz konusu olduğunda, bunu yapmıyor.

Şampanya midemi bulandırıyor, köpükler boğazımdan o kadar şiddetli bir şekilde yükseliyor ki, neredeyse burnumdan çıkıyor.

Buraya olay çıkarmaya gelmedim. Ve açıkçası, bunu yapacak duygusal gücüm de yok.

Kadehimi masaya bırakıp Mike'a dönüyorum.

"Hazır mısın?" O başını sallıyor ve kapıya doğru ilerliyoruz.

Son şampanya şimdi etkisini gösteriyor, sarhoşluğunu hissedebiliyorum.

Neredeyse kapıya varmıştık ki, bir darboğazla karşılaştık, bir grup insan kırmızı halı düzenlemesi nedeniyle durmuş durumda. Fotoğrafçılar çekim yapıyorlar, flaşları bir avuç D listesi ünlünün üzerine patlıyor.

Belirsiz bir şekilde tanıdığım bir sarışın var — belki bir reality TV yıldızı? — abartılı bir dudak bükmeyle poz veriyor ve poposu garip, neredeyse acı verici bir açıyla dışarı çıkıntı yapıyor. Fotoğraflarda harika görünecek ama gerçek hayatta sadece saçma sapan bir poz.

Şampanyadan mı, gerginliğimden mi, yoksa onun ne kadar gülünç görüldüğünden mi bilmiyorum, ama durduramadan bir kıkırdama kaçıyor.

Mike bunu fark eder ve gülümseyerek elimi tutar. "Hadi, fotoğraf panosu için bir tane çekelim."

Elimi çekiyorum. "Biz mi? Evet, eminim iki önemsiz kişiyi çekmek için can atıyorlar."

Ama o dinlemiyor ve beni fotoğraf alanındaki kargaşaya doğru çekiyor.

"Sıra bizde," diye bağıyor.

Kameralar flaşlarını patlatmaya devam ediyor ve ben kendimi hazırlayamadan, kolunu belime doluyor. Beni eğiyor — çok aşağıya, çok fazla aşağıya — saçlarım neredeyse yere değecek kadar.

Bu elbise hareketsiz durmak için yapılmış, onun denediği çılgın *Dancing with the Stars* numaraları için değil. Kahkaha ve çığlık arasında kalmış, çırpınıyorum.

"Mike!" diye bağıyorum, tam da o benim dudaklarıma ıslak bir öpücük kondururken.

İkimizi de ayağa kaldırmaya çalışırken göğsüne itiyorum. Ama yanlış hesaplıyorum — o sandığımdan çok daha sarhoş, dengesi tamamen bozulmuş. İtmemle sendeliyor ve ben onun çırpınan kollarına takılıyorum, ayaklarımız sanki bir komedi kabusunda gibi birbirine dolanıyor. Sallanıyoruz, kırmızı halı topuklarımın altında kaygan ve sonra — *gürültüyle* — fotoğraf alanının kenarındaki küçük yüksek masaya çarpıyoruz. Masa, gecenin artıklarıyla dolu: yarısı içilmiş şampanya kadehleri, lekelenmiş martini bardakları, herkesin kötü kararlarının mezarlığı.

Her şey devrildi ve dağınıklık yağmur gibi yağmaya başladı - yapışkan sıvı her yere sıçradı, camlar halının üzerine parçalandı.

Önce soğuk beni vurur, şampanya elbiseme sızarken ben nefes nefese kalırım, dengemi sağlamak için kollarımı çırparım. Kameralar flaşlamaya devam eder, stroboskop ışıkları gibi patlayarak bu felaketin her saniyesini yüksek çözünürlükte yakalar.

"Oh, lanet olsun!" diye haykırarak aşağıya baktım. Ten rengi geceliğim artık ıslak, vücuda yapışmış bir felakete dönüşmüştü, neredeyse şeffaf hale gelmişti.

"Seni pislik," diye Mike'a tıslıyorum, ona öfkeyle bakarak. O sadece orada duruyor, bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, etrafımızdaki dağınıklıktan bir peçete alırken yüzünü buruşturuyor. "Üzgünüm, Daisy..." Eğiliyor ve beceriksizce göğsümü silmeye çalışıyor.

"Çekil," diye homurdanarak onu uzaklaştırıp peçeteyi kendime alıyorum. Islak lekeyi silmeye çalışırken ellerim titriyor, ama nafile. "Ah, lanet olsun, artık çıplak olsam da fark etmez."

"Yani... eğer teklif ediyorsan." Mike sırtıyor.

Ona bakıyorum, gerçekten cinayet işlemeye niyetliyim. "Ah, öyle yapma, gerçekten üzgünüm, Daisy."

Elbisemi silmeye çalışıyorum, ama peçete ellerimde parçalanıyor.

Mike'ın ifadesi değişiyor. Sırtışı sanki hiç olmamış gibi kayboluyor, gözleri beni geçip gidiyor, genişliyor, keskinleşiyor.

"İyi misin dostum?" diyor, çenesini omzumun üzerinden birine doğru eğerek.

Dönüyorum ve işte orada.

Edward.

BÖLÜM 40

Daisy

"EDWARD," diyorum, nefesim kesilmiş halde.

O kıpırdamadı.

Orada öylece duruyor, hareketsiz, kıpırdamadan. 1,90 boyunda ve taştan daha soğuk bir malzemeden oyulmuş gibi.

Smokin, vücuduna rahatça oturuyor ve Hollywood yıldızlarının kırmızı halıda sergilediği şık rahatlıkla geniş omuzlarını vurguluyor.

Ne kadar yakışıklı olduğu, göğsümde keskin bir hüznün hissi uyandırıyor.

Bakışları benden Mike'a kayıyor, içimi burkan bir süre kalıyor. "Beni arkadaşınla tanıştırır mısın, Daisy?"

Sesi sakindir.

Fazla sakindir.

Lucia araya girer, eli Edward'ın pazısına konar. "Ne oluyor?" diye sorar, sesi endişeyle doludur. "Her şey yolunda mı?"

Edward kıpırdamıyor. Gözlerini kırpmıyor. Ona bakmıyor bile. Bakışları bana sabitlenmiş, hiç kaymıyor. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi kesik kesik ve kısıtlılığıyla son derece ürkütücü.

"Lucia, bu Daisy. Kız arkadaşım."

Ben irkilirim. İlk kez beni toplum içinde böyle çağırıyor ve kulağa *yanlış* geliyor. Kötüye işaret gibi. Sanki bu kelimeden hoşlanmıyormuş gibi.

"Ve bu," diye devam ediyor, "az önce dilini onun boğazına sokan beyefendi."

Mike, o lanet olası aptal, sanki kanlı bir LinkedIn toplantısında gibi elini uzatır. "Mike Stevens," der, her zamanki gibi neşeli bir şekilde. "BritShop'ta yapımcıyım."

Edward uzattığı ele bakıyor. Sanki Mike ona ölü bir fare sunmuş gibi.

Edward, acı verici bir yavaşlıkla bakışlarını kaldırır ve Mike'ı ateşe verebilecek bir bakışla yerine çiviler.

Mike küçük bir adam değildir, ama Edward'ın yanında küçülür. Çünkü Edward?

Edward hareketsizdir. Ve bu ölümcül hareketsizlik, aralarındaki boşluktan oksijeni emer.

Mike'ın cesareti sarsılır. Eli bir an havada asılı kalır, sonra onu indirir ve sanki bu garip durumu silip atabilirmiş gibi ensesini ovuşturur. Kendi kendine bir şeyler mırıldanır.

Edward tepki vermez. Dişlerini sıkmaz, keskin bir cevap vermez, patlamaz. Sadece o ürkütücü, sarsılmaz sakinliği vardır.

Bu, bağırmasından çok daha kötüydü.

Bundan nefret ediyorum — onun sakinliğinin beni küçültmesinden, paniğimi keskin bir şeye dönüştürmesinden nefret ediyorum.

"Burada kurban rolünü oynayamazsın," diye boğuk bir sesle söylüyorum, "Beni evde bırakıp, lüks etkinliklerine gidip, lüks dünyanda yaşayıp, sonra da işine geldiğinde birdenbire sahiplenici davranamazsın."

Gözlerinde bir anlık bir şey parlar, ama hemen kaybolur, görgü kurallarının maskesi tarafından yutulur. Ama parmak eklemleri gerilir. Bu, onun istediği kadar etkilenmediğinin tek göstergesidir.

"Belki de," diyor yüzünü buruşturarak, "sen ayıkken ve bu gösteriyi izleyen seyirciler yokken ilişkimizin ince noktalarını tartışmalıyız."

Kameralar hâlâ flaş patlatıyor.

Onları görmezden gelmiştim, ama artık kaçış yok.

Edward'ın burun delikleri genişlerken, bakışları etrafı tarar.

"Hâlâ bir erkek arkadaşın olduğunu söylememiştin," diyor Mike, incinmiş gibi.

"Oh, kes sesini Mike," diye bağıriyorum, ama sesim boğuk çıkıyor çünkü gözyaşlarım boğazımı tırmalıyor.

Edward orada asil ve ulaşılmaz bir şekilde duruyor, ama o burada, *onunla* birlikte, bütün gece içime attığım boğucu korkularımı doğruluyor. Ve evet, belki ben de onun haklı olduğunu kanıtliyorum — ben, onun asla göstermeyeceği gürültücü, dağınık bir felaketim, kırmızı halıda yarı ıslak ve bağırarak son bulan kızım. Ellerim yumruk oluyor, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor ve ona yetecek kadar iyi olmaya çalışmaktan çok yoruldum, oysa ben açıkça... böyleyim.

"Erkek arkadaşım yok," diyorum, sesim titriyor ve ona öfkeyle bakıyorum. "Sadece *seks arkadaşım* var, o da benim onun istediği her şeye sahip olduğumu söylüyor - tabii onun ailesinin yanına ya da, Allah korusun, halka açık bir yere gitmediğimiz sürece."

Gözyaşlarım şimdi sıcak ve dağınık bir şekilde akıyor, maskara gözlerime akıyor ve yakıyor. Onları acımasızca siliyorum.

"Daisy," diyor Edward, alçak sesle. Kendini tutarak verdiği bir uyarı. Ama siktir et onu.

"Aslında komik olan ne biliyor musun, Mike?" diyorum, Edward'ın gözlerine bakarak, çünkü bu Mike ile ilgili değil. O sadece patlamanın etkisinde kalan zavallı bir adam. "Bunu onun kardeşiyle de yaşadım. Cavendish'lerin bir tarzı var: seni gizlice becerirler, kirli bir metres gibi davranırlar, ama dürüst olmak için tezgahın üzerine yüz sterlin bile bırakmazlar."

Mike boğazını temizler, garip bir şekilde hareket eder.

"Yeter," diye homurdanır Edward ve işte o an gelir — çenesi gerilir, mavi gözleri parlar, buz kralı tavrında ilk gerçek çatlak belirir.

Gitmek için döner, ama ben kolunu tutarım — yapışkan parmaklarım onun mükemmel smokinine batar — ve onu geri çekerim.

"Hayır, yapamazsın," diye bağıriyorum. Bu ne cüret? Yalan söyleyen, Lucia'yla ortalıkta dolaşan o. Böylece çekip gidemez. "Ne zaman yeter diye ben karar veririm."

Çıglık atan, öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi konuştuğumu biliyorum ve onun bu konuda çok *sakin* olması durumu daha da kötüleştiriyor. Hiçbir çatlak, hiçbir öfke yok, sadece

soğuk, boş bir ilgisizlik. Ve o ne kadar sakın olursa, ben o kadar dengesiz hissediyorum.

Ona saldırmak, yakasından tutup *sallamak*, herhangi bir tepki almak istiyorum, çünkü ben burada parçalanıyorum ve o umursamıyor bile.

Sonra -Tanrı yardımcım olsun- *gülüyor*.

Gerçek bir kahkaha değil. Sadece kuru, mizahsız bir nefes. Başı hafifçe eğiliyor, en ufak bir sallanma, yavaş ve kasıtlı. Bir şeyi silip atarken yaptığınız türden bir hareket.

Hissedebiliyorum, beni kesiyor, her neyse, bunun son ipucunu da kesiyor.

"Sorun da bu," diyor soğukkanlılıkla. "Sen, bir yetişkin kadınsın ama bir çocuk gibi kendini kontrol edemiyorsun."

Kalbim burkuluyor.

"Oh, bu da ne — birdenbire senin için eğlenceli olmaktan çıktı, *baba?*" diye bağıriyorum, yüksek sesle ve keskin bir şekilde.

Kalabalık kıkırdıyor. Seyirciler arasında gerçek kahkahalar yayılıyor çünkü evet, bunu *yutuyorlar*.

Onların bakışlarını, telefonlarını, yargılarını hissedebiliyorum ama umurumda değil. Ben bir sanatçıyım. Spot ışıkları altında yaşamayı seviyorum, beni yaksa bile. Bırakın baksınlar. Bırakın yargılasınlar.

O bundan nefret ediyor — kaostan, bakışlardan, onun tertemiz dünyasını çamurun içine sürüklememden. Omuzlarının gerginliğinden, kontrol maskesinin çatlamaması için verdiği mücadeleden bunu anlayabiliyorum.

Şu anda onu kışkırtıyorum, neredeyse patlaması için yalvarıyorum — beyefendi tavrını bırakıp bunun başından beri mahkum olduğunu itiraf etmesini istiyorum. Hadi Edward, söyle. Bana senin altın kaplı lanet hayatın için asla yeterince iyi olmadığını söyle.

Ama söylemiyor. Kendini toparlıyor, omurgasını dikleştiriyor ve bana kısa, gülünç bir selam veriyor. Sonra Lucia'ya dönüp ona da aynı kısa selamı veriyor.

"Sabah erken kalkmam gerek," diyor, sesi düz ve kesin. "İyi geceler."

Çığlık atmak istiyorum. Öfkelenmek istiyorum. Bunun ne kadar *adaletsiz* olduğunu söylemek istiyorum. Bizi gizli tutan asla ben olmadım.

Ama o bana bu şansı vermez. Her zaman o duvarın arkasına çekilir — yıllarca süren iyi yetiştirilme, karmaşık ya da gerçek olan her şeyi yutma, her şeyi kilitleyip, sadece bu cilalı, dokunulmaz kabuk haline gelene kadar.

"Benden uzaklaşma, Edward Cavendish!" diye arkasından bağıriyorum.

Ama o tam da bunu yapıyor.

Kendimi durduramıyorum. İçimdeki bir şey *paramparça* oldu.

"Sen ve ben mi?" diye bağıriyorum. "Züppe cerrah ve alışveriş kanalı kızı mı? Bu bir şaka. Biz lanet *bir şakayız*."

O tereddüt etmiyor. Kalabalığın içinden geçiyor, koyu renkli smokini şimdiye kadar fark etmediğim bir figürü kesiyor.

Sophia, Giles'ın kolunu sıkıca tutmuş, sanki bir zombi kıyametine tanık olmuş gibi görünüyor.

BÖLÜM 41

Daisy

SOPHİA ÇİFT KAPIDAN fırlayarak dışarı çıkarken, zümrüt yeşili elbisesi avize ışığını yansıtıyordu.

"Sophia, bekle!" diye bağıriyorum, sesim boğazımdan çıkıyor, ona yetişmek için tökezliyorum.

O dönüp bana bakar ve lanet olsun, bakışlar öldürebilseydi, ben çoktan toprağın altındaydım. "Edward'la yattın mı? Ne halt ediyorsun Daisy?"

Yüzüne bakınca irkildim, onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, bunca yıldır.

"Birlikteydik," diyorum, sözler ağızımdan dökülürken yüzümü buruşturuyorum. "Düğünden sonra sana söyleyecektim."

Şoku daha sıcak, daha öfkeli bir şeye dönüşüyor. Sanki sırtına bıçak saplamışım gibi bana bakıyor. "Bana yalan *söyledin*."

"Teknik olarak, sadece bundan bahsetmedim," diye zayıf bir şekilde cevap veriyorum.

"Siktir git!" diye bağırdı ve sanki bulaşıcı bir hastalıkmişim gibi geri adım attı. "Bana drama olmayacağına söz vermiştin Daisy, kanlı bir kaos olmayacağına... Ve bunca zaman arkamdan gizlice kardeşimle görüşüyordun? *Edward* mı?"

Onun adını kutsal bir metinmiş gibi söylüyor, sanki kutsal bir şeyi kirletmişim gibi. Onların dünyasında, öyle de yaptım. Edward, Cavendish imparatorluğunun varisi. Dokunulmaz. Ve ben ona dokunma cüretini gösterdim.

"Özür dilerim." Ona uzanıyorum, ama o geri çekiliyor. "Soph, seni incitmek istemedim. Öyle değildi. Edward ve ben... öylece oldu..."

"Öylece *oldu mu*?" diye sözümü kesiyor, dudaklarından keskin, kırılgan bir kahkaha patlıyor, eli göğsüne atıyor. "Kardeşimle mi? Ne oluyor lan, Daisy? Ailemle yatarak yoluna devam etmeye mi çalışıyorsun? Oyun bu mu?"

Sözleri beni nefesim kesildi.

Ve işte o an geldi. Üzüntünün öfkeye dönüştüğü an.

"Hayır!" diye bağıyorum, boynumdan sıcaklık yükseliyor. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Ve neden bu sadece benim suçum olsun ki? Bu ilişkide tek başıma mıydım sence? Onu baştan çıkardım falan mı? Bu iş iki kişi yapar, Sophia! İki kişi."

Geri çekilir, hızlıca gözlerini kırpar, sanki bu sözler onu daha da şaşırtmış gibi. Öfkesi azalmaz. Aksine, daha da artar, muhteşem elbisesinin altında göğsü inip kalkar.

"Bir *ilişki* mi?" diye bağırır, inanamadan. "Sen ve *Edward* mı?" Dudakları kıvrılır. Acımasızlıktan değil, tamamen inanamama duygusundan. Sanki Edward ve benim ilişkim o kadar düşünülemez, o kadar saçma ki, o gerçekten öfkelenmek mi yoksa sadece... eğlenmek mi gerektiğine karar veremiyor. "Şu anda ciddi misin?"

Gözyaşları tekrar akmaya başladı, sanki kalan tüm gururumu ağlayarak döküyormuşum gibi yüzümden aşağı akıyordu. Edward gittikten sonra her şeyin bittiğini düşünmüştüm, dibe vurduğumu düşünmüştüm, ama hayır, işte Sophia, başka bir Cavendish daha bıçağı daha da derine sokuyor.

Sırf kalbimi birine verdim diye.

"Neden buna inanmak bu kadar zor? Senin değerli kardeşlerin için yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun? Öyle mi?"

Sophia'nın gözleri parlar, nefesi kesilir. "Hiç de öyle değil!" diye bağırır, ellerini havaya kaldırır, öfkesi dalgalar halinde yayılır. "Edward tam bir cehennemden geçti, seninle dalga geçebileceğin rastgele bir Tinder flörtü değil. Onu küçük düşürdün."

Yutkunuyorum ve sanki cam yutmuşum gibi hissediyorum. "Onu kötü göstermek istemedim. Ama Soph, bu tamamen benim suçum değil, o başka bir kadınla oradaydı

başka bir kadınla birlikteydi! Bana bu gece çalışacağını söylemişti."

"Her neyse," dedi, başını sallayarak sanki işini bitirmiş gibi. "Şu anda bununla uğraşamam. Bu benim düğünüm, Daisy. Evlenmek üzereyim ve sen şimdi bu dramayı mı yaratıyorsun? Hem de tam da bu zamanda?"

Ve işte son sabrım da bitti.

"Ah, düğünün, tabii," diye karşılık veriyorum, her kelimedede alaycı bir tonla. "Çünkü evrende hiçbir şey Sophia Cavendish'in özel günü etrafında dönmesin, Allah korusun."

"Daisy," diye uyarıyor. Ama ben çoktan geri dönüşü olmayan uçurumdan aşağı yuvarlanmaya başlamıştım.

"Hayır, cidden, kendini duyuyor musun? Charlie ve ben birlikteyken fark etmedin, o benim kalbimi kırdığında fark etmedin. Bernard'ın tam bir sapık olduğunu bilmiyordun..."

Nefesini tutar, sanki ona tokat atmışım gibi elini ağzına götürür, ama ben devam ederim. "Bernard'ın bana hayran olduğunu söyleyip durdun... Oh, bunu *çok* açık bir şekilde gösterdi, değil mi? Tabii ki beni Edward'la hayal edemezsin, kendi kanlı burnunun ötesini hiç görmedin!"

Şimdi tüm vücudu titriyor. "Senin neyin var?" diye fısıldıyor. "Artık seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum."

Titrek bir nefes alıyorum, göğsüm inip kalkıyor. "Belki de tanıımıyorsundur Soph, çünkü hiç bakmaya zahmet etmedin. Düğününe ne kadar emek verdiğimi biliyor musun? Sanki kendim evleniyormuşum gibi emek harcadım."

Bir adım geriye sendeliyor ve uzun, korkunç bir saniye boyunca bana bakıyor - gözleri geniş ve ıslak, sanki tüm arkadaşlığımızın alevler içinde yok olduğunu izliyormuş gibi.

"Haklısın," der sonunda, yavaşça başını sallayarak, gözlerini kırıştıtarak gözyaşlarını geri tutmaya çalışır. "Belli ki gözümün önündeki şeyi görmemişim. Dürüstlüğü için teşekkür ederim."

Gözlerini silerek kendini kontrol altına alır. Klasik bir Cavendish gibi.

"Senden çok şey istedim. Bana çalışma saatlerini ve masraflarını gönder, cebinden para çıkmamasını sağlayacağım. Sonra bu oyunu bırakıp hayatlarımıza devam edebiliriz."

"Senin paran istemiyorum," diyorum, tamamen şaşkın bir halde. "Saçmalama, sadece biraz daha özen göstermeni istedim."

daha dikkatli olmanı istedim."

"Bunu yapamam," diye mırıldanıyor, yanımdan geçip, omzuyla omzuma hafifçe çarparak, Giles'in yanına, mekana doğru büyük adımlarla yürüyor.

Sanki göğsüme uzanıp çıplak elleriyle kalbimi söküp almış gibi hissediyorum.

"Ne, cidden mi?" diye arkasından sesleniyorum. "Bana ne veriyorsun? Erken emeklilik mi? Kovulduğum için tazminat mı? Yaptığım onca şeyden sonra, büyük de olsa tek bir hata yaptım diye şimdi düğününden atılıyor muyum? Denedim, Sophia. Denemediğimi söyleyemezsin."

Imogen'ın kendini beğenmiş yüzünü, gözlerindeki "*sana söylemiştim*" bakışını, benim yerime geçip, ben burada Edward'ın terk ettiği sevgilisi, Sophia'nın hayatından kovulan, maaşsız ayakçısı olarak kalırken, muhtemelen kıkırdayarak gülüşünü şimdiden görebiliyorum.

İçimde kırmızı ve yanan bir şey kabarıyor. "Paranı ve ikiyüzlü dostluğunu kendine sakla," diye bağıriyorum, sesim pes etmek üzereymiş gibi çatlıyor. "Ve umarım düğün gününde yağmur yağar."

Bu kindar ve çocukça bir davranış, bunun farkındayım.

Benim için var olduğunu bile bilmediğim derinliklere düştüm ve bunun için kendimden *nefret ediyorum*.

Sophia nefesini tutuyor. "Daisy, seni düğünden kovmuyordum, demek istediğim..."

"Ne?" diye bağıriyorum. "Ne, Sophia? Kardeşin için yeterince iyi olmadığımı mı? Aslında mesele bu, değil mi?"

Bir anlığına donup kalır. Ve sonra... işte o an gelir. Cavendish'lerin karakteristik dönüşümü. Omurgası dikleşir. Çenesi kalkar. Duyguları gömülür.

"Aslında haklısın," diyor, sesi korkutucu derecede sakin. "Beni bencil bir inek olarak gören bir nedimeyle mihrapta durmak *istemiyorum*. Hoşça kal, Daisy."

Böylece, ikinci bir Cavendish bana sırtını dönüp uzaklaşıyor.

BÖLÜM 42

Edward

Otel personelinin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek, büyük adımlarla geçip giderken mekanın kapılarını iterek açtım.

Londra'nın akşam havası yüzüme çarparak, cildimden akan sıcaklığı keser. Nefesim kesilir, göğsüm sıkışır. Ter gömleğimi ıslatır, bana yapışır, koltuk altlarımdan sırtıma kadar koyu lekeler açar. Kendi öfkem sızar, her şeyi lekeler.

Şehir muhteşem bir kayıtsızlıkla yoluna devam ediyor. Bir grup bekarlığa veda partisi yapan kadınlar, sarhoş yirmili yaşlarındaki gençler, sendeleyerek geçerken bağırıp ıslık çalıyor. Çiftler birbirlerine sarılıyor, sanki geceyi boşa harcayacaklarmış gibi birbirlerine kaptırmışlar.

Bu boğucu papyonu - işe yaramaz bir hurda - tırmalıyorum ve çekip çıkarıyorum, sallanmasına izin veriyorum.

Şu anda ihtiyacım olan şey boş evim, bu geceyi gömecek kadar sert bir viski ve hak ettiğim sessizlik.

O elbise içindeki görüntüsü beni rahatsız ediyor, şeffaf, ıslak, üzerine şampanya dökülmüş, başka bir adamın kolu kameraların önünde onu sarmış, gözlerindeki acımasızlık, benim aşağılanmamdan zevk alırken.

Sadece bunu düşünmek bile kanlı duvara yumruk atmak istememe neden oluyor.

Ve Sophia... Tanrım, yanından geçip giderken, arkama bile bakmadan, gözlerindeki acı... Çok harap bir haldeydim, oradan kaçmaktan başka bir şey yapamadım.

Sanki Daisy beni mümkün olan en derin şekilde incitmek istemiş gibiydi. Sanki meslektaşlarımın önünde aşağılanmamdan zevk almış gibiydi.

Peki bunun ne haklı gerekçesi vardı? Katılmak zorunda olduğum bir iş etkinliğine katılma cesaretini gösterdiğim için mi? Onu bir gece elbisesi içinde sergilemek yerine mesleki sorumluluklarımı yerine getirdiğim için mi?

Bu ihanet göğsümde asit gibi yakıyor, aramızda beslemeye izin verdiğim her hassas duyguyu, her kırılğan umudu aşındırıyor.

Ne lanet bir ironi.

Benim aradığım şey bu değil miydi, beni sarsacak tutku ve ateş? Bu gece bunu fazlasıyla aldım.

Bunun yerine, kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Kaçınılmaz sonuçları umursamadan onun kaosuna kapıldım.

Cavendish ailesinin en büyüğü, halka açık bir etkinlikte çok daha genç sevgilisi tarafından azarlanıyor. Gece bitmeden tüm dedikodu köşelerinde bu haber yer alacak.

Millie beni şimdi görebilseydi ne düşünürdü?

O öldükten sonra, en zor zamanlarımda bile, yalnızlık beni bu kadar etkilememişti.

Çünkü yalnızlık, tüm acısına rağmen, tek başına çekilen bir ıstıraptır. Sadece onu hisseden kişinin omuzlarında taşıdığı bir yüküdür.

Daisy'yi acı ve öfkeyle patlatmaz, Sophia'yı ihanete uğramış hissettirmez. Meslektaşlarımın ve iş arkadaşlarımın fısıldamasına neden olmaz. Cavendish ismine utanç getirmez.

Onunla bir gelecek hayal etmeye başladığımı düşünmek. Onun kaosunun benim düzenimi yok etmekten ziyade tamamlayabileceğine inanmaya başlamıştım. Farklılıklarımıza rağmen gerçek, kalıcı bir şey inşa edebileceğimize inanmıştım.

Daha iyi bilmeliydim. Başından beri bunu görmeliydim.
Bizim ilişkimiz asla yürümeyecekti.

Ne kadar aptalmışım.

Televizyon programları, edebi tercihler veya sanatsal eğilimler
konusunda aynı fikirde olmayabiliriz.

Ancak bu konuda nihayet karşılıklı bir anlayışa vardık. Bizim
durumumuzda zıtlıklar birbirini çekebilir. Ama aynı zamanda yok
da edebilir.

Bazı zıtlıklar tam olarak öyle kalmalıdır: zıt ve ayrı.

BÖLÜM 43

Daisy

"YEMEK YEMEN GEREKİR, canım. Pret'ten sana sandviç aldım, en sevdiğin yemek, hardallı şık jambonlu ve peynirli olan." Lizzie çantayı önümde sallıyor, geniş, endişeli gözleri "*Lütfen bana müdahale ettirme*" diye bağıyor.

"Teşekkürler." Gülümsemeye çalışıyorum, ama yüzüm sertleşmiş gibi, nasıl düzgünce gülümseneceğini unutmuşum gibi. "Ama o kadar aç değilim."

Lizzie bu numara yemiyor. Gözleri kısılıyor. "Akşam yemeği yedin mi?" Duraklıyorum. "Fazla değil." "Yani hiçbir şey. Öğle yemeği?"

Ellerime bakıyorum ve üç tırnağımın ojesinin tamamen çıktığını fark ediyorum. Gardırop çıldıracak. "Sadece...

.. iştahım kaçtı. Ama saat bir civarında bir muz yedim."

"Muz mu? *Saat bir* civarında mı? Tanrım, bu yemek değil ki, bir çocuğun bile burun kıvracağı zavallı bir atıştırmalık."

Savunmamı hazırlayamadan, sandviçi ellerime tutuşturuyor.

Parmaklarım yavaş ve beceriksizce sandviçi tutmaya çalışıyor. Daha çok onu yatıştırmak için ambalajı açıyorum ve isteksizce bir ısırık alıyorum.

Ekmek kuru, peynir lastiksi ve tatsız, damağıma yapışıyor.

Normalde, Pret'in jambonunu övüp dururdum — tuzlu, dumanlı mükemmellik ve hardalın keskin tadı.

Gerçek şu ki, yemek *istemiyorum*. Hiçbir şey istemiyorum. Vücudum temel insan fonksiyonlarına karşı protesto ediyor gibi hissediyorum. Aşk acısı, sanırım. Ya da kalp kırıklığı. Ya da belki de Edward ve Sophia haklı olduğu için, dramayı seviyorum.

Balodaki o kabustan bu yana bir hafta geçti.

Ve tüm bu süre boyunca, ikisinden de tek bir kelime bile duymadım. Ne telefon, ne mesaj. Sadece o korkunç gecenin yankısı kafamda tekrar tekrar çınlıyor.

Ve tabii ki ben de onlarla iletişime geçmeye çalışmadım. Söylenecek başka bir şey yoktu.

Bitti. Tamam. Bir bölüm kapandı. Korkunç, yürek parçalayıcı, acımasız bir şekilde, ama bilirsiniz, hayat böyle.

Bununla barıştım. Ya da, kalp kırıklığımı atlattığımda barışacağım.

Cebimdeki telefonum titriyor ve sanki elektrik şoku almış gibi irkiliyorum, onu çıkarmak için elimi uzatıyorum.

"Şu anki yüzün," diyor Lizzie, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Sanki idam mangasını bekliyormuşsun gibi görünüyorsun. Acaba...?"

Ekrana bakıyorum, kulaklarımda kalp atışlarım çınlıyor. "Annem," diyorum, adrenalin düşerken sesim düzleşiyor.

Rahatlama mı, hayal kırıklığı mı? Hiçbir fikrim yok. Aptalca çünkü onun benimle iletişime geçmeyeceğini biliyorum.

Yine sahte bir gülümseme dudaklarıma konuyor — görünüşe göre bu benim yeni varsayılan ayarım.

Şu anda durumum bu: telefonum her çaldığında kalbim sevinçten hopluyor, ama arayan o değilse hayal kırıklığına uğruyorum.

Saatlerce, gerçekten *saatlerce*, bunun bittiğini, sona erdiğini, yas tutacak bir şey kalmadığını kendime telkin ediyorum. Ama aptal kalbim, telefonum çaldığı anda olmayan bir şeye tutunuyor. Ve sonra her şeye yeniden başlamak zorunda kalıyorum.

Ne bekliyorum ki? Her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyen bir mesaj mı? Londra semalarında "*özür dilerim*" yazan bir hava yazısı mı?

?

Lizzie'nin omuzları çöküyor ve ben de onun gözlerinde hayal kırıklığının parıltısını görüyorum, ki bundan nefret ediyorum.

Bir saniye, diye mırıldanarak stüdyonun daha sessiz bir köşesine geçiyorum. Arka plandaki gürültüyü bastırmak için parmağımı kulağıma sokuyorum — sahne donanımlarının çıkardığı sesler, Simon'ın emirleri — ve telefonu açıyorum.

"Anne?"

Gece geç saatlerde beni araması alışılmadık bir şey değil. Sonuçta programımı biliyor.

Bir anlık sessizlikten sonra, sesi cızırtılı bir şekilde duyulur. "Daisy, canım, haberlerim var! Üzgünüm, bekleyemedim, geç oldu, biliyorum, ama içim patlıyor."

"Devam et," dedim, midem düğümlenerek. Haberler şu anda dolu bir silah gibi geliyordu.

Telefonun diğer ucunda yankılanan derin bir nefes aldı. "Sonunda İspanya'ya taşınyoruz. Marbella'da emekli olacağım, canım!"

"Anne! Bu harika." Ve gerçekten de öyle. Yıllardır İspanya'ya emekli olmaktan bahsedip duruyordu, güneş yanığıyla ve sangria hayalleriyle döndüğü paket tatilden beri.

Sonra farkına varıyorum. Ağızda acı bir tat bırakıyor.

Annemin kulübesi — Cavendish malikanesindeki, eğri büğrü bahçe yolu ve duvarlara tırmanan güllerle süslenmiş küçük köşe — Londra'da yıllar geçirdikten sonra bile "evim" dediğim yer, yok oluyor.

Cavendish ailesiyle olan son bağım da koptu. En iyisi bu. Açıkçası.

Artık Sophia'nın aptal midillisinin elma dilimleri için homurdandığı at padoklarının önünden geçip durmak yok.

Artık cinai tavus kuşlarının bulunduğu malikanenin bahçelerinde dolaşmak yok.

Altın yaldızlı çerçevelerdeki aile portrelerine bakmak yok artık, Cavendish ailesinin mavi gözlü nesilleri, büyük merdivenlerinden yukarı çıkarken hareketlerimi takip ediyordu. Artık Sophia'nın dört direkli yatağında uzanıp tavanına bakarak, büyük büyükbabasının ziyaret eden kraliyet mensuplarını etkilemek için yaptırdığı çeşmeyi seyrederek geleceğimizi planladığımız öğleden sonraları yok.

Edward annesini ziyaret ederken, ben de annemi ziyaret ettiğimde yaşadığımız garip karşılaşmalar da yok artık.

Gitti. Hepsi.

Bu iyi. Düzgün bir son. Temiz bir kopuş.

Aşağıya bakıyorum, ıslak bir şey hissediyorum. Oh. Sandviçi avucumda ezmişim, hardal parmaklarımın arasından sızıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Cavendish'ler biliyor mu?"

"Tabii ki. Daisy, inanmayacaksın ama... Richard'a ve bana erken emeklilik ve yüklü bir tazminat verdiler. Birdenbire." Annem telefonda adeta titriyor.

Boğazımdaki sıkışmayı yutuyorum. "Ciddi misin?" Vay canına.

Bu... çok garip bir duygu.

Annem için mutluluk, *elbette ki* onun adına mutluyum. Bunu hak ediyor. Ama bunun altında, soğuk bir şey süzülerek kaburgalarımı sarıyor.

Cavendish ailesi beni hayatlarından çıkardı.

Köklerim, cömert bir tazminat paketi ile kesildi. Edward'a olan son bağım, kesildi ve parlak banknotlarla ödendi.

"Evet!" Bir an durdu, heyecanı biraz azaldı. "Tabii ki Edward'ın işi. Bayan C, onca incisine rağmen paraya biraz sıkıdır."

Gülmeye çalışıyorum. Ama yanlış çıkıyor.

Edward beni kendi eliyle dışladı. Annesi bile değil.

Ve beni hayatından keserken bile, bunu düzgün bir şekilde yapıyor — dağınık bir yırtık yerine cerrahi bir kesik gibi.

"Bu harika, anne," diyorum, aptalca bir gözyaşı akarken, muhtemelen kalın fondötenimin üzerinden bir kanyon açarken. Michelle beni öldürecek.

Annem ve Richard için gerçekten mutluyum — güneşli İspanya'da, uygun fiyatlı şarap ve sonsuz D vitamini ile geçirecekleri gelecekleri için.

Ama mesaj açık ve net: Cavendish'ler benimle *işlerini bitirdiler*.

"Daisy?" Annemin sesi yumuşar. "İyi misin, canım? İstedğin zaman ziyaret edebilirsin. Marbella o kadar da uzak değil."

Yanağımı silerek, sahte mutluluğumu en üst düzeye çıkarırım. "Anne, senin adına çok mutluyum!" diye seslenirim, sesim neşeli, gözlerim ise umutsuzlukla doludur.

Bir duraklama. Sonra: "Edward mı? Keşke *bana* ne olduğunu *anlatsan*."

"Sadece bir kaçamaktı anne."

"Daisy, lanet olsun, sette olman gerekmiyor mu?" Simon'ın sesi acıma partimi mahveder.

Havada yaklaşık iki fit zıplarım, yıpranmış sinirlerim protesto etmek için çığlık atar.

Simon bana sert bir bakış atar, ayağı sabırsızca yere vurur, kolları göğsünde kavuşturulur.

"Kapatmam lazım anne, muhtemelen duymuşsundur." Telefonu kapatırım. "Çabuk çabuk." Simon ellerini çırpar.

"Tanrı aşkına, Simon," Lizzie ters bir şekilde ona bakarak, "Ona biraz zaman ver."

Teşekkürler, Lizzie. Bu acımasız, hardal lekeli dünyada benim tek gerçek müttefikim.

"Ona bolca ikinci şans verildi. Ama geçen hafta boyunca hiç heyecan göstermedi ve beş dakika sonra canlı yayına gireceğiz!" Parmakla beni işaret etti. "Seni plastik bir mankenle değiştirmemi istemiyorsan, ki bu arada o da bu halinden daha gerçekçi olur, kendini topla."

O kadar da kötü gelmiyor. Belki yer değiştirebiliriz. O, her şey yolundaymış gibi davranarak tırnığı sallayabilir, ben de sahne malzemeleri dolabında cansız bir şekilde yatabilirim. En azından mankenler kendilerini berbat hissetmezler. Ya da ağlamazlar.

"Ben iyiyim," diyorum, Lizzie'ye parçalanmış sandviçi geri verirken teatral bir neşe sergiliyorum.

Saat, parlayan kırmızı gözleriyle bana alaycı bir şekilde bakıyor. Saat 22:00.

Makyajımı ve göğüslerimi eritecek kadar sıcak ışıkların altında dört saat daha durup, kalbim parçalanmamış gibi davranarak deli bir Barbie bebek gibi sırtacağım.

Cesedimi sahte bahçe setine sürüklerim, astroturf topuklarımda altında uğursuz bir şekilde çıtırdıyor. Yapay çiçekler bana gösterişli başlarını sallıyor, renkleri o kadar neşeli ki gözlerimi acıtıyor.

Canlı yayına geçiyoruz ve nefesimi çekiyorum, her zamanki ısıltımı yakalamaya çalışıyorum. Ama bu, kuru bir kuyudan su çekmeye çalışmak gibi.

"Hoş geldiniz!" diye sesleniyorum. "Bugün, hayalinizdeki açık hava cennetini yaratmanıza yardımcı olacak harika bir bahçe aletleri seçkisi hazırladık."

Senaryomu hatırlamaya çalışıyorum, genellikle dudaklarımdan çok kolayca dökülen sözleri. Ama kelimeler benden uzaklaşıyor gibi, zihnim sisli, karışık bir karmaşa içinde.

Simon beni şahin gibi izliyor.

Derin bir nefes daha alıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve en parlak gülümsememi takınıyorum. "Bu harika çok amaçlı tırmığı daha yakından inceleyelim," diyorum, sesim sadece hafifçe titriyor. "Bu, . . ."

Ne için mükemmel? İçine girmek için çukur kazmak için mi? Simon'ı öldüresiye dövmek için mi?

Aklım boşaldı.

"Yaprakları, çim kırıntılarını temizlemek ve hatta hafif toprak işleme için," diyorum zorla, kas hafızam nihayet devreye giriyor.

Kendimi toparlamam lazım, yoksa canlı yayında kovulmamın beş saniye kalmış demektir.

Parlak stüdyo ışıkları üzerime baskı yapıyor, başım dönüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Elimdeki kürekle odaklanmaya çalışıyorum, ama bu, uyanmadan hemen önce bir rüyayı yakalamaya çalışmak gibi.

Oda etrafımda eğiliyor ve sallanıyor gibi görünüyor, ayaklarımdan altındaki suni çim, mide bulandırıcı yeşil bir denizin dalgaları gibi hareket ediyor. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kuvvetlice kırpiyorum, ama bu sadece baş dönmesini daha da kötüleştiriyor.

"Daaaaaiisssyyy?"

Simon'ın sesi kulaklığımdan cızırtılı geliyor, ama yanlış bir ses—çok yavaş, çok derin, sanki bir korku filmindeki iblis gibi derinliklerden sürünerek çıkıyor.

"Sen kafan mı güzel lan?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum, ama bu daha da kötü oluyor — baş dönmesi artıyor, zemin yine kayıyor.

Mala parmaklarımdan kayarak sahte çimlerin üzerine düşüyor.

Zemin hızla yaklaşır ve son gördüğüm şey Lizzie'nin yüzüdür — sanki yavaş çekimde bir tren kazasını izliyormuş gibi, saf bir dehşet.

Aslında, bu şu anda hayatımı oldukça doğru bir şekilde tanımlıyor.

Edward

Hastane koridorunun köşesini dönüyorum, floresan ışıklar her şeyi o kurumsal parıltıyla yıkıyor — tıbbi personeli olduğumuzdan daha yorgun gösteren türden bir parıltı.

Bu gece vardiyalarını düzenli olarak yapmayalı yıllar oldu. Şimdi, ara sıra bir tane yapmak küçük bir lütuf gibi geliyor, bunun sık rastlanan bir durum olmadığını hatırlatıyor.

Artık bu işi yapmaya alışkın değilim, ama Dr. Murphy'nin acil bir durumu vardı. Ve biz birbirimize iyilik yaparız. Doktor olduğunuzda, akşamdan kalma günü diye bir şey yoktur. Eğer burada değilseniz, bu felaket bir şey olduğu anlamına gelir. Bu durumda, babası vefat etti.

Omuzlarımı silkiyorum, yorgunluğun ağırlığını atmaya çalışıyorum, kahve dükkanındaki kioska muz için para üstünü verirken hızlıca, formalite icabı bir gülümseme atıyorum.

Koğuşa dönmek için arkanı dönüyorum.

Yorgun zihnim görüntüyü doğru düzgün işleyemedi, tanıdık bir sarı saçlı ve kaküllü birini görürüm.

"Lizzie," diyorum, kaşlarımı çatarak, doktor endişesi hemen devreye giriyor. Ama kollarındaki ucuz dergiler - dükkandan yeni alınmış - ve rahat yürüyüşü bana bunun ciddi bir şey olmadığını söylüyor. Bu işte bu tür şeyleri çabuk anlarsınız. "Bu saatte seni buraya getiren nedir? Bir şey mi oldu?"

"Oh!" Gözleri büyüyerek, gözle görülür şekilde irkilir. "Ciddi bir şey yok. Sadece bir arkadaşımı ziyaret ediyorum... Bob. Gut hastalığı var. Endişelenecek bir şey yok."

"Bu saatte mi ziyarete geldin? Ziyaret saati çoktan bitti."

Kadın yer değiştirir, elindeki dergiler kayar. "Sadece birkaç şey bırakmaya geldim."

En üsttekine göz attım — kapakta bir reality yıldızı vardı. Tanrım. Onları tanıyorum. Daisy'nin suçu.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır! Hayır." Birbir bir bir uzun biraz doğal doğal konuşma ritmini. "Hayır."

Bir şeyler ters.

Karşı kanadı işaret ediyorum. "Doğru. Bob hastanenin diğer kulesinde olurdu."

"Ah, ne aptalım! Yön gösterdiğiniz için teşekkürler. Gerçekten şuraya gitmeliyim

—" Yanlış yöne telaşla bakar. "Peki, gut hastalığının kimseyi beklemediğini bilirsin."

Gitmek için yürümeye başlar.

"Lizzie, bekle," diye seslenirim.

Adımını yarıda keser, omuzları gerilir, sonra geri döner.

Boğazımı temizlerim, kelimeleri zorla çıkarırım. "Sormak istedim, Daisy nasıl? Sanırım bizim pek iyi anlaşılamadığımızı biliyorsun."

Yüzünde bir anlık bir değişiklik olur, sert bir ifade belirir, sonra tekrar neşeli bir ifade takınır. "Biraz duydum. Aslında pek bir şey değil. O harika. Trekking tatili planlıyor... " Durur. "Aslında Moğolistan'a. Ata binmeye."

"Moğolistan." Ona bakıyorum. "Neden?"

"Bu onun hayalimdi ve şimdi hayallerini gerçekleştirmeye karar verdi. En iyi hayatı yaşıyor."

"Tamam," diyorum yavaşça. "Kiminle gidiyor?"

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Bir arkadaşımızla. O bir manken, yarış pilotu ve Michelin yıldızlı şef." Bir başka sessizlik. "Ve İspanyol."

Ona bakıyorum. O da gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Daha da dikkatli bakıyorum. Daisy, İspanyol bir yarış pilotu/model/şefle Moğolistan'da trekking mi yapıyor? Bu, onun o anda uydurduğu bir şey gibi geliyor.

Ama Lizzie, sert bir inançla bakışlarımı karşılayarak ısrar ediyor.

Belki doğrudur. Belki de saçmalıktır.

Her halükarda, mesaj açık.

"Ona benim adıma en iyi dileklerimi ilet," diyorum, sesim istediğimden daha sert çıkıyor. Çok sert. Gece yarısı bir hastane koridorunda çok fazla. Boynumun arkasını ovuyorum.

Lizzie'nin dudakları hafifçe kıvrılır. "Ona iyi dileklerde bulunmana gerek yok. O gayet iyi."

"Sana ne söylediğini bilmiyorum..."

"Gözleri olan herkes onun senden daha iyisini hak ettiğini görebilir."

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. "Doğru," diyorum yumuşak bir sesle, ama göğsümde keskin bir acı hissediyorum. "Anlıyorum. Madem ben bu kadar berbat bir adamım, Daisy'nin hayatından çıkmamın seni çok rahatlatacağına eminim."

Çenesini yukarı kaldırıp dergileri daha sıkı tuttu. "Gitmem gerek."

"İyi geceler, Lizzie. Umarım Bob'un gut hastalığı geçer."

Koridorda kaybolur, ama göğsümdeki ağırlık yerinde kalır.

Daisy hayatına devam ediyor gibi görünüyor. İspanyol süper insanla olsun ya da olmasın.

Mesele şu ki, bu absürt küçük hikaye Daisy için gerçek olabilir. Ama benim için asla.

Daisy bir anda ortadan kaybolabilir, dünyayı döndürüp parmağının değdiği yerde durur. Moğolistan. Marakeş. Madrid. Bir barda biriyle tanışıp, bir anda bozkırda at binmeye karar verebilir.

Ben yapamam.

Ve Daisy gibi birine yapabileceğim en kötü şey, kalmasını sağlamak. Kanatlarını kırmaktır.

Daisy'yi engelleyen kişi olmayacağım. Onu olmak istemediği biri olmaya zorlamayacağım. Daisy gibi birini yok etmenin yolu, özgürlüğünü elinden almaktır.

Ama her öfke nöbetinde dizlerimin üzerine çöküp yalvararak kendimi küçük düşürmeyeceğim.

Onun için en iyisini istiyorum. Kendinden şüphe duymadan, mutlulukla parıldamasını, inanılmaz cazibesini, sıcaklığını, neşesini ve zekasını kucaklamasını istiyorum. Gerçek güzelliği fiziksel görünüşünden daha çok gözlerinden yansıyor, ama onun buna inanacağından emin değilim.

Geçtiğimiz hafta düşünmek ve derinlemesine düşünmek için çok zamanım oldu. Fazla zaman.

Belki de Daisy'den imkansızı istedim. Bir ilişkinin pervasız, her şeyi tüketen tutkusu ile

Belki de onu başarısızlığa mahkum ettim.

BÖLÜM 44

Edward

GÖRÜNÜŞE GÖRE ŞU ANDA en son Cavendish skandalı benim. Bizim skandallarımız diğer insanlarınkiler gibi değil. Bizimkiler daha incelikli, koridorlarda fısıldanıyor, akşam yemeği partilerinde kristal kadehlerin arkasında konuşuluyor. Kimsenin yüzüme karşı bunu konuşması gibi kaba bir şey yok.

Edward Cavendish'in orta yaş krizi. Edward Cavendish'in yirmili yaşlarındaki bir kızla ilişkisi. Edward Cavendish'in söz konusu kız yüzünden soğukkanlılığını kaybetmesi. Edward Cavendish'in kendini rezil etmesi.

Fısıltılar kaynağına göre değişiyor. Bazıları bunu trajik bir karar hatası, stresin ve hastanede geçirilen uzun gecelerin talihsiz bir yan etkisi olarak nitelendiriyor. Diğerleri ise bunun çaresiz bir orta yaş krizi olduğunu, benim yürüyen bir klişe olduğumu öne sürüyor.

Her zamanki gibi, Regency odasına giriyorum — malikanenin en görkemli, sözde "eğlence alanı" — ve konuşmalar kesiliyor. Herkesin gözleri bana çevriliyor, bazıları merakla, bazıları ise dikkatlice boş bakıyor. Tüm düğün konukları ve her zamanki geniş aile üyeleri de burada.

"Edward, canım!" Annem koltuğundan kalkar.

"Anne." Onun yanağına öpmek için eğildim. "Tabii ki, sakın beni rahatsız etmeyin," dedim, sesime hafif bir alaycılık katarak.

O gülümser, benimle Daisy arasında olanlardan çok rahatsız olduğunu bildiğim halde rahatsız görünmemeye çalışır.

"Sadece törenin sırasını tartışıyorduk," diye cevaplar. "Otur, canım. Rahatla. Uzun bir hafta geçirdin."

Bir sandalyeye oturuyorum. Oturduğum anda, herkesin gözleri itaatkar bir şekilde başka yöne çevriliyor, sahipleri ilgisizmiş gibi davranıyor. Ama ben o hızlı bakışları, boyunlarına çıkan kızarıklıkları, zar zor gizlenen merakı fark ediyorum.

Cavendish standartlarına göre, Daisy ile olan tartışmam utanç verici bir şekilde kamuoyuna mal oldu. Fotoğraflar dolaşıyor — sadece bizim kapalı çevremizde değil, sosyal medyaya da sızmış durumda.

Ama biz Cavendish'leriz. Nazik bir ortamda böyle şeyleri kabul etmiyoruz. Sanki yokmuş gibi davranıyoruz.

Daisy burada değil ve onun için rahatladım. Ailemin düğünde ona hak ettiği saygıyı göstereceğini umuyorum. Kimse aksini yapmaya cesaret ederse, bana hesap verecek.

Sophia hala benimle konuşmuyor olsa da, nezaketi sağlayacağına inanıyorum. Aynı odayı paylaştığımız her seferinde onun hoşnutsuzluğunun ağırlığını hissedebiliyorum. Benim ve Daisy'nin iç çatışmasını kişisel olarak algılıyor. Ama o ve Daisy her zaman sorunları çözmenin bir yolunu bulmuşlardır. Bu sefer biraz daha uzun sürebilir, ama onlar bunu halledeceklerdir.

Dekantöre uzanıp kendime bir bardak viski dolduruyorum.

Etrafımda, kesintisiz sesler uğultusu devam ediyor, bu tanrının unuttuğu düğünün en ufak ayrıntısını bile takıntılı bir yoğunlukla inceliyorlar. Çiçekler, oturma düzeni, yemek kararları... Her konu mide bulandırıcı bir şekilde tartışılıyor.

Annem Sophia ve sanki tüm kadın akrabalarımız bu ayrıntılara büyük önem veriyorlar, yüzleri o kadar ciddi ki, bu kadar sinir bozucu olmasa komik bile olabilirdi. Benim için hiçbir anlamı olmayan ayrıntılar.

"Edward." Sophia'nın sesi konuşmaların uğultusu arasında keskin bir şekilde duyulur.

Gözlerimi kırıştıırıp deri koltukta kıpırdanıyorum. Doğru. Dinlemem gerekiyordu.

"Ne?" Sesi, onun açıkça beklediği coşkuyu yansıtmıyor. Nefesini verir.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Beni koridorda yürütüp, beni teslim etmek... Hiç hatırlamıyor musun?"

Yüzümü elime sürterek iç çekiyorum, sakalların sert dokunuşu bana bu sabahtan beri tıraş olmayı düşündüğümü hatırlatıyor. "Evet, Sophia, düğünlerin nasıl yapıldığını az çok biliyorum."

Bacaklarını açar ve beni boyayı sıyrabilecek kadar keskin bir bakışla süzüyor. Sanki benim bu konuyu onun kadar ciddiye almadığıma inanamıyormuş gibi.

Ama ben ciddiye alıyorum. En azından almaya çalışıyorum.

Çekleri yazdım. Her türlü abartılı isteği tereddüt etmeden kabul ettim. Hors d'oeuvres ve oturma planları hakkındaki konuşmalara başımı sallayarak onay verdim. Tek bir şeye bile hayır demedim. İsteddiği her şeyi ona verdim.

Ama son birkaç haftadır, öfkemi kontrol altında tutmak gittikçe zorlaşıyor.

Onun hayal kırıklığını anlıyorum. Gerçekten. Ben Cavendish ailesinin en büyüğüüm, her şeyi kontrol altında tutması gereken kişi. Sorunları çözen ve her zaman ne yapacağını bilen kişi.

Ama hayatımda ilk kez, bilmiyorum.

Ve bunun bu düğünle hiçbir ilgisi yok.

Yavaşça bir yudum viski içiyorum. "Sophia." Diye iç çekiyorum. "Ne yapmam gerektiğini ve ne zaman yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum. Rahat ol."

"Sadece pek ilgilenmiyor gibisin." Sesinde her zaman beni etkileyen o titreme var.

İçkimi bitiririm, bardak masaya gereğinden fazla kuvvetle çarpar. "Üzgünüm, aşkım. Hastanede çok zor bir hafta geçirdim."

Bu bir yalan değil. Ama tam olarak doğru da değil.

Cerrah olmak, kaçınmak istediğim konuşmalardan otomatik olarak kurtulmamı sağlıyor. Genellikle bu çok işe yarıyor.

Ama bu yüzden böyle hissetmiyorum. Bu kadar dengesiz hissetmiyorum.

Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, ne kadar viski içersem içeyim, ne kadar dikkatimi başka yere yöneltirsem yöneltirim, ne kadar kek lezzetleri hakkında zihnimi uyuşturan tartışmalar yaparsam yapayım, bu durum değişmeyecek.

Sophia buna inanmıyor. Gözleri kısılıyor — annemi o kadar çok anımsatan bir bakış ki, neredeyse yüzümü buruşturuyorum. Tanrım, küçük kız kardeşim bu ifadeyi ne zaman öğrendi?

"Şu anda çok fazla stres var. Kusacakmışım gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor. "Kaçmalıydım."

Evet, kaçmalıydın.

"Saçmalık," diye araya giriyor annem. "Bu senin düğünün, canım. Her şey mükemmel olacak."

İronik bir şekilde bu bir tehdit gibi geliyor.

Sophia'nın omuzları gerginlikten kasılır.

Sağduyuma aykırı olsa da, eğilip alnına hızlıca bir öpücük konduruyorum. Barış teklifi olarak. "Her şey yoluna girecek, çilli."

O, buz gibi bir bakışla geri çekilir.

Ah. Hala affetmemişsin demek. Onun çocukluk lakabını kullanamam.

"Edward'ı takma kafana." Charlie'nin sesi şöminenin yanındaki koltuğundan geliyor

, sesinde alaycı bir gülümseme duyuluyor. "O sadece orta yaş krizini yaşıyor. Bu yüzden bu kadar huysuz."

Sophia ona sert bir bakış attı. "Charlie, kes sesini."

Charlie sadece sırtışını derinleştirir ve bardağını bana doğru kaldırır.

Yavaşça nefes veriyorum. Sonra, başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyorum. "İzninizle." Onun oyunlarına sabrım yok.

İki adım atamadan annem uzanır ve parmaklarını bileğime dolamıştır.

"Edward," diye mırıldanır, sesi artık daha sessizdir. "Kendin gibi değilsin."

Gerginleşirim.

"Düğün yüzünden mi?" diye ısrar eder. "Kendi anılarını mı canlandırıyor?"

Bu kolay bir cevap olurdu. Kendi düğün gününün anılarıyla boğuşan yaşlı dul. Onlar bunu anlar, beni hayaletlerimle baş başa bırakırlardı.

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle. "Belki de öyledir."

Elimi kısa bir süre sıkıp, memnun bir şekilde bırakır. Benim bunu söylememi istiyordu.

Dışarı çıkıyorum, gidecek belirli bir yerim olmamasına rağmen kararlı adımlarla ilerliyorum.

Sadece dışarı çıkmam gerekiyor. Nefes almam gerekiyor.

Çimleri kesip geçiyorum, derin nefes alıyorum, havayı ciğerlerime zorla çekiyorum.

Millie benim hayatıma devam etmemi isterdi. Mutlu olmamı isterdi.

Ama her şeyi bu kadar muhteşem bir şekilde mahvettiğim için bana çok kızardı.

Arkamda ayak sesleri duyulur.

"Charlie, siktir git," diye mırıldanıyorum, gözlerim ileriye sabitlenmiş.

"Tanrım." O, hiç etkilenmeden gülüyor. "Bu kadar huysuz bir piç olmana gerek yok. Yanlış kurabiyeden çaldığın için mi yakalandın?"

Yarım saniye tereddüt ettim — yarım saniye fazla uzun bir süre — sonra adımlarımı sürdürdüm. "Seninle bu konuyu konuşmayacağım."

"Hadi ama, bu konuda biraz alay edilmesini beklemelisin. Baloyu duydum. Ne düşünüyordun ki?"

Çenem gerilir.

Cevap vermiyorum. Yürümeye devam ediyorum.

Charlie, Charlie olduğu için, beni takip eder ve yetişir.

"Her zaman aynı fikirde olmadık, ama bir beyefendiden diğerine, eski sevgililerimden birine ilgi duymadan önce benden izin almanı beklerdim. Ne de olsa biz kardeşiz." Kendinden memnun bir şekilde sırtıyor.

"Sen, banyo suyu kadar iyi bir şampanya kadar centilmen birisin."

"Siktir git. Öyleyse, ikimiz de aynı küvette yıkanmışız gibi görünüyor, değil mi kardeşim? O küvetin ne kadar sıcak ve köpüklü olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." O gülüyor.

Cavendish ailesinin reisinin hiçbir koşulda kardeşinin yüzüne yumruk atmayacağını kendime zorla hatırlatmam gerekiyor. Düğünden önce Charlie'nin gözünü morartmak, Sophia'yı çileden çıkarabilir, özellikle de yaptığım onca şeyden sonra.

Ama tanrım, o kararlılığımı ne kadar zorluyor.

Yaşlandıkça, bu halini daha az tolere edebiliyorum; hayatı boyunca zarar görmeden geçmesini sağlayan o yapmacık, kendini beğenmiş cazibesıyla.

Burnumdan yavaşça nefes vererek öfkemi kontrol altına almaya çalışıyorum. O bir tepki bekliyor. Ben ona tepki göstermeyeceğim. "Buraya bir neden için mi geldin?"

Omuzlarını silkiyor. "Sadece sana ne olduğunu öğrenmek istedim."

Yürümekten

vazgeçiyorum.

Dönüyorum.

Genç doktorların sözlerini yutmalarını ve kariyerlerini yeniden düşünmelerini sağlayacak türden bir bakışla ona bakıyorum.

"Seni ilgilendiren bir şey yok."

Ama Charlie, tahmin edilebileceği gibi, sinir bozucu bir şekilde, bir konuşmanın ne zaman bittiğini hiç anlamamıştır.

Bakışları tembelce çimlerin üzerinde dolaşır. "Dostum." Derin bir nefes alır, kelimeyi uzatır. "Daisy o kulübede bana hayatımın en iyi oral seksini yaptı. Artık deneyimlerimizi karşılaştırabiliriz."

İçimde bir şey kırılır.

Onun adı. Onun ağzından. Kaba bir şeye dönüştürülmüş. O

benim.

Kararı bile vermeden harekete geçtim — elim onun yakasına yapıştı, nefesini kesecek kadar güçlü bir şekilde onu öne doğru çektim. Sırtı, çeşmenin taş kenarına sessiz bir gürültüyle çarptı.

"Senin hakkın yok," diye homurdandım, her kelime keskin bir şekilde, "benim olan şey hakkında böyle konuşmaya."

Benim.

Bu kelimeyi her zaman konuşmaktan çok homurdanmayı seven, bölgesel erkeklerle ilişkilendirmişimdir.

Ama şimdi anlıyorum.

Parmaklarım Charlie'nin yakasının kumaşını daha sıkı kavrar, onu burnumuz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırırım.

"Bir daha Daisy hakkında böyle konuşmayacaksın," diyorum, sesim alçak ve kararlı. "Anladın mı?"

Sırtışı titrer, gözlerinde bir anlık şaşkınlık belirir, ardından yerini korku alır.

"Tamam, sakın ol," diye mırıldanır, kıvranarak, gülerek geçiştirmeye çalışır.

Parmak eklemlerim gömleğinin yakasına beyazlaşır. "Beni anlıyor musun, Charlie?"

Gözleri sağa sola kayar, sonra tekrar benimkilere döner. Artık gerçek bir korku belirir. Boğazı titrer.

"E-evet. Tanrım. Tamam."

Yeterli değil. "Söyle."

Yutkunur. Adam'ın elması benim tutuşumun altında titrer.

"Bir daha Daisy'ye asla saygısızlık etmeyeceğim," diye boğuk bir sesle söyler. Ona vurmayacağım.

Ben öyle biri değilim.

Ama küçük bir intikam almaktan da çekinmem.

Onu itiyorum. Yüzünde şokun yansımalarını görmek, dengesinin bozulduğunu görmek, kolları çırpınırken sesindeki panik dolu lezzetli çatırtıyı duymak için yeterli kadar...

Ve o devrilir.

Doğrudan çeşmenin içine.

Su her yöne sıçrar, taş yolu, bakımlı çimleri, şüphesiz bir servet ödediğı özel dikim takım elbisesini sıırıslıklam eder. Bulanık uzuvlar ve öfkeli homurtular.

"Ne oluyor lan?" diye bağıırır, çeşme suyuyla boğulur, öfkeyle gözlerini kırıştırır.

Sesi, kulaklarımda hala çınlayan kanın sesini zar zor bastırıyor.

"Edward, ne halt ediyorsun?" Sophia'nın çığılığı

Regency odasının penceresinden geliyor.

Yukarı bakıyorum. Pencerele silüetlerle doludur — dehşete kapılmış, büyülenmiş figürler. Annem. Sophia. Bütün lanet olası aile. Hepsi, soğukkanlı Edward Cavendish'in parçalanışına tanık oluyor.

Durmuyorum.

"Lanet olası pislik!" Charlie arkamdan bağıırıyor.

Yürümeye devam ediyorum, uzun adımlarla çimleri kesiyorum, nefesim hızlı ve zor geliyor. Yumruklarım sıkılı, mühür yüzüğüm avucumun derisine batıyor.

Çünkü durursam, başımı çevirirsem, hatta onun yönüne bakarsam, başladığım şeyi bitirebilirim. Ve bunu yapamam.

Daisy hakkında düşünmek için çok fazla zamanım oldu. Boş odalarda, Millie'nin hayaleti dışında hiçbir şeyin eşlik etmediğı, kendi yarattığım enkazda mahsur kaldığım, mağara gibi evimde tek başıma geçirdiğim çok fazla gece.

Ona nasıl davrandığımı düşünmek için çok fazla zaman harcadım.

Hepimizin ona nasıl
davrandığını. Ve tek
hissettiğim şey utanç.

O gece baloda beni hazırlıksız yakaladı, aslında içimi parçaladı.

Onu baloda gördüğüm anda, beynim gözlerimin gördüklerini kavradığı
anda... Daisy, konuşmaları kesen bir elbise içinde, başka bir adamın elleri
belinde, başka bir adamın *dudakları* dudaklarında...

Öfkelenmişim. İlkel bir şeyin etkisiyle kendimi kaybettim. *O benim.*
Onu öpmek için kendine çektiği anda bunu anladım.

Lizzie'yi hastanede gördüğümde ve en kötü korkumu doğrulamak
için kayıtları kontrol ettiğimde anladım — Daisy büyük bir trekking
gezisi planlamıyordu. Susuzluk ve yorgunluktan acil servise
kaldırılmıştı.

Ve bu kelime ona mükemmel uyuyor.

Benim.

Benim korumam
gereken. Benim
korumam
gereken. Benim
değer vermem
gereken.

Ve ben her şeyi mahvettim.

İlişkimizi, gelişmesini yakından izlemek ve zehirli bir yola girerse
gizlice sonlandırmak için petri kabındaki bir deney gibi ele aldım.

Kendime, onu koruduğumu, benim gibi yaşlı, ciddi, kronik bir iştah
olan bir adamla yaşamaktan kurtardığımı söyledim.

Ama gerçek neydi?

Sadece korkuyordum. Ona tamamen teslim olursam, beni
tüketeceğinden korkuyordum. Kendimi kaybedeceğimden
korkuyordum. Kendimi rezil edeceğimden korkuyordum.

Ama şaka bana döndü.

Çünkü kontrolü elinde tutmak, onu uzak tutmak için tüm çabalarım
rağmen, hiç bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim.

Daisy sette bayıldığından beri iki acı verici hafta geçti. En azından
Liam, Lizzie aracılığıyla onun durumuyla ilgili haberleri bana iletme
nezaketini gösterdi.

Telefonlarıma cevap vermiyor. Mesajlarıma cevap vermiyor.
Muhtemelen beni tamamen engelledi. Ama düğünde benden
kaçamayacak.

Ve bu beni endişelendiriyor.

Son istediğim şey bir gösteriydi, ama tam da bunu yarattım. Şimdi herkes bizim hakkımızda konuşuyor ve o zaten yeterince baskı altında.

Ama ne olursa olsun, gerçeklerle yüzleşeceğiz.

Tüm kartlarımı masaya koyacağım.

Onu istiyorum. Onu sonsuza kadar istiyorum. Onun benim olmasını istiyorum, başka kimsenin değil. Ve bunu ona kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Eğer benimle bir daha asla konuşmamaya karar verirse, öyle olsun. Onurlu bir davranış sergileyip onun uzaklaşmasını izleyeceğim.

Ama o asla yürümeyecek gid hala inanmaya buna

hepsine bu yanlış izlenimlere

O her şeyi bilerek uzaklaşacak.

BÖLÜM 45

Edward

GIYİNME ODASININ KAPISI AÇILIYOR ve annemin keskin bakışları benimkilerle buluşuyor, yüzünde bir anlık bir inceleme ifadesi beliriyor, sonra daha yumuşak bir ifadeye bürünüyor.

"Canım," der yumuşak bir sesle, ellerini ağzına götürür. "Aman Tanrım! Ne kadar yakışıklısın."

Onaylayarak başımı salladım ve kalbim güm güm atarken içeri girdim.

Daisy ile aramızdaki konuları düğün davetlilerinin önünde konuşamayacağımı biliyorum, ama onu kenara çekmeye çalışacağım. Her halükarda, bugün beni görmezden gelemez.

Gözlerim odayı tarıyor. O burada değil.

Bunun yerine, bakışlarım odanın ortasında duran, beyaz dantel ve ipek giysisiyle ıslıl ıslıl parlayan Sophia'ya takılıyor.

Duruyorum, göğsümde aniden yükselen duygu dalgası beni hazırlıksız yakalıyor. Eskiden gecenin bir yarısı kolumu çekip evin hayaletlerle dolu olduğunu fısıldayan küçük kız, şimdi karşımda bir gelin olarak duruyor.

"Sophia, muhteşem görünüyorsun. Giles gerçekten çok şanslı bir adam."

O da bana gülümsüyor, ama bu gülümseme yanlış bir gülümseme; gergin ve titrek, bir gelinin yüzünde olması gereken parlak mutluluktan çok, bir yüz buruşturma gibi.

Düğünlerin inceliklerini çok iyi bilmiyorum olabilirim, ama odayı saran tuhaf gerginliği ben bile hissedebiliyorum. Sophia'nın etrafında dolaşan, elbisesini düzelterken, ona güven verici sözler fısıldayan, titrek nefesini susturmaya çalışan nedimeler gergin bir enerjiyle dolular.

Daisy'nin göze çarpan yokluğu da benim tedirginliğimi artırıyor.

Sophia, hiçbir uyarı olmadan gözyaşlarına boğuluyor.

Imogen ve Bernice donup kalıyor, gözleri şok ve endişeyle açılmış.

Kız kardeşime doğru büyük adımlarla yürüdüm. "Ne oldu?"

Kız kardeşim öfkeyle başını sallıyor, nefes nefese konuşuyor. "Ben iyiyim. Sadece gerginim."

Imogen, yüzünde zar zor gizlediği endişeyle bana bakar.

"Daisy nerede?" diye soruyorum.

Sophia gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırır. "Daisy gelmeyecek."

Ona bakıyorum, nabzım aniden kulaklarımda çınlamaya başlıyor, göğsümdeki o soğuk şey buza dönüşüyor. "Ne?"

Sophia titreyerek nefes alır, elini ağzına bastırır. "Ona nedime olmaması en iyisi olduğunu söyledim, ama asla... Asla öyle demek istemedim

"sesi kırılır, vücudunu şiddetli bir hıçkırık sarsar. "Onun hiç gelmemesini istemedim."

Gözlerimi kırıpıyorum, sözlerinin ağırlığı bir an için kafamda yankılanıyor. "Ona artık baş nedime olmadığını mı söyledin?"

Annem keskin bir nefes alır ve "Canım, bu en iyisi" diyecek kadar cüretkar davranır.

Ona dönerek, midem sıkışır. Charlie'yi çeşmeye gönderen öfke yeniden yüzeye çıkmak üzere.

"En iyisi mi?" diye tekrar ediyorum. "Ciddi misin?"

O, Cavendish ailesinin reisi olarak, hiç çekinmeden gözlerime bakar. "Daisy yeterince iyi bir kız, ama gerçekten, Sophia'nın baş nedimesi için en uygun seçim değil."

"Tanrı aşkına, sen ne diyorsun?" diye bağırırım.

Annem sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi geri çekildi, gözleri benim patlamama şokla açılmıştı.

Dikkatimi tekrar Sophia'ya çeviriyorum, beyaz dantellerin ve mükemmel buklelerin ötesinde, eskiden bundan daha cesur olan küçük kıza bakıyorum. Dokuzuncu sınıfta Daisy'ye sıradan dediği için Tom McIntosh'a yumruk atan kız kardeşim. Kimsenin, annemiz bile olsa, arkadaşlıklarını dikte etmesine asla izin vermeyen kız kardeşim.

Onu yeterince iyi tanıyorum, Daisy ile barışmazsa bu kararından çok pişman olacağını biliyorum. Tıpkı benim kendi uzaklığımın her anından pişman olduğum gibi.

"Daisy her provaya ve her etkinliğe katıldı. Seni desteklemek için elinden geleni yaptı, Sophia. Her zaman yaptığı gibi." Sesim sertleşir. "Peki, son zamanlarda onun için ne yaptın?"

Sophia şaşkın bir şekilde bana bakar, dudakları aralanır.

"Edward," der, sesi incinmişlikle doludur. "Bugün benim düğün günüm."

"Bu gerçeğin çok iyi farkındayım. Zamanlamam için özür dilerim, ama bazı acı gerçekleri duymam gerekiyor. Bu durumu çözebilmen için bunları şimdi duymam daha iyi." Bir adım daha yaklaşıyorum, sesim artık daha sessiz ama aynı derecede yoğun. "Daisy hayatında çok önemli bir kişi ve belki de onu hafife aldığını düşünmen gerekiyor. İki hafta önce canlı yayında bayıldığını biliyor muydun?"

Gözlerini kırıştırır, ağzı açık kalır. "Ne?"

"Bayıldı. Canlı yayında. Ve sen bunun farkında bile değildin, değil mi?" Hayal kırıklığıyla başımı sallayarak keskin bir nefes veriyorum. "Hepimiz onu hayal kırıklığına uğrattık. Her birimiz."

Boğazından boğuk bir ses çıkar, sanki tartışmak istiyor ama söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi.

"Edward, Sophia'yı üzüyorsun!" diyor annem.

"Bu durumdan açıkça rahatsız olduğu belli," diyorum. "Daisy'nin nerede olduğunu söyle."

Sophia'nın gözleri inanamama hissiyle büyür. "B-bilmiyorum."

"Sanırım annesinin yanındadır," diyor Imogen. Garip bir şekilde yerinden kıpırdanıyor. "Tören bitene kadar bekleyecektim, ama..."

Daisy bu sabah buradaydı." Tereddüt eder, ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Bunu sana vermemi istedi, Sophia. Bir kart. Sana şunu söylememi istedi..." Derin bir nefes alır. "Kırgın olmadığını ve senin için en iyisini dilediğini."

"Annesinin yanındaydı," diye devam etti Imogen, sesi artık dikkatliydi. "Ve bir yere gidiyormuş gibi bir valizi vardı."

Midemi bir taş gibi ağırlık kapladı.

Tanrım. Ya Lizzie yalan söylemiyorsa? Ya gerçekten lanet olası İspanyol Michelin yıldızlı şef, yarış pilotu ve mankenle birlikte Moğolistan'a gitmek üzereyse?

İki elimle saçlarımı tararım, köklerinden çekerek, içimden düşük, acı dolu bir inilti çıkar.

Kız kardeşime bakıyorum.

O da bana bakar, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüyle.

Sonra, tek kelime etmeden bileğinden bir bileklik çıkarır.

Onu hemen tanıdım. Daisy'nin çocukken onun için yaptığı örgü dostluk bileziği. Hiç çıkarmadığı bilezik. Bugün "ödünç aldığı şey" olacağını söylediği bilezik. Daisy'nin titizlikle yaptığı, konsantre olmak için dilini dişlerinin arasına sıkıştırdığı, her ilmeği ve düğümü tam olarak doğru yapmaya kararlı olduğu bileziği hatırlıyorum.

Sophia bileziği avucuma sıkıştırır.

"Git onu bul," diyor. "Ona söyle... Ona benim bir aptal olduğumu söyle. Ve özür dilediğimi."

Çenemi sıkıyorum. "Gidemem. Bir saat sonra seni mihraba götüreceğim."

Kafasını sallar ve bileziği bana daha güçlü bir şekilde uzatır. "Daisy'ye geri döneceksin. Belki. En azından denemeni istiyorum. Ve eğer dönmezsen..." Yumuşak bir gülümsemeyle ekler. "Ben yetişkin bir kadıyım. Kendim düğün törenine girebilirim."

Ona bakıyorum.

Sonra bileziğe. Sonra

hareket ediyorum.

Artık tereddüt yok.

Artık lanet olası Cavendish nezaketi yok.

Odanın dışına fırladım, cilalı zeminde ayaklarımın sesi yankılanırken koridorda koşuyorum. Malikanenin merdivenlerini ikişer üçer basamak atlayarak çıkıyorum, kalbim çok uzun zamandır hissetmediğim bir çaresiz aciliyet duygusuyla göğsümde çarpıyor.

Daisy'ye ulaşmalıyım. Bunu düzeltmeliyim. Sophia için. Kendim için. Daisy için, yıllarca verip verip, hiç hak etmeyen insanlara, en azından bana, tüm kalbini veren Daisy için.

Tam hızla çakıl yoluna ulaştım, ama aniden, sinir bozucu bir şekilde durmak zorunda kaldım.

Ve beni karşılayan şey, tam anlamıyla bir felaketti.

"Lanet olsun!" diye bağıryorum, sesim malikanenin arazisinde yankılanıyor ve bir kuş sürüsünü kaçırıyor.

Garaj yolu araçlarla dolu bir labirent gibidir. Aile üyeleri, misafirler, çiçekçiler, catering şirketleri, şoförler... Bu düşüncesiz pisliklerin her biri arabalarını buraya park etmiş, malikaneyi kendi kişisel düğün otoparkları gibi kullanmışlardır.

Ve benim Land Rover'ım altı arabanın arkasında sıkışmış durumda. Bana ne faydası var ki, İskoçya'da olsam da olur.

Vale personeli arabaların arasında koşturuyor, bunalmış ve çaresiz bir durumda. Yolu açmak en az yirmi dakika sürer.

Yirmi dakikam yok lan. Hemen Daisy'ye gitmem lazım.

Bir çözüm bulmam lazım. Hemen.

Ve sonra, gözümün ucuyla onu görüyorum.

BÖLÜM 46

Daisy

Pride and Prejudice'ın sesi oturma odasını dolduruyor.

Annem düğün için giyinmiş — en güzel lacivert elbisesi, incileri, tek bir sarı saç teli bile yerinden oynamamış. Saygın bir düğüne giden saygın bir kadının tam da görüntüsü. Yirmi dakikadır mücevherleriyle uğraşıyor, ikimiz de bunun sadece oyalanmak için bir bahane olduğunu biliyoruz.

Ben ise, bu günlerde en iyi yaptığım şey için giyinmişim: somurtmak. Kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon, spor ayakkabı. Cavendish malikanesinin yakınında bile olmak istemiyorum. Ama bayıldıktan sonra, annem beni zorla bir hafta evde kalmaya ikna etti. Kanal bile bana birkaç gün ücretli izin verdi — Simon, onu dava edeceğimden korkuyor.

Ve bu, annem İspanya'ya taşınmadan önce, büyüdüğüm kulübede onunla vakit geçirmek için son şansım olacak.

Kendi hayatınız tamamen çökmüşken, anneniz muhteşem gelecek seyahatlerini detaylıca anlatırken, çocukluk odanıza çekilmek kadar özgüveninizi artıran başka bir şey yoktur.

Ekranda, Mark Darcy yağmurda düşüncelere dalmış, ıslak bukleleri ve işkence görmüş bakışlarıyla, *sınırdan* birkaç saniye uzaklıkta. Mantıklı kadınları hormonlarla dolu birer su birikintisine dönüştüren sınırdan.

Yastığı daha sıkı tutuyorum. *Ağlama, Daisy. Sakın ağlama.*

Görünüşe göre acı çekmeyi seviyorum, Edward'ın bana her zaman Bay Darcy'yi hatırlattığını düşünmeden edemiyorum. Ama benim Dr. Cavendish'im yanlış anlaşılmış romantik bir kahraman değildi.

Bunu kapatmalıyım. *Love Island'a* ya da en azından erkeklerin fırtınalı göz teması arkasına saklanmak yerine aptallıklarını açıkça gösteren bir programa geçmeliyim.

Sadece tesadüfen televizyonda yayınlanıyor, ama gerçekten, evrenin böyle şeyleri *tesadüfen* yaptığını sanmıyorum. Hayır, bu kişisel bir şey.

"Seni seviyorum," TV Darcy, duyguyla dolu sesiyle duyurur.

Ben, kanepenin minderlerine daha da gömülerek burnumdan soluyorum. "Evet, şanslı Liz Bennet onun şık balosuna gelmedi ve onu ıslak tişört yarışmasına çevirmedi."

Annem, tam anlamıyla annelik müdahalesini geri tutarken yaptığı gibi burnundan nefes verir. "Daisy, tatlım..."

İşte başlıyoruz. O ses. Nazik olmaya çalıştığı ama aynı zamanda "*Ne halt ediyorsun sen, aptal kız?*" diye bağırmamak için çok uğraştığı anlamına gelen ses.

Onun üzgün olduğunu biliyorum. Sadece düğünü kaçırdığım için değil, tüm kişisel hayatımın felaketle sonuçlanan durumundan dolayı da: Sophia, Edward, ben. Kızının bir değil, iki Cavendish ile olan ilişkisini de bir şekilde mahvetmiş olması. Gerçekten etkileyici bir kendini sabote etme başarısı.

Farkında değilmiş gibi davranıyorum. "Artık gitmelisin," diyorum, sesimi neşeli tutmaya çalışarak. "Geç kalmak istemezsin."

Annem yine iç geçiriyor. Sabahtan beri dramatik bir şekilde iç çekiyor. Yoga yaparken bile. Ve aşağı bakan köpek pozunda agresif nefes almak kadar *derin bir hayal kırıklığı ve üzüntü ifade eden* başka bir şey yok.

Çok güzel görünüyor, başının üstüne nazikçe yerleştirilmiş yumuşak pembe bir fascinator takmış. Ona söylediğim gibi, hala çok güzel.

Ben de giyinmeliyim. Cavendish malikanesinde, Sophia'nın yanında durmalı, elbisesiyle uğraşmalı, sakın olmasını sağlamalı, hiperventilasyona girmesini önlemek için uygunsuz şakalar yapmalıyım.

Düğünde olmam gerekirdi.

Ama bunun yerine buradayım.

Çünkü istenmiyorum.

Colin Firth'ün haksız bir şekilde çekici olmaya devam ettiği televizyona boş boş bakarak nefes veriyorum. *Tanrım, kendimi berbat hissediyorum.*

Sadece uyuyamadığım için ya da duygularım hala midemde kaynıyor diye değil, Sophia'nın düğüne gitmeyeceğimi beklemediğini bildiğim için. Beni baş nedime olarak terk etmenin aslında *incitici* olabileceği hiç aklına gelmemiş gibi.

Sophia'yı incitmek için yapmıyorum. Onu seviyorum. Tanrı şahidimdir ki, onu seviyorum, onu sevmek kendimi kriket sopasıyla tekrar tekrar yüzüme vurmak gibi hissettirse de.

Ama birisi seni Louboutin topuğuyla ezip dururken, kaç kez gülümseyebilirsin ki? Sonunda "*Yeter, ben gidiyorum*" dersin.

O mektup... Elli kez falan yeniden yazmış olmalıyım. Sonunda kısa tuttum. Dürüst. Basit. Çünkü onu seviyorum ve her zaman seveceğim.

Sadece ona en iyisini diledim, gününün parlak geçmesini umdum, aramızdaki karışıklık için özür diledim, benim tarafımda bir sorun olmadığını yemin ettim.

Annem saate bakarak bir ses çıkardı. "Gerçekten emin misin, canım, yapmayacak mısın...?"

Kafamı sallıyorum. Boğazım konuşamayacak kadar sıkışmış. Canlı yayında pahalı bahçe aletleri hakkında saatlerce konuşabilirim ama bugün hissettiklerimi ifade etmemi isterseniz, birdenbire pandomimciye dönüşüyorum.

Edward ve Sophia şu anda malikanede. Gülüyorlar. Şampanya içiyorlar. Kutlama yapıyorlar.

Lucia'yı davet etmiş
mi? Midem
düşümleniyor.

Belki şu anda orada, annesiyle mimosa içip, hoş sohbet ediyorlardır. Kısa süreli tanışmamızda hoş birine benziyordu. Benim hakkımda iyi bir izlenim bırakmayacağı kesin.

Gözlerimin arkasında keskin bir acı hissediyorum ve engelleyemeden, tek bir gözyaşı damlası yanaklarımdan sıcak ve sessiz bir iz bırakarak akıyor.

Tanrım. *Yine mi?*

Ağlamayı bıraktığımı sanıyordum. Gerçekten öyle sanıyordum. Son birkaç hafta beni tamamen tüketmişti.

Ama kalp kırıklığı acımasızdır. Tam üstesinden geldiğini düşündüğün anda, seni mahvetmek için yeni bir yol bulur. Ruhunu yıpratır, seni kırıp parçaladıktan sonra da sırf eğlence olsun diye devam eder.

Ve işte buradayım.

Daha iyi bilmesi gereken, onu utandıran bir adam için ağlayan, kırık bir kız.

Onun aramalarına cevap vermedim. Veremedim.

Sophia ve annem için sert duyguların olmaması için sadece durumu yumuşatmaya çalıştığımı biliyordum. Ama sorun da buydu, sert ve acı verici duygular *vardı*. Kalbime çıkaramadığım kıymıklar gibi saplanmış duygular.

Ve eğer cevap verseydi, sesini duysaydım, hemen ağlamaya başlardım.

Edward Cavendish'in önünde yeterince küçük düştüm zaten, teşekkürler.

Onun sesindeki o dikkatli nezaketi duymama gerek yoktu. Muhtemelen hastalarına karşı kullandığı o alıştırılmış yatak başı tavrını. Onun iyi niyetli, boş sözlerini dinleyerek acı çekmeme gerek yoktu.

Elizabeth ve Bay Darcy nihayet sinematik bir an yaşarken, daha fazla gözyaşı akmaya başladı.

Sınıfımdaki şık kuşlar gibi, kolumla yüzümü silerken burnumu çekiyorum.

Onlar için sevindim.

Ben Elizabeth Bennet değilim. Bakire miyim? Kesinlikle hayır. Kibar mıyım? Tartışmalı. Asla lüks bir hayır balosunda kazara göğsümü göstermez miyim? O tren *çoktan kaçtı*.

Anneme adil olmak gerekirse, televizyonu kapatmamı söylemedi.

Mutfağın iyi ışığında makyajıyla meşgul, benim kanepelerine yavaşça gömülmemi fark etmemiş gibi davranıyor. Ve bu sorun değil. Sessizce ağlamayı çok iyi öğrendim.

Fırça darbeleri arasında bana endişeli bakışlar attığını görebildiğimi biliyor mu acaba?

Dışarıdan garip bir ses geliyor, filmin yumuşak piyano müziğinin altında duyuluyor. İlk başta, neredeyse fark etmiyorum — sadece derin, ritmik bir gümbürtü, sanki uzaktaki gök gürültüsü döşeme tahtalarını sallıyormuş gibi.

Kaşlarımı çatıp başımı eğiyorum. "O da ne?"

Dışarıdaki kaldırımda bir şey gürültüyle geçiyormuş gibi geliyor. Derin, vurucu bir ses. Minibüs motorunun gürültüsü değil. Daha . . . daha büyük. Daha ağır.

"Richard minibüsünü kontrol ettirmeli," diye mırıldanıyorum. "Sanki bütün bir polo takımı bizim..."

"Daisy." Annemin sesi titrek ve tiz bir şekilde yükselir ve sözümü keser.

Ona bakmıyorum bile. "Evet, ne var?" "Buraya gel!" diye ciyaklıyor.

İç çekerek kanepeden kalkıyorum. "Tamam, sakın ol —"

Sonra yüzüne bakıyorum.

Çenesi düşmüş, maskara fırçası sanki göz kırpmayı unutmuş gibi havada asılı kalmış.

Midemde bir batma hissi oluşur.

Mutfak penceresine doğru sürünerek ilerliyorum, o da orada durmuş, yanımda dışarıya bakıyor.

Ne. Oluyor. *Lanet*.

Çünkü ana malikaneden gelen çakıl yolumuzda bir düğün arabası hızla ilerliyor.

Sıradan bir araba değil, tam bir Viktorya dönemi fantezisi: altı devasa beyaz at, devekuşu tüylerinden yapılmış yeleleri çılgınca sallanıyor, nalları deprem gibi yere vuruyor. Sanki kraliçenin taç giyme törenini bir deli kaçırmış gibi.

Peki söz konusu deli kim?

1,80'den uzun, öfkeli, aristokrat bir tanrı, omuzları gergin, yüzünde kararlılık, pahalı bir düğün takım elbisesinin ceketini giymemiş, hayatı buna bağlıymış gibi dizginleri sıkıca tutuyor.

Kıpırdamıyorum. Kıpırdayamıyorum.

Sadece... orada duruyorum. Ağzım açık.

Bir, iki, belki üç kez gözlerimi kırpıyorum. Belki de sonunda çıldırmışım ve bu bir tür halüsinasyon.

Annem kolumu tutuyor, nefesi hızlanıyor. "Daisy, bu...?" "Edward mı?" diye soruyorum, sesim zar zor çıkıyor. "Evet. Bu Edward.

Lanet olası bir araba sürüyor."

Ve hızla yaklaşıyor. Sadece sürmüyor... Hayır, Edward sanki dünyanın en çılgın *Fast and Furious: The Aristocrat Edition* filminde başrol oynuyormuş gibi çakıl taşlarının üzerinde tam gaz *gidiyor*.

Atlar tüm hızıyla koşuyor, tekerlekler düz olmayan çakıl taşlarına çarparak gürültü yapıyor, Edward dizginleri çekince araba tehlikeli bir şekilde sallanıyor.

Annem boğuk bir ses çıkarır. "O ne... O ne yapıyor?"

Cevabım yok. Sadece saatte yaklaşık 60 mil hızla bana doğru gelen saf, filtelenmemiş bir kaos var.

Sonra hareket. Yan tarafa doğru. Büyük bir şey. *Hızlı* bir şey. Beyaz tüylerin bulanık

görüntüsü. "Oh, *lanet olsun*," diye haykırdım.

Devekuşu. *Lanet olası devekuşu*.

Sanki kişisel bir kin besliyormuş gibi arabaya saldırıyor, bacaklarını sallıyor, tüylerini çırpıyor.

Edward henüz fark etmedi, ama atlar fark etti. Ve hiç de hoşlarına gitmedi.

Richard kuşun arkasından fırlayarak, kollarını havada savuruyor. "Geri çekil, seni aptal!"

Çok geç. Atlar çıldırıyor. Nal sesleri duyuluyor, atlar arka ayakları üzerinde yükseliyor.

Edward dizginleri sertçe çekiyor, sanki lanet Titanic'i paralel park etmeye çalışır gibi tüm vücudu gergin. Çenesi sıkılmış, kasları gergin, ama çok geç. Bu tren raydan çıkmış.

Araba sert bir şekilde sola kırılır. Tam da... Annem elini ağzına götürür. "Göl."

Kalbim nasıl atacağını unutuyor.

Çünkü Edward *düğün arabasını* lanet olası *göle* doğru sürmek üzere.

Aklım yetişemedi ayaklarım hareket ediyor. Ön kapıyı iterek açıyorum, merdivenlerden aşağı tökezleyerek iniyorum, kalbim göğsüme çarpıyor. "Edward!"

Kalbini kıran adamın *düğün arabasını* suya sürmek üzere olduğunu görmek, seni acıma partinden çıkaran en iyi şeydir.

Tekerlekler korkunç bir açıyla setin kenarına çarpar ve araba yavaş çekim bir felaket filmi gibi devrilir. Sonra... *şaplak*. Göl büyüklüğünde bir su patlaması, üç metrelik bir alanda her şeyi sıırılsıklam eder.

Annem yanımda korkunç bir çığlık attı.

Ağzımı ellerimle kapatıyorum, tam bir şok içinde donup kalıyorum. Atlar her yöne dağılır, sudan dışarıya doğru dörtmala koşarlar.

Uzun, korkunç bir saniye boyunca hiçbir şey olmaz. Sonra...

Suyun derinliklerinden, yüzeye çıkar, üstünden su akıyor.

Yüzündeki suyu silkelerken güçlü çenesi sıkılır. Beyaz gömleği sırlıslıklamdır, sanki üzerine boyanmış gibi göğsüne yapışır ve her kasını ortaya çıkarır.

Islak, dağınık saçlarını eliyle tarar, alnından geriye doğru iter ve aman Tanrım, Meryem ve Yusuf, sanki Marks & Spencer iç çamaşırı reklamındaki Bay Darcy ile David Gandy'nin yasak bir melezi izliyormuşum gibi.

Gözleri benimkilere kilitlenir.

Sırlıslıklam olmuş. Berbat durumda. Tamamen, günahkar bir şekilde muhteşem.

"Aman *Tanrım*," diyorum, dizlerim nasıl çalışacağını unutmuş gibi titriyor.

Dün gece bir kadeh şarap içtim. Bir kadeh. Bu bir akşamdan kalma halüsinasyonu olamaz, değil mi?

Ya televizyonum televizyonum bozuldu hayata ya ya
Edward Cavendish tamamen aklını kaçırmış.

BÖLÜM 47

Daisy

AĞZIM AÇIK KALDI, o gölden çıkarken, üstünden su damlıyordu.

Ona doğru koşuyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlayıp gölün etrafında tur atmaya başlayacakmış gibi.

O dikleşir, saçlarından su damlar, mahvolmuş düğün kıyafeti vücuduna yapışır. Sanki az önce at arabasını suya sürmemiş gibi bana sakın sakın bakar.

Ve, *ah*, gömleği. Şeffaf, yapışkan, *ıslak* gömleği.

"Merhaba, Daisy," diyor.

Nefes nefese kalarak durdum.

"Ve sen *bana* kaos mu diyorsun?" diye patladım. "Sophia seni öldürecek. Eminim ki 'gelinin kardeşi arabayı çalar ve boğar' durumu düğün sigortası kapsamında değildir."

Dudakları seğirdi. "Seni geri götürmezsem daha da kızacak."

Hala sersemlemiş halde, az önce olanların tam anlamıyla delilik olduğunu sindirmeye çalışırken nefesimi içime çektim. Hala ıslak gömleğinin altındaki *koyu renkli meme uçlarına* bakmamak için *çok uğraşıyordum*.

"Edward," diye başlıyorum. "Ben..."

"Lütfen," diye sözümü keser. "Beni dinle."

"Merhaba, canım!" Annem kulübeden neşeyle seslenir.

Edward, hala sıırıslıklam halde, dikkatini ona çevirir.

"Ah, Caroline," der, anneme başını sallayarak. "Çok güzelsin."

Lanet olası nezaketini asla unutmaz.

Sonra dikkatini tekrar bana çevirir.

"Daisy," diye başladı, sesi sert çıkıyordu. "Sana bir özür borçluyum.

Gerçek bir özür. Ben bir korkaktım. Seni sanki bir sırmışsın gibi hissettiren, *kanlı, düşüncesiz bir korkak*. Seninle birlikte olmaktan gurur duymuyormuşum gibi. Ama *gurur duyuyordum*. Tanrım, *gurur duyuyordum*." O yaklaşırken kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Yüzünden su damlaları akıyor, o mükemmel elmacık kemiklerine takılıyor ve onu silmek için uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. "Gerçek şu ki, korkmuştum."

Ona göz kırpıyorum. *Edward Cavendish, korkmuş mu?*

"Senin benim için ne kadar değerli olduğundan korkuyorum. Sana bu kadar aşık olduğumdan korkuyorum. Ve seni benim dünyama, bu boşucu dünyama çekersem, ne kadar farklı olduğumuzu göreceğinden ve beni hiç istemediğine karar vereceğinden korkuyorum." Boğazı titriyor. "Bir gün uyanıp, benim yüzde doksanında işkolik ve katı bir insan olduğumu fark edeceğinden korkuyorum."

Neredeyse gülecektim, ama göğsüm çok sıkışmıştı, nabzım çok düzensizdi, duygularım çok karışmıştı, burada ayakta durmaktan, her kelimeyi özümsemekten başka bir şey yapamıyordum.

"Bir kadına sunabileceğim her şey, soyadım, iyi bir iş, güzel bir ev, bunların hiçbiri senin için önemli değil. Ve bunu takdir etmek yerine, sana ne verebileceğimi sorgulamaya başladım. Senin gibi birine ne sunabilirim ki? Zeki, nazik, istediği *her* şeye sahip olacak kadar nefes kesici birine?"

"Edward," diye başlıyorum, ama o sözümü kesiyor.

"Hayır, bekle... bunu söylememe izin ver." Omuzları gerginleşir, sesi alçalır. "Seni uzak tuttum. Seni engelledim. Sana geçiciymişsin gibi davrandım çünkü bunun gerçek olduğuna inanırsam seni kaybedeceğimden çok *korkuyordum*." Derin bir nefes alır, elleri yanlarında sıkışır.

"Ve bunu yaparak," dedi, sesi artık sessiz, neredeyse kırılmıştı, "seni yine de kaybettim."

Boğazımda mülk kadar büyük bir yumru oluşur.

Nefes alamıyorum.

Sadece burada duruyorum, kelebekler kanat çırpıyor, tam bir aptal gibi ona bakıyorum.

O çok güzel.

Kaşlarını çatarak alnında mükemmel küçük vadiler oluşturuyor. Su damlacıkları gömleğine yapışmış kaslarından aşağı kayıyor. O derin mavi gözler, sanki bu mükemmel anı berbat bir şaka ile mahvedecekmişim gibi ruhuma bakıyor. Islak gömleğinden dışarı çıkan koyu renkli meme uçları, iki asker gibi dikkatle duruyor ve benim irademe savaş açmaya hazır görünüyor.

Gözlerimi sertçe kırıp, bu düşünceleri kafamdan silmeye çalışıyorum. Hayatımın en duygusal anında bile, ben hala tam bir susamış orospuyum.

"Ailemin ne düşündüğü umurumda değil," diye devam etti. "Ya da kimsenin ne düşündüğü. Tek önemli olan sensin."

O bana uzanıp beni kendine çekene kadar titrediğimi fark etmiyorum.

"Sen," diye tekrarlar, şimdi daha yumuşak, saygıyla. "Nasıl güleceğimi unuttuğumda beni güldüren kadın. Kendime bir daha asla izin vermediğim şeyleri *istememi* sağlayan kadın."

Yutkunuyorum, dudaklarım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Çünkü düşünüyorum da... *Sanırım gerçekten öleceğim.*

"Mesele sadece balo değil," diyorum. "Tüm 'ilişkimiz' boyunca senin dünyana ait olmadığımı hissettim."

Kaşları çatılır. "Neden 'ilişki'yi bu şekilde söylüyorsun?" "Şey, tam olarak düzgün bir ilişki değildi."

Yüzü karardı. "Benim için öyleydi."

"Ama belki de şüphelerin haklıydı. Biz farklı dünyalardan geliyoruz ve bu bir şey ifade ediyor."

"Bunların hiçbirisi umurumda değil." "Nasıl umurunda *olmaz?*"

Duraksıyor, sanki kendini sakinleştirmeye çalışır gibi göğsü inip kalkıyor.

"Daisy, bana bak," diyor, sesinde eğlenceye yakın bir kuruluk var. "Az önce *altı* at ve dolu bir düğün arabasını *göle* sürdüm - ki bu, kayıtlara geçsin, planın bir parçası *değildi* - ve şimdi burada, sırılsıklam, muhtemelen hipotermiye girmiş halde duruyorum, oysa bir saat sonra kız kardeşimi mihraba götürmem gerekiyor." Elini sallayarak saatine bakar, parmak eklemlerinde çamur izleri vardır.

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısıyorum. Çünkü, Tanrım, kızmak istiyorum. Kızmam *gerek*.

Ama bu uzun boylu, düşünceli adamın — sırılsıklam, dağınık saçlı — annemin ön bahçesinin ortasında bu konuşmayı yapması o kadar saçma ki, kalbimin göğsümün içinde yana doğru kaydığını hissediyorum.

"Burada ikimizin de dizginlerini ben tutacağım," diye devam eder, dikleşir, sesinde midemi bulandıran o otoriter, cerrah gibi bir güven vardır. "Bazen çok yaramaz olabiliyorsun."

Gözlerimi kısıyorum. "Pardon, ne? Az önce altı at ve bir arabayı suya sürdün," diye karşılık veriyorum. "Bence hiçbir kontrolü ele almamalısın."

Dudakları, sırtıtmamak için kendini zor tutuyormuş gibi seğiriyor.

"Ve *sen*," diye devam ediyorum, parmağımla göğsünü dürterek, ıslak pamuğun altında sert kasları hissederek, "yaşlı olsan da" - nefes alıp, gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum çünkü *lanet* olsun - "çok seksi, çok yakışıklı, kibirli bir pislik olabilirsin."

Omuzları, zar zor bastırdığı kahkahalarla titrer ve vücudundan daha fazla su damlar.

Ama sonra kahkaha sönüyor.

Ve onun yerini başka bir şey alır.

Nefesimi kesen bir şey.

Bana uzanır, elleri yüzümü çerçeveler.

Çenemi yukarı kaldırır ve sesi alçak ve kadifemsi bir tona düşer, beni altüst eden bir tona.

"Seni seviyorum,

Daisy." Nefesim

kesilir.

Gözleri savunmasız, daha önce hiç görmediğim kadar açık.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor, "Ve eğer beni kabul edersen, beni affedersen, sana yemin ederim, her gün, bir daha *asla* yetersiz hissetmemen için elimden geleni yapacağım."

Boğazımda gerçek bir düğün arabası büyüklüğünde bir yumru oluşuyor. Ona bakıyorum, beynim durmuş, duygularım her yerde.

"Gerçekten mi?" diye fısıldıyorum.

"Gerçekten," diyor, sesi kararlı.

"Sence bu ilişki yürütebilir miyiz?"

"Olabileceğini biliyorum." Bakışları hiç sarsılmıyor. "Sen olmadan yapamam. Başka seçenek yok."

Yutkunuyorum.

"Bir keresinde bana," diyor, "seni çocuklarımdan annesi olarak görebilir miyim diye sormuştun."

Başparmakları yanaklarıma dokunuyor ve her yere soğuk su damlası da, dokunuşu sıcak.

"Daisy," diye devam ediyor, daha da kararlı bir şekilde. "Büyürken *her* şeye sahiptim

—en iyi okullar, en iyi fırsatlar, bir insanın isteyebileceği her türlü ayrıcalık. Ama en çok ihtiyacım olan şeyler —gerçekten önemli olan şeyler— nezaket, şefkat, sevgi. Bunları onlara öğretebilirsin. Onlara hayatta kalmanın ve dayanıklılığın temel özelliklerini öğretebilirsin."

Göğsüm gerçekten patlayacakmış gibi hissederek keskin bir nefes alıyorum.

"Tamam, muhtemelen onlara hükümet partileri arasındaki farkı öğretemezsin," diye ekliyor, beni hem öpmek hem de tokatlamak istememe neden olan o küçük sırtışıyla. "Ama ilgilenirlerse, bu kısmı ben halledebilirim. Gerçi, seni çok daha çekici bulacaklarını sanıyorum — her odayı aydınlatan bu kasırga gibi kadını — babalarını ise parlamento prosedürleri hakkında susmak bilmeyen sıkıcı bir ihtiyar olarak göreceklerini sanıyorum."

Sesinde alaycılık yok. Aramızda hiçbir engel yok.

Sadece *Edward* var.

Beni *seven* Edward.

"Bana güvenmen zaman alabilir, biliyorum," diye devam ediyor, sesi yumuşuyor, "ve benimle bir ilişki kurmanın getireceği birçok tavize alışman da. Ama başarabiliriz, biliyorum..."

Şimdi saçmalamaya başladı.

"Oh, kes şunu," diye araya giriyorum, aptal gibi sırıtarak.

"Ben de seni seviyorum." Mutluluk, köpüklü ve çılgın bir şekilde içimde kabarıyor.

"Seni aylardır seviyorum," diye patladım, "belki de ilk gece çadırının gardırobuna saklanıp seni gördüğümünden beri..."

"Dur biraz, çadırıma mı *saklandın*?" Kaşları yukarı kalkar, başını eğerek. "Ne?"

"Oh, *lanet olsun*." Yanaklarım kızarak yüzümü buruşturuyorum. "Bunu söylemek istememiştim. Ben, şey... evet, neyse..."

"Daisy," dedi, sert ve alçak sesle, sanki ceza verecek bir okul müdürü gibi. Bu çok seksi. "Tanrım. Buna daha sonra geri döneceğiz. Ama önce, 'beni sevmek' kısmına geri dönelim..."

Yüzü değişir, sanki biri bir düğmeye basmış gibi, ve birdenbire yüzü aydınlanır, gözleri parlar ve köşeleri kırışır. Ben başka bir kelime daha geveleyemeden, elleri yüzümü kavrar ve beni öper.

Bu tatlı, nazik bir öpücük de değil. Bu, kendi adını, adresini ve muhtemelen nefes almanın nasıl olduğunu unutturan türden bir öpücük. Beni, şimdiye kadar koyduğu tüm kuralları nihayet bir kenara bırakan bir adam gibi öpüyor.

Saçlarından hala su damlıyor, yanaklarıma sıçırıyor, ama umurumda değil — onun ıslak gömleğini çekmekle meşgulüm, onunla birlikte gömleğin içine girmeye can atıyorum.

Geri çekildiğinde —sadece alnını alnıma değdirecek kadar— nefes nefese kalıyor, elleri hala yüzümü okşuyor.

"Tekrar söyle," diye mırıldanıyor, sesi boğuk.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, "bir arabayı göle daldırmış deli bir adam olsan bile."

O zaman gülüyor — derin, yuvarlak, tüm vücudunu sallayan ve yaşını silip süpüren türden bir gülüş. "Güzel. Harika. *Mükemmel*." Dişleri ve gamzeleriyle gülümsüyor. "Peki, benimle evlenir misin?"

Ben de gülüyorum, göğsüm o kadar dolu ki patlayacak gibi — ta ki aklıma gelene kadar, ve gülümsemem sönüyor. "Edward... Sophia beni orada istemiyor."

"İnan bana, öyle." Cebine uzanıp yıllar önce ona yaptığım dostluk bileziğini çıkarır. "Üzgün. Giles'tan sonra, orada olmasını gerçekten istediği tek kişi sensin. Bu apaçık ortada. Belki Giles'tan bile daha fazla, ama ona bunu söylediğimi sakın söyleme."

"Tamam," diyorum yumuşak bir sesle, yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemeden. "Söyleyeceğim."

"Harika. Şimdi oraya nasıl gideceğimizi bulmamız gerekiyor." Yaptığı yıkıma bakıyor — göl, etrafa dağılmış atlar, yarısı suya batmış araba — ve ilk kez utangaç görünüyor.

BİP.

İkimiz de sesin geldiği yöne doğru dönerek, Richard'ın dünyanın en büyük, en saçma endüstriyel çim biçme makinesini sürerek, yıllardır bu kadar eğlenmemiştii gibi sırtarak geldiğini gördük.

Şapkasını kaldırır. "Tamam, aşk kuşları, gidelim!"

EPILOG

Edward

DANS ETMEK ASLA benim güçlü olduğum bir alan olmadı. Bu, hayırseverlik galalarında yabancılarla nazikçe sohbet etmekle hastane yönetim kurulu toplantılarına katılmak arasında bir yerde duruyor — zaman zaman katlanmak zorunda olduğumuz, ama asla gerçekten zevk almadığımız şeyler.

Yine de, işte buradayım, kız kardeşimin düğününde, beni bir arabayı göle sürükleyen kadına sarılmış durumdayım ve itiraf etmekten çekindiğim kadar uzun bir süredir ilk kez kendimi... mutlu hissediyorum.

Daha da fazlası. Mutlu. Hafifçe kullanmadığım bir kelime. Millie öldüğünden beri, ona kadar ulaşamayacağımı düşündüğüm bir kelime.

Bir yerlerde, bu anın ağırlığının ötesinde, kader, alın yazısı veya ruhani olan her şeye karşı genel şüpheliğimin ötesinde, Millie'nin izlediğini biliyorum. Ve gülümsediğini biliyorum. Daisy ile kurmak istediğim hayatı onayladığını biliyorum.

Ve hayatımda ilk kez, şüphesiz, doğru olanı yaptığımı biliyorum.

Tören, her şeyi göz önünde bulundurursak, mucizevi bir şekilde sorunsuz geçti. "Şık bir şekilde geç kaldık" — bu, oldukça büyük bir understatement ve tamamen benim sorumluluğum.

Neyse ki, sonsuz sayıda siyah smokinim var. Ve şans eseri, Sophia önceden ekstra düğün gömlekleri hazırlamış.

El. Ama dürüst olmak gerekirse, Daisy'nin onu ne kadar sevdiğimi bilmesi için, sırlıslıkla giysiler, çamurlu ayakkabılar ve damlayan saçlarla bile onu mihraba kadar götürürdüm.

Sophia, büyük bir övgüye değer bir şekilde, tüm bu zorlu süreçte mizahı buldu. Sanırım her şeyin mükemmel olması konusunda o kadar gergindi ki, benim beceriksizliğim aslında ona yardımcı oldu. Resepsiyona gelindiğinde, bunu zaten çekici bir anekdot haline getirmişti, sanki ağabeyinin tüm Cavendish ailesinin önünde kendini rezil etmesi, o günün olaylarında sadece bir dipnotmuş gibi.

Daisy de dahil olmak üzere nedimeler, aceleyle ayarlanan bir araba filosuyla geldiler ve düğün, Cavendish malikanesinin varisi az önce Viktorya dönemi melodramından bir sahne sergilememiş gibi devam etti.

Ve şimdi, işte buradayız. Düğün partisinin ilk dansı, güzel Daisy'm bana sıkıca sarıldı, odanın geri kalanı bulanıklaşıyor. Bu lanet yerdeki herkesin gözleri bize dikilmiş, ama umurumda değil. Tek düşünebildiğim bu gece, sadece ikimizin olduğu, kimsenin bizi izlemediği, birbirimize sarılmış olduğumuz gece. Onunla vakit geçireceğim. Onu hak ettiği şekilde tapacağım.

Eğilip dudaklarımla alnına dokundum. "Çok güzelsin."

Derin ela gözleri parlıyor, dağınık saçları biraz vahşi.

İçten dışa, o şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı kadın.

Başını yukarı kaldırıyor, parlak gözleri benimkilere kilitleniyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Kendimi toparlamak için on dakikam olduğunu düşünürsek, küçük bir mucize gerçekleştirdiğimi söyleyebilirim."

"Sen yaptın," diye mırıldanıyorum, elimi beline sıkıca sararak onu kendime doğru çekiyorum ve dönüşte ona rehberlik ediyorum.

Gözleri odanın içinde dolaşüyor. "Herkesin bize baktığını hissediyor musun?"

"Ben başkalarını umursamıyorum."

"O zaman ikimizden biri öyle," diye mırıldanır. "Edward, hepsi bakıyor. Ve konuşuyor. Bu... çok yoğun."

Neredeyse hiç ilgilenmeden etrafa bakıyorum. "Bridal party dansı olduğu için bakıyorlar. İzlemeleri gerekiyor."

"Öyle olmadığını biliyorsun. Annen, çıplak elleriyle kalbimi söküp çıkarmak istiyor gibi görünüyor."

Anneme bakıyorum. Masasında oturmuş, dudakları benim çok iyi bildiğim o ince, onaylamayan çizgiye büzülmüş.

Evet, o yıkılmış durumda. Evet, aile adını lekeledim. Bugün onu rezil ettim ve o bunu saklamaya çalışmıyor bile.

"O her zaman öyle görünür," diyorum. "Onun yüzü öyle."

Daisy gülmekten kendini zor tutuyor. "Şimdi durum çok daha kötü. Önceden sadece Sophia'ya kötü örnek oluyordum. Şimdi ise onun sevgili ilk oğluna kötü örnek oluyorum."

"Evet, öylesin, değil mi? Beni göle sürüyorsun." "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok!"

Sırıttıyorum. "Her şey seninle ilgiliydi."

O, başını sallayarak nefes verir, ama dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Hayatım, annem baksın. Bütün dünya baksın. Şu anda sadece sen ve ben varız. Ayrıca, o bana kızgın, sana değil. Bu sabah kendimi rezil ettim."

Bir an durdum. "Charlie bana, yaygın olan söylentinin, kederden delirdiğim, başka bir düğüne katılamayacağım ve oldukça dramatik bir şekilde her şeye son vermeye çalıştığım olduğunu söyledi."

Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım."

"Sorun değil," diyorum ve bunu içtenlikle söylediğimi fark ediyorum. "Deli olduğumu düşünebilirler. Bu, seninle birlikte olmamaktan çok daha iyidir."

Eğilip, dans pistinin ortasında, skandal yaratan İngiliz üst sınıfının gözleri önünde, dudaklarına yavaşça bir öpücük kondurdum.

Bu benim tarzım değil — halka açık bir yerde, bu kadar çok kişinin gözü üzerimizdeyken. Ama umursamıyorum.

Bırakın konuşsunlar ve yargılasınlar. Bırakın incilerini sıkı sıkı tutsunlar ve Edward Cavendish'in gerçekten aklını kaçırdığını fısıldasınlar.

Çünkü haklılar.

Kaybettim.

Ve hiç pişman değilim.

Ayrıldığıımızda, yanakları kızarmış, gözleri aşkla parlıyor ve bu beni derinden etkiliyor.

"Annen kalp krizi geçirecek," diye fısıldadı, ama gülümsüyordu.

"Hayatta kalacaktır."

"Biliyor musun..." Yaklaşarak boynuma sıcak nefesini üfledi. "Bu elbisenin altına giyecek külot bulacak vaktim olmadı."

Bu haksızlık. Düşük bir inilti kaçıyor ağzımdan. "Sabrımı mı deniyorsun?"

O, şeytani ve sevimli bir gülümsemeyle, "Her zaman," dedi.

Keskin bir nefes verip, belini sıkıca kavradım. "Sen bir baş belasısın." Bu ince elbisenin altında çıplak olduğunu bilmek... delirtici. "Artık ellerimi zarif tutmakta zorlanıyorum. Tek düşünebildiğim, seni yalnız yakalamak, kimsenin bizi göremeyeceği gölgeli bir köşeye kaçmak."

Başını yukarı kaldırıyor, kendinden çok memnun görünüyor. "Burada bir beyefendi gibi davranman gerektiğini unutma. Bugün yeterince kaos yarattın."

Müzik değişir, dans pisti diğer çiftlerle dolar. Sophia ve Giles'ı kendi dünyalarında sarılmış olarak görürüm. Kız kardeşim gözlerime bakar ve şaşırtıcı bir şekilde gülümser. Kahramanlar balosu olayından beri onda görmediğim türden, içten ve samimi bir gülümseme.

Daisy'ye bakarak onlara doğru başımı salladım. "İkiniz iyi misiniz?"

O da benim bakışımı takip eder, Sophia'yı uzun bir süre izler ve sonra hafifçe nefes verir. "Sanırım iyi olacağız. Şimdi daha rahat görünüyor. Bence bu iş bittiğinde ve normal hayatına dönebildiğinde mutlu olacak."

Sessizce gülerim. "Sadece ilgi bana yöneldiği için rahatlamış. Artık hiçbir şeyi mahvedemez. Onu zaten muhteşem bir şekilde geride bıraktım. Sophia burada dans pistinde soyunup bacaklarını açsa bile, bu sabah benim yaptığım kadar felaket olmazdı, en azından annemize göre."

Daisy kıkırdayarak başını sallar, ama sonra ifadesi yumuşar.

"Edward," diyor.

"Evet?"

Tereddüt eder. "Teşekkür ederim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne için, tam olarak?"

"Beni seçtiğin için. Kolay bir seçim değildim. Bunu biliyorum."

Hareket etmeyi bırakıyorum, ikimizi de dans pistinin ortasında durduruyorum.

"Daisy," diye başlıyorum. "Başka seçeneğim yoktu. Gerçekten yoktu. Senin için yoktu. Senin de aynı şeyi hissettiğin için Tanrı'ya şükrediyorum." Bir süre duruyorum. "Ama bil diye söylüyorum, düşünümüzde Range Rover ile geleceğim. İstisna yok."

Gözleri büyüdü. "Bana evlilikle ilgili böyle şakalar yapma! Bu adil değil."

"Şaka değil. Seninle birlikte koridorda yürürken, seninle olmadıkça bunu bir daha yapmayacağımı fark ettim."

Nefesi kesildi. "Edward, evlenme teklif mi ediyorsun?"

Gülümsüyorum. "Tam olarak değil. Flört konusunda biraz paslanmış olabilirim, ama bu sabah yeniden bir araya geldiğimizi düşünürsek, bunun biraz fazla olduğunu ben bile biliyorum. Küçük adımlarla. Ama olacak. Eninde sonunda."

Gülümsememeye çalışır ama başaramaz. "Sen dayanılmaz derecede kibirlisin. Evet diyeceğimi bile *bilmiyorsun*."

Dudaklarımı parmak eklemlerine değdirip gözlerine bakıyorum. "Evet diyeceğinden emin olacağım."

Nefesi kesildi.

"Seni o kadar çok, o kadar acımasızca seveceğim ki, *başka seçeneğin kalmayacak*," diye fısıldıyorum. "Ve bunu sana her gün söyleyeceğim, sen inanana kadar. Seni taparcasına seveceğim, böylece başka bir erkeği farkına bile varmayacaksın."

Çünkü gerçek şu ki, onun için yüz arabayı yüz göle sürerim.

Daisy

Altı ay sonra

Edward Cavendish'in kız arkadaşı olmanın, Dom Pérignon banyosu, St. Barts'a özel jetlerle seyahat, İzlanda'da sonsuzluk havuzlarında uzanmak ve... kısacası, Imogen'in tatillerinde yaptığı her şeyi yapmak gibi göz alıcı bir milyarder hayatı yaşamak anlamına geldiğini düşünseydim, daha fazla yanılmış olamazdım.

Çünkü şu anda özellikle kokan bir atın sırtında zıplıyorum ve hayatım pahasına ona tutunuyorum. Atın adı, bana söylendiğine göre, Moğolca'da "Vahşi At" anlamına geliyor, ki bu biraz gereksiz gibi geliyor, çünkü buradaki her at, bir anlık ruh hali değişikliğiyle uçuşuma doğru koşmaya başlayıp beni ölüme terk edecekmiş gibi görünüyor.

Kendine saygısı olan hiçbir kadının terlememesi gereken yerlerden terliyorum. Öngörülebilir bir gelecekte, bacakları çarpık bir kovboy gibi yürüyeceğim. Hassas bölgelerim tamamen uyuşmuş durumda. Olmaması gereken yerlerde kir var.

İleride Edward, şık bir binici prensi gibi atının üzerinde süzülüyor ve rehberimize anlamlı bir şekilde başını sallıyor. Bu küçük "sürpriz" tatilin sorumlusu olan adam.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu hoş bir *sürprizdi*. Sadece... *Moğolistan* tarzı bir sürprizdi.

"Tatil planladım" dediğinde, Paris'i hayal ettim. Belki Roma'yı. Sandalyeler, şarap ve oturacak yerlerin olduğu bir yer. Keten giysiler ve güneş gözlüğü takıp, şık cerrahlarla çıkan sofistike bir kadın gibi davranabileceğim bir yer.

Bunun yerine, vahşi doğayla çevrili bir dağın ortasındayım ve medeniyetle tek bağlantım, yakışıklı erkek arkadaşım dışında, bu attan düşersem bunun tamamen *benim* sorunum olduğunu çok net bir şekilde belirten sert yüzlü rehberim.

Bununla birlikte...

Burası nefes kesici.

Bozkır sonsuza kadar uzanıyor, sonsuz ve boş bir şekilde Londra'yı başka bir gezegendeymiş gibi hissettiriyor. Uzaklarda yükselen dağlarla birlikte bu devasa yeşil ve altın rengi halı. Gökyüzü... Tanrım, *gökyüzü*... Sanırım hiç böyle bir mavi görmemiştim.

Yol yok. Bina yok. Wi-Fi yok. Sadece ara sıra görünen yurtlar var, ki sanırım benden çok daha cesur insanlar yaşıyor orada. Hava temiz ve serin,

çimen, toprak ve çok fazla at kokusu ile doludur.

Edward kendinden çok memnun görünüyor.

Bana ilk kez Moğolistan'da at binme gezisi ayarladığını söylediğinde, bana umutla baktı. Bekliyordu. Sanırım benim sevinç çığlıkları atmamı bekliyordu.

Peki ben ne
yapabilirdim? Çığlık
attım. Sevinçten.

Çünkü uzaklara gidiyorduk! Birlikte! İlk gerçek tatilimiz. Ve hayatının *çoğunu* işe gömülü geçiren, nadiren izin alan Edward, Moğolistan'da at sürerek geçirmek istiyorsa, ben de *Moğolistan'da at sürerek* geçirecektim. Bu beni öldürse bile, ki öldürebilirdi.

"Bizim için özel bir yer planladım," dedi gülümseyerek.

"Ooh, nereye?" diye sordum, zihnimde bikini ve güneş elbiselerini hazırlamaya başlamıştım bile.

"Moğolistan," diye duyurdu, gururla.

Ona, Moğolistan'ın ebeveynlerin yaramaz çocukları tehdit etmek için kullandıkları belirsiz efsanevi yerlerden biri olduğunu düşündüğümü söylemeye cesaret edemedim. "*Brokoli yemezsen seni Moğolistan'a göndeririz*" gibi.

Çünkü onu seviyorum.

Ve çünkü tartışacak kadar şaşkındım.

Garip bir seçim. Aslında, gerçekten *şaşırtıcı* bir seçim. Lizzie'nin ona "ihtiyacı olan tüm bilgileri" verdiğinden bahsetti, ki geriye dönüp bakınca bu bir uyarı işareti olmalıydı, çünkü Lizzie genellikle sarhoştur.

Ve çünkü hayatımda hiç *kimseye* Moğolistan'a gitmek istediğim izlenimini verdiğimi hatırlamıyorum. Belki de "mojito" dediğimi yanlış duymuştur?

Sadece Moğolistan'ın gerçekten düşündüğüm yerde olduğunu doğrulamak için gizlice haritaya bakmak zorunda kaldım.

Daha doğrusu, *Dış* Moğolistan. Yani, *tam anlamıyla hiçbir yerin ortasında*.

Ve şimdi buradayım — beni istemediği halde atın sırtında beceriksizce zıplıyorum, uyluklarım yanıyor, onurum son yurttaki bir yerde kayboldu ve en trajik olanı, en yakın kokteyle kilometrelerce uzaktayım.

Ama sorun değil, çünkü önümdeki atın üzerindeki yakışıklı adam burada. Ve onu seviyorum.

Şu anda hayat güzel.

Dün gece, gerimizin (yuvarlak çadırlara verdikleri isim, şaşırtıcı derecede rahatlar) dışında uzanırken, o takımyıldızları gösterirken ben de başımı sallayarak dinliyormuş gibi yapıyordum, ama aslında çoğunlukla onun yüzünü izliyor ve astronomi nasıl bu kadar seksi hale geldiğini merak ediyordum.

Edward'la nihayet tekrar düzgün bir şekilde sevişmek için sabırsızlanıyorum. Gerçek bir yatakta. Büyük bir yatakta. Duvarları olan, ideal olarak yak yönünden daha kalın bir yatakta. Çünkü dürüst olalım, rehberimiz Batu her şeyi duyabiliyor.

Onu izlerken içimden gülümsüyorum — geniş omuzları gergin, dizginleri her hafif çekişinde pazıları kasılan, vücudu atla mükemmel bir uyum içinde hareket eden. Güçlü, kontrollü, tamamen rahat. Sanki lanet bir kovboy fantezisinin gerçeğe dönüşmesini izliyorum. O zaten benim erkek arkadaşım olmasaydı, şu anda ona aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya kalırdım.

Çocukken binicilik dersleri almıştı. Ben ise, hareket halindeki salıncaktan *tam* doğru anda atlayıp beyin sarsıntısı yaşamamayı öğreniyordum. Farklı yaşam becerileri, aynı risk seviyesi.

Ama sorun değil. Çünkü gelecek hafta, Goa'daki beş yıldıızlı bir tatil köyünde, havuz başında, içinde şemsiye olan bir kokteyl yudumlayacağım.

nce Moğolistan'ı atlatmam gerekiyor.

"Daisy," diye seslendi, rzgr sesini taşıdı. "İyi misin, hayatım?"

"Evet, harika!" Wild Horse'u ileri doğru itiyorum, o da bunu kesin bir emirden ziyade nazik bir öneri olarak algılıyor.

Üçümüz — Edward, ben ve sessiz Batu — dağa tırmanmaya devam ediyoruz, her adımda atımın üzerinde daha da geriye kayıyorum.

Bundan sonra hassas blgelerimin nasıl kokacağının acı verici bir şekilde farkındayım. Edward bu gece çadırdaki ateşli bir gece geçireceğini düşünüyorsa, başka bir şey düşünmesi gerekecek.

Endüstriyel güçte bir sabun, muhtemelen bu klotlar için bir şeytan çıkarma ayini ve belki de binaların dış cephelerini temizlemek için kullandıkları yüksek basınçlı yıkama makinelerinden birine ihtiyacım olacak. Zihnimde gelecek hafta Goa'da yapacağım şeylerin listesini yapıyorum.

Uzun, *medeni*, bol sabunlu bir banyo yapmak. Edward'ı bayılana kadar becermek.

ona benim muhteşem temiz kadınlık organlarımı yalaması ayrıcalığını da dahil etmek. Ve sonra - ah tatlı cennet - hayallerimin maraton kaydırma seansı için telefonumla yeniden bir araya gelmek.

Çünkü üç gündür telefonumun sinyali yok. *Üç gün.*

Edward, teknolojiden kopmanın ne kadar "özgürleştirici" olduğunu, anı yaşamamızın "bizim için ne kadar iyi" olduğunu söyleyip duruyor. Onun için söylemesi kolay, çünkü onun eğlence anlayışı tıp dergileri okumak.

Bir dakika, belki burada çekiyordur? Böyle mi çalışıyor?

Yükseldikçe sinyal daha mı iyi olur?

Edward'ın görmediğinden emin olarak telefonumu dikkatlice çıkarıyorum.

Bu "dijital detoks" konusunda çok kendini beğenmiş davranıyor.

Sinyal yok. En ufak bir sinyal bile yok. Ve *Married at First Sight*'ta neler olduğunu öğrenmek için can atıyorum. Jess ve Matt evliliklerini tamamladılar mı? Dave gizli çocuğunu açıkladı mı?

Yükseklığe çıktıkça, ekranıma gizlice bakıyorum. Edward dönüp bana gülümsüyor ve ben telefonu o kadar hızlı bir şekilde çekiyorum ki, neredeyse omzum çıkıyordu. Bu muhteşem manzarayla çevrili bir dağda yüzeysel davrandığımı bilmesini istemiyorum.

Durun, bu... Bir

çubuk!

Sinyal var!

Parmaklarım ekranı karıştırıyor, çevrimdışı oldukları sırada medeniyetin çöktüğünü öğrenmiş biri gibi çaresiz bir coşkuyla e-postalarımı kontrol ediyorum. Ve işte orada—ağdan röportajla ilgili bir e-posta!

"Aman Tanrım!"

"Daisy, tatlım?" Edward eyerinde dönerek, yakışıklı yüzünde endişeyle kırıksıklıklar oluşur. Beyaz parmaklarımla sıkıca tuttuğum telefonumu fark eder.

Kaşlarını çatıyor. Dijital detoksun faydaları hakkında bir başka nutuk atmak üzere olduğunu gösteren, derin, onaylamayan kaş çatışını görüyorum.

Ama ona bu fırsatı vermedim. "Röportajı aldım! Ünlülerin röportaj programı!"

Heyecanımdan, yanlışlıkla Wild Horse'un yanlarına tekme atarım. Bana, sözsüz anlaşmamızı ihlal ettiğimi söyleyen bir bakış atar ve beni neredeyse uçuracak kadar küçük bir sıçrama yapar.

Edward atının üstünden bana gülümser. "Hayatım, bu harika. Senin adına çok mutluyum."

Eek! Seçilip seçilmediğimi öğrenmek için bekliyordum.

Moğolistan'dan sağ salim çıkarsam, düzgün bir TV programında röportaj yapacağım. En iyi yaptığım şeyi yapabileceğim bir röportaj: reality TV yıldızlarıyla sohbet ederken cazibemi, flört yeteneğimi ve küstahlığımı sergileyeceğim. Ben bunun için yaratılmışım.

Ya kabul edilmezsem? En azından *seçeneklerim* olduğunu biliyorum. Önümde parlak bir gelecek olan bir kadını, şu anda bu gelecek sürtünmeden kızaran uyluklar ve yak kokusu içerse de.

Batu, kariyerimle ilgili haberlerden pek etkilenmiş görünmüyor. Wild Horse da öyle. Haklılar.

Ama Edward, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu tam olarak biliyor gibi bana bakıyor. Sanki gerçekten, tüm kalbiyle gurur duyuyormuş gibi.

Ben de ona gülümsüyorum, hala eyerde rahatsız bir şekilde zıplarken, kalbim göğsümde sıcak ve saçma bir şey yapıyor. İyi bir yerdeyim. Gerçekten iyi bir yerde. Ve ilk kez, bunun kalıcı olabileceğine inanıyorum.

Sophia ve ben bile iyiyiz. Hatta bazen Giles ve Edward ile çiftler buluşması bile yapıyoruz.

Düğünden sonra içten bir konuşma yaptık. Her iki taraf da gözyaşları, özürler ve daha iyi olacağına dair sözler içindeydi.

Mesele şu ki, yaşlandıkça değişiyorsunuz — arkadaşlıklarınız, sanki hala bahçede birlikte kulübe inşa ediyormuşsunuz gibi zamanda donup kalmaz. Birbirinizden uzaklaşıyorsunuz, ama sonra yeni bir şekilde yeniden yakınlaşmak için çaba sarf etmeye değer mi diye karar vermeniz gerekiyor.

Ve biz arkadaşlığımızın buna değer olduğuna karar verdik.

Edward ve ben önümüzdeki ay resmi olarak birlikte yaşamaya başlayacağız. Benimle yeni bir başlangıç yapmak istediği için evini küçültüyor. Milyarder terimleriyle bu, Primrose Hill'deki dört katlı bir konağı Primrose Hill'deki üç katlı bir konakla değiştirmek anlamına geliyor. Bununla nasıl başa çıkacağız?

Kendi evimizi kurmak için sabırsızlanıyorum, ancak eve gizlice soktuğum ruhsal arınma eşyalarının miktarı konusunda biraz kısıtlı davranmam gerekecek.

Tabii ki, annesi hala mutlu değil. Asla da olmayacak. Ama komik bir şekilde, Edward bana annesinin Millie'den bile memnun olmadığını söyledi ve bu beni biraz rahatlattı. Ona karşı nazik ve çok kibarım, ama asla aynı fikirde olamayacağız. Ve bu sorun değil. Onunla çıkmıyorum ki, değil mi?

Sonunda, Wild Horse ile biraz pazarlık yaptıktan sonra, Edward'ın muhteşem gün batımını seyrederek beklediği sırta ulaşıyoruz.

Edward atından zarifçe iner. Evet, onun kovboy görünüşünü seviyorum. Şapka bile takıyor.

Ben ise, çok hanımefendi olmayan bir şekilde atımdan kayarak, yere çamur sıçratarak düşüyorum.

Tam dengemi yeniden kazanırken, Wild Horse boğazından gelen bir ses çıkarır — sanki cehennemden derinliklerinden gelen bir ses — ve sonra, tam yanımda, saf düşmanlık dolu bir hareketle... sıçar.

Devasa, buharlı, pişmanlık duymayan bir yığın.

Sanki mesajı iyice vermek istercesine, başını çevirir, kocaman dişlerini gösterir ve bana *"Evet, bu kişisel bir meseleydi"* diyen bir bakış atar.

Edward kollarını uzatır, temiz havayı ciğerlerine çeker ve iç geçirir.

"Şuna bak," der, ucsuz bucaksız tepelerden oluşan manzaraya bakarak. "Nefes kesici değil mi?"

Botuma çok yakın bir yerde duran at pisliğine bakarım. "Evet.

Muhteşem."

Edward gülüyor, bana dönüyor, gözleri yumuşak. Elimi tutuyor, parmakları benimkine karşı sıcak. "Bana güveniyor musun?" diye soruyor.

"Tabii ki," derim, ona gülümseyerek. *Ama lütfen, bir daha bana danışmadan sürpriz tatiller yapma, teşekkürler.*

"Gözlerini kapat," diye fısıldıyor. "Seni Moğolistan'ın en nefes kesici manzarasına götürmek istiyorum."

"Dağa mı çıkacağız?" diye soruyorum gergin bir şekilde, dik ve kayalık yokuşa bakarak.

"Evet. Merak etme, ben sana göz kulak olurum." Elimi güven verici bir şekilde sıkıyor.

Ve ona güveniyorum, at pisliği, ağrıyan uyluklarım ve bir ahır gibi koktuğumdan emin olmam rağmen, çünkü onun sert kovboy fantezisi estetiği beni hala çok etkiliyor ve tartışacak halim yok, "Tamam" diyorum.

Başka bir erkek olsaydı, beni Dış Moğolistan'da uzak bir dağa çıkararak gözlerimi kapatmamı söylemesinin bir cinayet planı olduğunu düşünürdüm.

El ele, beni yukarıya çıkarır, tökezlediğimde dengemi sağlar, yolda gevşek kayalar ve çukurlar olduğu konusunda beni uyarır.

Birkaç dakika sonra durur. Beni nazikçe döndürür ve yüzümü... bir şeye çevirir. Yüzümde güneşin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Şimdi gözlerini aç," diye fısıldar, nefesi kulağımı gıdıklar.

Gözlerimi kırıştıtırırım ve nefesim kesilir.

Zümrüt yeşili tepeler ufka kadar uzanıyor, günün son ışıklarıyla altın rengi bir hüzmeye bürünüyor. Gökyüzü koyu pembe ve indigo çizgilerle kaplı, sanki bizim için boyanmış bir şaheser. Ve tam ortasında, *orada...* Mükemmel bir piknik, battaniyenin üzerinde meyve, ekmek ve...

Dom Pérignon. En iyisi.

Edward'a dönüp, aptal gibi sırtarak, "Sen bunu nasıl..."

Ama sözlerim boğazımda kalır.

Çünkü Edward arkamda durmuyor, bu sürprizi ayarladığı için kendinden memnun bir şekilde.

Diz çökmüş.

Bir dizini yumuşak çimlere dayamış, gözleri benimkilere kilitlenmiş, elleri sabit bir şekilde küçük, kadife bir kutu uzatıyor. Ve o kutuda, gün batımının son ışınlarını yakalayan bir elmas yüzük var. Kahrolası büyük bir elmas yüzük.

Aman Tanrım. Aman *Tanrım*.

Ellerimi ağzıma kapatıyorum, kalbim çarpıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bana kaşlarını çatarak bakar, boğazını garip bir şekilde temizler.

"Daisy. Sen her günü mutluluk dolu bir an haline getiriyorsun. Ve hayatımın geri kalanını seninle maceralar yaşayarak geçirmek istiyorum."

Bir an durur, zorlukla yutar, yüzüğü uzatır. "Demek istediğim... Benimle evlenir misin?"

Bu adam, bu parlak, başarılı, yakışıklı adam, dünyadaki herkesi elde edebilecek bir adam, gergin. *Bana*, Daisy Wilson'a evlenme teklif etmekten gergin.

Bu, kaotik hayatımda gördüğüm en sevimli, en absürt, en harika şey.

Yüzümde, neredeyse acıtacak kadar geniş bir gülümseme yayılıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, sesim duygu dolu. "Evet, Edward. Tabii ki seninle evleneceğim."

SON

Daisy ve Edward'ı daha fazla okumak ister misiniz? Bonus epilogu almak için [haber bültenime üye olun](#).

DARE TO LOVE ME'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Yorum bırakırsanız benim için çok anlamlı olacaktır. Yorumlar yazarlar için bahşiş gibidir ve her biri önemlidir.

Rosa x

Rosa hakkında

Ben Rosa, İngiltere'de yaşayan bir çağdaş romantizm yazarıyım.

Düşüncelerini söylemekten çekinmeyen, güçlü ve cesur kahramanlar hakkında hikayeler yazmayı seviyorum. Bu cesur kadınlar, duygusal olarak kendilerini koruyan, sert mizaçlı alfa erkeklerle eşleştiriliyor.

Milyarder alfa erkekler, banka hesapları kadar büyük egoları, yaş farkı olan aşk hikayeleri, işyerinde yaşanan aşkların "ofis politikasına" yepyeni bir anlam kazandırması, huysuz ve neşeli karakterlerin bir araya gelmesi ve en karamsar erkeklerin bile doğru kadınla birlikteyken yumuşayabileceğini kanıtlaması gibi belirli temalara karşı bir zaafım var.

Yazma dünyamda kaybolmadığım zamanlarda, beni kendi "sonsuz kadar mutlu" erkeğimle (kitaplarımı okumayı reddeden, muhtemelen kitaplarda kendini göreceğinden ya da daha kötüsü, kendini hiç göremeyeceğinden endişelenen) kırsalda dolaşırken, sonunda bir pub bulunan harika bir yürüyüş rotası ararken bulabilirsiniz.

Kitaplarım İngilizce, Almanca, Lehçe ve Portekizce olarak mevcuttur ve yakında diğer dillerde de yayınlanacaktır.

Bonus bölümler ve güncellemeler için haber [bültenime katılın](#).

a.g@

Rosa'nın diğerk kitapları

Londra Mister Serisi

Bay Walker'ı
Evcilleştirmek Bay
Kane'e Direnmek
Bay Knight'la
Savaşmak

Milyarderlerin İktidarı

Beşinci Cadde Kaçamağı
Manhattan Ruh Hali Empire
State Düşmanları

Milyarder İngilizler

Onu Sevmekten Nefret
Etmek Beni Sevmeye
Cesaret Etmek

İçindekiler

<u>BÖLÜM 1</u>
<u>BÖLÜM 2</u>
<u>BÖLÜM 3</u>
<u>BÖLÜM 4</u>
<u>BÖLÜM 5</u>
<u>BÖLÜM 6</u>
<u>BÖLÜM 7</u>
<u>BÖLÜM 8</u>
<u>BÖLÜM 9</u>
<u>BÖLÜM 10</u>
<u>BÖLÜM 11</u>
<u>BÖLÜM 12</u>
<u>BÖLÜM 13</u>
<u>BÖLÜM 14</u>
<u>BÖLÜM 15</u>
<u>BÖLÜM 16</u>
<u>BÖLÜM 17</u>
<u>BÖLÜM 18</u>
<u>BÖLÜM 19</u>
<u>BÖLÜM 20</u>
<u>BÖLÜM 21</u>
<u>BÖLÜM 22</u>
<u>BÖLÜM 23</u>
<u>BÖLÜM 24</u>
<u>BÖLÜM 25</u>
<u>BÖLÜM 26</u>
<u>BÖLÜM 27</u>
<u>BÖLÜM 28</u>
<u>BÖLÜM 29</u>
<u>BÖLÜM 30</u>
<u>BÖLÜM 31</u>
<u>BÖLÜM 32</u>
<u>BÖLÜM 33</u>

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[BÖLÜM 37](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[BÖLÜM 40](#)

[BÖLÜM 41](#)

[BÖLÜM 42](#)

[BÖLÜM 43](#)

[BÖLÜM 44](#)

[BÖLÜM 45](#)

[BÖLÜM 46](#)

[BÖLÜM 47 EPILOG](#)

[Rosa](#)

[Hakkında](#)

[Rosa'nın](#)

[Diğer Eserleri](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM